JENNIFER DONNELLY
SORA
VITREGĂ
FRUMUSEȚEA
NU ESTE ÎNTOTDEAUNA
DRĂGUȚĂ
rao

JENNIFER DONNELLY

SORA VITREGĂ

Stepsister
Traducere din limba engleză
Maria Adam prin LINGUA CONNEXION
RAO 2019

V.1.0

Pentru toți cei care au simțit măcar o dată
că nu sunt de ajuns

E o poveste tristă. O poveste înspăimântătoare.

E o poveste din alte timpuri, dintr-o vreme în care lupii așteptau fetele în pădure, fiarele mergeau pe culoarele castelelor bântuite și vrăjitoarele pândeau în casele din turtă dulce, cu acoperișuri din zahăr.

Acea vreme a trecut de mult.

Dar lupii sunt încă aici și sunt de două ori mai isteți. Fiarele rămân. Iar moartea încă se ascunde într-un înveliș alb.

E macabru pentru orice fată care se rătăcește.

Mai mult decât atât, pentru orice fată care își pierde încrederea în ea.

Să nu uităm că e periculos să te abați de la potecă.

Dar e și mai periculos să nu te abați.

PROLOG

Odată ca niciodată, într-un oraș străvechi de lângă mare, trei surori munceau la lumina lumânării.

Prima era o fecioară. Părul ei, lung și despletit, avea culoarea soarelui de dimineață. Purta o rochie albă și un colier de perle, în mâinile subțiri, ținea o foarfecă aurită, cu care tăia bucăți din cel mai fin pergament.

A doua, o mamă, voinică și puternică, purta o rochie stacojie. În jurul gâtului avea rubine. Părul ei roșcat, înfocat ca un apus de vară, era strâns într-o coadă împletită. Ținea în mână o busolă de argint.

A treia era o babă cocoșată și vicleană. Rochia ei era neagră; singura podoabă era un inel de obsidian, cu un craniu incrustat. Părul alb ca zăpada era strâns într-un coc. Degetele strâmbe și pătate de cerneală țineau o pană de scris.

Ochii babei, ca și cei ai surorilor ei, erau de un cenușiu amenințător, rece și nemilos ca marea.

Auzind un bubuit brusc de tunet, ridică privirea de la masa lungă de lemn la care stătea spre ușile deschise de la balcon. O furtună șuiera deasupra orașului. Ploaia bătea în acoperișurile palatelor mărețe. Fulgerele spintecau noaptea. Din toate turlele de biserici, clopotele sunau avertismente.

— Apa e în creștere, zise ea. Orașul se va inunda.

— Suntem mult deasupra apei. Nu ne poate atinge. Nu ne poate opri, spuse mama.

— Nimic nu ne poate opri, zise și fecioara.

Ochii babei se îngustară.

— *El* poate.

— Slujitorii sunt atenți, spuse mama. Nu va intra.

— Poate că a și intrat deja, zise baba.

Auzind vorbele ei, mama și fecioara ridicară privirile. Ochii lor temători priveau prin camera întunecoasă, dar nu văzură niciun intrus, doar slujitorii lor, cu pelerine și glugi, văzându-și de treburile lor. Liniștite, se întoarseră la lucru, însă baba rămase vigilentă.

Meseria surorilor era cartografierea, dar nimeni nu venea vreodată să le cumpere hărțile, căci nu puteau fi cumpărate la niciun preț.

Fiecare era desenată cu desăvârșire, cu pene de la o lebădă

neagră.

Fiecare avea culori somptuoase, cu cerneluri amestecate din indigo, aur, perle pisate și alte lucruri – lucruri mult mai greu de obținut.

Fiecare folosea timpul ca unitate de măsură, nu distanța, căci fiecare hartă înfățișa cursul unei vieți omenești.

— Trandafiri, rom și nenorociri, murmură baba adulmecând aerul. Nu le simțiți mirosul? Nu simțiți mirosul *lui*?

— Nu-i decât vântul, o liniști mama. Poartă mirosurile orașului.

Încă bombănind, baba înmuie pana într-o călimară. Lumânările pâlpâiau în candelabrele de argint în timp ce desena peisajul unei vieți. Un corb negru cărbune și cu ochii luminoși, își făcuse culcuș pe poliță. Un ceas înalt, într-o vitrină de abanos, era lipit de perete. Pendula dintr-un craniu omenesc se legăna înainte și înapoi, bătând secundele, orele, anii și viețile care treceau.

Încăperea era în formă de păianjen. Spațiul de lucru al surorilor, în mijloc, era trupul creaturii. Șiruri lungi de rafturi înalte se întindeau dinspre centru, precum picioarele numeroase ale păianjenului. Ușile de sticlă ce duceau spre balcon erau la un capăt al camerei; două uși de lemn sculptat se înălțau în celălalt capăt.

Baba termină harta. Întinse la flacăra lumânării o bucată de ceară roșie de sigiliu, o lăsă să picure în josul documentului, apoi își apăsă inelul deasupra. Când sigiliul se întări, făcu harta sul, o legă cu o panglică neagră și i-o întinse unui slujitor. Acesta dispăru de-a lungul unuia dintre șiruri ca să pună harta pe raft, luminându-și calea cu o lumânare.

Atunci se întâmplă.

Alt slujitor, cu capul plecat, trecu pe lângă babă și printre ușile deschise ale balconului din spatele ei. În aceeași clipă, o pală de vânt a suflat înspre el, umplând camera cu un miros bogat de fum și mirodenii. Nările babei se umflară. Se răsuci în loc.

— Tu, de colo! strigă ea, sărind spre el. Mâna ei ca o gheară îl apucă de glugă. Aceasta îi căzu de pe cap, dezvăluind un tânăr cu ochii arămii, cu pielea închisă la culoare și părul negru, pieptănat în codițe lungi. Prindeți-l! șuieră ea.

O duzină de slujitori alergară spre el, dar, când se apropiară, o

nouă pală de vânt stinse lumânările. Până să trântească ușile și să reaprindă lumânările, din tânărul acela nu mai rămăsese decât pelerina, abandonată într-un morman pe podea.

Baba se plimba de colo-colo, țipând la servitori. Aceștia goneau printre șirurile întunecate, cu pelerinele fluturând în urma lor, încercând să scoată intrusul la iveală. O clipă mai târziu, acesta țâșni de după un raft, oprindu-se brusc la câțiva metri de babă. O luă la fugă spre ușile din lemn și apăsă disperat pe mâner, dar ușa era încuiată. Înjurând pe înfundate, se întoarse spre cele trei surori, le arătă un zâmbet ca argintul viu și făcu o plecăciune în fața lor.

Era îmbrăcat într-o redingotă de un albastru-azuriu, cu pantaloni de piele și cizme înalte. Un inel de aur îi atârna într-o ureche; la șold avea prinsă o sabie. Chipul lui era frumos ca zorii de zi, iar zâmbetul, fermecător ca miezul nopții. Ochii săi făgăduiau lumea întreagă și tot ce se găsea în ea.

Însă surorile erau nemișcate de frumusețea lui. Vorbiră una câte una.

— Noroc, șuieră fecioara.

— Risc, se răsti mama.

— Pericol, mârâi baba.

— Eu prefer Chance[1]. Sună mai frumos, zise bărbatul făcând cu ochiul.

— A trecut multă vreme de când nu ne-ai făcut o vizită, spuse baba.

— Ar trebui să trec mai des pe aici, răspunse Chance. Întotdeauna e o plăcere să le vizitez pe Ursitoare. Sunteți atât de spontane, de sălbatice și de imprevizibile. Locul ăsta e mereu distractiv. Adevărate bacanalii. E atât de… E foarte… Distractiv. Câțiva servitori ieșiră dintre rafturi, roșii în obraji, gâfâind. Chance scoase sabia din teacă. Lama scânteia în lumina lumânării. Servitorii pășiră în spate.

— A cui hartă ai furat-o de data asta? întrebă curioasă baba. Ce împărăteasă sau general te-a implorat să-l ajuți?

Ținând încă sabia într-o mână, Chance scoase o hartă din haină cu mâna cealaltă. Trase cu dinții de panglică, apoi scutură pergamentul. Acesta se desfăcu și el îl ridică. În timp ce priveau pergamentul, expresiile celor trei femei se schimbară din mânie în nedumerire.

---

1 Noroc, șansă (în engleză în original, n.tr.)

— Văd o casă, Casa Dureriі, în satul Saint-Michel, zise baba.

— Este casa... spuse mama.

— ...unei fete. Isabelle de la Paumé, termină baba.

— *Cine?* întrebă fecioara.

— Atâta tevatură pentru o simplă fată? întrebă și baba, privindu-l pe Chance cu atenție. Nu e nimic, e un nimeni. Nu e nici frumoasă, nici deșteaptă. E egoistă. Rea. De ce ea?

— Pentru că nu pot rezista unei provocări, răspunse Chance, înfășură la loc harta cu o mână, sprijinind-o de piept, apoi o ascunse înapoi în haină. Și ce fată n-ar alege ce am eu de oferit? Făcu un gest spre el însuși, ca și cum nu-i venea să creadă cât de irezistibil era. Îi voi da ocazia să schimbe drumul pe care se află. Șansa de a-și croi *propriul* drum.

— Neghiobule, zise baba. Nu înțelegi nimic despre muritori. Noi, Ursitoarele, le trasăm viețile, pentru că asta își doresc ei. Muritorilor nu le place nesiguranța. Nu le place schimbarea. Schimbarea e înspăimântătoare. Schimbarea e dureroasă.

— Schimbarea e un sărut în beznă. Un trandafir în zăpadă. Un drum pustiu pe o noapte cu vânt, o contrazise Chance.

— În beznă trăiesc monștri. Trandafirii mor în zăpadă. Fetele se rătăcesc pe drumuri pustii, ripostă și baba.

Dar Chance nu se lăsă descurajat. Vârî sabia în teacă și întinse mâna. Ca prin farmec, o monedă de aur apăru între degetele lui.

— Facem un rămășag, zise el.

— Îmi pui răbdarea la încercare, mârâi baba, furia adunându-se în ochii ei ca o furtună.

Chance aruncă moneda spre ea. Baba o prinse în aer și o trânti pe masă.

Furtuna se dezlănțui.

— Crezi că o *monedă* poate plăti pentru ce ai declanșat tu? urlă ea. Un dictator războinic face ravagii în Franța. Moartea culege o recoltă de oase. Un regat se clatină. Totul din cauza ta!

Zâmbetul lui Chance șovăi. Preț de câteva secunde, curajul lui înflăcărat se domoli.

— Voi îndrepta lucrurile. Jur.

— Cu harta *acelei* fete?

— A fost curajoasă cândva. A fost bună.

— Ai capul mai gol decât promisiunile tale, zise baba. Deschide harta din nou. De data asta, citește-o. Vezi ce se alege

de ea.

Așa făcu Chance. Urmări din priviri traseul fetei pe deasupra pergamentului. I se tăie răsuflarea când îi văzu sfârșitul… petele și ștersăturile, liniile violente. Îndreptă ochii spre babă.

— Acest sfârșit… Nu e… *Nu poate* fi…

— Mai crezi că poți să-l îndrepți? întrebă în batjocură baba.

Chance făcu un pas spre ea, cu bărbia ridicată.

— Îți ofer șanse bune. Dacă pierd rămășagul, nu voi mai veni niciodată aici.

— Și dacă pierd *eu*?

— Mă lași să păstrez harta. Lasă fata să-și croiască singură drumul pentru totdeauna.

— Nu-mi plac șansele astea, spuse baba. Dădu din mână și servitorii care se apropiaseră încet de Chance săriră pe el. Unii aveau și ei săbii acum. Chance era prins în capcană. Cel puțin, așa părea.

— Nu există speranțe de scăpare. Dă-mi harta înapoi, spuse baba, și întinse mâna.

— Întotdeauna există speranțe, răspunse Chance vârând harta înapoi în haină. Făcu câțiva pași în fugă, se aruncă într-un salt și zbură pe deasupra capetelor slujitorilor. Ateriză pe masa de lucru cu grația unei pantere și fugi de-a lungul ei. Când ajunse la capăt, sări pe podea, apoi alergă spre balcon.

— Ești prins acum, hoțomane! strigă baba după el. Suntem la al treilea cat! Ce poți să faci? Să sari peste canal? Nici măcar *tu* nu ești atât de norocos!

Chance deschise ușile balconului și sări pe balustradă. Ploaia se oprise, însă marmura era încă udă și alunecoasă. Corpul i se clătina înainte și înapoi. Brațele i se învârteau. Când părea că va cădea, reuși să se echilibreze, sprijinindu-se ușor pe degetele de la picioare.

— Harta. *Acum*, ceru baba. Mersese pe balcon și era la doar câțiva metri de el. Surorile i se alăturaseră.

Norocul privi înapoi la Ursitoare; apoi făcu un salt în aer. Baba icni. Alergă spre balustradă, urmată de surori, așteptându-se să-l vadă înecându-se în apele învolburate de jos.

Dar nu se întâmplase așa. Era întins pe spate, cuprins de copertina unei gondole. Barca se legăna cu putere dintr-o parte în alta, însă Chance era întreg.

— Vâslește, bunul meu prieten! îi strigă el gondolierului.

Acesta se supuse. Barca trecu mai departe.

Norocul se ridică în capul oaselor, privindu-le pe Ursitoare cu o intensitate de diamant.

— Acum *trebuie* să acceptați șansele mele! Nu aveți încotro! strigă el.

Gondola se făcu tot mai mică în timp ce înainta pe canal. O clipă mai târziu, ajunse la o cotitură și dispăru.

— E o situație tare sumbră, spuse baba abătută. Nu se poate ca muritorii să facă propriile alegeri. Când o fac, urmează dezastrul.

Fecioara și mama intrară înapoi în cameră. Baba veni în urma lor.

— Pregătiți cufărul, se răsti ea la un servitor. Am nevoie de pene și cerneală... Mâna îi rămase deasupra sticlelor de pe masă. Alese una de un abanos închis. *Teamă,* da. Și *Gelozia* va fi de folos, spuse ea, întinzând mâna după un verde otrăvitor.

— Unde pleci? întrebă fecioara.

— În satul Saint-Michel, răspunse baba.

— O să-l oprești pe Chance să pună mâna pe fată? întrebă mama.

Baba zâmbi amenințător.

— Nu, nu pot. O să fac ceea ce noi, Ursitoarele, am făcut mereu. O să împiedic fata să pună mâna pe noroc.

UNU

În bucătăria unui conac mare, o fată stătea cu un cuțit în mână.

Se numea Isabelle. Nu era frumoasă.

Ținea lama cuțitului deasupra flăcărilor de la focul ce ardea în vatră. În spatele ei, așezată pe alt scaun, pe jumătate conștientă, stătea sora ei, Octavia.

Fața Octaviei era palidă ca moartea. Avea ochii închiși. Ciorapul cândva alb care-i acoperea piciorul drept era roșu de sânge. Adélie, bătrâna doică a surorilor, îl trase în jos și icni. Călcâiul Octaviei nu mai era. Sângele se scurgea din rana urâtă unde fusese călcâiul și făcea baltă pe podea. Deși încercă să îl înăbușe, un geamăt de durere îi scăpă.

— Taci, Tavi, o certă Maman. O să te audă prințul! Doar pentru că șansele tale s-au dus, nu înseamnă că așa trebuie să fie și ale surorii tale.

Maman era mama fetelor. Stătea în picioare lângă fântână, clătind sângele din pantoful de cristal.

Prințul venise să o caute pe cea care îl purtase. Dansase toată noaptea cu o fată frumoasă la un bal mascat, în urmă cu trei zile, și se îndrăgostise de ea, dar, la miezul nopții, fata fugise, lăsând în urmă doar un pantof de cristal. El jurase că se va însura cu fata care îl purtase. Cu ea și cu nimeni alta.

Maman era hotărâtă ca una din fiicele ei să fie acea fată. Întâmpinase echipajul regal în foaier și ceruse ca Isabelle și Octavia să aibă voie să încerce pantoful în intimitate, pentru a respecta modestia feciorelnică. Prințul acceptase. Marele duce întinsese o pernă de catifea. Maman ridicase cu grijă pantoful de pe fața de pernă și-l dusese în bucătărie. Fiicele ei o urmaseră.

— Ar fi trebuit să încălzim lama pentru Tavi, se văita acum Maman. De ce nu mi-a trecut prin minte? Căldura cicatrizează vasele. Oprește sângerarea. În fine. O să fie mai bine la tine, Isabelle.

Isabelle înghiți în sec.

— Dar, Maman, cum o să merg? întrebă ea cu voce stinsă.

— Fată prostuță! O să te *plimbi.* Într-o trăsură aurită. Servitorii o să te urce și o să te coboare în brațe.

Flăcările lipăiau lama argintie. Aceasta se înroșea. Ochii Isabellei se făcură mari de spaimă. Se gândea la un armăsar pe

care acum îl pierduse, dar pe care îl iubise cândva.

— Dar, Maman, cum o să galopez prin pădure?

— A venit vremea să lași la o parte distracțiile copilărești, zise Maman ștergând pantoful. Am ajuns la sapă de lemn încercând să atrag pețitori pentru tine și pentru sora ta. Rochiile frumoase și bijuteriile fine costă o avere. Singura speranță a unei fete în viață este să facă o partidă bună și nu există o partidă mai bună decât prințul Franței.

— Nu pot s-o fac, șopti Isabelle. *Nu pot.*

Maman puse jos pantoful. Merse spre vatră și luă fața Isabellei în mâini.

— Ascultă-mă, copilă, și ascultă-mă bine. Iubirea înseamnă durere. Iubirea înseamnă sacrificiu. Cu cât afli asta mai repede, cu atât mai bine.

Isabelle închise ochii strâns. Clătină din cap.

Maman îi dădu drumul. Rămase tăcută o vreme. Când vorbi în sfârșit, avea o voce rece, dar cuvintele îi erau opărite.

— Ești urâtă, Isabelle. Ștearsă. Plină de cocoloașe ca o gălușcă. N-am putut să-l conving nici pe netotul ăla de fiu al directorului de școală, cel cu picioarele încrucișate, să se însoare cu tine. Acum așteaptă un prinț de cealaltă parte a ușii – un *prinț,* Isabelle – și tot ce trebuie să faci ca să fie al tău este să-ți tai câteva degete. Doar câteva degete inutile…

Maman mânuia rușinea, așa cum un asasin mânuiește pumnalul, înfigându-l direct în inima victimei. Avea să câștige; întotdeauna câștiga. Isabelle știa asta. De câte ori își știrbise personalitatea la rugămintea mamei? Felul în care râdea prea zgomotos. Felul în care călărea prea repede și sărea prea sus. Modul în care poftea la încă o porție, la mai mult sos, la o felie mai mare de tort.

Dacă mă mărit cu un prinț, o să fiu prințesă, își spuse Isabelle. Și, într-o zi, regină. Și nimeni n-o să mai îndrăznească vreodată să-mi spună că sunt urâtă.

Deschise ochii.

— Ce fată bună. Fii curajoasă. Grăbește-te, zise Maman. Taie la încheietură.

Isabelle scoase lama din flăcări.

Și încercă să uite restul.

DOI

Cu degetul cel mic fu cel mai greu.

Ceea ce nu era o surpriză. Deseori, lucrurile mici dor cel mai mult – o privire rece, un cuvânt tăios, râsul care se oprește când intri în cameră.

— Dă-i mai departe, o îndemnă Maman. Gândește-te la ce o să câștigi – un prinț pentru tine, poate un duce pentru Tavi, o casă pentru noi la palat!

Isabelle auzea disperarea din glasul mamei ei. Știa că le tăiaseră creditul la croitorie și că măcelarul trimisese la ele un băiat cu o factură neplătită. Strânse mâna pe cuțit și termină ce începuse.

Durerea orbitoare, mirosul de carne arsă și priveliștea propriilor degete zăcând în vatră erau atât de îngrozitoare încât, preț de câteva secunde, Isabelle fu sigură că avea să leșine, dar Adélie veni lângă ea cu mâini blânde și cuvinte mângâietoare.

Se aduse o bucată de bumbac moale. Un ciorap alb, curat. Coniac. Și pantoful de cristal.

Maman i-l întinse.

— Încalță-l! Repede, zise ea.

Isabelle îl luă. Era greu în mâinile ei și rece la atingere. Când își strecură piciorul în el, durerea o mușcă sălbatică și cu dinți ascuțiți. I se ridică pe picior și-i străbătu corpul până simți că era mâncată de vie. Se albi la față. Închise ochii și strânse brațele scaunului.

Și, totuși, când Maman îi ceru să se ridice, Isabelle ascultă. Deschise ochii, inspiră adânc și se ridică.

Isabelle putea face ca acest lucru imposibil să fie posibil, pentru că avea un dar – un dar mult mai prețios decât o față frumoasă sau picioare gingașe.

Isabelle avea o voință puternică.

Nu știa că acesta era un lucru bun pentru o fată, fiindcă toți îi spuseseră mereu că era un lucru cumplit. Toți spuneau că o fată cu o voință puternică avea să sfârșească prost. Toți spuneau că voința unei fete trebuia să se plece în fața dorințelor celor care știau ce era cel mai bine pentru ea.

Isabelle era tânără, avea doar șaisprezece ani; încă nu învățase că toți erau proști.

TREI

Fiecare pas era o agonie.

La jumătatea coridorului care ducea din bucătărie în foaier, Isabelle șovăi. Auzi un vaiet subțire, tot mai tare. Venise de la ea?

— E Ella, spuse Maman supărată. Grăbește-te, Isabelle. Trebuie să terminăm cu asta. Dacă o aude prințul?

Chiar înainte ca prințul să sosească, Isabelle o încuiase pe Ella în pod. Ella plânsese. O implorase pe Isabelle să o lase să iasă. Voia să-l vadă pe prinț. Voia să încerce pantoful de cristal.

— Nu fi ridicolă, îi spusese Isabelle. Tu nici măcar n-ai fost la bal. Doar o să ne faci de rușine în rochia aia zdrențăroasă.

Fusese o cruzime ce făcuse. O știuse de când întorsese cheia în broască, dar asta nu o oprise. Nimic nu o mai oprea. *Doamne sfinte, ce-am făcut?* se întrebă ea când auzi încă un vaiet.

Maman o privea cu atenție, atât de insistent, încât Isabelle simți că vede în interiorul ei.

— Las-o să iasă, Isabelle. Fă-o, spuse ea. Prințul o să se uite o singură dată la ea și o să se îndrăgostească, la fel ca oricare alt bărbat care o vede. Vrei să fii miloasă, sau vrei prințul?

Isabelle încercă, dar nu putu găsi răspunsul. Opțiunile oferite de mama ei nu i se potriveau mai bine decât pantoful. Îi apăru o imagine în minte, o amintire de demult. Ea, Tavi și Ella se jucau sub teiul vechi care le umbrea conacul.

O trăsură oprise în curte. Doi bărbați, asociați ai tatălui Ellei – tatăl vitreg al Isabellei și al lui Tavi – coborâseră. Amabili și manierați, se opriseră să vorbească puțin cu fetele, dar ceea ce se întâmplase apoi schimbase totul.

Isabelle își dorea să se poată întoarce în timp. Își dorea să poată opri ce se pusese în mișcare în ziua aceea, dar nu știa cum.

Iar acum era prea târziu.

Cine ne-a asmuțit una împotriva celeilalte, Ella? se întreba ea. *Au fost acei bărbați? A fost Maman? Sau toată lumea asta nemiloasă?*

PATRU

— Ține-ți greutatea pe călcâi. O să doară mai puțin, o sfătui Maman. Hai odată! Grăbește-te!

O ciupi pe Isabelle de obrajii palizi ca să-i dea culoare și, împreună, continuară se meargă pe coridor.

Prințul, marele duce și soldații care-i însoțiseră erau toți în foaier, așteptând-o. Isabelle știa că nu trebuia să dea greș, așa cum făcuse sora ei.

Tavi îi amăgise pe toți la început, dar, când ieșise din casă spre trăsura prințului, călcâiul îi sângerase atât de mult, încât lăsase urme roșii pe pământ.

Nimeni nu observase urmele sângerii în toată agitația, dar, când Tavi se apropiase de trăsură, o porumbiță albă zburase din tei. Pasărea se așezase pe umărul prințului și începuse să cânte.

Sânge pe jos! Sânge pe jos!
Fata mincinoasă, fără inimă, te minte!

Prințul pălise văzând atâta sânge. Marele duce, un bărbat deșirat, cu aspect de lup, se înfuriase când aflase că suveranul său fusese păcălit. Ceruse ca Maman să dea înapoi pantoful de cristal, dar Maman refuzase. Insistase că și Isabelle avea dreptul să-l încerce, căci prințul decretase că toate fecioarele din regat o puteau face.

— Ești gata? îi șopti acum Maman Isabellei în timp ce se apropiau de foaier.

Isabelle dădu aprobator din cap, apoi ieși să-l salute pe prinț. Îl zărise la bal, dar doar de la distanță, și, când ajunsese la conac, Maman o dusese repede în bucătărie. Acum, stând la doar câțiva metri de el, văzu că avea ochii albaștri precum cerul de vară și că, părul lui blond – lung, slobod și revărsat pe umeri – era presărat cu fire de aur curat. Era înalt și lat în umeri. Avea bujori în obraji.

Privind la el, Isabelle uită de rană, de durere, de propriul nume. Era mută de uimire. Atât de chipeș era prințul.

Și prințul era tăcut. Se uita cu atenție la Isabelle, captând din priviri toate unghiurile și liniile feței ei.

— Ah, ai văzut? Recunoaște adevărata lui iubire! șopti

Maman.

Isabelle se făcu mică auzind minciuna mamei. Toți cei de la bal purtaseră măști care le acopereau fețele. Știa ce făcea prințul – căuta în curbura buzelor, linia obrazului și înclinarea bărbiei urmele fetei de care se îndrăgostise.

Dar fata aceea nu era acolo.

CINCI

Isabelle și prințul continuau să se privească. Stânjeniți. Tăcuți. Până când interveni Maman.

— Alteță, spuse ea, trăgând-o în jos pe Isabelle pentru o reverență simultană. Fiica mea cea mică este cea pe care o căutați. Pantoful de cristal îi vine perfect.

— Sper că sunteți sigură de asta, madame, o avertiză marele duce. Prințul nu va privi cu bunăvoință o nouă încercare de a-l înșela.

Maman lăsă capul în jos.

— Vă rog s-o iertați pe Octavia, îi spuse ea prințului. Nu e o fată necinstită. Singura ei vină e că a fost copleșită de iubirea față de dumneata. Ce fată n-ar fi?

Prințul roși auzind-o. Marele duce nu o făcu.

— Putem vedea pantoful? întrebă el nerăbdător.

Isabelle și Maman se ridicară. Groaza îi înnoda stomacul fetei, în timp ce ridica tivul rochiei. Toți ochii se îndreptară spre piciorul ei. Spre marea ei ușurare, nu era sânge. Ciorapul era alb ca neaua, iar bumbacul pe care îl îndesase Adélie umplea degetele. Pantoful de sticlă strălucea cu o lumină albastră.

— Se potrivește, zise prințul sec.

Marele duce și soldații – până la ultimul – se plecară în fața Isabellei.

— Trăiască prințesa! strigă un căpitan.

— Trăiască prințesa! repetă restul companiei.

Pălăriile se ridicară în aer. La fel și uralele. Isabelle se întoarse într-un cerc lent, uluită. Măcar de această dată, admirația era pentru ea, nu pentru Ella. Măcar de data asta, se simțea mândră, puternică, dorită. Cu doar câteva clipe în urmă, nu fusese destul de bună nici pentru fiul directorului de școală; acum avea să fie prințesă.

— Trebuie să mergem la palat, domnișoară, îi spuse prințul cu un zâmbet rigid. Sunt multe pregătiri de făcut pentru nuntă.

Se înclină scurt, apoi merse spre ușă, iar Isabelle văzu că umerii lui erau aplecați și că lumina dispăruse din ochii lui frumoși.

Prințul iubește pe altcineva; tânjește după ea, își spuse Isabelle. *Dacă merg mai departe, nu o să câștig un soț, ci o să iau un prizonier.*

Se simțea rău, otrăvită de un lucru pe care credea că-l dorește. Ca atunci când era mică și Adélie copsese o tavă de prăjituri subțiri, cu cireșe, apoi le lăsase să se răcească, iar ea le mâncase pe toate.

Se întoarse spre mama ei, gata să spună „Nu e corect”, dar, când o făcu, văzu că Maman îi zâmbea. Timp de câteva secunde prețioase, Isabelle se scăldă în căldura zâmbetului mamei. Îl vedea atât de rar!

— Sunt mândră de tine, copilă! spuse Maman. Ne-ai salvat de la un dezastru. O să vând casa asta mohorâtă, o să plătesc datoriile și nu o să mai privim în urmă.

Protestul Isabellei se stinse în gâtlej. Era un lucru îngrozitor să frângă inima prințului, dar era și mai rău să o frângă pe a mamei ei. Nu se gândi nicio clipă măcar la ce-și dorea inima ei, căci dorințele unei fete nu au importanță.

Maman o luă pe Isabelle de braț și o conduse pe treptele de piatră ce coborau de la intrarea casei spre aleea de pietriș. Isabelle văzu trăsura aurită trasă de opt cai albi. Prințul și marele duce stăteau lângă ea, cufundați în discuții.

Fruntea prințului era încruntată. Ochii îi erau întunecați de griji. La fel ca toți ceilalți, Isabelle știa că tatăl lui era grav bolnav și că un duce străin, Volkmar von Bruch, adulmecase moartea bătrânului rege și atacase cu sălbăticie satele de-a lungul graniței nordice a ținutului.

Maman o îmbrățișă pe Isabelle, promițându-i că ea și Tavi aveau să o urmeze la palat cât de repede se putea. Și, apoi, ca în transă, Isabelle dădu să o ia spre trăsură, dar pășitul pe treaptă însemna să-și lase greutatea pe piciorul rănit. La jumătatea treptelor, venele arse se deschiseră. Simți sângele, ud și cald, pătrunzând în ciorap. Până să ajungă la ultima treaptă, era îmbibat.

Mult deasupra ei, în crengile teiului, frunzele începură să foșnească.

ȘASE

Trăsura era la doar zece pași distanță. Apoi șapte. Apoi cinci.

Un soldat deschise ușa pentru ea. Isabelle ținea privirea drept înainte. Prințul și marele duce, încă adânciți în conversație, nici nu se uitau la ea. Putea să ajungă. Era aproape acolo. Doar câțiva pași. Încă trei… doi… unu…

Și atunci auzi – fluturatul aripilor.

O porumbiță albă coborî din tei și-i dădu ocol. Maman, care privise din pragul ușii, alergă și încercă disperată să o alunge, dar pasărea precautǎ rămase de neatins. În timp ce zbura în jurul Isabellei, începu să cânte.

Sânge pe jos! Sânge pe jos!
Fata asta nu-i nici cinstită, nici sinceră!

Prințul tăcu. Se uită la porumbiță, apoi la Isabelle. Îndreptă privirea spre tivul rochiei, care era pătat de sânge, apoi la urmele întunecate pe care le lăsase în țărână.

Isabelle își scoase piciorul din pantoful de cristal și făcu un pas înapoi. Pantoful se răsturnă, vărsând și mai mult sânge pe pământ. Vârful ciorapului era roșu-aprins. Rușinea o copleși.

— Ți-ai tăiat degetele, zise prințul, clătinând din cap uluit.

Isabelle dădu din cap, speriată, dar și rușinată. Îl înșelase. Numai Dumnezeu știa ce avea să-i facă. Auzise povești îngrozitoare despre temnițele palatului și capetele înfipte în pari. Asta avea să fie soarta ei?

Însă prințul nu porunci soldaților s-o prindă. Nu era mânie pe fața lui, doar tristețe. Și, ceva ce Isabelle nu se așteptase să vadă – blândețe.

— Cum ai îndurat durerea? întrebă el.

Isabelle privi în jos. Cuvintele mamei, spuse mai devreme în bucătărie, îi reveniră în gând.

Urâtă… ștearsă… plină de cocoloașe ca o găluscă.

— Am exersat mult, răspunse ea.

Prințul se încruntă.

— Nu înțeleg.

Isabelle înălță capul. Se uită la fața lui extrem de frumoasă.

— Nu, zise ea. Nu înțelegi.

Marele duce veni lângă ei, cu ochii scăpărând de furie.

— Cunosc soldați căliți în luptă care n-ar fi putut face tot ce ai făcut dumneata, domnișoară, îi spuse el Isabellei. Apoi se întoarse spre prinț. O fată capabilă de așa ceva e capabilă de orice, sire. E anormală. Dezaxată. Periculoasă. Făcu semn către doi soldați. Prindeți-o!

Inima îi zvâcni de groază când cei doi bărbați începură să se apropie, însă prințul îi opri.

— Lăsați-o! le porunci el, făcându-le semn să plece.

— Dar, Alteță, cu siguranță nu puteți lăsa a doua înșelăciune nepedepsită, spuse marele duce. Una e și așa rea, dar două…

— Am spus, *lăsați-o*! S-a rănit grav. Ce altceva i-aș mai putea face?

Marele duce dădu scurt din cap. Apoi i se adresă lui Maman.

— Presupun că nu mai aveți alte fiice dornice să taie bucăți din ele ca să se mărite cu prințul?

— Nu, răspunse Maman dezamăgită. Nu mai am fiice.

— Atunci, vom pleca, zise marele duce. Ziua bună, madame.

O fântână clipocea în mijlocul aleii. Când prințul urcă în trăsură, marele duce, care încă ținea perna de catifea, porunci unui soldat să clătească pantoful de cristal în apă. Soldatul se supuse, apoi îl așeză înapoi pe acea pernă. Maman îi privea, înțepenită de furie.

Isabelle, amețită de chinuri, stătea pe o bancă sub tei. Închise ochii, încercând să-și împiedice capul să se mai învârtă. Era vag conștientă de tropăitul cailor, care erau nerăbdători să plece. De gângăniile care zumzăiau în căldura după-amiezii. De porumbița, care cânta acum, sus, deasupra ei, printre crengi.

Apoi, un sunet nou se ridică deasupra celorlalte – grav și pătrunzător.

— Stați! Nu plecați! Vă rog, vă rog, așteptați!

Era vocea unei fete. Venea dinspre conac. Striga. Se ruga.

Isabelle deschise ochii.

Fata alerga în jos pe trepte. Avea părul vâlvoi. Rochia îi era numai zdrențe. Fața și mâinile ei erau mânjite de funingine. Picioarele îi erau desculțe.

Dar chiar și așa, era uluitor, insuportabil, sfâșietor de frumoasă.

Era Ella.

Sora vitregă a Isabellei.

ȘAPTE

Marele duce îi aruncă lui Maman o privire ucigătoare.

— Este încă o păcăleală, madame? Trimiți o slujnică murdară ca să încerce pantoful? întrebă el indignat.

Maman îngustă ochii și se uită la fiica ei vitregă.

— Ella, cum îndrăznești! strigă ea. Treci imediat înăuntru!

Dar Ella nici nu o auzi. Ochii ei îl priveau pe prinț, iar prințul o privea pe ea. El ieșise deja din trăsură, grăbindu-se spre ea.

Privindu-i, Isabelle văzu ceva ce nu mai văzuse până atunci. Nu între mama și tatăl ei vitreg, nici între mama și tatăl ei. Era autentic și copleșitor. Puternic, profund și adevărat. Era iubire.

Când Isabelle văzu această iubire, intangibilă, dar atât de reală, înțelese că Ella era cea cu care dansase prințul la bal, că după ea tânjea el.

Dinții mici și ascuțiți ai invidiei i se înfipseră adânc în inimă. Maman făcuse tot ce-i stătea în putere să o împiedice pe Ella să meargă la bal, însă Ella găsise o cale. Cumva, fata asta, care nu avea nimic, făcuse rost de o trăsură și de cai, de o rochie strălucitoare și de o pereche de pantofi de cristal. *Cum?* se întreba Isabelle.

Prințul și Ella se opriră la câțiva centimetri unul de altul. Cu blândețe, prințul atinse fața Ellei. Degetele lui îi trasau conturul obrazului.

— Tu ești, spuse el. În sfârșit, te-am găsit. De ce-ai fugit?

— Pentru că mă temeam că, atunci când vei afla cine sunt cu adevărat – doar o fată simplă de la țară – nu o să mă mai iubești, răspunse Ella.

— Nu e nimic simplu la tine, Ella, zise prințul, luându-i mâinile într-ale lui. Se întoarse spre marele duce. Adu pantoful de cristal, porunci el.

Dar, spre mirarea Isabellei – și a celorlalți – marele duce nu se urni. Avea buzele strânse într-o linie aspră. Disprețul îi umbrea ochii de cremene.

— Alteță, fata asta e o *servitoare,* zise el. Nu a mers la bal. Paznicii n-ar fi lăsat *niciodată* pe cineva îmbrăcat în zdrențe să intre în palat. Păi, însăși ideea...

Prințul îi tăie vorba.

— Pantoful. *Acum!*

Marele duce se înclină rigid. Merse către prinț și Ella, ținând în

fața lui perna de catifea. Când mai avea doar câțiva metri, vârful cizmei negre și lucioase se agăță în ceva – o piatră, avea să spună el mai târziu – și se împiedică.

Pantoful de cristal alunecă de pe suprafața pernei de catifea. Se lovi de pământ.

Și se sparse într-o mie de bucăți strălucitoare.

OPT

Prințul strigă speriat.

Marele duce se scuză, ducând mâna la inimă.

Soldații se foiau neliniștiți, cu săbiile prinse la șold.

Maman râse. Isabelle icni. Doar Ella era calmă. În curând, se văzu de ce.

— Nu e nimic. Îl am pe celălalt chiar aici, spuse ea zâmbind.

Sub privirile tuturor, scoase al doilea pantof de cristal din buzunarul fustei. Îl puse jos și ridică tivul. Când strecură piciorul mititel înăuntru, lumina albastră se aprinse și pantoful străluci de parcă era făcut din diamante.

Se potrivea perfect.

Prințul râse fericit. O luă pe Ella în brațe și o sărută, fără să-i pese cine-i vedea. Soldații izbucniră din nou în urale. Marele duce își șterse sudoarea de pe frunte. Maman se întoarse cu mâinile încleștate și intră în casă.

Isabelle privi totul, dorindu-și, așa cum mai făcuse de un milion de ori, să fi fost frumoasă. Să fi fost prețuită. Să fi contat.

— Ella a câștigat, spuse o voce din spatele ei.

Era Tavi. Ieșise șchiopătând din casă și se sprijinea de speteaza băncii, ridicând piciorul rănit de jos. Veni în față și se așeză.

— Frumoasele câștigă întotdeauna, zise Isabelle cu amărăciune.

În timp ce surorile stăteau de vorbă, li se alătură a treia persoană – Ella.

Tavi îi arătă un zâmbet acru.

— Perfect, zise ea. Iată-ne din nou. Toate trei. Sub tei.

Ella de-abia o auzi. Se uita la picioarele lui Tavi și ale Isabellei cu o privire atât de tristă, încât părea aproape jale.

— Ce-ați făcut? întrebă ea cu ochii plini de lacrimi.

— Să nu îndrăznești să plângi pentru noi, Ella, zise Tavi vehement. Să nu îndrăznești. Nu ai dreptul. Ai primit ce ai meritat, la fel și noi.

Ella ridică ochii spre Tavi.

— Chiar așa? Eu am meritat cruzimea voastră? Voi ați meritat aceste răni? Asta am meritat noi?

Tavi întoarse privirea. Apoi, cu efort, se ridică.

— Du-te, Ella. Pleacă de aici. Să nu te mai întorci.

Ella, cu lacrimi în ochi, privi cum Tavi șchiopăta înapoi spre casă. Apoi se întoarse spre cealaltă soră vitregă.

— Mă urăști atât de mult, Isabelle? Încă?

Isabelle nu-i putea răspunde; i se părea că avea gura plină de sare. Amintirea pe care și-o înăbușise mai devreme ieși acum la suprafață. Avea din nou nouă ani. Ella și Tavi aveau zece ani. Maman era căsătorită cu tatăl Ellei de un an.

Erau toate împreună, sub tei.

Surori.

Surori vitrege.

Prietene.

NOUĂ

Era o după-amiază de vară.

Cerul era albastru; soarele strălucea cu putere.

Trandafirii acopereau zidurile de piatră din jurul casei. Păsările cântau în crengile răsfirate ale teiului, iar dedesubtul lor fetele se jucau. Ella făcea lanțuri de margarete și născocea povești despre Tanaquill, Zâna-Zânelor, care trăia în scorbura unui copac. Tavi făcea ecuații pe o tăbliță, cu o bucată de cretă. Iar Isabelle se lupta cu un mâner de mop, prefăcându-se că-și apără surorile de Barbă Neagră.

— E timpul să mori, pirat nenorocit! *En garde!* striga ea, avansând spre Bertrand cocoșul, care se apropiase de copac. Îl prefera pe Felix, fiul grăjdarului, ca partener de duel, dar era ocupat cu un mânz nou.

Cocoșul se îndreptă cât era de înalt. Bătu din aripi, strigă cu putere cucurigu și atacă. O alergă pe Isabelle în jurul copacului, apoi fugi ea după el, și tot așa mai departe, până când Tavi, exasperată, strigă:

— Pentru Dumnezeu, Izzy! Nu poți să *taci* niciodată? Neputând să scape de cocoș, Isabelle se urcă în tei, sperând ca acesta să-și piardă interesul. Tocmai când se așezase pe creangă, o trăsură opri pe alee. Cocoșul aruncă o privire și o luă la fugă. Din trăsură coborâră doi bărbați. Unul era cărunt și adus de spate. Mergea în baston și ducea în mână o cutie roz de mătase cu flori pictate. Cel tânăr avea o bocceluță de piele. Isabelle nu-i recunoștea, dar nu era ceva neobișnuit. Deseori veneau bărbați de la Paris la tatăl ei vitreg. Majoritatea erau negustori, ca el, și veneau să discute despre afaceri.

Bărbații nu o văzură pe Isabelle sau pe Ella, care era adăpostită de coroana de crengi, doar pe Tavi, care stătea pe bancă.

— Ce faci acolo, fetițo? Exersezi literele? întrebă domnul în vârstă.

— Încerc să demonstrez teorema a cincea a lui Euclid, răspunse Octavia, cu fruntea încruntată. Nu ridică ochii de la tăbliță.

Bătrânul chicoti. Îi dădu un cot însoțitorului său.

— Pe cuvântul meu, se pare că avem o învățată aici! zise el. Apoi i se adresă din nou lui Tavi. Acum, ascultă la mine, rățușcă

mică, nu trebuie să-ți bați capul cu algebra.

— De fapt, e geometrie.

Bătrânul se încruntă, văzându-se corectat.

— Da, mă rog, orice ar fi, mintea femeiască nu-i croită pentru asta, o avertiză el. O să-ți obosești creierul. O să ai dureri de cap. Și durerile de cap fac riduri, să știi.

Tavi ridică privirea.

— Așa se întâmplă? Atunci, dumneata cum ai făcut riduri? Nu pot să-mi imaginez că v-ați *obosit* creierul prea mult.

— Vai, eu... De când sunt... Ce fată nepoliticoasă! izbucni bătrânul, fluturând bastonul spre ea.

Atunci, Ella păși în față.

— Tavi nu a vrut să fie nepoliticoasă, domnule...

— Ba da, spuse Tavi pe înfundate.

— ...doar că Euclid o supără, termină Ella.

Bătrânul încetă să mai bolborosească. Zâmbi. Ella avea efectul acesta asupra oamenilor.

— Ce fată frumoasă ești! Atât de dulce și de plăcută, spuse el. O să-l rog pe tatăl tău să te mărite cu nepotul meu. Atunci o să ai un soț bogat și o să trăiești într-o casă frumoasă și o să porți rochii drăguțe. Ți-ar plăcea?

Ella ezită, apoi răspunse:

— N-aș putea mai bine să primesc un câine?

Cei doi bărbați izbucniră în râs. Cel tânăr o prinse pe Ella de bărbie. Cel vârstnic îi mângâie buclele blonde, o numi *trandafir frumos* și-i dădu o bomboană de ciocolată din cutia roz adusă pentru Maman. Ella zâmbi și-i mulțumi, apoi mâncă bomboana cu poftă.

Isabelle, încă în copac, privea cu jind la discuție. Tare îi mai plăceau bomboanele. Cu coada de mop în mână, sări din copac, speriindu-l pe bătrân. Acesta țipă, se împiedică și căzu pe spate.

— Ce naiba faci cu bățul ăla? strigă la ea, roșu la față.

— Mă lupt cu Barbă Neagră, răspunse Isabelle, în timp ce tânărul îl ajuta să se ridice.

— Aproape că m-ai omorât!

Isabelle îi aruncă o privire sceptică.

— Eu cad tot timpul. Din copaci. De pe cai. Chiar și din șură, odată. Și *pe mine* nu m-a omorât, zise ea. Aș putea primi și eu o bomboană?

— Câtuși de puțin! răspunse bătrânul, scuturându-se. De ce

să dau ceva atât de bun unei maimuțe mici și urâcioase, cu mâini murdare și frunze în păr?

Ridică apoi cutia roz și bastonul și se îndreptă spre casă, bombănind către însoțitorul său de drum. Vorbea încet, însă Isabelle – care încă mai spera la o bomboană – îi urmă și-l auzi.

— Prima e o frumusețe mică și fermecătoare și va fi o soție minunată într-o bună zi, dar celelalte două... Dădu din cap amenințător. Ei, bine, cred că pot oricând să devină călugărițe ori guvernante sau orice fac fetele urâte.

Isabelle se opri în loc. Duse mâna la piept. Simțea o durere în inimă, nouă și stranie. Cu doar câteva clipe în urmă, era fericită ucigând pirați, fără să știe că-i lipsea ceva. Că era mai puțin decât trebuia să fie. Că era o *maimuță mică și urâcioasă,* nu un *trandafir frumos.*

Pentru prima dată, înțelese că Ella era frumoasă și ea nu.

Isabelle era puternică. Era curajoasă. Îl bătea pe Felix când se luptau cu săbii. Sărea cu armăsarul ei, Nero, peste garduri de care toți ceilalți se temeau. Fugărise un lup pe lângă cotețul păsărilor doar cu un băț.

Și aceste lucruri sunt bune, își spusese ea în timp ce stătea acolo, uluită și abandonată. *Chiar sunt, nu-i așa? Și eu sunt, nu-i așa?*

Aceea fu ziua în care totul se schimbă între cele trei fete.

Erau doar niște copii. Ella primise ceva dulce și se fălise primind toată atenția. Isabelle era geloasă; nu se putea abține. Voia și ea ceva dulce. Voia vorbe bune și priviri admirative.

Uneori e mai ușor să spui că urăști ceea ce nu poți avea, decât să recunoști cât de mult îți dorești ceva. Așa că, Isabelle, încă stând sub tei, spuse că o urăște pe Ella.

Iar Ella spuse că și ea o urăște pe Isabelle.

Și Tavi zise că îi ura pe toți.

Iar Maman stătea pe terasă și asculta, cu o lumină nouă și periculoasă în ochii aspri și vigilenți.

ZECE

— Isabelle, plec acum. Eu – nu știu dacă o să te mai văd vreodată.

Vocea Ellei o smulse pe Isabelle din reverie. Se aplecă și o sărută pe Isabelle pe frunte, dar buzele erau ca un fier roșu pe pielea ei.

— Nu mă mai urî, soră vitregă, șopti ea. De dragul tău, nu al meu.

Apoi dispăru și Isabelle rămase singură pe bancă.

Se gândi la omul care fusese cândva și la cel care devenise. Se gândi la lucrurile pe care fusese învățată să le dorească, la lucrurile pentru care se mutilase ca să le obțină, la lucrurile importante. Ella le avea acum, iar Isabelle nu avea nimic. Gelozia ardea în ea, și asta se întâmpla de ani întregi.

Isabelle se uită în stânga ei și o văzu pe Tavi chinuindu-se să urce treptele casei, trecând pragul șchiopătând și închizând ușa. Se uită în dreapta și-l văzu pe prinț ajutând-o pe Ella să urce în trăsură. Sui și el după ea, apoi închise ușa la rândul lui.

Marele duce se așeză lângă vizitiu. Strigă o poruncă soldaților din fața lui, toți călare pe cai acum, și porniră la drum. Vizitiul pocni din bici și cei opt armăsari zvâcniră în față, trăgând de hamuri.

Isabelle urmări trăsura în timp ce se îndepărta pe aleea lungă, care o luă apoi pe drumul îngust de țară și urcă dealul. O clipă mai târziu, caleașca dispăru.

Rămase pe loc destulă vreme, până când se făcu răcoare și soarele începu să apună. Până când, o vulpe cu ochi verzi ieși din păduri să vâneze. Apoi se ridică și șopti spre umbrele alungite:

— Nu pe tine te urăsc, Ella. Niciodată nu te-am urât pe tine. Ci pe mine însămi.

UNSPREZECE

— Dă-mi ochiul, Nelson. *Acum*!

O maimuță mică, neagră și vioaie, cu fața presărată cu alb, țopăia pe puntea navei. Într-o mână ținea un ochi de sticlă.

— Nelson, te *avertizez*...

Bărbatul care vorbea – înalt, bine îmbrăcat, cu ochii arămii scăpărând – avea un aer autoritar, însă maimuța nu-i dădea atenție, în loc să renunțe la comoară, se urcă pe catarg și sări pe velatură.

Șeful de echipaj – acoperindu-și cu o mână orbita goală – sărea după creatură, strigând să i se aducă pistolul.

— Fără arme de foc, vă rog! strigă o femeie cu rochie roșie. Trebuie să-l *ademeniți* să coboare. Cel mai bine răspunde la operă.

— O să-l ademenesc eu, nu glumă, mormăi șeful de echipaj. Cu un glonț!

Îngrozită, diva își duse mâna la pieptul masiv, apoi începu să cânte *Lascia ch'io pianga,* aria de durere și sfidare a eroinei. Maimuța înclină capul. Clipi din ochi. Dar nu se mișcă.

Vocea superbă a divei, plutind de pe puntea navei până pe docuri, atrase zeci de privitori. Nava, o goeletă pe nume *Adventure,* intrase în portul Marsilia în urmă cu doar câteva clipe, după trei săptămâni pe mare.

În timp ce diva continua să cânte, altă membră din anturajul bărbatului cu ochi arămii – o ghicitoare – își consultă cărțile de tarot. Una câte una, le trânti la loc pe punte. Când termină, avea fața albă ca pânzele.

— Nelson, coboară! strigă ea. Asta nu se termină cu bine!

O magiciană scoase o banană, aruncă peste umăr coaja și flutură fructul în aer. O actriță imploră maimuța. Apoi, un băiat de la cabine alergă de pe punțile inferioare, arătând pistolul căpitanului. Diva îl văzu; vocea îi urcă trei octave mai sus.

Când șeful de echipaj luă arma și ridică piedica, un grup de acrobați, toți în costume sclipitoare, făcură roata pe punte și se aruncară pe velatură. Maimuța urcă pe catarg, până în cuibul-corbului. Șeful de echipaj ochi, dar, în același moment, un declanșator suflă flăcări spre el. Acesta se clătină pe spate, păși pe coaja de banană și-și pierdu echilibrul. Căzu, se dădu cu capul de punte și-și pierdu cunoștința. Arma se descărcă.

Glonțul zbură aiurea. Flăcările se împrăștiară.

Limbile lor portocalii se întinseră spre marginea de jos a velaturii, aprinzând-o cu un vuiet, apoi urcară cu repeziciune în sus, devorând funiile înnegrite. Îngrozită, maimuța se aruncă din cuibul-corbului pe catarg. Acrobații săriră după ea, unul câte unul, ca niște stele căzătoare.

Când ateriză ultimul acrobat, o picătură aprinsă de smoală căzu pe fitilul unui tun care fusese încărcat și pregătit în cazul unui atac de pirați. Fitilul se aprinse; tunul bubui. Ghiuleaua grea de fier șuieră prin port și făcu o gaură într-o barcă de pescuit. Strigând și înjurând, pescarii săriră în apă și înotară înnebuniți la mal.

Convinși că *Adventure* era atacată, șase muzicieni în redingote de culoarea lavandei, și cu peruci pudrate, își scoaseră instrumentele din carcase și începură să cânte un cântec de jale. Fuseră, aproape acoperiți, o clipă mai târziu, de brigada de pompieri a orașului, care venea zăngănind, pe stradă, într-o căruță cu cal.

Diva, ajungând acum la finalul ariei, atinse o notă înaltă. Brigada de pompieri, pompând nebunește de pe doc, aruncă fântâni de apă pe velatură, stingând flăcările și scăldând-o pe ea și pe toți ceilalți de pe punte. Și, totuși, diva cânta cu brațele întinse, cu bărbia ridicată, menținând nota. Mulțimea de pe doc erupse în aplauze furtunoase. Se aruncau pălării în aer. Bărbații plângeau. Femeile leșinau. Și, în cabina căpitanului, toate ferestrele se sparseră.

Diva termină aria. Udă leoarcă, merse la balustrada navei și făcu o plecăciune. Răsunară în cor strigăte de *Brava!*

Maimuța coborî de pe catarg și sări în brațele stăpânului. Bărbatul cu ochi arămii luă ochiul de sticlă din mâna animalului, îl lustrui de reverul hainei, apoi îl puse cu grijă la locul lui. Habar nu avea dacă îl pusese cum trebuie sau cu susul în jos, iar șeful de echipaj, încă inconștient, nu-i putea spune.

Căpitanul ieși din cabină, scuturându-și cioburile de pe mâneci. Stătea pe punte, cu mâinile duse la spate, și supraveghea scena din fața lui.

— Domnule Fleming! se răsti el la secund.

— Domnule! se răsti și secundul, salutând.

— Cine e responsabil pentru asta? Te rog să nu-mi spui că e…

— Marchizul de la Chance, domnule, zise secundul. Cine

altcineva?

DOISPREZECE

Căpitanul Duval era furios.

Iar Chance făcea tot posibilul să arate că regretă. Era ceva la care se pricepea foarte bine, căci avusese multe ocazii să exerseze.

— Cum rămâne cu velele arse, cu ferestrele sparte și cu barca de pescuit pe care ai distrus-o? strigă căpitanul. O să coste o avere să le înlocuim!

— Atunci, va fi o avere bine cheltuită! spuse Chance, arătându-i cel mai fermecător zâmbet. Nu cred că am auzit vreodată o asemenea interpretare excelentă a ariei *Lascia ch’io pianga.*

— Nu asta e ideea, domnule!

— Plăcerea este întotdeauna ideea, domnule! îl contrazise Chance. Nu de velele arse și de ferestrele sparte o să-ți amintești pe patul de moarte, ci de priveliștea unei dive scăldate în apă, cu rochia lipită de fiecare rotunjime plină și voluptuoasă, de vocea ei magnifică ridicându-se în timp ce tunul trage și flăcările urcă. Lasă-i pe cei ce numără boabele de fasole să le numere, domnule. Noi doi vom număra momentele de încântare, momentele de bucurie!

Căpitanul, care îndurase multe asemenea discursuri de-a lungul călătoriei, se ciupi de obraz.

— Spune-mi, marchize. Cum de a pus maimuța mâna pe ochi, de fapt?

— S-a pus pariu pe o mână la cărți. Am pariat cu șeful de echipaj, pe cinci ducați, pentru ochiul lui de sticlă. Neghiobul și-a scos ochiul și l-a pus peste monede. Te întreb, căpitane, ai întâlnit vreodată o maimuță care să reziste unui ochi de sticlă?

Căpitanul făcu semn către Nelson, care stătea pe umărul lui Chance.

— Poate că ar trebui să-i cer maimuței să plătească pentru stricăciuni?

Chance vârî mâna în traista ce se afla pe punte la picioarele lui și scoase o pungă groasă de piele.

— Asta e de ajuns? întrebă el, lăsând-o în mâna căpitanului.

Căpitanul deschise punga, numără monedele dinăuntru și dădu din cap aprobator.

— Pasarela va fi coborâtă în scurt timp, spuse el. Data viitoare

când te hotărăști să faci o călătorie pe mare, marchize, te rog să iei nava altcuiva.

Dar Chance nu-l mai asculta. Se întorsese deja să verifice dacă toți membrii alaiului său erau pe punte. Era nevoie de fiecare persoană în parte. Pleca la țară. Acolo nu erau opere. Nici teatre mari, nici săli de concerte. Ba, chiar, nici cafenele și foarte puține patiserii, librării sau restaurante. Nu avea să supraviețuiască nici cinci minute fără muzicienii, acrobații și actorii săi, fără divă, balerine, magiciană, ghicitoare, scuipător de flăcări, înghițitor de săbii, savant și bucătar.

— Stați! Lipsește bucătarul! exclamă Chance când termină numărătoarea. Se uită la Nelson. Unde e?

Maimuța își astupă gura cu mâinile și-și goli obrajii.

— Nu din nou, murmură Chance.

O clipă mai târziu, un bărbat scund și chel, cu o haină lungă și neagră din piele, cu un batic roșu legat la gât, apăru greoi de pe puntea din spate. Era șifonat și cu ochii apoși. Avea fața cenușie precum terciul vechi de o săptămână.

— Rău de mare, zise el venind lângă Chance.

— Rău de mare, ai? Așa se zice în franceză *Am băut prea mult gin azi-noapte?* întrebă Chance, arcuind o sprânceană.

Bucătarul se strâmbă.

— Trebuie să vorbești așa de tare? Își sprijini capul de copastie. De ce naiba durează atât de mult cu pasarela aia? Unde mergem, până la urmă? Spune-mi că la Paris.

— Mă tem că nu. Saint-Michel.

— N-am auzit de locul ăsta.

— E la țară.

— Urăsc să merg la țară. De ce mergem acolo?

Chance încleștă mâinile pe copastie. Se gândi la harta fetei. Isabelle, așa se numea. Văzu în fața ochilor sfârșitul drumului ei. Petele de roșu. Liniile violente schițate pe pergament, de parcă le făcuse un nebun.

Și apoi își aminti că exact un nebun le făcuse.

— Calea ei poate fi schimbată, șopti el. Eu pot s-o schimb. O *voi* schimba.

— Ce cale? întrebă curios bucătarul. Despre ce vorbești? De ce…

Cuvintele rămaseră neterminate. Ceva mai jos de ei îi atrase atenția. Văzu și Chance.

O trăsură neagră rapidă își croia drum pe strada agitată, de-a lungul docurilor. La fereastră se vedea o figură – fața unei femei, palidă și uscată. Probabil simțise că era privită, căci deodată ridică privirea. Ochii ei cenușii îi întâlniră pe ai lui Chance și-i înfruntară privirea. În căutătura ei nemiloasă, el văzu că nu avea să ceară îndurare în lupta asta și nici nu va primi îndurare.

Bucătarul trase adânc aer în piept, apoi îl lăsă să iasă.

— Ea e motivul pentru care suntem aici, nu-i așa? întrebă el.

Chance dădu din cap.

— Asta *nu* e bine. E cea mai rea dintre cele trei și asta spune ceva. De ce a venit? Noi de ce am venit? O să-mi spui?

— Am venit să ne luptăm, răspunse Chance.

— Pentru ce, de data asta? Aur? Glorie? Mândria ta? Vocea lui avea o nuanță acuzatoare.

Chance urmări trăsura Ursitoarei dispărând, apoi răspunse:

— Pentru un suflet. Sufletul unei fete.

Bucătarul dădu din cap.

— Așa trebuia să spui. Pentru asta merită să te lupți.

Expresia neclară de pe fața bucătarului dispăru; îi luase locul una hotărâtă. Își duse arătătoarele la gură și scoase un chiuit asurzitor. Apoi plecă, strigând la un marinar amărât, cerându-i să coboare afurisita de pasarelă. Magiciana, acrobații și restul anturajului lui Chance, toți adunați pe punte, își strânseră lucrurile și fugiră după el.

Chance își luă traista, o atârnă pe umăr și merse după bucătar. Dacă avea vreo speranță să câștige lupta asta, trebuia să rămână cu un pas înaintea Ursitoarei și deja era cu zece pași în urma ei.

TREISPREZECE

Isabelle, asudată, murdară și învinețită, se aplecă în față în șa și i se adresă calului:

— Maman a încercat să te vândă, Martin. Știai asta? La abator, unde ți-ar fierbe oasele pentru clei. Eu sunt cea care a oprit-o. Poate ar trebui să te gândești la asta.

Bătrân, lent și irascibil, Martin era și gârbovit, cu copitele crăpate și lacom, dar era tot ce mai avea Isabelle.

— *Haide,* îl îndemnă ea. Își înfipse călcâiele în coastele lui, încercând să-l facă să meargă la trap prin curte. Însă Martin avea alte idei. Porni într-un galop îmbufnat, apoi se opri brusc – făcând-o să cadă din șa. Se lovi cu putere de pământ, se rostogoli pe spate și rămase gemând în țărână.

Era a treia oară când Martin o arunca în dimineața aceea. Isabelle era o călăreață abilă, dar totul era diferit acum. Nu-și putea așeza greutatea cum trebuie în scărițe. Nu putea apăsa acolo unde degetele de la piciorul drept ar fi trebuit să agațe scara. Neputându-și găsi echilibrul, îi era greu să-l îndrepte pe Martin când se trăgea în spate, se smucea sau pur și simplu se oprea în loc.

Însă căzăturile nu o descurajau. Nu-i păsa de praful de pe față, de vânătăi, de durere. O împiedicau să-și amintească de faptul că Ella plecase. Ella câștigase. Ella avea acum totul și ea nu avea nimic.

Încă mai zăcea pe pământ, privind la norii care presărau cerul, când o față se aplecă deasupra ei, blocându-le vederea.

— De câte ori ai căzut azi? întrebă Tavi. Nu mai așteptă răspunsul. O să te omori.

— Dacă am noroc.

— Încetează. Nu mai poți călări.

Teama i se adună în suflet doar la gândul acesta. Nu era adevărat. Nu avea să permită să fie adevărat. Călăritul era tot ce mai avea. Era singurul lucru care o întărise în timp ce i se vindeca piciorul. În timp ce se obișnuia să șchiopăteze în loc să meargă. Când plecau servitorii. Când Maman închise obloanele și încuie ușile. Când buruienile crescură peste zidurile de piatră.

— De ce ești aici? o întrebă pe Tavi. Sora ei prefera să rămână înăuntru, cu cărțile și ecuațiile ei.

— Să-ți spun că trebuie să mergem la piață. Nu mai putem

amâna.

Isabelle clipi spre ea.

— Nu e o idee bună.

Vestea se răspândise. Despre pantoful de cristal și ce-și făcuseră ele ca să le încapă piciorul. Despre Ella și felul în care se purtaseră cu ea. Copiii aruncau cu noroi spre casa lor. Un bărbat spărsese o fereastră cu o piatră. Isabelle știa că nu făceau decât să stârnească alte necazuri dacă mergeau în sat.

— Ai una mai bună? întrebă Tavi. Avem nevoie de brânză. De șuncă. De unt. N-am mai mâncat pâine de câteva săptămâni.

Isabelle oftă. Se ridică și se scutură de praf.

— Trebuie să luăm brișca, zise ea. Nu putem merge. Nu cu…

— Bine. Înhamă-l pe Martin. O să adun niște coșuri, zise Tavi aspru, luând-o spre bucătărie. Nu-i plăcea să vorbească despre rănile lor. Despre Ella. Despre nimic.

— Bine, zise Isabelle, șchiopătând spre cal.

Încă nu se obișnuise cu umbletul lent, săltat. Rana lui Tavi nu era la fel de severă. După ce se vindecase, pasul ei revenise la normal. Isabelle se îndoia că al ei se va vindeca vreodată.

— Și, Izzy…

Isabelle se întoarse. Tavi se încrunta.

— Ce?

— Poartă-te frumos. În sat. Crezi că poți?

Isabelle flutură din mână, ignorând întrebarea lui Tavi, și-l prinse pe Martin de hățuri. Dar adevărul era că habar nu avea dacă putea. Încercase să se poarte frumos. Ani întregi. În saloane și săli de bal, la petreceri în aer liber și dineuri. Cu mâinile strânse și fălcile încleștate, încercase să fie așa cum îi spusese Maman: plăcută, dulce, atentă, blândă, modestă, delicată, răbdătoare, agreabilă și ștearsă.

Uneori, funcționa. O zi sau două. Dar mereu se întâmpla ceva.

Ca atunci, la dineul pompos organizat de Maman, când un cadet întors din primul an la academia militară spunea că al Doilea Război Punic se încheiase după ce Scipio îl învinsese pe Hannibal în Bătălia de la Cannae, când orice prost știa că fusese Bătălia de la Zama. Isabelle îl corectase și el râsese, spunând că ea nu știa despre ce vorbește. După ce scoase cartea ei preferată – *O Istorie ilustrată a celor mai mari comandanți militari ai lumii* – din bibliotecă, și-i dovedi că de fapt știa despre ce vorbește, el îi adresase un apelativ neplăcut. Pe înfundate.

Furioasă, făcuse și ea la fel. Dar nu pe înfundate.

Maman nu vorbise cu ea o săptămână.

Și mai fusese atunci când participase la un bal de la castelul unei baronese, se plictisise de dans și hotărâse să se plimbe. Nu fusese intenția ei să se dueleze cu baronul, dar el o găsise admirând două săbii fixate pe perete în foaier și se oferise să-i arate manevrele lui. I le arătase și ea pe ale ei, tăindu-i câțiva nasturi de la jachetă și zgâriindu-l în bărbie totodată.

Maman o tratase cu răceală o lună întreagă.

Mama ei spusese că purtarea ei fusese îngrozitoare, dar Isabelle nu credea că era atât de grav că tăiase nasturii baronului. Știa că era capabilă de mai rău. Mult mai rău.

În urmă cu doar câteva luni, căuta în garderobă umbrela roz de soare pe care Maman insista să o poarte – *Rozul scoate tenul în evidență, Isabelle!* – și o pereche de pantofi oribili din mătase – Și ce dacă te strâng, îți fac picioarele să pară mai mici! – și găsise o carte despre Alexandru cel Mare, pe care o ascunsese ca să nu i-o ia Maman.

Se așezase pe podeaua dormitorului, foșnind din rochia delicată, și deschisese cartea cu nerăbdare. Era o relicvă dintr-o vreme mai fericită, o vreme înainte să i se dea de înțeles că războinicii și generalii erau bărbați și că interesul față de săbii, cai de război și strategii pe câmpurile de luptă erau nepotrivite pentru o fată. În timp ce dădea paginile cărții, se trezise din nou luptând alături de Alexandru, în timp ce acesta dădea bătălii în Egipt. Lacrimi de dor îi umpleau ochii în timp ce citea.

Tocmai când și le ștergea, intrase Ella în cameră cu o tavă de argint. Pusese deasupra o ceașcă de ciocolată caldă și o farfurie cu prăjituri.

— Am auzit-o pe Maman țipând la tine din cauza umbrelei și a papucilor. M-am gândit că asta ți-ar prinde bine, spusese ea, așezând tava lângă Isabelle.

Fusese un gest amabil. Dar bunătatea Ellei nu făcea decât să o enerveze pe Isabelle.

Se uitase la sora ei vitregă, care nu avea nevoie de umbrele de soare și de pantofi care strângeau. Care arăta ca o zeiță în rochia ei peticită și cizmele vechi. Se privi, stângace și ezitantă în rochia ridicolă, ridică apoi ceașca de ciocolată caldă și o aruncă de perete. Urmară prăjiturile. Și tava de argint.

— Curăță! poruncise ea cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

— Isabelle, de ce ești atât de supărată? întrebase Ella întristată.

Spumegând, cu mâinile încleștate, Isabelle răspunse:

— Încetează, Ella. Nu te mai purta frumos cu mine. Doar încetează!

— Îmi pare rău, spusese Ella blajin, în timp ce se apleca să ia bucățile sparte.

Blândețea ei ar fi trebuit să o îmbuneze pe Isabelle, dar mai mult îi alimentase furia.

— Ești jalnică! strigase ea. De ce nu te aperi niciodată? O lași pe Maman să te domine! Ești bună cu mine și cu Tavi, deși ne purtăm oribil cu tine! *De ce,* Ella?

Ella pusese cu grijă fragmentele de porțelan pe tavă.

— Ca să încerc să repar toate astea. Să fac lucrurile mai bune, răspunsese ea încetișor.

— *Nu poți* să faci lucrurile mai bune. Nu dacă nu mă poți schimba să fiu ca tine!

Ella ridicase șocată privirea.

— Nu spune asta. Să nu devii niciodată ca mine. *Niciodată.*

Isabella nu mai strigase, amuțită pe moment de vehemența cuvintelor Ellei. Apoi auziseră pașii lui Maman în hol și Isabelle nu putuse decât să ascundă cartea și să-și ia umbrela înainte ca femeia să intre în cameră, strigând la ea să se grăbească. Plecaseră la o petrecere în aer liber, câteva minute mai târziu, una atât de plictisitoare, încât Isabelle uitase de intenția ei de a scoate un răspuns de la Ella. Și acum era prea târziu.

Martin, sătul să stea pe loc, apucă brusc cu botul brațul Isabellei, alungându-i amintirile dureroase.

— Nici tu nu știi să te porți frumos, nu-i așa, bătrâne? îi spuse ea.

Conduse calul spre grajdurile răcoroase de piatră și-i scoase harnașamentul. Nu era nevoie să-l lege. Martin era un cal cu puține ambiții și fuga nu se număra printre ele. Înainte să-i pună frâul, îl perie în grabă. Nu era necesar; nu fusese muncit prea mult, însă Isabelle tânjea să-l simtă sub palme, să-i simtă catifeaua nasului pe obraz, răsuflarea puternică, dar cu aromă de iarbă.

Când termină, îl conduse la brișcă. În timp ce mergeau prin grajd, Isabelle se uită la încăperile goale. Cei doi cai arăbești grațioși care trăgeau trăsura și uriașii Pecheron, care munceau

pe câmp nu mai erau, fiind vânduți după plecarea rândașului.

Deși încercă să se abțină, Isabelle nu putu să nu arunce o privire în ultima boxă. Și acolo avea amintiri. Calul care trăise acolo fusese și el vândut. În urmă cu șase ani. Nero. Un armăsar negru, înalt de șaptesprezece laturi de palmă, cu ochi de onix și o coamă ca mătasea vălurită. Când călărea pe el, era ca și cum mergea călare pe furtună. Încă îi simțea forța când tropăia și dansa sub ea, nerăbdător să pornească.

Îl simțea și pe Felix. Stătea în spatele ei, cu brațele în jurul taliei, cu buzele în urechea ei, cu ochii la zidul de piatră din fața lor. Râdea, iar râsul lui era o provocare.

— Nu, Isabelle! strigase Ella. E prea periculos!

Dar Isabelle nu ascultase. Lovise cu călcâiele în coastele lui Nero și, o clipă mai târziu, galopau direct spre zid. Ella își acoperise ochii cu mâinile. Isabelle se aplecase în față în șa, cu pieptul sprijinit de gâtul lui Nero, cu mâinile în coama lui și Felix aplecat odată cu ea. Simțise fiecare mușchi din corpul armăsarului încordându-se, apoi simțise cum era să zbori. Ea și Felix chiuiseră la aterizare, apoi traversaseră pajiștea către Pădurea Sălbatică, lăsând-o pe Ella în urmă.

La fel de repede pe cât veniseră, imaginile dispărură și nu mai rămase decât o boxă goală cu pânze de păianjen la colțuri.

Nero nu mai era. Nici Felix. Luați de Maman, la fel ca atâtea alte lucruri – pantalonii ei din piele, pălăria de pirat, pietrele lucioase, craniile de animale și cuiburile de păsări pe care le adunase. Sabia ei de lemn. Cărțile. Una câte una, toate dispăruseră, fiecare pierdere ca o lovitură de cuțit a sculptorului. Cioplind-o. Netezindu-i marginile. Făcând-o să semene mai mult cu fata care-și dorea Maman să fie.

Isabelle își tăiase degetele, dar uneori încă le mai simțea.

Maman îi scosese inima din piept.

Uneori, și pe aceea o mai simțea.

PAISPREZECE

— Șase sou[2], zise nevasta brutarului, cu brațele cărnoase încrucișate peste pieptul uriaș și pistruiat.

— Șase? repetă Isabelle nedumerită. Dar aici scrie trei. Arătă la tăblița de pe taraba brutarului, către prețul scris cu cretă.

Femeia scuipă în palmă, șterse cifra *3* și scrise *6* în loc.

— Pentru voi e șase, spuse ea cu obrăznicie.

— Dar e preț dublu. Nu e cinstit! protestă Isabelle.

— Nici să te porți cu o soră vitregă de parcă e o sclavă nu-i cinstit, zise femeia. Să nu negi. Ați fost nemiloase cu o fată lipsită de apărare. Dar v-a dat vouă pe nas, nu-i așa? Ella e regină acum și mai frumoasă ca niciodată. Și tu? Nu ești decât sora ei vitregă urâtă.

Isabelle lăsă capul în jos, cu obrajii arzând. Ea și Tavi abia ajunseseră la piață și deja începeau tachinările.

Respirând adânc ca să se liniștească, își aminti de rugămintea surorii ei: *Poartă-te frumos.* Numără monedele din buzunar și le întinse. Nevasta brutarului îi dădu o pâine mai mică, arsă pe fund, și un zâmbet disprețuitor la pachet.

— Așa-i trebuie, zise o femeie care stătea la rând.

— Pâinea arsă e prea bună pentru ea, pufni alta.

Femeile stăteau acolo, dând din cap, arătând cu degetul și făcând observații, scăldându-se în fățărnicie ca niște gâște în frigare, tocmai când, nu mai departe de ieri, una dintre ele își plesnise copila cea mai mică foarte tare, pentru că vărsase laptele, iar acum obrazul copilei avea o umflătură, în timp ce altă femeie se sărutase cu soțul surorii ei în spatele tavernei.

Nimeni nu râde mai zgomotos la o spânzurătoare decât vicleanul care a scăpat basma curată.

— Sper să te îneci cu ea, zise nevasta brutarului, în timp ce Isabelle punea pâinea în coș.

Isabelle simți cum se aprinde mânia în ea. Cuvintele aspre i se ridicară în gât, dar și le înghiți.

— Sper să se înece și sora ta urâtă.

Auzind-o vorbind de sora ei – Tavi, care slăbise de când plecase Ella, ce rareori zâmbea și de-abia mânca – temperamentul mocnit al Isabellei luă foc.

Piesa centrală a tarabei brutarului era o piramidă construită

---

2 Veche monedă franceză (n.tr.)

cu grijă din chifle maronii, lucioase. Isabelle dădu brațul în spate și lovi vârful. O duzină de chifle se rostogoliră de pe masă și aterizară în strada noroioasă.

— Îneacă-te cu *asta,* le spuse ea nevestei brutarului, care bombănea și clientelor ei care croncăneau.

Expresia de pe fața femeii, țipătul ei indignat, uluirea – toate o făceau să se simtă bine pentru moment. *Am câștigat,* se gândi Isabelle. Dar, în timp ce se îndepărta de tarabă șchiopătând, își dădu seama cu o senzație greoaie și neplăcută că nu câștigase. Mânia ei o făcuse. Din nou.

Ella n-ar fi făcut asta, își spuse ea. *Ella le-ar fi dezarmat cu un zâmbet dulce și cuvinte frumoase.*

Ella nu se mânia niciodată. Nici când trebuia să gătească și să curețe pentru ele. Nici când lua masa singură în bucătărie. Nici măcar când Maman îi spusese că nu o lasă să meargă la bal.

Ella avusese o cameră friguroasă în pod și un pat tare; Isabelle și Tavi aveau focuri încinse în dormitoare și saltele de puf. Ella avusese doar o rochie ruptă de purtat, în timp ce Isabelle și Tavi aveau zeci de rochii frumoase. Însă, zi după zi, Ella era cea care cânta, Ella era cea care zâmbea. Nu Isabelle. Nu Tavi.

— De ce? se întrebă Isabelle, disperată să afle răspunsul, convinsă că dacă îl afla avea și ea să învețe să fie bună și blândă. Dar nu primi niciun răspuns, doar o durere, adâncă și chinuitoare, în partea stângă a pieptului.

Dacă Isabelle le-ar fi întrebat pe nevestele vârstnice din Saint-Michel, care stăteau toate la fântâna din piața orașului, i-ar fi spus ele ce anume o provocase. Căci nevestele vârstnice aveau o vorbă: *Un lup nu e nicicând mai periculos decât când e în cușcă.*

La marginea satului Saint-Michel se află Pădurea Sălbatică. Lupii care trăiesc acolo ies noaptea. Bântuie câmpurile și fermele, poftind la găini și miei tineri și fragezi. Dar mai este un fel de lup, unul mult mai înșelător. Este lupul de care vorbesc bătrânii.

— Fugiți dacă-l vedeți, le spun ei nepoatelor. Are limba dulce, dar dinții ascuțiți. Dacă vă prinde, o să vă mănânce de vii.

Cele mai multe fete din sat fac ce li se spune, dar, câteodată, este una care nu ascultă. Rămâne pe poziție, privește lupul drept în ochi și se îndrăgostește de el.

Oamenii o văd fugind noaptea în pădure. O văd a doua zi dimineață cu frunze în păr și sânge pe buze. *Nu se cuvine,* spun ei. *O fată n-ar trebui să iubească un lup.*

Așa că decid să intervină. Pleacă după lup cu arme și săbii. Îl vânează în Pădurea Sălbatică. Dar fata este cu el și-i vede venind.

Oamenii ridică puștile și ochesc. Fata deschide gura să țipe și, când strigă, lupul sare în ea. Fata îl înghite pe de-a-ntregul, cu tot cu dinți, gheare și blană. El se ascunde în inima ei.

Sătenii lasă armele jos și pleacă acasă. Fata răsuflă ușurată. Crede că o să meargă aranjamentul. Crede că se poate mulțumi cu amintirea ochilor aurii ai lupului. Crede că lupul va fi fericit având un loc călduț unde să doarmă.

Dar fata realizează în scurt timp că a făcut o greșeală cumplită, căci lupul e o sălbăticiune și sălbăticiunile nu pot fi ținute în cuști. El vrea să iasă, dar fata are doar întuneric în interior și nu găsește drumul.

Așa că lupul urlă în sângele ei. Îi sfâșie oasele.

Și când nici asta nu merge, îi mănâncă inima.

Urletele și zgârieturile îi iau mințile fetei.

Încearcă să-l taie, făcându-și crestături în carne cu lama.

Încearcă să-l ardă, ținând o flacără de lumânare în dreptul lui.

Încearcă să-l înfometeze, refuzând să mănânce până când nu mai rămâne decât piele și os.

În scurtă vreme, mormântul îi înghite pe amândoi.

Un lup trăiește în Isabelle. Ea încearcă să-l țină ascuns, dar foamea lui crește. Îi rupe spinarea și-i devorează inima.

Fugi acasă. Trântește ușa. Pune zăvorul. Nu te va ajuta.

Lupii din păduri au dinți ascuțiți și gheare lungi, dar lupul din interior e cel care te va distruge.

CINCISPREZECE

Isabelle reuși să termine cumpărăturile fără alte incidente. Primi o căutătură usturătoare de la vânzătorul de brânzeturi și câteva cuvinte aspre de la măcelar, dar le ignoră.

Acum mergea către piața centrală din sat. Ea și Tavi hotărâseră să se despartă ca să termine mai repede cumpărăturile, apoi să se întâlnească la brișcă. Isabelle mergea într-acolo, dar străzile îi erau necunoscute și spera că mergea în direcția bună. Maman rareori le lăsa să meargă la Saint-Michel. *Doar fetele simple hoinăresc prin sat,* spunea ea.

Isabelle era nerăbdătoare să se întoarcă acasă. Pietrele desfundate o împiedicau la mers și o durea piciorul. Mirosul lucrurilor cumpărate – feliile de șuncă sărată, castraveciorii murați, o bucată mirositoare de brânză Roquefort cu vinișoare albastre – pluteau afară din coș. Stomacul îi ghiorăia de foame. Trecuseră săptămâni de când nu se mai bucurase de asemenea bunătăți.

Isabelle se asigură că rămâne cu capul plecat când intră în piață, sperând să treacă neobservată. Deși nu vedea prea multe privind în jos, auzea destul de multe.

Sătenii stăteau adunați în fața prăvăliilor și tavernelor, discutând cu voci aprinse zvonurile. Volkmar von Bruch atacase încă un sat. Se îndrepta spre vest. Ba nu, mergea spre sud. Refugiații erau peste tot. Buna regină Ella, Dumnezeu s-o aibă în pază, încerca să ajute. Poruncise familiilor nobile să-și deschidă moșiile și castelele copiilor rămași orfani în urma raziilor.

În vreme ce Isabelle trecea grăbită, auzi sunet de copită pe pietre. Se întoarse și văzu un grup de soldați care se apropiau de piață. În fruntea lor era un bărbat înalt, călare pe un cal alb și frumos. Isabelle se dădu deoparte șontâcăind, alăturându-se mulțimii de la fântână. Nimeni nu o deranja; oamenii aveau ochi doar pentru soldați. Urale gălăgioase se înălțară când traversară piața.

— Fii binecuvântat, colonele Cafard! strigă femeia.

— Dumnezeu să-l aibă în pază pe rege! strigă altul.

Colonelul stătea țeapăn în șa, cu spatele drept și privirea în față. Haina lui albastru-închis și pantalonii albi erau imaculați, iar cizmele lustruite străluceau.

— Măcar Saint-Michel e în siguranță, zise un bărbat în timp ce

treceau soldații. Alții erau de acord. Nu trimisese regele cele mai bune regimente? Nu le instalase bunul colonel chiar în fața satului, pe pășunea lui Levesque? Ei, bine, erau peste două mii de soldați în tabăra aceea. Nu aveau de ce să se teamă.

Deși nu-i era frig, Isabelle simți că o trece un fior rece. *Cineva tocmai a trecut peste mormântul tău,* spunea Adélie când se întâmpla asta.

Habar nu avea că sângerosul Volkmar avansase atât de mult în Franța. Nici ea, nici Tavi și nici Maman nu ieșiseră din casă de o lună. Ultima veste pe care o auziseră – că bătrânul rege murise și că prințul fusese încoronat rege, iar Ella regină – venise de la slujitori înainte ca aceștia să plece.

Distrasă de discuțiile sătenilor, Isabelle nu văzu groapa din fața ei până când nu călcă adânc în ea. O durere cumplită îi străbătu piciorul. Își înăbuși un strigăt, șchiopătă până la un felinar și se sprijini de el ca să-și ridice greutatea de pe piciorul dureros. În agonie, privi în lungul străzii, sperând să vadă brișca, dar nu se zărea nici urmă de ea.

O văzu însă pe Odette, fiica hangiului, care mergea spre ea bătând cu bastonul în pavaj. Odette era oarbă și folosea un baston ca să meargă pe străzile întortocheate din sat.

Apoi, Isabelle văzu altceva.

Cecile, fiica primarului, și gașca ei de prietene mergeau în urma lui Odette. Ochii lui Cecile erau închiși; limba îi era scoasă afară. Flutura umbrela de soare în față de parcă era un baston, râzând de Odette. Prietenele ei chicoteau.

Groaza o cuprinse pe Isabelle. Știa că ar trebui să se ducă la Odette și să o apere. Dar o durea piciorul și nu avea curaj pentru altă confruntare. La urma urmei, nu putea s-o vadă pe Cecile, însă ea, Isabelle, putea și știa că avea să fie următoarea victimă a fetei. Privi agitată în jur, căutând o ascunzătoare, însă era prea târziu. Cecile o zărise.

— Isabelle de la Paumé, *tu* ești? îngână ea, uitând de Odette.

În timp ce vorbea Cecile, ochii Isabellei căzură pe intrarea într-o alee. Nu se deranjă să răspundă, ci se grăbi spre pasajul îngust, fără să bage de seamă durerea. Aleea era umedă și mirosea a canal. Un șobolan țâșni în fața ei și cineva aproape îi goli oala de noapte în cap, dar reuși să o evite pe Cecile și să iasă chiar pe strada unde-și lăsase brișca.

Un val de ușurare o copleși. Tavi nu era încă acolo, însă

Isabelle era sigură că avea să vină în curând. Între timp, putea să stea jos. Piciorul părea acum să fie în flăcări. În timp ce se clătina spre brișcă, însă, vina îi pătrunse în conștiință. Se gândi la Odette. O lăsase Cecile în pace? Sau fusese atât de frustrată că nu o putea necăji pe Isabelle, încât o chinuise pe fata oarbă de două ori mai mult?

Cărțile de istorie spun că regii, ducii și generalii încep războaie. Să nu-i credeți. Noi le începem, eu și voi. De câte ori întoarcem spatele, păstrăm tăcerea, nu intervenim, ne purtăm frumos.

Lucrul greșit, lucrul laș, lucrul facil. Îl faci repede. Îl lași în urmă. S-a terminat, îți spui, și pleci mai departe. Ai terminat cu asta.

Dar e posibil ca acel lucru să nu fi terminat cu tine.

Isabelle se grăbise atât de tare să scape, încât o luase spre brișcă fără să se uite în sus și-n jos pe stradă.

— Isabelle, scumpo! *Aici* erai! se auzi o voce.

Isabelle simți o împunsătură în stomac. Se întoarse încet în loc.

Stând în spatele ei, zâmbind ca o viperă, era Cecile.

ȘAISPREZECE

Cecile, blondă și trufașă, se apropie de Isabelle. Purta o rochie galbenă, o umbrelă de soare asortată și era urmată de o duzină de fete pe care le putea comanda foarte ușor.

— A trecut *atâta* vreme, Isabelle, susură ea. Am *auzit* despre Ella și prinț. Spune-ne, cum a fost nunta regală?

Erau râsete. Șoapte. Priviri piezișe. Toți știau că Isabelle, Octavia și Maman nu fuseseră invitate la nunta Ellei.

— Ai camera ta la palat? întrebă una dintre fete.

— Ți-a găsit Ella un duce cu care să te măriți? o îngână alta.

— Cine se mărită cu un duce? Eu aș vrea să pot! zise a treia, zâmbind animată. Abia venise lângă grup. Se numea Berthe. Era mică și dolofană și avea dinții din față proeminenți.

Cecile se întoarse spre ea.

— Un *duce*? Și ce-ar putea să vrea un duce de la *tine,* Berthe? O să-ți găsim un vânător cu care să te măriți. *Lor* le plac iepurii mici și grași.

Zâmbetul lui Berthe dispăru. Obrajii i se umplură de pete roșii-aprinse. Celelalte fete izbucniră în râs. Nu aveau încotro. Cecile avea să-și amintească de orice fată care nu râdea. Avea să o ia ca pe o provocare și să o transforme în următoarea victimă.

Sub rochia frumoasă a lui Cecile, sub corsetul de mătase și cămașa din pânză, se afla o inimă ca un buștean putrezit. Simțăminte precum invidia, teama, mânia și rușinea. Isabelle știa asta, pentru că și inima ei devenise la fel, dar, spre deosebire de Cecile, ea știa că acea cruzime nu venea din putere, ci din cel mai întunecat, jilav și slab loc din interiorul tău.

Ceva pe stradă îi atrase atenția lui Cecile. Era o varză mică și putrezită. O lovi cu piciorul spre Berthe.

— Fă-o! porunci Cecile. O merită. E urâtă. O soră vitregă urâtă.

Berthe se uită nesigură la varză.

Cecile miji ochii.

— Ți-e frică? *Fă-o*!

Provocarea ei le întărâtă pe celelalte fete. Ca o haită de hiene, o încurajară pe Bethe. Ezitând, Berthe ridică varza și o aruncă. Aceasta se izbi de pavaj în fața Isabellei, stropindu-i poalele. Râsetele răsunară mai puternic.

Teama urca asemenea unei unghii ascuțite pe ceafa Isabellei. Știa că acum Cecile de-abia începea. Dinăuntrul ei vorbi o voce. *Nu mă tem de o armată de lei conduși de o oaie. Mă tem de o armată de oi conduse de un leu.*

În momente grele, Isabelle auzea generali în gând; îi auzise încă de pe vremea când era destul de mare cât să citească despre ei. Alexandru cel Mare era cel care vorbea acum cu ea și-și dădu seama că avea dreptate; lacheii lui Cecile, disperați să-i obțină bunăvoința, ar fi făcut orice le poruncea.

Isabelle știa că putea să lupte cu o fată, chiar și cu piciorul rănit, dar nu cu o duzină. Trebuia să găsească altă cale de scăpare.

— Destul, Cecile, zise ea. Deși era în agonie, se îndepărtă șchiopătând, înapoi spre piață, gândindu-se că, poate, Cecile avea să se sature de joc dacă refuza să-l joace.

Însă Cecile nu avea de gând s-o lase să renunțe. Se aplecă și ridică de jos o bucată de piatră spartă.

— Stai pe loc, Isabelle. Altfel arunc asta în calul tău.

Isabelle se opri brusc și se întoarse.

— N-ai face-o, spuse ea. Era cu un pas prea departe, chiar și pentru Cecile.

— Aș face-o. Cecile le arătă pe celelalte cu mâna. Toate ar face-o. Ca și cum voia să facă o demonstrație, îi întinse piatra lui Berthe. Arunc-o! Te provoc!

Berthe se uita la piatră; făcu ochii mari.

— Cecile, nu. E o *piatră,* zise ea.

— Fricoaso!

— Nu sunt fricoasă, protestă Berthe cu vocea tremurată.

— Atunci, fă-o!

Isabelle păși în fața capului lui Martin, protejându-l. Berthe aruncă piatra, dar nimeri brișca.

— Ai ratat intenționat, o acuză Cecile.

— Ba nu! strigă Berthe.

Cecile ridică altă piatră și i-o puse în palmă.

— Du-te mai aproape, zise ea și o îmbrânci.

Berthe făcu câțiva pași șovăitori spre Isabelle, strângând piatra atât de tare, încât i se albiră degetele. Când ridică brațul, întâlni privirea Isabellei. Ochii ei erau plini de lacrimi. Isabelle simțea că se uita în oglindă. Vedea chinul fetei și-l recunoștea; era și chinul ei.

— E bine că încă plângi, îi șopti Isabelle. Abia atunci când nu mai plângi ești pierdută.

— Taci. Nu plâng. *Nu* plâng, zise Berthe, dând brațul pe spate.

Isabelle știa că avea să o doară când o lovea piatra. Putea chiar s-o omoare. Dar dacă asta era soarta ei, așa să fie. Refuza să-l abandoneze pe Martin. Cu ochii închiși, cu pumnii strânși, așteptă durerea.

Dar durerea nu veni. Secundele treceau încet. Deschise ochii. Fetele dispăruseră, împrăștiate ca niște vrăbii. În locul unde în urmă cu o clipă fusese Cecile, era o femeie bătrână îmbrăcată complet în negru.

ȘAPTESPREZECE

Femeia se uita în lungul străzii, privind la fetele care plecau grăbite.

Avea fața brăzdată de riduri. Părul ei alb ca neaua era împletit și încolăcit la baza gâtului. Un inel negru se vedea pe mâna ca o gheară. Isabellei i se părea întruchiparea bătrâneții fragile, fărâmicioasă și șubredă ca o rămurică sub gheață.

Până când s-a întors și și-a aplecat privirea spre Isabelle, iar Isabelle simți că se îneacă în adâncimile cenușii ale acelor ochi străvechi, trasă în jos de o voință mult mai puternică decât a ei.

— Cea în rochie galbenă, lidera lor, o să sfârșească prost, spuse femeia cu aer de cunoscător. Îți garantez.

Isabelle clătină din cap, încercând să și-l limpezească. Se simțea lovită și nesigură, de parcă ieșea din marea grea și agitată.

— Dumneata… dumneata le-ai fugărit? întrebă ea.

Femeia râse.

— Le-am *fugărit?* Copilă, picioarele astea bătrâne n-ar putea fugări nici măcar un melc. Veneam să vorbesc cu tine. Fetele au fugit de îndată ce m-au văzut. Se opri, apoi continuă. Tu ești una dintre surorile vitrege urâte, nu-i așa? Mi s-a părut că așa le-am auzit spunând.

Isabelle se strâmbă, pregătindu-se de un torent de insulte, dar nu auzi nimic. Femeia doar plescăi din limbă și spuse:

— Ești nesăbuită să ieși în public. Cuvintele aspre nu te pot ucide, dar pietrele dure pot. Trebuie să stai acasă, unde ești în siguranță.

— Chiar și fetele urâte trebuie să mănânce, zise Isabelle, rușinea colorându-i obrajii.

Femeia clătină întristată din cap.

— Oamenii nu vor uita. Și nu vor ierta. O fată urâtă este o insultă prea mare. Crede-mă, sunt bătrână și am văzut multe. Păi, am văzut o fată necinstită care a furat o mulțime de giuvaiere și a fost iertată doar pentru că avea un zâmbet drăguț. Și o fată violentă care jefuia diligențe amenințându-le cu arma și care a scăpat de închisoare doar datorită genelor ei lungi și negre. Ba, chiar am cunoscut o ucigașă care a scăpat de spânzurătoare pentru că avea buze pline și judecătorul s-a îndrăgostit lulea de ea. Dar o fată urâtă? O, copilă, lumea e

făcută pentru bărbați. O fată urâtă nu poate fi niciodată iertată.

Cuvintele femeii erau ca un cuțit în coastele Isabellei. O străpunseră atât de adânc, încât se trezi clipind să alunge lacrimile.

— Când eram mică, credeam că lumea e făcută pentru mine, spuse ea.

— Așa cred copiii mereu, zise femeia, înțelegătoare. Și nebunii. Dar acum știu că înțelegi mai bine lucrurile. Fii cu băgare de seamă. Mă îndoiesc că fetele acelea te vor mai deranja, dar alții ar putea s-o facă.

— Mulțumesc, doamnă, spuse Isabelle. Vă sunt îndatorată.

— S-ar putea să mă poți răsplăti, zise femeia. Arătă către brișca Isabellei. Te-aș putea ruga să mă duci și pe mine? Am sosit în sat aseară, eu și slujnica mea, și de azi dimineață încercăm să ajungem la ferma rudelor mele, dar nu găsim pe nimeni să ne ducă.

— Sigur că vă duc, doamna... ăă, doamna... Isabelle își dădu seama că nu cunoștea numele femeii.

— Doamna Sévèrine. Sunt strămătușa bietului domn LeBenêt, care a murit acum câteva luni, Dumnezeu să-l odihnească. Mătușa Sévèrine, așa îmi spunea când era mic. Mătușica, pe scurt. Și așa trebuie să-mi spui și tu, fată fragă. Vreau să ajung la familia LeBenêt.

Isabelle se lumină la față.

— Nimic mai ușor, doamnă. Familia LeBenêt e vecina noastră. Ce coincidență! exclamă ea, bucuroasă că putea să o ajute pe femeia asta care fusese destul de bună să o ajute.

— Da, ce coincidență, afirmă bătrâna. Un zâmbet îi răsuci colțurile gurii.

Isabelle spuse că trebuia să o aștepte pe sora ei, dar, de îndată ce sosea, aveau să meargă la han să ia cufărul și pe slujnica doamnei.

— Mătușica, o corectă bătrâna.

— Mătușică, repetă Isabelle. Vrei să stai jos cât aștepți?

— Aș vrea. Oasele astea bătrâne obosesc ușor.

Isabelle o ajută să urce în brișcă și să se așeze pe scândura de lemn. Îi plăcea bătrâna asta de treabă.

— Mulțumesc, copila mea, zise Mătușica. Cred că vom fi bune prietene, noi două.

— Avem noroc că ni s-au încrucișat drumurile, spuse Isabelle

zâmbind.

Femeia dădu din cap. Îi mângâie mâna.

— Unii i-ar spune noroc. Eu? Aș zice că e ursita.

OPTSPREZECE

Era chiar înainte de prânz când Isabelle și Tavi ieșeau din sat, cu Mătușica așezată între ele. Era o zi de august foarte fierbinte.

Losca, slujnica Mătușicii, o fată măruntă cu nasul coroiat, ochi luminoși și părul negru ca de abanos, purtat într-o coadă împletită, lungă, stătea în spatele briștii, pe cufărul mătușii. Nu spunea nimic pe drum; doar privea peisajul, dând din cap și clipind.

Martin înainta pe drum cât de încet putea, ceea ce-i dădu Mătușicii destul timp să le spună fetelor de ce venise la Saint-Michel.

— E treaba asta cu Volkmar, spuse ea sumbru. Vedeți voi, eu trăiesc la Paris și el are de gând să-l ocupe. Regele a întărit orașul, dar oamenii încă mai pleacă în număr mare. Intenționez să stau aici, la rudele mele, în perioada următoare. E cel mai sigur curs de urmat. Oamenii trebuie întotdeauna să urmeze cel mai sigur curs.

— Familia LeBenêt va fi ușurată că ești în siguranță la ei, Tușică, zise Tavi. Probabil că și-au făcut griji pentru dumneata.

— Familia LeBenêt habar nu are că vin, spuse Mătușica. Nu suntem apropiate. De fapt, n-am cunoscut-o niciodată pe doamna LeBenêt. Soțul meu a fost înrudit cu domnul LeBenêt. Răposatul meu soț, ar trebui să spun. Și el a murit de curând.

Isabelle și Tavi îi prezentară condoleanțe. Mătușica le mulțumi.

— În testamentul lui, soțul meu i-a lăsat o sumă de bani domnului LeBenêt, adăugă ea. Acum mă întreb ce să fac cu ei. Mi se spune că are un fiu, Hugo, dar nu știu nimic despre el. Mi-ar plăcea să văd dacă e genul care va aduce onoare numelui de familie înainte să-i ofer moștenirea.

Vă urez succes cu asta, se gândi Isabelle. Îl știa pe Hugo de când erau copii. Se jucaseră de-a pirații și muschetarii cu ea și Felix de câteva ori, întotdeauna privind încruntat din spatele ochelarilor săi groși. În toți anii de când îl cunoștea, de-abia dacă mormăise trei vorbe spre ea. Se îndoia că avea să mormăie una măcar la Mătușica.

În vreme ce soarele se ridica mai sus pe cer și Martin trăgea înciudat mai departe brișca pe lângă pajiști, câmpuri de ovăz și livezi, bătrâna continuă să vorbească. Tocmai le povestea

fetelor despre casa ei elegantă din Paris, când un țipăt, ascuțit și aspru, străpunse aerul.

Isabelle se îndreptă de spate. Tavi tresări. Schimbară priviri speriate, apoi se uitară în jur, căutând sursa. Losca se aplecă într-o parte, răsucindu-și gâtul.

— Acolo, spuse Mătușica, arătând cu degetul drept în față.

O căruță militară, trasă de doi cai voinici de povară, apăruse pe vârful unui deal și venea în goană spre ele. Chiar și de la distanță, Isabelle observă că uniforma vizitiului era murdară de roșu. Când căruța se apropie și văzu ce era înăuntru, scoase un țipăt înăbușit.

În spate, neprotejați de soarele nemilos, se aflau cel puțin treizeci de bărbați, care abia mai suflau. Bandajele pline de sânge dovedeau că erau răniți grav, unii la cap, alții în zona trunchiului, iar altora le lipseau membre. Un bărbat era întins pe o bancă de lemn, cu picioarele zdrobite. El era cel care țipase. O roată atinse o piatră, smucind căruța, și el țipă din nou.

Până să treacă de ele, Tavi strângea cu putere banca, iar mâinile Isabellei tremurau atât de tare, încât trebui să strângă hățurile lui Martin ca să le potolească. Mătușica avea gura strânsă într-o linie dreaptă. Nimeni nu vorbea.

Isabelle își aminti de cartea ei, *O Istorie ilustrată a marilor comandanți militari ai lumii.* Ea și Felix o studiaseră atunci când erau mici, uitându-se la plăcile colorate de mână, care înfățișau bătălii renumite. Imaginile le făcuseră să pară glorioase și încântătoare, iar soldații care luptau arătau chipeși și viteji. Dar suferința pe care tocmai o văzuse nu fusese deloc glorioasă. O lăsase amuțită și îngrețoșată. Încercă să și-l imagineze pe cel responsabil pentru asta. Volkmar. Era duce, așa i se spusese. Își purta medaliile pe uniformă? O eșarfă peste piept? Călărea un cal? Purta sabie?

Preț de o clipă, vederea Isabellei se îngustă. Nu mai văzu drumul din fața ei, zidurile de piatră care-l străjuiau, trandafirii care coborau peste ziduri. Cu ochii minții, văzu o siluetă înaltă și puternică traversând câmpul de luptă către ea. Fumul alb se învârtea în jurul ei, ascunzându-i fața, dar vedea sabia din mâna ei și lama ascuțită ca un brici. O străbătu un fior, la fel ca la piață.

Tavi vorbi și imaginea dispăru.

— Unde se duc? întrebă ea.

— Într-o tabără a armatei, dincolo de Saint-Michel. Am auzit sătenii vorbind despre asta, răspunse Isabelle, alungând vedenia ciudată și senzația de spaimă pe care o lăsase în urmă.

— Am văzut multe asemenea căruțe în drumul meu de la Paris, vorbi Mătușica. Oh, fetelor, mă tem că războiul ăsta nu va merge bine pentru noi. Regele nostru e tânăr și neîncercat, iar Volkmar e nemilos și viclean. Are soldați mai puțini, însă îl înving pe rege la fiecare pas.

Cele trei tăcură din nou. Singurele sunete erau cele ale copitelor lui Martin, scârțâitul briștii și bâzâitul insectelor. În scurt timp, ajunse la ieșirea spre ferma LeBenêt. O alee prăfoasă ducea către o casă veche de piatră. Perdelele albe atârnau la ferestre; obloanele căzute le încadrau. Zgârieturi de găini se vedeau în jurul ușii vopsite în albastru șters.

Staulul și lăptăria, construite tot din piatră, erau legate de casă. În spatele lor, vitele pășteau pe o pășune îngrădită, iar câmpurile erau pline de verze, cartofi, napi și ceapă, întinzându-se până la marginea Pădurii Sălbatice.

Losca sări din brișcă înainte să se oprească. În timp ce Isabelle o ajuta pe Mătușica să coboare, iar Tavi deschidea spatele briștii ca să dea jos cufărul, doamna LeBenêt, trecută și ea, ieși să le salute, dacă se putea numi salut.

— Ce vreți? se răsti ea, cu o expresie suficient de acră pe față încât să se prindă și laptele.

— Am adus-o pe strămătușa dumitale, doamnă, zise Isabelle, arătând spre Mătușica. A venit tocmai de la Paris, cu slujnica ei.

Ochii doamnei LeBenêt se îngustară; încruntarea i se adânci.

— Eu n-am nicio strămătușă, spuse ea.

— Eu sunt doamna Sévèrine, strămătușa răposatului dumitale soț, explică Mătușica.

— Soțul meu n-a pomenit niciodată de dumneata.

— Nu mă mir. A fost o ceartă în familie, atâta dușmănie…

Doamna LeBenêt îi tăie vorba nepoliticos.

— Mă iei de proastă? În fiecare zi, străinii care fug din Paris vin la Saint-Michel și se prefac că sunt nu știu ce rudă îndepărtată, ca să obțină mâncare și adăpost. Nu, doamnă, îmi pare rău. Nu poți sta aici. Dumneata și slujnica o să ne mâncați și urechile.

Să le mănânce și urechile? se gândi Isabelle. *Bătrânica asta? Slujnica ei slăbănoagă?* Își lăsă capul în jos și se jucă liniștită cu

o cataramă de la hamul lui Martin. Nu îndrăznea să ridice privirea, ca să n-o vadă doamna dând ochii peste cap.

Întregul sat știa că Avara LeBenêt era zgârcită. Nu numai că avea câmpuri îmbelșugate, avea și două duzini de găini cu ouă, zece vaci de lapte, tufe cu fructe, meri și o grădină mare. Făcea o mică avere la piață în fiecare duminică, însă toată ziua se plângea de cât de săracă era.

— Ah, îmi pare rău să aud că nu aveți loc pentru mine, zise Mătușica scoțând un oftat îndurerat. Mă tem că va trebui să ofer moștenirea altui membru al familiei.

Doamna LeBenêt deveni atentă ca un copoi care zărise o rață frumoasă și grasă.

— Moștenire? Ce moștenire? întrebă ea cu asprime.

— Moștenirea pe care răposatul meu soț m-a instruit să o las răposatului dumitale soț. M-am gândit că poate i-aș putea-o da fiului dumitale, dar acum…

Doamna LeBenêt se plesni peste frunte.

— Tușă *Sévèrine*! exclamă ea. *Bineînțeles!* Soțul meu vorbea deseori de dumneata. Și cu *atâta* drag. Trebuie să fii epuizată de pe drum. Lasă-mă să-ți pregătesc o ceașcă de ceai.

— Ar trebui să fie pe scenă, îi spuse Tavi Isabellei.

Doamna LeBenêt o auzi.

— Voi două ce așteptați? se răsti ea. Aduceți cufărul!

Cu mare greutate, Isabelle și Tavi reușiră să coboare cufărul din brișcă și să-l care în casă. Isabelle spera să le ajute Losca, dar fata se uita cu atenție la o lăcustă de pe o tufă neîngrijită de trandafiri de lângă ușa doamnei LeBenêt, complet absorbită de ea. Doamna le spuse Isabellei și lui Tavi să așeze cufărul într-un dormitor micuț, apoi se grăbi să intre în casă și să prepare ceaiul. Când fetele se întoarseră lângă brișcă, văzură că Mătușica încă mai stătea lângă ea.

Tavi se urcă la loc și se așeză, însă Isabelle ezita.

— O să fii în regulă aici? întrebă ea.

— O să fie bine, o asigură Mătușica. Mă descurc eu cu Avara. Mulțumesc din nou că m-ați adus.

— Pentru nimic. Eu îți mulțumesc că m-ai salvat de o moarte sigură din mâna lui Cecile, zise Isabelle mucalită.

Dădu să plece, dar, în aceeași clipă, Mătușica o prinse de mână. Isabelle se miră de forța degetelor strâmbe.

Rămaseră acolo o secundă, privindu-se una pe alta în ochi,

complet nemișcate. Ursita, o creatură fără inimă și suflet, care mergea cu praful Alexandriei pe încălțări, cu cenușa din Pompei pe tivul hainei, cu argila roșie de la Xi’an pe mâneci. Veche de când lumea. Fără început, fără sfârșit.

Și o ființă umană. Atât de slabă. Doar carne moale și unghii roase și o inimă lovită care bătea într-o cușcă gingașă de oase.

Isabelle habar nu avea în ai cui ochi de nepătruns privea. Habar nu avea că Ursitoarea intenționa să câștige pariul făcut, indiferent de preț.

— Trebuie să plecăm, Tușică, spuse ea într-un târziu. Ești sigură că o să fii bine?

Ursitoarea dădu din cap. O mai strânse o dată pe Isabelle de mână.

— Da, și sper să fii și tu. Ai grijă la cei care fug din Paris, copilă, o avertiză ea. Nu toți refugiații sunt bătrânei inofensivi ca mine. Unii sunt haimanale, nu vor decât să amăgească fetele tinere. Ai grijă. Închide obloanele. Zăvorăște ușile. Și, mai presus de toate, să nu lași nimic – *nimic* – pe seama norocului.

NOUĂSPREZECE

Multe ore mai târziu, pe o față de masă pentru picnic, din damasc albastru, pe un câmp la sud de Saint-Michel, o divă, o magiciană și o actriță stăteau sub un stejar, mâncând fructe și dulciuri.

În jurul lor, cântau muzicieni. Un jongler arunca torțe aprinse în aer. Un înghițitor de săbii mistuia un paloș. Și trei maimuțe gălăgioase săreau încoace și încolo prin crengile stejarului, în timp ce a patra stătea pe pânza pentru picnic, ochind perlele divei.

— Ai grijă. Micul hoț plănuiește jaful următor, o preveni magiciana.

— Nelson, avertiză diva, atenționând cu degetul maimuța. Nici să nu te gândești…

Cuvintele îi fură întrerupte de un strigăt puternic.

— Acum?

— *Nu!* se auzi răspunsul strigat.

Cele trei femei se întoarseră spre sursa gălăgiei. Chance, cu mâinile în șolduri, stătea lângă o trăsură mare, pictată. Își aruncase haina. Cămașa albă cu volane era deschisă la gât, cozile lungi, adunate și legate cu șiretul cuiva. Sudoarea îi făcea broboane pe frunte.

Stând în vârful trăsurii și urcați unii pe umerii celorlalți, erau patru acrobați. Cel de jos își înfipsese picioarele puternice în acoperiș; cel de sus ținea un telescop la ochi.

— Hai, îi porunci Chance celui de-al cincilea, arătând spre trăsură. Spune-mi ce vezi.

O clipă mai târziu, un băiat deșirat se cățăra în vârful turnului omenesc.

— E ceva? strigă Chance, în timp ce băiatul lua telescopul de la acrobatul de sub el. Cauți un sat numit Saint-Michel. Are o biserică având statuia unui arhanghel pe ea…

— Îl văd!

Chance blestemă.

— Tu urmezi! zise el altui băiat deșirat.

— Încă unul? întrebă diva, întorcându-se. Nu mă pot uita.

Chance și prietenii lui se rătăciseră. Vizitiul mergea după instinct și o luase pe un drum greșit. Nu avea hartă pe care să o consulte; lui Chance nu-i plăceau. Spunea că stricau distracția.

Acum se însera, satul Saint-Michel nu se vedea nicăieri, iar Chance spera să-l zărească acrobații.

Diva se servi cu o prăjitură macaron dintr-o cutie frumoasă de hârtie din mijlocul pânzei și mușcă din ea. Stratul de bezea se sfărâmă; firimiturile îi căzură în decolteu. Maimuța sări și le scoase afară.

— Nelson, năstrușnicule! strigă ea, alungându-l. Nelson o prinse cu brațele păroase de gât, o sărută și fugi. Dacă n-ar fi enervat-o giumbușlucurile lui, poate că ar fi observat cum târa ceva prin iarbă.

— Baba e deja acolo. O simt, se agita magiciana, trecând o monedă de argint printre degetele lungi și agile.

— Dacă o găsește pe fată înaintea lui Chance, o s-o otrăvească, deși nu e prea convinsă și îi e teamă, spuse diva.

— Dar această Isabelle e puternică, nu? întrebă actrița.

— Așa am auzit, zise magiciana. Dar e destul de puternică?

— El așa crede, spuse diva, dând din cap spre Chance. Dar cine poate spune? Știți ce e necesar ca să te eliberezi de babă. E o luptă, după cum noi, cei care am dat-o, știm. Și luptele lasă răni.

Își ridică mâneca. O cicatrice urâtă urca de pe încheietură până la cot.

— De la tatăl meu. M-a atacat cu un cuțit când i-am spus că nu mă duc la mănăstire, fiindcă voiam să plec la Viena să studiez opera.

Magiciana desfăcu gulerul hainei ca să-și arate cicatricea, lividă și lucioasă, chiar sub claviculă.

— De la o piatră. Aruncată de un preot care a zis că sunt diavolul. Pentru că oamenilor din oraș le plăceau mai mult miracolele mele decât ale lui.

Mâna actriței atinse un medalion de aur înfipt în jachetă, deasupra inimii. Îl deschise și le arătă celorlalte miniaturile pictate ale unui băiat și unei fetițe.

— Nu am cicatrice, ci o rană care nu se va vindeca niciodată, spuse ea cu lacrimi strălucitoare în ochi. Copiii mei. Mi i-a luat un judecător și i-a dat soțului meu bețivan. Pentru că doar o femeie imorală s-ar expune pe scenă.

Magiciana o trase aproape pe actriță. O sărută pe obraz și-i șterse lacrimile cu batista. Apoi făcu batista ghem și o strânse în palmă. Când deschise iar mâinile, dispăruse și un fluture stătea

în locul ei.

Sub privirile celor trei femei, fluturele își luă zborul, purtat de briză.

Zbură pe lângă maimuțica aceea care se juca nepăsătoare cu șiragul de perle. Pe lângă un violonist și un trompetist, un bucătar, un savant și trei balerine, toți cu propriile cicatrice.

Pe lângă un bărbat cu ochi arămii, care se înfuria pe amurg, înjura drumurile înșelătoare. Construia turnul uman nesigur tot mai înalt.

Un zâmbet, mic dar sfidător, răsuci buzele roșii și pline ale magicienei.

— Asta facem noi cu durerea, zise ea, privind fluturele cum urca. O transformăm în ceva frumos.

— O transformăm în ceva semnificativ, spuse diva.

— O facem să conteze, șopti actrița.

DOUĂZECI

Pe măsură ce se însera, Ursitoarea sorbea un ceai de mușețel cu doamna LeBenêt, Chance încerca să găsească drumul spre Saint- Michel, iar Isabelle, stând în bucătărie, o privea îngrijorată pe sora ei.

Tavi făcea aceeași activitate din fiecare seară: stătea lângă vatră cu o carte deschisă în poală. Însă încrețiturile de pe fruntea ei păreau mai adânci în seara asta, iar umbrele de sub ochii ei mai negre.

Întotdeauna studioasă și introvertită, devenise și mai și de când plecase Ella. Uneori, Isabelle simțea că o privea pe sora ei stingându-se ca tăciunii și că, într-o zi, avea să se transforme în cenușă și să zboare în vânt.

Între cele două surori era o diferență de un an și semănau foarte mult. Amândouă aveau părul castaniu, frunțile înalte, câțiva pistrui pe nas și ochi de culoarea cafelei tari. Tavi era mai înaltă, cu o siluetă zveltă; Isabelle era mai plinuță. Însă personalitățile lor, mai mult decât orice, erau cele care le deosebeau. Tavi era calmă și reținută; Isabelle, exact pe dos.

În timp ce Isabelle aranja feliile de șuncă, mere, pâine și brânză pe o farfurie, ca să-i ducă sus mamei, se gândea cum să-i atragă atenția surorii ei.

— Ce citești, Tavi? întrebă ea.

— Tratat de calcul prin reducere și restaurare, de savantul persan Al-Khwarizmi, răspunse Tavi fără să ridice ochii.

— Pare incitantă, o tachină Isabelle. Cine e Al-Khwarizmi?

— Părintele algebrei, răspunse Tavi uitându-se la ea. Deși mulți cred că matematicianul grec Diophantus poate avea pretenții la acest titlu.

— Ce cuvânt nostim, *algebra.* Nu crezi? întrebă Isabelle, dornică să o mai țină de vorbă.

Tavi zâmbi.

— Vine din arabă. De la *al-jabr,* care înseamnă „uniunea părților separate”. Al-Khwarizmi credea că tot ceea ce a fost destrămat se poate reîntregi dacă aplici ecuația corectă. Zâmbetul ei se stinse puțin. Dacă ar fi o ecuație care să facă același lucru pentru oameni!

Voia să spună mai mult, dar o voce stridentă din cadrul ușii îi tăie vorba.

— Isabelle! Octavia! De ce nu v-ați îmbrăcat? O să întârziem la bal!

Maman intră în bucătărie, cu buzele fixate într-o expresie înghețată. Purta o rochie de satin de culoarea cerului de iarnă și o pană albă de struț în părul pieptănat neglijent. Avea fața palidă; ochii ei aveau o strălucire febrilă. Mâinile fluturau în jurul corpului ca niște porumbei, netezindu-și părul în clipa asta, trăgând de perle în clipa următoare.

Isabellei i se frânse inima văzând-o; nu fusese tocmai bine de când plecase Ella. Uneori, era ea însăși, serioasă și competentă. Alteori, ca în seara asta, era dezorientată. Pierdută în trecut. Convinsă că plecau la un dineu, la un bal sau la palat.

— Maman, ai greșit data, spuse ea acum, zâmbindu-i mângâietor.

— Nu fi prostuță. Am invitația chiar aici. Maman îi arătă Isabellei cartonașul imprimat pe care-l ținea, cu suprafața gălbuie ștearsă, cu marginile îndoite.

Isabelle o recunoscu; sosise în urmă cu câteva luni.

— Da, o ai, zise ea veselă. Dar vezi, Maman, balul acela a avut deja loc.

Maman se uită la cuvintele gravate.

— Eu – nu reușesc să citesc data... zise ea, pierzând șirul cuvintelor.

— Haide. Te ajut să te dezbraci. Poți să-ți pui o cămașă de noapte confortabilă și să te culci.

— Ești sigură în privința datei, Isabelle? întrebă Maman, tonul ei tiranic lăsând loc unuia uluit.

— Da. Întoarce-te în camera ta acum. O să-ți aduc cina, o îndemnă Isabelle, luând-o pe mama ei de braț.

Însă Maman, supărată deodată din nou, se smulse.

— Octavia, lasă cartea aia! ceru ea. O să-ți strici ochii cu toate numerele acelea. Traversă camera și smulse cartea din mâinile lui Tavi. Sincer! Ce bărbat se gândește: *Oh, ce mi-ar plăcea să întâlnesc o fată care găsește valoarea lui x*? Du-te și te îmbracă. Nu o putem face pe contesă să aștepte!

— Pentru Dumnezeu, Maman, încetează cu asta! se răsti Tavi. Balul a fost de când lumea și chiar dacă nu era, contesa nu ne mai vrea. Nimeni nu ne vrea!

Maman rămase nemișcată. Nu spuse nimic destul de mult timp. Când vorbi din nou, vocea ei era ca o șoaptă.

— Sigur că ne vrea contesa. De ce să nu ne vrea?

— Pentru că știe, răspunse Tavi. Despre Ella și cum ne-am purtat cu ea. Ne urăște. Tot satul ne urăște. Toată țara ne urăște. Suntem proscrise!

Maman își lipi palma de frunte. Închise ochii. Când îi deschise din nou, strălucirea febrilă se estompase și revenise claritatea. Dar mai era ceva acolo – o furie rece, amenințătoare.

— Crezi că ești foarte deșteaptă, Octavia, dar nu ești, zise ea. Înainte ca prințul să vină după Ella, am avut cinci oferte de măritiș pentru ea. *Cinci.* Deși am transformat-o într-o fată la bucătărie. Știi câte am avut pentru tine? Zero. Rezolvă ecuația *asta,* draga mea.

Rănită, Tavi întoarse privirea.

— Și ce, mă rog, te aștepți să faci cu toată învățătura asta? întrebă Maman, fluturând cartea în aer. Să devii profesoară? Savantă? Astfel de lucruri sunt pentru bărbați. Dacă nu pot găsi un soț pentru tine, cine o să te țină când eu n-o să mai fiu aici? Ce-o să faci? Să devii guvernantă pentru copiii altei femei, să trăiești într-o cameră rece în pod, să mănânci resturi de la masa ei? Să lucrezi cusătoreasă, peticind zi și noapte până orbești? Maman scutură capul dezgustată. Chiar și în zdrențe, Ella strălucea mai tare ca tine. Era frumoasă și plăcută, iar tu? Tu te urâțești cu numerele, formulele și ecuațiile tale ridicole. Trebuie să înceteze. Și *va* înceta.

Merse spre vatră și aruncă în flăcări cartea.

— *Nu!* strigă Tavi. Sări de pe scaun, apucă un vătrai și încercă să o salveze, dar flăcările înnegreau deja paginile.

— Terminați cu îmbrăcatul, amândouă! porunci Maman, ieșind din cameră. Jacques! Adu trăsura!

— Tavi, trebuia s-o superi? întrebă Isabelle furioasă. Maman! strigă ea, alergând după mama ei. Unde ești?

O găsi încercând să deschidă ușa de la intrare, încă strigând după trăsură. Isabellei îi luă o grămadă de timp s-o ducă înapoi, sus. Odată ce o întoarse în dormitor, o ajută să se dezbrace și-i dădu un pahar cu coniac ca să o calmeze. Încercă să o convingă să mănânce, dar Maman refuză. În cele din urmă, Isabelle reuși să o bage în pat, dar, când trase cuverturile, Maman se ridică și o prinse de braț.

— Ce se va întâmpla cu tine și cu sora ta? Spune-mi! ceru ea, cu teamă în priviri.

— O să fim bine. O să ne descurcăm. Tatăl vitreg ne-a lăsat bani, nu-i așa?

Maman râse. Era un sunet obosit, deznădăjduit.

— Tatăl tău vitreg nu ne-a lăsat decât datorii. Am vândut tabloul de Rembrandt. Majoritatea argintăriei. Câteva dintre bijuteriile mele...

Isabelle era epuizată. O durea capul.

— Taci, Maman, zise ea. Culcă-te acum. Mai vorbim mâine despre asta.

Când se întoarse în bucătărie, o găsi pe Tavi îngenunchind lângă vatră, privind în foc. Isabelle îi luă vătraiul din mână și încercă să scoată cartea de pe grătar, dar era prea târziu.

— Încetează, Iz. Las-o. Nu mai e, spuse Tavi cu un sughiț în glas.

Pe Isabelle o durea sufletul pentru ea. Tavi cea calmă și logică nu plângea niciodată.

— Îmi pare rău. Am vrut doar să ajut, vorbi ea, lăsând vătraiul deoparte.

— Vrei? Fă-mi părul, atunci, zise Tavi întristată. Dă-mi obrajii cu pudră. Fă-mă frumoasă. Poți să faci asta?

Isabelle nu răspunse. De-ar fi putut s-o facă frumoasă pe Tavi! Și pe ea însăși. Cât de diferite ar fi fost viețile lor.

— Nici n-am crezut, rosti Tavi, privind la cenușa cărții ei îndrăgite. Aș putea să rezolv toate ecuațiile lui Diophantus, să extind munca lui Newton cu seriile infinite, să completez analiza lui Euler a numerelor prime și tot n-ar conta. Se uită la Isabelle. Ella este frumusețea. Noi două suntem surorile vitrege urâte. Așa că lumea ne reduce, pe toate trei, la cel mai mic numitor comun.

DOUĂZECI ȘI UNU

În adâncul Casei Durerii, un ceas înalt a cărui pendulă se mișca înainte și înapoi ca o seceră număra minutele ticăind.

Maman și Tavi erau amândouă în pat, dar Isabelle nu putea să doarmă. Știa că nu avea decât să se foiască și să se răsucească dacă încerca, așa că rămase în bucătărie și stătu lângă vatră, ciugulind din cina pregătită pentru Maman.

Cândva, îi plăcea noaptea. Cobora pe vița groasă care creștea la fereastra dormitorului ei și se întâlnea cu Felix. Priveau cerul nopții și numărau stelele căzătoare și, uneori, dacă stăteau complet nemișcați și aveau noroc, vedeau o bufniță cum ataca prada sau un cerb ieșind din Pădurea Sălbatică, având coarnele înălțate pe capul său nobil ca o coroană.

Acum, întunericul o bântuia pe Isabelle. Vedea stafii peste tot. În oglinzi și ferestre. În reflecția ceainicului de aramă. Le auzea în scârțâitul ușii. Le simțea fluturând în perdele. Nu întunericul era bântuit; ci Isabelle însăși. Stafiile nu sunt morții întorși din morminte, ca să-i chinuie pe cei vii; stafiile sunt deja aici. Trăiesc în noi, hrănindu-se cu cenușa durerilor noastre, mânjite cu noroiul gros și lipicios al regretelor.

În timp ce Isabelle privea în șemineu la cărbunii aproape stinși, stafiile se înghesuiau în jurul ei.

Le vedea pe Ella, pe Tavi, pe Maman și pe ea însăși mergând cu trăsura. Maman o complimenta din plin pe Ella. „Cât de frumos arăți astăzi!” torcea ea. „Ai văzut ce privire admirativă ți-a aruncat fiul primarului?”

Prindeau viață și alte imagini. Maman, încruntându-se la lucrul de mână al lui Tavi, spunându-i să exerseze până când putea să coasă la fel de frumos ca Ella. Maman, strâmbându-se când o auzea pe Isabelle cântând, apoi rugând-o pe Ella să cânte.

Invidia, resentimentul, rușinea – Maman lipise aceste lucruri de inima Isabellei și cea a lui Tavi, frecându-le până se făcuse rană. Maman era subtilă; era inteligentă. Începuse devreme. Începuse de jos. Știa că până și rănile mici, lăsate neîngrijite, pot să supureze, să se umfle și să înnegrească inima cuiva.

Veniră și alte stafii. Stafia armăsarului negru. Stafia unui băiat. Dar Isabelle nu le putea îndura pe acestea, așa că se ridică să-și ducă farfuria la fântână.

În clipa aceea, ceasul bătu miezul nopții, iar sunetele lui

răsunau amenințător în casă. Isabelle își spuse că era ora de culcare, apoi își aminti că nu încuiase ușa de la grajduri și nu închisese găinile în coteț. Cu toată supărarea stârnită de Maman, uitase.

În timp ce șchiopăta spre șemineu ca să stingă focul, o mișcare rapidă îi atrase privirea. Un șoarece se aventurase spre vatră și săpa într-o crăpătură dintre pietre. În timp ce zgâria cu repeziciune, doi șoricei fugiră lângă el. O clipă mai târziu, șoarecele se ridică pe labele din spate, chițăind triumfător. În labă avea un bob mic și verde de linte. Îl mușcă, rupându-l în două, și le întinse cele două jumătăți copiilor, care le ronțăiră cu lăcomie.

Degetele subțiri și reci ale vinovăției o apucară pe Isabelle, și-și aminti cum ajunsese lintea acolo.

Ella o auzise pe Maman spunându-i Isabellei și lui Tavi că prințul dădea un bal și că toate fetele din ținut erau invitate. Le întrebase dacă putea să meargă și ea și, în loc de răspuns, Maman luase castronul și aruncase lintea în vatră.

— Erau o mie de boabe în castronul acela. Culege-le pe toate din cenușă și poți să mergi, spusese ea cu un zâmbet crud pe buze.

Fusese o sarcină imposibilă, însă Ella reușise. Isabelle tocmai descoperise cum: o ajutaseră șoarecii. Când adusese castronul plin, Maman i-l înșfăcase din mâini, îl aruncase pe masa din bucătărie și numărase boabele. Apoi anunțase triumfătoare că unul lipsea și că Ella nu putea merge la bal.

Cum a fost pentru Ella să fie atât de singură, să nu aibă prieteni în afară de șoareci? se întrebă Isabelle. Apoi, cu o împunsătură de durere, își dădu seama că nu trebuia să se întrebe – știa deja.

Șoriceii terminară masa, apoi se uitară spre mama lor, dar nu mai avea ce să le dea. Ea nu mâncase nimic.

— Stați! le spuse Isabelle șoarecilor. Așteptați acolo! Se duse în grabă la tava cu cina, însă se mișcă atât de stângaci, încât sperie creaturile. Acestea o luară la fugă.

— Nu! Nu plecați! strigă Isabelle cu inima frântă. Luă o bucată de brânză de pe tavă, apoi șchiopătă înapoi spre vatră, însă șoarecii nu se mai zăreau.

— Veniți înapoi, imploră ea, uitându-se după ei. *Vă rog*!

Îngenunchind lângă șemineu, puse brânza pe plita vetrei.

Apoi se așeză înapoi pe scaun. Așteptând. Sperând. Dar șoarecii nu se mai întoarseră. Credeau că voia să le facă rău. De ce să nu creadă? Asta făcuse.

Nechemate, vocile din piață răsunau în mintea Isabellei. Mătușica îi spunea că oamenii nu aveau să uite sau să ierte. Cecile, care-i spunea că e urâtă. Mai rău decât orice, cuvintele nevestei brutarului: *Ați fost crude cu o fată lipsită de apărare.*

Remușcările se încolăciră pe inima Isabellei ca un șarpe și strânseră. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Cu capul plecat, văzu o umbră în dreptul ferestrei de la bucătărie. Sau mâna, palidă ca lumina lunii, lipită de ea.

Până să ridice capul din nou, umbra dispăruse. Ștergându-se la ochi, se ridică. Hambarul și cotețul de păsări încă o așteptau. Se îndreptă spre ușă, aprinse felinarul agățat într-un cârlig alături și ieși afară în noapte cu durerea agățată încă de ea ca un giulgiu.

Dacă Isabelle ar fi așteptat câteva secunde în plus, ar fi văzut-o pe mama șoricioaică furișându-se afară dintre umbre și întorcându-se la vatră. Ar fi văzut ființa înfometată luând brânza. Ar fi văzut-o, cu mustățile tremurând, clipind spre fereastra unde trecuse umbra.

Apoi s-ar fi cutremurat. Și ar fi fugit.

DOUĂZECI ȘI DOI

Isabelle se bucura că avea felinarul.

Luna era plină în seara aceea, dar dispăruse după nori. Cândva, putea naviga pe domeniul Casei Durerii pe întuneric, dar trecuse multă vreme de când se aventurase afară după miezul nopții.

Dependințele se aflau la vest de casă. Isabelle urmă poteca de pietre albe și netede care duceau peste pajiști, în jurul teiului, trecu de o poartă din gardul de lemn și coborî un delușor.

Bertrand cocoșul deschise un ochi bănuitor când Isabelle lumină cotețul cu felinarul. După ce numără repede, zăvorî ușa și merse mai departe spre grajduri. Martin moțăia în grajd. Se trezi o clipă, cât îl verifică ea, pufăi iritat, apoi se culcă la loc. Isabelle încuie ușa grajdului și o luă înapoi spre casă.

Se întâmplă în momentul în care închidea poarta.

De nicăieri, o briză blândă în noapte se stârni într-un vânt aprig, îi desfăcu părul, trânti poarta și-i stinse felinarul. Apoi dispăru.

Isabelle își duse mâna la piept, speriată. Din fericire, vântul împrăștiase și norii. Luna lumina acum pietrele albe care șerpuiau prin iarbă, ajutând-o să-și găsească drumul. Când aleea o purtă pe lângă tei, crengile înfrunzite ale copacului se legănară în bătaia vântului, chemând-o.

Isabelle se apropie de tei, gândindu-se la porumbița care îl avertizase pe prinț de înșelăciunea ei. Își făcea acum cuib între crengi? O urmărea? Gândul o făcu să tremure.

Puse felinarul jos și se uită în sus la copac, amintindu-și zilele pe care le petrecuse cățărându-se între crengi, prefăcându-se că se urca pe catargul unei nave de pirați sau pe zidurile unei fortărețe inamice, mergând din ce în ce mai sus.

Stafiile pe care încercase mai devreme să le alunge se adunau din nou în jurul ei. Se văzu copilă, croindu-și drum fără teamă printre ramurile copacului. O văzu pe Tavi cu tăblița și ecuațiile ei și pe Ella, cu lanțurile de margarete. Fuseseră atât de inocente toate trei, atunci. Atât de fericite împreună. Bune și destul de bune.

Remușcările care îi strânseseră inima atunci, acum o zdrobeau.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, șopti ea celor trei fetițe, chinuită de dor și pierdere. Mi-aș dori ca lucrurile să fie diferite. Mi-aș dori să fiu și *eu* diferită.

Frunzele murmurau și oftau. Aproape că simțea cum teiul vorbea cu ea. Scuturând din cap la așa neghiobie, merse mai departe.

Nu făcuse decât câțiva pași când o văzu… o mișcare în întuneric.

Isabelle încremeni. Inima i se cutremură de spaimă.

Nu era singură.

Cineva stătea în umbra teiului.

Privind-o.

DOUĂZECI ȘI TREI

Silueta ieși din întuneric.

Isabelle, cu inima încă lovindu-i-se de coaste, văzu că era o femeie – înaltă, subțire, palidă ca moartea. Părul lung castaniu îi plutea în jurul umerilor. Purta o coroană înaltă din mărăcini împletiți. Molii vii de pădure, cu aripile albastre-verzui sclipind, o împodobeau. Un uliu cu ochi galbeni stătea cocoțat pe umărul ei. Ochii erau verzi ca smaraldul, iar buzele negre. Rochia pe care o purta avea culoarea mușchiului.

Femeia ținea de ceafă un iepure ce se zbătea. Sub privirile Isabellei, ridică animalul în dreptul feței, îi adulmecă mirosul și-și linse buzele. Dinții ei ascuțiți sclipeau în lumina lunii.

Isabelle nu o mai văzuse vreodată, însă o recunoscu.

Când Ella era mică, țesuse povești fantastice despre o creatură fermecată, ce trăia în scorbura de la baza teiului. Uneori era o femeie, alteori, o vulpe. Era o ființă sălbatică, maiestuoasă și frumoasă, dar și vicleană și aprigă. Isabelle crezuse întotdeauna că poveștile Ellei erau doar atât – niște povești.

Până acum.

Femeia îi zâmbi. Același zâmbet pe care i-l oferise iepurelui, înainte să-l înhațe de pe un petec de trifoi. Apoi merse spre ea cu pași înceți.

Totul în interiorul Isabellei îi spunea să fugă, dar nu putea, era captivată. Nu era o creatură cu aripi strălucitoare, care sorbea rouă din petalele florilor. Nu era nici vreo zână bună bătrână, voinică și plăcută, numai zâmbete și rime. Era o ființă întunecată și periculoasă, deopotrivă.

Aceasta era Tanaquill, Zâna-Zânelor.

DOUĂZECI ȘI PATRU

— M-ai chemat, spuse Zâna-Zânelor, oprindu-se la câțiva pași de Isabelle.

— Ba – ba nu. Nu. Nu cred. T-te-am chemat? se bâlbâi Isabelle cu ochii cât cepele.

Ochii lui Tanaquill sclipeau sumbru. Dinții ei păreau mai ascuțiți de aproape. Avea gheare lungi și negre la degete.

— *Inima* ta m-a chemat. Râse sec. Ce-a mai rămas din ea.

Puse o mână albă pe pieptul Isabellei și înclină capul, ascultând. Isabelle simțea cum ghearele zânei se înfig în materialul rochiei. Auzi bătăile propriei inimi intensificându-se sub palma lui Tanaquill. Se auzea tot mai tare. Pentru o clipă, se temu că Tanaquill avea să i-o smulgă, roșie și bătând, direct din piept.

În cele din urmă, Tanaquill coborî mâna.

— Tăiată bucată cu bucată, cu bucată, zise ea. Inima Ellei nu era așa.

De unde știe asta? se întrebă Isabelle și, deodată, cu o tresărire, își dădu seama.

— *Tu* ai fost, șopti ea uluită. Tu ai ajutat-o pe Ella să ajungă la bal!

Ea și Tavi încercaseră să deslușească în ce fel obținuse sora lor vitregă trăsura, caii, lacheii, rochia și pantofii de cristal. Și cum scăpase din camera ei, după ce Isabelle o încuiase acolo când venise prințul în vizită. Acum știa.

— Un dovleac transformat în trăsură, niște șoareci în cai, o șopârlă sau două în lachei... joacă de copii, pufni Tanaquill. Se uită din nou la iepurele ei.

Pulsul Isabellei crescu. *Dacă zâna poate face o trăsură dintr-un dovleac, ce altceva poate să facă?* se întrebă ea. Pentru o clipă, uită să se mai sperie. Speranța se aprinse în ea.

— Te rog, Alteță, zise ea, vrei să mă ajuți și pe mine?

Tanaquill își luă privirea de la iepure.

— A fost ușor să o ajut pe Ella, dar nu pot ajuta o fată ca tine. Ești prea plină de amărăciune. Umple locul unde era cândva inima ta, spuse ea, întorcându-se cu spatele.

Isabelle sări după ea.

— Nu! Stai! Te rog, așteaptă!

Zâna-Zânelor se întoarse, cu buzele răsucite într-un rânjet.

— Ce să aștept, fetițo? Ella știa cea mai adâncă dorință a inimii ei. Tu știi?

Isabelle șovăi, speriată, dar dorința îi dădea îndrăzneală. O duzină de dorințe se aprinseră în ea, toate născute din cele mai fericite amintiri. Cu ochii minții, văzu săbiile și cărțile, caii, Pădurea Sălbatică. Zilele de vară. Lanțurile de margarete. Își aminti o promisiune și un sărut.

Isabelle deschise gura să ceară toate aceste lucruri, dar când vorbele îi stăteau pe vârful limbii, și le înghiți.

Toată viața ei, tot ce-și dorise, tot ce iubise... fuseseră mereu lucrurile nepotrivite. Îi aduseseră numai necazuri. Îi frânseseră inima. Nu erau pentru ea; așa spusese lumea. Așadar, de ce să le ceară? Nu aveau să-i aducă decât și mai multă suferință.

Însă era un lucru care putea să repare tot. Îi putea face pe oameni să nu o mai urască. O putea transforma în ce-și dorea Maman să fie, tot ce îi cereau să fie nevasta brutarului, Cecile, sătenii, bătrânul negustor și toți pețitorii care veniseră acasă și lumea întreagă.

Isabelle se uită la Tanaquill drept în ochi și spuse:

— Vreau să fiu frumoasă.

Tanaquill scoase un geamăt din gât și Isabelle crezu că dăduse răspunsul greșit, însă Zâna-Zânelor nu o refuză. În schimb, spuse:

— Dorințele nu se împlinesc, pur și simplu. Trebuie să fie meritate.

— O să fac orice, zise Isabelle pătimașă.

— Asta spun toți muritorii, rosti Tanaquill râzând disprețuitor. Vor face *orice.* Orice, în afară de ce trebuie făcut. Un singur lucru te poate scăpa de amărăciunea dinăuntrul tău. Îndeplinește-l și poate că te voi ajuta.

— Îl fac. *Jur,* promise Isabelle, lipindu-și palmele a rugă. Ce este?

— Găsește bucățile pierdute din inima ta.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Isabelle clipi.

— Să găsesc bucățile din inima mea? repetă ea, de parcă nu o auzise bine pe Zâna-Zânelor. Nu – nu înțeleg. Cum să găsesc bucățile dintr-o *inimă?.* Ella cum a făcut-o?

— Ella nu a trebuit s-o facă.

Isabelle se încruntă.

— Sigur că nu. Pun pariu că *ea* nu a trebuit decât să zâmbească. Acum, cuvintele ei, născute din resentiment, erau obraznice și lipsite de respect. Ochii de smarald ai lui Tanaquill se înăspriră; se întoarse cu spatele.

Panica explodă în Isabelle ca un pahar scăpat din mână. De ce nu se putea stăpâni *niciodată?*

— Iartă-mă. Spune-mi care sunt bucățile. Spune-mi cum să le găsesc. *Te rog,* imploră fugind după ea.

Tanaquill se îndupleca.

— Știi care sunt.

— Dar nu știu! protestă Isabelle. Habar nu am!

— Și trebuie să găsești propriul drum spre ele.

— Cum? Arată-mi, se rugă Isabelle, devenind disperată. Ajută-mă!

Încă strângând iepurele agitat, Tanaquill se aplecă la baza teiului și, cu mâna liberă, căută prin osișoarele împrăștiate în iarbă în jurul lui. Ridică un os mic și subțire de maxilar ce aparținea unui animal iute, viclean – o nevăstuică sau un jder – și o jumătate de coajă goală de nucă și i le dădu Isabellei. Apoi, vârî mâna în mărăcinii groși care urcau pe trunchiul teiului, scoase o păstaie țepoasă dintre spinii lui ascuțiți și i-o întinse și pe aceea.

— Aceste daruri te vor ajuta să obții ce-ți dorește inima, zise Tanaquill.

Isabelle privi în jos la lucrurile din mâna ei și, când făcu asta, emoțiile pe care încercase să le rețină răbufniră ca o febră, slăbind tot ce era puternic și sigur în ea. Îi părea că are sângele subțire, că oasele i se sfărâmau ca mortarul vechi. Scuzele pe care le ceruse în urmă cu doar câteva clipe fură uitate. Cuvinte mânioase, geloase, se rostogoliră de pe buzele ei.

— Daruri? *Aceste* lucruri? strigă ea, uitându-se la os, la coaja de nucă și la păstaie. Ellei i-ai dat o rochie frumoasă și pantofi

de cristal! O trăsură și cai. *Acelea* erau daruri. *Mie* mi-ai dat o mână de *gunoaie*!

Ridică privirea, dar Tanaquill se întorsese din nou cu spatele. Sub ochii ei, Zâna-Zânelor dispăru în scorbură într-un fuior de păr roșu și fuste verzi. Isabelle șontâcăi după ea, dar în clipa aceea un țipăt subțire și ascuțit se auzi și se opri brusc – strigătul de moarte al iepurelui. Fata făcu un pas temător în spate.

Se uită din nou la obiectele din palmă. Zâna râdea de ea cu ajutorul lor, era convinsă de asta, iar certitudinea aceea o chinuia.

— Urât, spuse ea atingând cu degetele osul. Inutilă, zise, mângâind coaja de nucă. Dureroasă, spuse, când se înțepă cu păstaia. La fel ca mine.

Avea să le arunce în vatră, dimineață. Măcar puteau ajuta la aprinderea focului. Le îndesă în buzunarul fustei, apoi merse restul drumului, spre casă, convinsă că pentru ea nu exista nici ajutor, nici speranță. Era doar deznădejdea, grea și aspră, care apăsa pe ce mai rămăsese din inima ei sfâșiată.

Majoritatea oamenilor luptă când există o speranță de câștig, oricât de mică. Lumea îi numește curajoși. Doar câțiva mai continuă să lupte când a dispărut orice speranță. Aceștia se numesc războinici.

Isabelle fusese războinică odinioară, deși uitase acest lucru.

Își va aminti? Nu arată prea bine. Pe de altă parte, puține lucruri arată bine în toiul nopții. Orele întunecate ale nopții sunt pierzania multora. Lumina lumânării face umbre pe pereții sufletelor noastre, umbre care transformă un șoarece într-un monstru, un declin într-un dezastru.

Dacă vă hotărâți vreodată, în acele ore întunecate ale nopții, să vă spânzurați, ei, bine, e alegerea voastră.

Dar să nu căutați funia până dimineață.

Până atunci, veți găsi un folos mult mai bun pentru ea.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

În timp ce Isabelle își croia drum la etaj către patul ei, Ursitoarea își croia drum prin Pădurea Sălbatică.

Zărind un copac căzut, se opri, culese un miriapod din lemnul putrezit și-i smulse capul cu dinții.

— Perfect, zise ea, lingând picăturile negre de pe buze. Sângele amar îi dă un gust mai bun cernelii.

Lăsând corpul încă zvârcolindu-se în coșul din mâna ei, se uită la crengile de deasupra ei și spuse:

— Am nevoie de asta. Ia seama la el. O crenguță de mătrăgună ar fi de asemenea de ajutor.

Un corb, cocoțat pe o creangă de pin, își luă zborul și Ursitoarea își reluă plimbarea. Un păianjen maroniu și gras intră în coș, un craniu de liliac acoperit de mușchi, flori albe de regina-nopții, ciuperci pestrițe otrăvitoare – pentru cernelurile pe care le făcea.

Ursitoarea cerceta coastele albite ale unei căprioare moarte de mult, sperând să sperie niște cărăbuși să iasă la iveală, când corbul coborî în zbor și ateriză lângă ea. O clipă mai târziu, o fată răsări în locul unde fusese pasărea, cu ochii luminoși clipind și îmbrăcată într-o rochie neagră. Lăsă în coșul Ursitoarei o floare violet.

— Ah! Ai găsit mătrăguna. Bravo, Losca. Fructele ei dau un luciu frumos cernelurilor mai închise, ca îndoiala și *Negarea.* Bineînțeles, trebuie să iau înapoi harta fetei, înainte să-i pot face schimbări. Chance crede că *el* poate să o deseneze din nou, dar s-ar putea dovedi mai greu decât se așteaptă el. Ai văzut vreo urmă de el?

Losca dădu din cap a negare.

— O să vină. Nu știu să se fi dat el înapoi de la vreun pariu. O să câștig jocul ăsta, dar nu fără luptă. Deseori se află în avantaj, pentru un timp foarte scurt, doar cu ajutorul imprevizibilității. Muritorii își pierd capul în jurul lui. Încep să țină cont de speranțele și visurile lor, bieții neghiobi. El *chiar* îi face să creadă că pot face orice. Baba plescăi din limbă. Și are îndrăzneala să-mi spună că *eu* sunt nemiloasă.

Ursitoarea merse mai departe, înțepând și săpând, bucuroasă să fi ieșit din casa inconfortabilă a posomorâtei doamne LeBenêt, preț de câteva ore. Losca o urma. Absorbite de

vânătoarea după ingrediente, nu-și dădură seama că ajunseseră la marginea Pădurii Sălbatice până când nu auziră voci.

— Ce-i asta? murmură Ursitoarea uitându-se printre crengile unui copac stufos. În curând, văzu că un deal mic și plin de iarbă se înclina din locul unde stătea ea și se netezea într-o pajiște largă. Întinse pe pajiște, cât vedeai cu ochiul, erau șiruri ordonate de corturi din pânză albă. Ici și colo, focurile sclipeau. Un cal necheza. Cineva cânta o melodie tristă și dulce la vioară.

Ursitoarea își trase gluga pelerinei negre pe cap. Era curioasă să vadă de aproape tabăra colonelului Cafard.

— Ia asta, spuse ea, întinzând coșul spre Losca. În aceeași clipă, observă coada unui șarpe mic atârnând din gura fetei. Ursitoarea se încruntă la ea. Ce ți-am spus, să nu mai mănânci ingredientele? o mustră ea.

Rușinată, Losca supse coada și o înghiți, ca un copil cu un fir de spaghete.

— Stai aproape și nu scoate vreun sunet, o avertiză Ursitoarea. Losca dădu din cap.

Cele două rămaseră aproape de marginea taberei, ca să nu fie văzute. Deși era târziu, bărbații erau adunați în jurul focurilor, neputând să doarmă. Vorbeau despre Volkmar și ce aveau să-i facă după ce puneau mâna pe el. Ursitoarea auzea bravura din vocile lor, dar le vedea teama din ochi. Un sergent grizonant stătea printre ei, încercând să-i încurajeze, spunându-le povești despre triumfurile pe câmpul de luptă – până când un țipăt, spart și aspru, răsună, punând brusc capăt poveștii.

Ursitoarea auzi bătăi de aripi, apoi simți o greutate coborând pe umărul ei. Coșul pe care îl ducea Losca era pe jos.

— Gata, gata, copilă. Nu ai de ce să te temi, murmură ea, mângâind spatele păsării.

Luă coșul, apoi căută sursa țipătului. Căutarea o conduse la capătul opus al taberei, unde se afla spitalul. Acolo, bărbații zăceau pe paturi de campanie, zvârcolindu-se și gemând, unii răniți de moarte, alții delirând de durere și febră. Un medic și asistentul lui treceau printre ei, tăind și cosând, administrând morfină și ștergând frunțile lac de sudoare.

Printre ei trecea și o femeie.

Grațioasă și zveltă, purta o rochie de culoarea nopții, cu mâneci largi și guler înalt. Părul lung și negru îi ajungea până la talie. Era nelalocul ei printre acei soldați, imposibil de

neobservat, însă nimeni nu părea să o bage în seamă.

Un bărbat strigă. O chemă pe iubita lui, apoi se rugă să moară. Femeia se duse la el. Îngenunche lângă patul lui și-l luă de mână. La atingerea ei, capul lui căzu pe spate, ochii i se deschiseră spre cer și corpul chinuit rămase nemișcat.

Femeia se ridică și Ursitoarea văzu ce văzuse soldatul – nu o față, ci un craniu – cu ochii niște hăuri negre căscate, gura într-un zâmbet larg, lipsit de veselie. Femeia dădu din cap spre Ursitoare, apoi trecu la alt soldat, un băiat de șaisprezece ani, care plângea după mama lui.

— Moartea e ocupată în seara asta, zise Ursitoarea sumbru, și nu are timp de amabilități.

Bătrâna văzuse destul; se întoarse și o luă înapoi spre întunericul învăluitor din Pădurea Sălbatică. Atunci când ajunse la copaci, aruncă o ultimă privire spre tabără și satul adormit dincolo de ea.

— Volksmar e acolo. Îl simt, spuse ea. Se ascunde pe dealuri și în scorburi. Se apropie tot mai mult în fiecare zi. Ce se va dezlănțui asupra acestor bieți oameni nevinovați?

Corbul scutură penele. Plescăi din cioc.

— Cine e responsabil? Ah, Losca, trebuie să întrebi – zise Ursitoarea întristată. E vina *lui*, bineînțeles. Numai a lui. Oare nesăbuitul ăsta cu ochii arămii o să se învețe minte vreodată?

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Isabelle, cu ochii încă încețoșați de somn, cu părul într-o coadă zburlită, îmbrăcă o rochie curată și încheie nasturii.

Dormise prost, fiind ținută trează toată noaptea de imaginea lui Tanaquill. Până să răsară soarele, se convinsese că fusese doar un vis cu Zâna-Zânelor. Asemenea creaturi nu existau.

Dar când luă rochia din ziua precedentă de pe jos, vrând s-o pună în coșul cu rufe, ceva căzu dintr-un buzunar. Isabelle se aplecă să-l ia. Avea cam cinci centimetri lungime, era neagră și acoperită de țepi mici.

Era o păstaie.

Băgă mâna în buzunar și scoase alte două obiecte – o coajă de nucă și un os de maxilar. Se înfioră când își aminti cum obținuse aceste lucruri. Creatura întunecată pe care o întâlnise lângă tei nu fusese un vis.

Vreau să fiu frumoasă, îi spusese ea zânei. Iar zâna îi zisese să-și găsească bucățile pierdute din inima ei.

Isabelle examină cele trei daruri pe rând. Tanaquill spunea că aveau să o ajute, dar cum? Nu-i era mai limpede acum decât îi fusese aseară. *Poate că sunt făcute să se transforme în ceva,* se gândi ea. Nu spusese Tanaquill că preschimbase un dovleac și șoareci pentru Ella?

Întoarse coaja de nucă în palmă. *Asta ar putea deveni o pălărie drăguță,* își spuse. Dând cu degetul pe dinții micuți ai osului, își imagină că s-ar transforma într-un pieptene minunat. Apoi se uită la păstaie, dar nu-și putea imagina că obiectul acela noduros și țepos se putea transforma vreodată în ceva frumos.

Frustrată, Isabelle îndesă cele trei obiecte în buzunar, apoi aruncă rochia murdară în coș. Își puse cizmele și coborî la parter. Se săturase deocamdată de misterul Zânei-Zânelor. Avea treburi de făcut.

Când trecu prin foaier spre bucătărie, un miros puternic și amar pluti spre ea. *S-a trezit Tavi și a făcut un ibric cu cafea,* se gândi. *Sper că a bătut și niște ouă.*

Trecuseră zilele când putea să coboare și să găsească un mic dejun complet pregătit de servitori. Orice și-ar fi dorit acum ea și Tavi, trebuiau să-și facă singure.

Nu era greu să găsească destul de mâncare în timpul verii. Găinile făceau ouă, copacii fructiferi erau încărcați și lucruri

bune creșteau în grădină. Dar ce avea să se întâmple la iarnă? Acum câteva zile, Isabelle hotărâse să încerce să pună legume la murat, iar Tavi îi promisese să o ajute. Astăzi părea o zi bună să înceapă. Grădina era plină de castraveți și cumpăraseră sare în timpul ultimului drum la piață. Dacă efortul ei avea succes, avea să pună murături în pivniță pentru lunile friguroase. Împinse acum ușa bucătăriei, dornică să vadă ce pregătise sora ei pentru micul dejun.

Se dovedi că nu făcuse nimic.

În afară de o mizerie îngrozitoare.

DOUĂZECI ȘI OPT

Tavi stătea la masa lungă de lemn, privind printr-o lupă.

Masa era încărcată de farfurii și castroane, toate pline cu mâncare, dar totul era stricat. O felie de pâine cu puf de mucegai. Un castron cu lapte care se acrise. O prună care se uscase în coajă.

— *Ce faci,* Tavi? E dezgustător! exclamă Isabelle. Sora ei făcea deseori experimente, dar de obicei erau cu leviere, rampe și scripeți, nu cu mucegai.

Tavi lăsă lupa jos.

— Vânez organisme foarte mici, posibil unicelulare, spuse ea încântată. Am pus toate astea pe un raft înalt din cămară acum câteva zile. Am ales un raft înalt, pentru că aerul cald urcă, evident, și grăbește creșterea organismelor. Doar uită-te cum au progresat!

Isabelle strâmbă din nas.

— Dar *de ce?*

Tavi zâmbi.

— Mă bucur că ai întrebat, răspunse ea. Teoria dominantă a bolilor arată că boala se instalează când miasma, sau aerul stricat, se ridică din materia descompusă și este inhalată. Dar *eu* cred că se instalează când un fel de organism, unul invizibil pentru ochiul omenesc, trece de la o persoană bolnavă la una sănătoasă. Făcu un semn spre teancul de cărți de pe masă. Citește-l doar pe Tucidide, despre Ciuma din Atena. Sau pe Girolamo Fracastoro, în *De contagione et contagiosis morbis.*

— Reformulez întrebarea. De ce vânezi *acum* organisme? Azi trebuia să punem castraveți la murat. Ai promis să mă ajuți.

— Exact de asta fac cercetările, răspunse Tavi. Când ai pomenit de conservarea mâncării, am început să mă gândesc la procesele implicate – mecanice, chimice, biologice.

— Bineînțeles, zise Isabelle, înăbușindu-și un zâmbet. Fericirea pe care o simțea văzând culoarea din obrajii lui Tavi și focul din ochii ei depășeau cu mult supărarea din cauza dezordinii. Un singur lucru o putea despărți pe Tavi de matematică și aceea era știința.

Uitându-se la sora ei, Isabelle se întreba cum de putea cineva să spună vreodată despre ea că e urâtă. Tânjea să-i spună lui

Tavi că intensitatea din ochi și pasiunea din vocea ei îi tăiau răsuflarea. La fel cum făcea un șoim în zbor. Un lac nemișcat în zori. Sau luna în timpul iernii. Dar nodul apărut subit în gâtul ei nu o lăsa.

— Ia gemul ca exemplu, continuă Tavi. Se aplică fructelor căldură și se adaugă zahăr, corect?

Isabelle înghiți în sec. Dădu din cap.

— De asta nu se strică gemul? Căldura ucide organismele? Zahărul joacă vreun rol? Și cum rămâne cu muratul? Oțetul inhibă creșterea organismelor? În funcție de tipul de organism pe care-l ai și ce colonizează el – lapte, varză, aluat sau corpul omenesc – poți să te alegi cu brânză, varză murată, pâine sau Moartea Neagră! zise Tavi bucuroasă. Dar ce *este* acel organism, Iz? Asta mor eu de nerăbdare să aflu. Tu nu?

— Nu. Eu mor de nerăbdare să știu când ai de gând să încetezi cu teoriile despre murături și să mă ajuți să pun câteva.

— În curând, în curând! spuse Tavi, ridicând iar lupa. Am făcut cafea. Servește-te, adăugă ea.

Isabelle clătină din cap.

— Nu, mulțumesc. Mi-a pierit pofta. Mă duc să-l hrănesc pe Martin și scot găinile afară.

Isabelle merse spre ușa de la bucătărie, dar la jumătatea drumului se întoarse și privi înapoi la sora ei, care încă se mai uita prin lupă, și se gândi: *Tavi e atât de deșteaptă. Probabil că ea mă poate ajuta să înțeleg ce ar trebui să caut.*

Isabelle duse mâna la buzunar, începu să șchiopăteze înapoi spre masă, dar se opri. Tavi era atât de rațională, de sceptică, încă probabil că nu avea să creadă în Tanaquill. Și dacă îi spunea despre Zâna-Zânelor, trebuia să-i spună și ce-și dorise și îi era rușine să recunoască faptul că ea ceruse să fie frumoasă. Tavi ar râde de ea. Și-ar bate joc.

Ca și cum simțea că Isabelle era încă acolo, Tavi ridică privirea de la lucrul ei.

— În regulă, pufni ea nerăbdătoare. Merg.

— Unde mergi? întrebă Isabelle nedumerită.

— La grajduri. La coteț. Asta urma să mă rogi să fac, nu? Să-mi abandonez investigațiile științifice ca să fac o muncă atât de importantă, cum ar fi curățatul balegii de cal?

— Nu te grăbi, zise Isabelle, bucuroasă că hotărâse să nu-i spună despre Tanaquill. *Sarcasmul este arma celor răniți,* își

spuse ea, *iar Tavi o mânuiește în chip fatal.*

În timp ce Tavi scria notițe într-un caiet, Isabelle luă coșul pentru ouă din cui și un briceag de pe un raft, pe care îl puse în buzunar, ieșind apoi din bucătărie. O clipă mai târziu, cobora dealul spre coteț. Când se apropie de poalele dealului, o vulpe cu ochii verzi și blana roșcat-închis țâșni în fața ei. Se opri, uitându-se la vietatea care sărea prin iarbă.

În poveștile țesute de Ella, Tanaquill luase uneori înfățișare de vulpe. *Ea e?* se întrebă Isabelle. *Mă urmărește? Așteaptă să vadă dacă îi îndeplinesc sarcina?*

Nu avu multă vreme să se întrebe. În clipa în care vulpea dispăru într-o tufă, un țipăt ascuțit care-i îngheță sângele în vine străpunse aerul.

Era o singură vietate care putea scoate un sunet atât de cumplit.

— Bertrand cocoșul, șopti Isabelle, și o luă la fugă.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Țipătul se auzi din nou.

Vulpea aia nu e nicio zână, își zise Isabelle. *E o hoață de găini. Și se pare că mai e una la coteț.*

Ea, Tavi și Maman depindeau de găini pentru ouă. Dacă pierdeau una, avea să fie dezastru.

Isabelle alergă mai departe, cât de repede putea, ignorând durerea provocată de piciorul rănit.

— Rezistă, Bertrand! strigă ea. Vin!

Cocoșul era o creatură fioroasă, cu gheare ascuțite și încovoiate. O alergase de multe ori pe Isabelle până în copac. Dar nu se putea pune cu o vulpe.

Sau un lup, își zise ea. Îi îngheță sângele în vine numai cât se gândi la asta. Fusese atât de speriată pentru Bertrand și găini, încât dăduse fuga la coteț fără să ia măcar un băț cu care să apere cotețul sau pe ea însăși.

Când trecu în fugă pe lângă grajduri, îmbujorată și gâfâind, văzu clar cotețul. Observă că ușa era deschisă și atârna în balamale.

Se dumiri și că nu era nici vulpe cea care-i fura găinile, nici lup.

Era un bărbat – murdar, slab și disperat.

TREIZECI

Bărbatul ținea un sac de pânză. Sacul se mișca și cotcodăcea. Pe jos, aproape de coteț, zăcea Bertrand, cu gâtul sucit.

Mânia o făcu pe Isabelle să-și alunge frica.

— Ce-ai făcut cu cocoșul meu? strigă ea. Lasă găinile jos!

— Ah, iartă-mă, domnișoară! zise bărbatul cu un zâmbet lunecos. Casa are obloanele trase. Nu știam că mai trăiește cineva aici.

— Acum știi. Așa că pleacă, îi ceru Isabelle, arătând cu mâna spre drum.

Bărbatul izbucni în râs. Ieși din coteț. O măsură pe Isabelle din priviri, întârziind cu ochii la șoldurile și sânii ei.

Ocazia de a învinge dușmanul e oferită chiar de dușman.

De data asta, cuvintele din capul Isabellei nu mai erau ale lui Alexandru cel Mare, cum se întâmplase când o înfruntase pe Cecile, ci ale lui Sun Tzu – un general chinez care trăise în urmă cu peste două mii de ani.

Folosi cu dibăcie cuvintele. În timp ce bărbatul se holba la ea, se uită și ea la el și observă că era neînarmat. Nu atârna nicio sabie la mijlocul lui, nu-i ieșea niciun pumnal din cizmă. Văzu și că lăsase o furcă sprijinită de un copac, la câțiva metri în spatele lui. Nu trebuia decât să ajungă la ea.

Privirea lui trecu de la ea la casă.

— De ce ești aici singură? Unde e tatăl tău? Frații tăi?

Isabelle știa că nu trebuia să răspundă la întrebarea asta.

— Găinile astea sunt tot ce mai are familia mea. Dacă le iei, o să murim de foame, spuse ea, încercând să apeleze la omenia lui.

— Și dacă nu le iau, *eu* o să mor de foame. N-am luat o masă adevărată de săptămâni întregi. Sunt soldat în armata regelui și mi-e foame, spuse bărbatul, fățarnic.

— Ce fel de soldat își părăsește baraca să fure găini?

— Mă faci mincinos, fată? întrebă mânios bărbatul, făcând un pas amenințător spre ea.

— Și dezertor, spuse Isabelle, rămânând pe poziții.

Bărbatul îngustă ochii.

— Și dacă sunt, ce-i cu asta? Suntem duși la luptă ca mieii la tăiere. Volkmar știe orice mișcare a regelui înainte să o știe chiar regele. Ceilalți n-au decât să moară dacă vor. Eu nu.

— Poți să iei câteva ouă dacă ți-e foame, zise Isabelle înverșunată. Lasă sacul jos.

Bărbatul râse. Dădu din cap spre furca din spatele lui.

— Sau ce? O să mă ataci cu unealta asta ruginită pe care o tot ochești? Ai mai ținut în mână vreo unealtă până în seara asta? Făcu încă un pas spre ea și, cu o ocheadă, spuse: Ți-ar plăcea să o ții pe-a mea?

— Pleacă! *Acum!* Altfel o să-ți pară rău, zise Isabelle, ignorând gluma lui urâtă.

— Iau patru găini. Așa o să fie, conchise el.

Furia se aprinse în Isabelle. Mama și sora ei nu aveau să rămână flămânde doar ca să se îndoape hoțul acesta. Dar ce putea să facă? El stătea direct în fața furcii acum, blocându-i accesul la ea.

Am nevoie de o armă, se gândi fata, căutând disperată în jur. *O greblă, o lopată, orice.*

Amintindu-și de briceag, lăsă să cadă coșul pentru ouă pe care-l avea încă în mână și vârî mâna în buzunar. O durere ascuțită și surprinzătoare îi amorți degetele. Un icnet surd îi ieși din gât, dar dezertorul, care intrase înapoi în coteț, nu o auzi.

Scoase mâna din buzunar și văzu că degetul arătător și cel mijlociu erau tăiate la vârfuri și sângerau. Deschizând larg buzunarul, se uită înăuntru, gândindu-se că, probabil, briceagul se desfăcuse, dar nu. Un obiect alb și subțire, mânjit de sângele ei, se ridica spre ea. Își dădu seama că era osul dat de Tanaquill. Îl scoase din buzunar și văzu că dinții lui mici erau cei care o tăiaseră. Cu un scârțâit, porțiunea înclinată a maxilarului se îndreptă deodată în mâna ei, smulgându-i alt icnet. Capătul care se prindea de craniul animalului se netezi, devenind mâner. Celălalt capăt se alungi într-o lamă, cu marginea crestată de dinți ca niște lame.

Spre uluirea ei, Isabelle descoperi că ținea în mână o sabie, una bine echilibrată și letală. În timp ce se minuna de arma ei, bărbatul ieși din nou din coteț. Ea înaintă imediat spre el.

— O să lași găinile jos și o să pleci. *Așa* o să fie, spuse ea.

El ridică privirea râzând, însă râsul se stinse când văzu sabia înfiorătoare din mâna ei.

— De unde ai luat aia? întrebă el.

Dar Isabelle nu avea chef de întrebări. Lovi spre el și lama făcu o rană în brațul lui. Bărbatul țipă și dădu drumul sacului.

— Asta a fost pentru Bertrand, zise Isabelle. Sângele nu-i mai era înghețat. Simțea că avea flăcări în vine.

Bărbatul duse mâna la rană. Când o luă, era roșie. Ridică ochii spre Isabelle.

— O să plătești pentru asta, mârâi el.

— Isabelle? Ce se întâmplă? Acela e… acela e *Bertrand*? Ce s-a întâmplat cu el?

— Du-te înapoi, Tavi, o preveni Isabelle. Sora ei alesese momentul greșit în care să apară.

— Pleacă de aici. *Pleacă*, îi spuse ea bărbatului, ținând sabia spre el. Când acesta nu se mișcă, îl atacă iar. El se feri la timp. Ridică încet brațele.

— Bine, zise el. Ai câștigat.

Pleacă, își spuse Isabelle. *Slavă Domnului*!

Exact ce voia el să creadă ea.

Isabelle fusese atât de indignată să prindă un bărbat la furat în coteț, încât nu observase traista din iarbă, la câțiva metri sau sabia întinsă alături. Bărbatul se aruncă spre sabie, o scoase din teacă și se întoarse spre ea cu arma pregătită.

Teama se scurgea pe șira spinării Isabellei ca ploaia rece pe burlan. Nervii aproape că îi cedară. El fusese soldat în armata regelui, învățat să mânuiască o sabie. Ea se duelase cu Felix. În copilărie. Cu o coadă de mop.

— O să te tai bucăți. Când termin cu tine, o să te ia vulturii bucată cu bucată. Ce zici de asta, târfă mică și proastă?

Isabelle înghiți cu greu în sec. Înăuntrul ei, lupul, adormit sub inima ei de atâta vreme, deschise ochii.

Ridică sabia și îl privi drept în ochi pe bărbat.

— Spun *en garde!*

TREIZECI ȘI UNU

Unii cred că teama este un dușman, unul care trebuie evitat cu orice preț.

O iau la fugă la primele semne. Caută adăpost de furtună în casă, doar pentru a fi zdrobiți când se prăbușește acoperișul.

Teama este cea mai neînțeleasă dintre creaturi. Nu vrea decât ce e mai bine pentru tine. Se bucură să te ajute dacă o lași. Isabelle înțelegea asta. Își ascultă teama și o lăsă să o îndrume.

E mai rapid decât tine! strigă teama când hoțul de găini fugi spre ea. Așa că se retrase sub crengile joase ale copacului, care îi zgâriară fața și-i împunseră ochii, încetinindu-l.

E mai puternic decât tine! urlă teama. Așa că îl conduse peste rădăcinile noduroase ale copacului și-l făcu să se împiedice.

Pară orice lovitură și împunsătură dată de dezertor și reuși să dea și o lovitură, crestându-i adânc una dintre coapse. Înjurând, el se feri în spate, depărtându-se de copac, apăsând pe rană. Din colțul ochiului, Isabelle o zări pe Tavi încercând să-i ocolească și să ia furca.

Nu, Tavi, nu! strigă ea mutește.

Dar era prea târziu. O văzu și bărbatul și porni după ea.

— Fugi, Tavi! țipă Isabelle, ieșind de sub frunzișul copacului ca să fugă după el.

El o auzi și se răsuci în loc. Acum o avea în câmp deschis. Cu un urlet, alergă spre ea, încercând să o lovească în cap.

— Nu! țipă Tavi.

Isabelle blocă sabia lui cu a ei. Izbitura oțelului îi trimise unde de șoc în brațe.

Folosindu-se de toată puterea, reuși să-i respingă sabia, și să se îndepărteze, împleticindu-se, câțiva metri de el. Bărbatul își șterse sudoarea de pe față, apoi o atacă din nou. Se prefăcu apoi că lovește în stânga, dar sări în dreapta. Isabelle sări în spate, dar își prinse călcâiul într-o piatră proeminentă și căzu. Instinctiv, se rostogoli spre dreapta când se prăbuși la pământ. Săriră scântei când sabia atacatorului se lovi de piatră.

Când Isabelle se ridică nesigură în picioare, bărbatul ridică iar sabia. Gâfâind, cu mușchii brațelor țipând de epuizare, Isabelle ridică arma ca să-l pareze din nou, dar el era mai puternic și mai sigur pe picioare, iar ea știa că de data asta forța loviturii avea

să-i zboare sabia din mână. Atunci avea să rămână fără apărare, complet la mila lui. Se pregăti pentru ce era mai rău.

Dar exact când bărbatul lovi spre ea, o împușcătură detună în aer. Isabelle se ghemui cu inima bubuind. Lama trecu inofensiv peste capul ei; sabia căzu la pământ.

De unde s-a auzit împușcătura? se întrebă ea înfricoșată.

Se uită în sus la atacatorul ei. Ținea încă sabia ridicată. Sângele i se scurgea din palmă. Două degete îi lipseau. Nu se uita la Isabelle, ci la ceva sau cineva din spatele ei. Avea ochii mari cât cepele.

— Plec. Mă – jur, se bâlbâi el. Te rog… lasă-mă să-mi iau lucrurile. Ridică mâna rănită în semn de predare și-și luă sabia cu cealaltă. Dându-se înapoi pas cu pas, își luă lucrurile și fugi.

Isabelle lăsă arma jos și ridică mâinile. O sabie nu se putea împotrivi unei puști. Cu pieptul săltând, se ridică, apoi se întoarse încet, sigură că alt dezertor venise din spatele ei și ațintea pistolul direct spre capul ei.

Sau poate un tâlhar. Un bandit. Un hoț la drumul mare, cu sânge rece.

Niciodată, nicio secundă, nu se așteptase să vadă o maimuță cu perle la gât.

TREIZECI ȘI DOI

Isabellei îi luă un minut întreg să creadă ce-i spuneau ochii.

O maimuță mică și neagră, cu un puf alb în jurul feței, stătea la un metru de ea. Avea un șirag de perle la gât. Flutura un pistol mic argintiu.

În timp ce se holba la ea, maimuța izbi pistolul de pământ, se uită prin țeavă, apoi fugi pe după grajduri, încă ținând arma de foc.

Isabelle își duse mâna la piept, încercând să-și liniștească bătăile inimii.

— Tavi! strigă ea. Ai grijă! Făcu un pas șovăitor înainte. E o maimuță… are – are o armă…

— O văd! strigă Tavi, alergând lângă Isabelle. Luase furca și o strângea din toate puterile în mâini.

Pe Isabelle o durea piciorul, dar șchiopătă spre maimuță, îngrijorată că ar putea să se împuște cu pistolul, sau pe ea ori pe Tavi.

— Maimuță? Maimuțică, ești acolo? strigă ea, luând-o pe urma animalului.

Maimuța ieși țipând dintr-o albie cu apă, țâșni pe alee și fugi în linie dreaptă spre un mesteacăn. O femeie, cu părul strâns în piepteni incrustați cu pietre scumpe, cu pieptul ieșind aproape din rochia împodobită ca o brioșă, stătea la baza copacului, privind în sus spre crengi. Se întoarse când auzi țipătul maimuței.

— *Aici* erai, Nelson! Dă-mi pistolul! O să omori pe cineva! o certă ea. Maimuța țopăi pe lângă ea și se urcă în sus, pe trunchi. Alte trei maimuțe erau deja în copac. Cele patru începură să se joace, aruncând pistolul de la una la alta, în timp ce femeia stătea jos, scuturând pumnul la ele.

Isabelle clipea. *Am halucinații. Cu siguranță,* își spuse ea. Închise ochii strâns și-i deschise din nou. Femeia era tot acolo.

— Vezi și tu ce văd eu? o întrebă pe sora ei.

Tavi dădu din cap, amuțită.

Isabelle se apropie cu grijă de femeie, sperând că nu era acolo să fure și ea găini. Nu credea că mai era în stare de o luptă cu sabia.

— Doamnă, mă iertați, dar ce căutați la grajdurile noastre? Cu o maimuță? întrebă ea. Cum ați ajuns aici?

— Cum crezi? strigă femeia peste umăr, îndoind degetul mare în spate. Cum altfel ajunge cineva în văgăuna asta uitată de Dumnezeu, în mijlocul pustietății?

Ochii Isabellei se îndreptară în direcția arătată de ea. Rămase cu gura căscată. Acolo, stând ceva mai departe pe alee, dar cu fața direct spre coteț, era cea mai grozavă trăsură pe care o văzuse vreodată.

TREIZECI ȘI TREI

În fața trăsurii enorme, pictată frumos, se aflau patru cai cenușii bălțați, scuturând capul și bătând din copite.

Sus, pe locul vizitiului, era un bărbat cu o haină verde-jad și pantaloni roz. Într-o ureche îi atârna o perlă în formă de lacrimă. Acesta dădu din cap spre Isabelle și Tavi.

Cu ochii mari, dădură și ele din cap. În spatele vizitiului, o duzină de cufere erau legate de acoperișul trăsurii. Deasupra lor, stătea un grup de acrobați, dintre care o femeie jongla cu cuțite, legată la ochi. Lângă ea se afla un declanșator de flăcări care sufla cercuri leneșe de fum: o magiciană le prindea și le transforma în monede. Muzicienii își țineau instrumentele de parcă erau într-o sală de concerte și așteptau dirijorul. Isabelle era ca vrăjită.

Ușa trăsurii se deschise și din ea coborî un bărbat. Isabelle zări o pereche de ochi arămii fascinanți, niște codițe negre și sclipirea unui cercel de aur. Bărbatul începu să aplaude. Ceilalți i se alăturară. Aplauzele erau furtunoase. Apoi, bărbatul flutură din mână și aplauzele încetară.

— Ce duel grozav, domnișoară! îi spuse el Isabellei. Te-am văzut de pe drum și am oprit să te ajutăm, dar înainte să apuc să deschid ușa, Nelson a luat lucrurile în propriile mâini. Labe, ar trebui să spun. Deși n-ar fi trebuit să las pistolul pe banchetă. Ai întâlnit vreodată o maimuță care să reziste la un pistol de argint? Deodată, bărbatul pocni din degete. Iartă-mă, nu m-am prezentat.

Își scoase pălăria, se înclină, apoi se îndreptă iar și, cu un zâmbet – unul atât de fermecător încât într-o singură zi în Marsilia inspirase trei căpitani de nave să ridice pânzele spre Capul Horn, o ducesă să fugă cu grădinarul și doi frați pe nume Montgolfier să inventeze balonul cu aer cald – zise:

— Marchizul de la Chance, la dispoziția ta.

Când cuvintele îi ieșiră de pe buze, muzicienii săriră în picioare în vârful trăsurii și cântară o fanfară veselă.

Marchizul se strâmbă. Întorcându-se spre ei, le spuse:

— Cam mult pentru un loc de la țară, nu credeți?

Muzica se opri. Cornii francezi priviră în jos, la încălțări. Trompetistul își curăța o pată imaginară de pe instrument.

Isabelle, care se lăsase în jos pentru o reverență și o trăsese

și pe Tavi uluită în jos cu ea, se ridică acum.

— Isabelle de la Paumé, Alteță. Iar ea este sora mea, Octavia. Suntem… *Cum?* se întrebă ea. Șocate? Uimite? Complet uluite? *… bucuroase* să vă cunoaștem.

— Mă întreb dacă mi-ați putea spune cum să ajung la Castelul Distracției, zise marchizul. Am impresia că e undeva pe aici, dar ne-am rătăcit puțin. L-am câștigat.

— L-ați *câștigat*? repetă Tavi, evident nedumerită.

— Da, la un joc de cărți. Aveam nevoie de un loc unde să merg. Eu și gospodăria mea. Făcu semn spre trăsură. La Paris e haos acum, cu bestia aia de Volkmar dezlănțuită. Și eu am nevoie de pace și liniște. Vedeți voi, scriu o piesă de teatru.

— Sunteți dramaturg, domnule? întrebă Isabelle.

— Câtuși de puțin, răspunse marchizul. N-am pus niciodată pana pe hârtie.

În timp ce Isabelle încerca să-i urmărească logica, marchizul spuse:

— Și, acum, în legătură cu castelul…

Isabelle îi dădu repede instrucțiuni.

— Nu e departe. Luați-o la stânga la capătul aleii noastre. Urmați drumul un kilometru și jumătate. Când ajungeți la o răscruce de drumuri…

Ochii marchizului se luminară.

— O răscruce de drumuri! Ce minunat! *Iubesc* răscrucile de drumuri! Duc către oportunități!

— Schimbare! strigă un acrobat.

— Aventură! cântă un muzician.

— Emoție! croncăni înghițitorul de flăcări.

Isabelle se uită de la marchiz la prietenii lui cu nesiguranță.

— Da, ei, bine… când ajungeți la răscrucea *asta,* luați-o la dreapta. Mai mergeți încă aproape un kilometru și o să vedeți aleea. Castelul în sine se află pe o culme. Nu-l puteți rata.

— Îți rămânem pe veci îndatorați, zise marchizul. Dar înainte să plecăm, aș vrea să-ți ofer un sfat…

Marchizul se apropie de Isabelle și-i luă mâna într-a lui. Ei i se tăie răsuflarea. Atingerea lui era ca și cum un fulger tocmai spintecase aerul. De parcă furase un sac cu diamante. Ca și cum găsise un cufăr cu aur.

Dar, stând aproape astfel, Isabelle văzu că veselia care-i luminase ochii, exuberanța care îi anima orice mișcare,

provocarea ațâțătoare care scânteia în vocea lui, toate dispăruseră fiind înlocuite de o ferocitate bruscă, tulburătoare.

— Te pricepi să lupți cu spada, dar nu ești suficient de bună, îi spuse el. Exersează. Fii mai rapidă. Mai bună. Sunt creaturi mai rele ce cutreieră Franța decât hoții de găini. Mult mai rele. Promite-mi, tânără Isabelle. *Promite-mi*!

Părea foarte important pentru el ca ea să învețe să se apere. Ea nu știa de ce, dar el, în mod evident, nu avea să-i dea drumul până nu accepta cererea lui.

— Eu – promit, Alteță, spuse ea.

— Bine, zise marchizul, dându-i drumul. Acum, dacă dumneavoastră, doamnelor, mă veți scuza…

Ka-blam!

Încă un glonț șuieră prin aer. Lovi girueta din vârful hambarului și o făcu să se învârtă. Pe Tavi o făcu să fugă să se adăpostească.

Sperie și caii.

Nechezând și cu ochii măriți, smuciră în față în hamuri, zdruncinând trăsura în jurul aleii circulare atât de puternic, încât se ridică pe două roți și se înclină câteva secunde care-ți tăiau răsuflarea. Vizitiul se aruncă peste banchetă. Toți cei de pe acoperiș se înclinară. Marchizul fugi la trăsură, o prinse de ușa deschisă și-și împinse toată greutatea în ea. În cele din urmă, roțile aterizară la loc pe pământ. Trăsura se înclină spre mesteacăn și, în clipa aceea, maimuțele se aruncară de pe crengi pe acoperiș. Marchizul, în siguranță înăuntru acum, se întinse peste magiciană și bucătar și se aplecă pe fereastră.

— Mulțumesc! strigă el. La revedere!

— La revedere, Alteță! strigară Tavi și Isabelle.

Rămaseră lângă grajduri făcând din mână până când trăsura goni pe alee, intră pe drum și dispăru.

Cu toată agitația, nu văzură cum maimuța își desfăcea perlele de la gât, întindea un braț păros peste acoperișul trăsurii și le lăsa să cadă în iarbă.

TREIZECI ȘI PATRU

După toată zarva de dimineață, restul zilei trecu încet pentru Isabelle, plină de treburi în afara casei și înăuntru deopotrivă.

Înserarea o găsi stând la masa din bucătărie. Tavi făcuse o omletă delicioasă cu tarhon. Isabelle își curățase farfuria și acum se uita la sabia pe care i-o dăruise Zâna-Zânelor, pierdută în gânduri.

Atârnase sabia într-un cârlig lângă ușă. Tavi o întrebase de unde o avea. Isabelle minți și spuse că o găsise într-un cufăr din grajduri cu ceva timp în urmă și că o înșfăcase de îndată ce-l văzuse pe hoțul de găini.

Vocea lui Tanaquill îi răsuna în gând. *Tăiată bucată cu bucată, cu bucată...* Spusese cuvântul *bucată* de trei ori. *E un indiciu?* se întrebă Isabelle. *Sunt trei bucăți pe care ar trebui să le găsesc?*

— Ar trebui să spălăm vasele, Iz, spuse Tavi.

— Da, ar trebui, se învoi Isabelle, dar nu se mișcă s-o facă.

Tavi îi urmări privirea.

— Te-ai încruntat la sabia aia cât a ținut cina. De ce?

Încruntarea Isabellei se adânci.

— Mă gândeam, Tavi... ce este o inimă, mai exact?

— Ce întrebare ciudată. De ce întrebi?

— Doar... Isabelle ridică din umeri. Vreau să știu.

— O inimă este un organ cu patru încăperi, ca o pompă, care face sângele să circule prin corp prin contracții ritmice.

— Vreau să spun, în afară de asta. În poezii și cântece, inima este locul de unde vine bunătatea.

Tavi îi aruncă o privire lungă.

— Scrii poezii acum?

— Da! Ha! Da, scriu. Cum ai ghicit? spuse Isabelle veselă. Era încă o minciună și îi părea rău că a spus-o, dar *era* o acoperire perfectă pentru că întreba ce voia să afle fără să spună de ce voia să afle. În poezia mea, personajul principal...

— Poeziile au personaje principale?

— Asta are și ea și-a pierdut inima. Sau, mai bine zis, bucăți din ea. Trebuie să le găsesc. Adică, în poezie. Pentru personajul meu principal. Care ai spune că sunt părțile unei inimi?

Tavi se rezemă de scaun, cu o expresie foarte îngrijorată pe față. Apoi luă un sfeșnic de pe masă și mișcă flacăra prin fața ochilor Isabellei.

— Ce naiba faci? întrebă Isabelle, trăgându-se înapoi.

— Mă uit dacă pupilele ți se dilată și se contractă corect. Mă tem că ai căzut de prea multe ori de pe Martin. Te-ai lovit prea des la cap.

Isabelle dădu ochii peste cap.

— Nu mi-am *pierdut* mințile, dacă asta sugerezi. Răspunde-mi la întrebare, Tavi. Teoretic.

— Ei, bine, să spunem – teoretic – că vorbeai despre tine. Aș zice că sabia la care te holbezi e o bucată din inima ta.

Isabelle dădu încăpățânată din cap.

— Nu cred. Nu.

— De ce nu? Tu iubeai săbiile. Îți plăcea scrima și… și pe Felix. Păi, voi doi…

— Da, așa e, spuse Isabelle, tăindu-i repede vorba. Cuvintele lui Tavi puneau sare pe o rană adâncă și care nu se vindecase niciodată. Și cu ce m-am ales? Felix mi-a făcut o promisiune și apoi a încălcat-o. Și m-a distrus și pe mine.

— Nu mai vorbim teoretic, nu-i așa?

Isabelle își inspecta mâinile.

— Nu, recunoscu ea.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să pomenesc de el.

Isabelle făcu din mână a lehamite auzindu-i scuzele.

— Oricare ar fi bucățile din inima mea, nu-l includ și pe el. Sau săbiile.

— Atunci ce includ? Și cum o să le găsești? întrebă Tavi.

— Nu știu, răspunse Isabelle. Se gândi mult, apoi spuse: Dacă inima e locul de unde vine bunătatea, poate aș putea să fac fapte bune.

Tavi izbucni în râs.

— Să faci fapte bune? *Tu?*

Isabelle se încruntă, jignită.

— Da, *eu.* Ce-i așa de nostim?

— N-ai făcut niciodată fapte bune!

— Ba da, am făcut! insistă. Am dus-o pe Mătușica la familia LeBenêt zilele trecute. E un început.

— O, Izzy, zise Tavi cu blândețe. Se întinse peste masă, îi luă mâna și i-o strânse. E prea târziu pentru fapte bune. Oamenii strigă la noi. Aruncă în geamuri cu pietre. Răutatea e tot ce ne-a rămas. Și tot ce putem face este să devenim mai bune la asta. Faptele bune nu o să schimbe nimic.

Isabelle îi strânse mâna la rândul ei.

— Poate o să mă schimbe pe *mine*, Tav.

Tavi se ridică atunci să spele vasele și, Isabelle, văzând ce întuneric se făcea, spuse că avea să o ajute după ce închidea animalele.

— Ia sabia cu tine, o preveni Tavi. Pentru orice eventualitate.

Isabelle o luă. Când o ridică din cui, se întrebă din nou cum avea să o ajute darul Zânei-Zânelor să obțină ce-i poftea inima. Se bucura să o aibă, căci o ajutase azi să-și salveze viața, dar fetele frumoase învârteau umbrele de soare și fluturau evantaie. Nu luptau cu sabia.

Și, totuși, când Isabelle ajunse afară și simți mânerul sabiei încăpând perfect în mâna ei, cum lama avea greutatea potrivită, nu putu să nu țintească o tufă de trandafiri, apoi să nu zâmbească atunci când câteva flori roz căzură la pământ. Decapită doi lilieci în timp ce mergea, apoi atacă o hortensie albastră neîngrijită de pe tulpină.

— Marchizul a zis să exersez, spuse ea cu glas tare, aproape cu vinovăție, de parcă o persoană nevăzută o acuzase că se distra.

Persoane periculoase erau prin preajmă. Se asigura că se putea apăra, asta era tot.

Era magică sabia. Incredibilă. Uluitoare. Nu putea să nege.

Dar nu era inima ei.

Și nu avea să fie niciodată.

Nu avea să o lase.

TREIZECI ȘI CINCI

În timp ce Isabelle se lupta cu întunericul, Chance, instalat confortabil în Castelul Distracției, se uita la sticla cu lichid argintiu pe care îl făcuse.

Peste tot în jurul lui, alaiul său își găsea ocupații. Doar magiciana nu era de văzut nicăieri.

Cu atenția concentrată asupra flaconului, Chance de-abia era conștient de oamenii din jur. Lichidul argintiu sclipea pe un arzător în mijlocul unui sistem diabolic de complex de distilare. Culoarea lui era strălucitoare și bogată, însă Chance nu era mulțumit.

Savantul său instalase aparatul pe masa enormă din mijlocul sălii de mese a castelului imediat după ce ajunseseră. Era înconjurat de balanțe de alamă, de prese și separatoare, un mojar cu pistil și borcane de farmacist conținând tot felul de ingrediente.

Chance se întindea acum după un astfel de borcan. Îi scoase dopul, extrase o bucată de dantelă îngălbenită și-i dădu drumul în flacon. O linguriță de violete uscate fu adăugată apoi, urmată de o pânză de păianjen, o bucată dintr-o partitură, o prăjitură fărâmițată și cifre luate de pe cadranul unui ceas.

Lichidul clocotea și se învolbura cu fiecare adăugire, dar Chance tot nu era mulțumit. Cercetă borcanele, căutând un ultim ingredient. Cu un *Aha!* triumfător îl găsi – o pereche de aripi sclipitoare de molie. Când le dădu drumul în flacon, lichidul se transformă într-un mov stins, frumos.

— Perfect! declară el. Cu un clește, ridică încet flaconul din flăcări și-l așeză pe o bucată de marmură să se răcească.

— Am nevoie de un nume pentru cerneala asta, îi spuse el savantului, care lucra în partea opusă. Un nume pentru sentimentul pe care îl ai când vezi din nou pe cineva. După mulți ani. Un om pe care l-ai pierdut. Și de care îți amintești într-un fel anume. În mintea ta, acest om nu îmbătrânește niciodată. Dar, deodată, iată-l. Mai vârstnic. Schimbat cu timpul. Diferit, dar exact la fel.

Savantul ridică ochii de la lucrul său. Se uită la Chance pe deasupra ochelarilor.

— Persoana asta însemna ceva pentru tine? întrebă el.

— Ar fi putut. Poate că a însemnat. Aproape că da. Ar fi

însemnat, zise Chance. Dacă momentul ar fi fost potrivit. Dacă aș fi fost mai înțelept. Mai îndrăzneț. Mai bun.

Savantul, serios și riguros, neavând înclinații către zburdălniciile imaginației, puse o mână pe inimă. Închise ochii. Un zâmbet trist îi juca pe buze.

— Minunăție, zise el. Acesta e numele.

Chance zâmbi. Scrise *Minunăție* pe o etichetă de hârtie, o lipi de sticlă și o duse la capătul opus al mesei. Harta vieții Isabellei de la Paumé era înfășurată acolo. Nu se știa niciodată când era nevoie de o reuniune. Era important să fii pregătit pentru orice împrejurare.

Alte cerneluri create de el erau împrăștiate în jurul hărții. Era *Sfidarea,* o cerneală agitată, de un roșu-portocaliu, făcută din dinți de leu pisați, amestecați cu sânge de taur. *Inspirația* era de un auriu pal, făcută din ceai negru amestecat cu cacao, puțină țărână de pe mormântul unui poet și patru picături de lacrimi de la un lunatic, lăsate să fermenteze la lumina lunii pline. Și *Camuflajul,* de culoarea miezului nopții, compus din răsuflarea bufniței, pene de uliu și oasele sfărâmițate de la degetul unui hoț de buzunare.

Oare pigmenții sunt suficient de tari, formulele sunt suficient de puternice să traseze căi noi? se întrebă el așezând sticla de *Minunăție* pe jos. Încercase și altădată să prepare cerneală, de multe ori, însă niciodată nu reușise să facă nuanțe suficient de puternice încât să desfacă opera babei.

Spaima îi atingea acum marginile minții. Își turnă un pahar generos de coniac dintr-o sticlă de cristal, ca s-o amuțească. După ce-l goli dintr-o înghițitură, îl puse în fața hărții. Când o desfășură, netezind-o, nu se putu abține să nu se minuneze de opera Ursitoarelor. Pergamentul lor era cel mai fin din câte văzuse, cernelurile lor erau desăvârșite și calitatea desenului de neegalat.

Numele întreg al Isabellei era în vârful hărții, cu litere grecești, limba nativă a Ursitoarelor. Restul pergamentului era acoperit de peisajul bogat colorat al vieții ei. Chance îi văzu locul nașterii, alte orașe în care locuise, Saint-Michel. Văzu piscuri și văi, câmpii însorite și păduri întunecoase prin care trecuse. Îi văzu calea, o linie neagră și groasă și liniile punctate, continui sau hașurate ale vieților care se intersectau cu a ei.

Dar pe Chance îl tulbura ceea ce nu putea să vadă.

TREIZECI ȘI ȘASE

— Sunt gata? strigă el nerăbdător.

Savantul, lustruind o pereche de ochelari cu rame subțiri cu o cârpă moale, dădu din cap. Îi aduse lui Chance.

— Sunt puternici? întrebă Chance, luându-i.

— Foarte. Eu însumi am făcut lentilele. Stânga îți arată trecutul; dreapta, viitorul.

Chance îi ridică la lumină.

— Roz? spuse el privind prin lentile. Nu era culoarea lui preferată.

— *Roze,* îl corectă William. E greu să privești viața muritorilor în alt fel. Privește-o prin lentile clare și îți va frânge inima.

Chance își puse ochelarii, ducând capetele curbate pe după urechi. Când se uită la hartă prin ei, i se tăie răsuflarea. Întregul pergament arăta ca paginile unei cărțulii în relief făcute pentru copii, în care totul se ridica de pe pagină.

Nimeni, cu siguranță niciun muritor și nici Chance însuși, nu avea claritatea vederii Ursitoarelor. Desenau în detalii atât de minuțioase, încât majoritatea artei lor era imposibil de văzut cu ochiul liber. Chance furase multe hărți de la cele trei surori, dar niciodată până atunci nu putuse să le vadă opera atât de clar.

De-a lungul căii Isabellei, momentele din viața ei ieșeau în evidență în scene vibrante tridimensionale. O văzu copilă, luptându-se cu săbiile cu un băiat. O văzu stând în fața oglinzii într-o rochie elegantă, cu lacrimi în ochi. Și o văzu la piața din sat, în urmă cu câteva zile, certându-se cu nevasta brutarului.

— Ești un geniu, șopti el.

Savantul zâmbi mulțumit.

Dar Chance nu-i răspunse tot cu un zâmbet. Plăcerea dată de puterea noilor săi ochelari de a-i arăta trecutul Isabellei atât de clar era temperată de faptul că aveau să dezvăluie și detalii despre viitorul ei. Știa deja ce se situa la capătul drumului, căci văzuse când se afla în palatul Ursitoarelor, dar nu știa exact când avea să se întâmple.

Poate că avea câteva săptămâni să o împiedice, poate luni. Pe de altă parte, poate avea la dispoziție doar câteva zile.

Privirea lui coborî în josul hărții, căutând răspunsul la întrebare. Legenda era acolo. Explica faptul că doi centimetri și jumătate echivalau cu un an și arăta data nașterii Isabellei.

Era acolo și sigiliul Ursitoarelor. Baba punea câte unul pe harta fiecărui muritor când o termina, picurând ceară roșie topită în josul pergamentului și apăsând deasupra inelul cu craniu. Imaginea obținută era data morții, căci cu cât se apropia mai tare muritorul de sfârșitul drumului, cu atât se făcea craniul mai negru, transformând roșul sângeriu în negru.

Craniul de pe harta Isabellei era un vișiniu-închis, cu urme de gri.

— Mai are doar câteva săptămâni. *Săptămâni*, spuse Chance. Își duse mâna tremurândă la cap. Cum naiba o să schimb asta? mormăi el.

Luă pana de pe masă, o înmuie în *Sfidare* și începu să traseze calea nouă a Isabellei, una care o îndepărta de soarta cumplită. Cerneala sclipea puternic pe pergament.

— Ha! *Sfidare*, într-adevăr! strigă el încurajat.

Dar, o clipă mai târziu, cerneala începu să se șteargă și apoi dispăru cu totul; pergamentul o supsese ca nisipurile din deșert care absorb ploaia.

Chance încercă altceva. Înmuie pana din nou în *Sfidare* și încercă să taie ceea ce se afla în capătul drumului Isabellei, dar oricâtă cerneală folosea să scrie, să puncteze, să hașureze și să picure pe pergament, soarta Isabellei încă se zărea, ca un cadavru care saltă la suprafața unui lac.

Înjurând, Chance aruncă pana. Își scoase ochelarii și-i puse pe masă. Era un dezastru. Cernelurile lui nu erau suficient de puternice să deseneze măcar un ocol, necum să șteargă roșul violent și negrul sfâșietor ce fusese trecut acolo nu de Ursitoare, ci de unul a cărui putere de a schimba căile devenea tot mai puternică în fiecare zi.

Savantul ridică privirea de la lucrul său.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Chance era pe punctul de a răspunde, când o bătaie puternică și insistentă în ușă îl opri. Răsună prin castel, zguduind mobila și zăngănind ferestrele.

Bucătarul, care tocmai intrase în sala de mese din bucătărie, puse jos tava de argint cu prăjituri gustoase pe care o ducea. Se grăbi să iasă din sală, prin marele foaier al castelului, către o fereastră de lângă ușă.

— Vine Destinul, le strigă el celorlalți, privind pe geam.

Înghițitorul de săbii ridică mâinile.

— Tăceți cu toții! strigă el în șoaptă. Poate o să plece!

— Nu fi ridicol. Știe că suntem aici, zise diva. Tot satul știe. Nu prea ne putem amesteca toți cu ceilalți.

Bătaia se auzi din nou. Chance mormăi frustrat. O vizită a babei era ultimul lucru de care avea nevoie.

— Deschideți ușa, spuse el în sfârșit. Lăsați-o să intre. Dar fiți cu ochii pe hartă, toți.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

— Dragul meu marchiz, spuse Ursitoarea când intră în hol cu corbul pe umăr. Ce casă frumoasă. Și ce… Se opri, merse la masă și examină aparatul de distilat.…mobilier *interesant.* Faci gin, poate? Parfum? Se bătu cu degetul în bărbie. Sau, poate, cerneală?

Chance se înclină scurt.

— Draga mea doamnă, spuse el. Cui datorez plăcerea vizitei tale?

— Păi, faptului că suntem vecini, bineînțeles, răspunse Ursitoarea. Locuim în același sat, nu? Trebuie să avem relații cordiale.

Se plimba încet prin sala enormă, examinând-o.

— Mi-aș dori ca locuința mea să fie pe jumătate măcar la fel de frumoasă.

— Nu stai la hanul din sat? întrebă Chance.

— Am stat, dar acum stau la… Zâmbi, înclinând capul. Niște rude îndepărtate.

În timp ce-și continua plimbarea, ochii îi căzură pe harta Isabellei.

— Nici să nu te gândești, spuse Chance. Nu o să apuci să ajungi nici la ușă.

Ursitoarea plescăi din limbă.

— Sper că nu mi-ai stricat munca, zise ea, dând cu degetele noduroase pe calea Isabellei.

Când ajunse cu mâna aproape de finalul drumului, se opri brusc, ca și cum dăduse de un obstacol. Gura Ursitoarei se strâmbă. Privirea i se ascuți. Și, apoi, ca și cum își amintea că toate privirile erau asupra ei, își schimbă expresia într-una de răceală nedumerită.

Oare mi s-a părut? se întrebă Chance. Bucătarul stătea de cealaltă parte a Ursitoarei. Dădu din cap scurt, aproape imperceptibil, către Chance. Și el a văzut, își zise Chance. *Ce înseamnă?*

— De ce-ți mai bați capul? întrebă femeia cu seninătate, întorcându-se spre Chance. Ai preparat o serie nouă de cerneluri, dar mă îndoiesc că sunt pe potriva alor mele. Ce desenez eu nu poate fi schimbat. Nu de către tine.

— Dar *ei* pot să schimbe, zise Chance. Cu puțin noroc,

muritorii pot face lucruri incredibile.
Ursitoarea îi zâmbi cu un aer superior.
— Și unii chiar o fac. Dar e nevoie de hotărâre să-ți schimbi soarta. De curaj. De tărie. Lucruri care le lipsesc din păcate celor mai mulți muritori. Trebuie să fii excepțional, iar fata asta, Isabelle, cu siguranță nu este.
— Are curaj și tărie. Și o voință grozavă, o contrazise Chance. Trebuie doar să le regăsească.
Zâmbetul Ursitoarei deveni fragil.
— Ca de obicei, te amesteci unde n-ar trebui. Lasă fata să se bucure de puținul timp care i-a mai rămas. O să-i frângi inima dacă o încurajezi să-și dorească lucruri pe care nu trebuie să le dorească. Fetele mor de inimă rea.
Chance pufni pe nas.
— Iată lucrurile din care mor fetele: foame, boală, accidente, naștere și violență. E nevoie de mai mult decât inima rea ca să omoare o fată. Fetele sunt tari ca piatra.
Ursitoarea se opri, așa cum face o pisică înainte să-și înfigă dinții într-un șoarece, apoi spuse:
— Dar Volkmar e mai tare.
Vinovăția apăru în ochii lui Chance. Se întoarse cu spatele, încercând să o ascundă, dar Ursita o zărise și-i dădu târcoale pentru lovitura decisivă.
— Volkmar cu siguranță și-a schimbat soarta *lui*, nu-i așa? întrebă ea. Dar el *este* un muritor excepțional. De o cruzime excepțională. E excepțional de crud. Ursitoarea dădu din cap spre hartă. E opera lui, mâzgălitura aia urâtă de la capătul drumului Isabellei, după cum bine știi.
Savantul miji ochii, neînțelegând.
— Nu înțeleg… *Volkmar* a redesenat harta fetei?
— Nu cu pene și cerneluri, așa cum fac eu, ci cu simpla forță a voinței lui, răspunse Ursitoarea. E atât de îndrăzneț, de puternic, încât poate să-și schimbe soarta. Și, făcând asta, schimbă soarta a altor mii de oameni.
— Deci acțiunile lui au obligat cernelurile tale să redeseneze harta, se lămuri savantul. Și hărțile celor ale căror vieți sunt atinse de el.
— Exact, spuse Ursitoarea. Volkmar vrea să stăpânească lumea și își începe campania nemiloasă în Franța. Unul câte unul, satele și orașele vor cădea în fața lui, în timp ce strânge

lațul în jurul Parisului. Și Saint-Michel va cădea și încă destul de violent, încât tânărul rege nu va avea de ales decât să se predea. Volkmar o va ucide pe Isabelle cu sânge rece. Pe sora ei. Pe mama ei. Pe vecinii lor. Pe toți oamenii din locul ăsta năpăstuit.

Un icnet veni de la câțiva oameni din încăpere. Diva scoase un țipăt.

Ursitoarea se întoarse spre ea, luându-și o expresie prefăcută de inocență.

— Nu știați? Nu v-a spus?

Diva, cu lacrimi în ochi, clătină din cap.

— E *destul,* babă, mârâi Chance.

Dar Ursitoarea, cu privirea încă la divă, îl ignoră.

— Ei, bine, draga mea, nu vezi?

— Am spus *oprește-te!*

Însă Ursitoarea nu se opri. Cu ochii lucind de dușmănie, merse la divă și o prinse de mâini.

— De *asta* e atât de disperat marchizul vostru să schimbe soarta Isabellei. Pentru că el însuși a provocat-o!

În sala mare era o liniște de mormânt. – Chance stătea nemișcat, cu pumnii strânși, cu inima arsă de rușine și regret. Nimeni nu se mișca. Nimeni nu vorbea.

Până când Ursitoarea, întorcându-se în cerc înapoi spre el, spuse:

— Am venit, chiar dacă n-am vrut. Accept pariul tău. O să jucăm jocul tău vechi. Cunoști regulile… niciunul nu poate forța alegerea fetei. Nu o poate cumpăra. Poate să aleagă ce i se oferă sau nu.

Chance dădu rigid din cap. În timp ce-l privea, ceva asemănător cu tristețea întunecă ochii Ursitoarei.

— Dacă ai iubi muritorii ăștia, i-ai lăsa…

— La mila ta plină de blândețe? se răsti el.

— …în pace.

— Tocmai pentru că-i iubesc nu-i las. Merită o șansă. Unii nu primesc una niciodată. Fata asta o va primi.

— Dar o va accepta? întrebă Ursitoarea.

— Mulțumesc pentru vizită, dar trebuie să mă întorc la treabă, zise Chance brusc.

Ursitoarea râse, clătinând din cap.

— *Nu o va* face. Oamenii sunt ceea ce sunt – visători, nebuni,

dar mai presus de orice nesăbuiți.

Ieși singură din Castelul Distracției și dispăru în noapte, însă râsul ei, aspru și batjocoritor, rămase în urechile lui Chance. El trânti ușa după bătrână și se sprijini cu capul de ea. O clipă mai târziu, se uită la prietenii lui și încercă să le explice.

— A fost o petrecere...

Bucătarul clătină din cap.

— Întotdeauna este.

— ...într-un castel din Pădurea Neagră. Era o cină somptuoasă. Am băut cam multă șampanie. După cină, a avut loc un joc de cărți. Mizele erau mari.

— Cât de mari? întrebă curios bucătarul.

Chance se strâmbă.

— Un milion de ducați de aur.

Bucătarul scoase o înjurătură.

— Nu te înveți minte niciodată, nu-i așa?

— Atunci nu știam cine eram... *ce* eram. Nu știam ce plănuia el. Nici n-am visat... Închise ochii încercând să ascundă durerea cumplită pe care o simțea. Odată ce a obținut banii, i-a folosit într-un scop malefic. Și-a alcătuit armata, a plecat spre Franța. Tot ce a făcut e din vina *mea.* Eu l-am creat.

Chance își lăsă capul în palmă. Diva veni în grabă lângă el; îl strânse de braț.

— Volkmar s-a creat singur, spuse ea. A avut de ales. Și-ar fi putut folosi averea pentru bine, nu pentru rău.

Chance gemu disperat. Se simțea atât de obosit! Îl dureau oasele. Îl durea capul. Totul părea fără rost. Toată energia părea să se fi scurs din el.

— Baba are dreptate, zise el, lăsându-se să cadă pe un scaun. Muritorii sunt nesăbuiți. Ar trebui să plec. Să-i las să se descurce singuri. Vreau să-i ajut, dar de prea multe ori stric lucrurile. Și distrug oamenii.

— Dar tu mereu ne spui că un singur om poate să facă o diferență, ripostă diva. Isabelle ar putea să fie un astfel de om. Dacă Volkmar își poate schimba soarta, și soarta altor mii de oameni, de ce nu poate și fata asta să facă la fel?

Chance râse fără veselie.

— Isabelle de-abia poate *merge.*

Diva se așeză greoaie. Toți păreau abătuți și înfrânți. Nimeni nu vorbea.

Până când magiciana apăru din noapte prin două uși de sticlă ce dădeau spre terasă. Purta cizme de călărie, pantaloni și o jachetă strâmtă, toate negre. Avea buzele rujate. Era roșie în obraji. Ținea în mână o floare închisă la culoare.

— Mi-a luat ceva vreme, dar am găsit orhideea nopții pe care ai vrut-o. Pentru *Curaj.*

Chance clătină din cap.

— Nu mai am nevoie de ea. Cernelurile mele nu funcționează.

Magiciana se uită de la Chance la ceilalți.

— Ce s-a întâmplat? A murit cineva? De ce stați toți ca niște ciuperci? Fata se strâmbă. Aici *duhnește.* A abandon. A eșec. Și a putreziciune. Ochii i se îngustară. E *baba.* A fost aici, nu-i așa? Cine a lăsat-o să intre?

Bucătarul ridică mâna timid.

— Niciodată, *niciodată* să nu mai faci asta, îl certă magiciana, deschizând celelalte uși de la terasă. E ca gazul sulfuros dintr-o fumarolă. Aerul puturos dintr-o mină veche. V-a otrăvit. V-a făcut să credeți că trebuie să acceptați lucrurile în loc să luptați să le schimbați.

Împinse prăjiturile de pe tava de argint, desfăcu gulerul cămășii lui Chance și-i făcu vânt cu ea. Apoi se duse la bucătar și-l plesni peste obraji.

— Trezește-te! porunci ea. Dacă aceste cerneluri nu merg, atunci o să găsim ceva care să meargă.

O briză suflă prin ușile deschise, împrospătând camera. Chance clipi, apoi privi în jur de parcă se trezea dintr-un somn adânc. Un pic de curaj începu să curgă din nou prin el.

— *A fost* ceva pe hartă. Ceva… dădu el să spună.

Bucătarul pocni din degete.

— Ceva care a tulburat-o pe babă. Și eu am văzut. Dacă nu e bine pentru ea, e foarte bine pentru noi.

Chance se întoarse într-o secundă la masă, cu bucătarul în urma lui. Își puse din nou ochelarii, apoi urmări cu degetul calea Isabellei, căutând acel ceva care o zdruncinase pe Ursitoare.

Trecu de ziua în care Isabelle își tăiase degetele, dincolo de plecarea Ellei, până la locul unde începea linia brutală a lui Volkmar și dincolo de ea, acolo unde se termina, apoi se întoarse pe același drum, dar nu văzu nimic ce nu mai văzuse deja. Chiar și cu ochelarii, nu vedea la fel de bine ca Ursitoarele.

Apoi văzu totuși ceva.

Era schițat vag. Dar era *acolo.* Un ocoliș. Abia făcut.

— Da! strigă el, plesnind din palme.

— Ce e? *Vorbește,* omule! zise bucătarul.

Chance își scoase ochelarii și i-i întinse. Bucătarul îi puse la ochi, se uită cu atenție la hartă, apoi zâmbi.

— Ha! strigă el. Nu-i de mirare că fața babei arăta ca o găleată de lapte înăcrit! Calea aceea…

— Nu e opera Ursitoarei sau a lui Volkmar… e a *ei.* A Isabellei. Acțiunile ei au redesenat drumul, termină Chance cu ochii dansând. Am avut dreptate. *Poate* să se schimbe. Și *se va* schimba. Vom câștiga jocul ăsta. O să învingem Ursitoarele.

— Încetișor. E doar un început. Să nu devenim prea îndrăzneți, îl preveni bucătarul.

— E *mai mult* decât un început, insistă Chance. Ai văzut unde ducea?

Bucătarul se uită iar la hartă.

— Arată ca un copac… un tei bătrân… Își scoase ochelarii. Fir-ar să fie, zise el, întorcându-se spre Chance. Știi cine e?

— Tanaquill, spuse Chance.

— Zâna-Zânelor? întrebă magiciana, venind lângă cei doi bărbați. Chance, ea e…

— Foarte, foarte puternică, interveni Chance.

— De fapt, mă gândeam că e *criminală,* spuse magiciana.

— A chemat-o Isabelle? se întrebă bucătarul cu voce tare. Cu ce scop?

— Mă îndoiesc că a vrut s-o invite la ceai, spuse magiciana cutremurându-se.

— Nu prea pot să-mi dau seama. Ochelarii nu sunt destul de puternici, dar cred că Isabelle i-a cerut ajutorul, spuse Chance. Își trecu mâinile prin cozi, apoi arătă spre bucătar. O să am nevoie de un dar. Nu mă pot duce cu mâna goală. Sunt ceva iepuri în cămară?

— I-am folosit pe ultimii la tocana pe care am mâncat-o în seara asta. Dar am fazani, răspunse el, îndreptându-se spre bucătărie.

— O să-i iau eu, zise Chance.

— Te duci *acum* să o cauți pe Tanaquill? întrebă magiciana. E aproape miezul nopții!

— N-am încotro, zise Chance. A văzut și Ursitoarea ocolișul acela. O caută pe Zâna-Zânelor chiar acum, sunt convins.

Trebuie s-o găsesc primul. O luă la goană după bucătar.

Savantul, cu fața cuprinsă de îngrijorare, luă ochelarii cu lentile roz și-i curăță.

— O să-i mănânce de vii, zise el.

Magiciana privea în urma lui Chance, cu o expresie îngrijorată.

— Ai dreptate, spuse ea. Bătu cu palma în șold, asigurându-se că avea pumnalul acolo, apoi adăugă: Mă duc cu el.

TREIZECI ȘI NOUĂ

Zâna-Zânelor stătea în luminișul din Pădurea Sălbatică, având o bufniță enormă cu ochi galbeni cocoțată pe antebraț.

Era trecut de miezul nopții, dar întunericul nu făcea decât să-i scoată în evidență prezența. Părul ei roșcat era împletit și strâns. O coroniță de coarne îi împodobea capul. Purta o rochie ce sclipea ca o plevușcă și pe deasupra avea o pelerină din pene cenușii, ținute la un loc la baza gâtului de o pereche de cărăbuși mari și strălucitori, cu cleștii puternici strânși.

Chance o găsise pășind pe urma magiei ei. Lăsa urme, picături argintii care sclipeau pe jos în pădure, apoi se stingeau încet. În timp ce el și magiciana priveau, ascunși într-o dumbravă de mesteceni, Tanaquill mângâia bufnița și-i șoptea, ignorând ciocul ascuțit și curbat care putea sparge oasele și smulge inimile și ghearele încovoiate care puteau jupui pielea.

— Ești gata? șopti Chance. Magiciana dădu din cap și amândoi ieșiră în luminiș.

— Slavă măreței Tanaquill! strigă Chance. Căutările mele sunt în sfârșit răsplătite. E o onoare să fiu în prezența ta.

Tanaquill râse. Era sunetul vântului de toamnă ce foșnește în frunzele moarte.

— Ești în prezența mea de o jumătate de ceas, pitit în spatele mestecenilor. Ți-am simțit mirosul. Și pe cel al fazanilor tăi.

Chance se apropie de ea, cu magiciana aproape în urma lui.

— Te rog să le accepți, Alteță, ca un mic simbol al stimei mele, zise el cu o plecăciune, întinzând păsările.

Pufnind, Tanaquill le refuză.

— Lasă-le vulturilor, spuse ea. Lor le plac mortăciunile. Eu prefer tributuri vii. Cu inima bătând, cu sângele curgând.

Puse o mână pe pieptul lui Chance. Aplecându-se aproape de gâtul lui, îi adulmecă mirosul și-și linse buzele. Chance era vrăjit de ochii ei verzi fascinanți, ca un șoarece hipnotizat de un șarpe. O lăsase să se apropie prea tare.

Magiciana îl salvă. Îl trase în spate, apoi se așeză în fața lui, cu mâna pe mânerul pumnalului. Tanaquill mârâi ca o vulpe care pierduse o veveriță grasă.

— De ce sunteți aici? Ce vreți de la mine? întrebă ea.

— Ajutorul tău. Vreau să salvez o fată. O cheamă Isabelle. O știi. Am harta ei. Desenată de Ursitoare. Harta arată că ai vorbit

cu ea.

— Și cum ai ajuns tu în posesia hărții? întrebă Tanaquill. Ursitoarele își păzesc bine munca.

Chance îi povesti. Când termină, Tanaquill scoase un sunet de dezgust.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu jocurile tale prostești, zise ea îndepărtându-se. Nu te slujesc nici pe tine, nici pe Ursitoare. Eu slujesc doar inima.

Chance făcu un pas disperat după ea. Nu o putea lăsa să scape. Era convins că se întâmplase ceva important între ea și Isabelle. Ceva ce putea folosi ca s-o ajute pe fată.

— Volkmar se apropie tot mai mult de Saint-Michel cu fiecare zi, spuse el.

— Și ce-i cu asta? întrebă Tanaquill, dând nepăsătoare din mână.

— El a rescris soarta Isabellei. Cu sânge. Dar ea o poate schimba. Dacă se poate schimba pe sine.

Râsul lui Tanaquill răsună în Pădurea Sălbatică.

— Fata *aia* egoistă și înverșunată? Crezi că *ea* poate să învingă un războinic?

— Nu e doar vorba de sat și de muritorii care trăiesc în el, care va cădea. Volkmar jefuiește și arde totul în calea lui. Pădurea Sălbatică și tot ce trăiește în ea… nici acestea nu-i vor supraviețui.

Tanaquill se opri. Se întoarse. Durerea și mânia se întâlneau în adâncimile ochilor ei aspri. Chance îi văzu tulburarea. Și insistă.

— Te rog, te implor. Ce ți-a spus Isabelle?

— Mi-a cerut ajutorul, spuse Tanaquill în sfârșit. Dorește să *fie frumoasă.* Zâna-Zânelor scuipă cuvântul.

— Și i-ai împlinit dorința?

— I-am spus că o s-o ajut, răspunse Tanaquill într-un fel care-i lăsa lui Chance impresia clară că-i evita întrebarea.

Zâna continuă.

— I-am spus și că trebuie să merite ajutorul meu, regăsind bucățile pierdute din inima ei.

— Acele bucăți… ce sunt? întrebă Chance.

— De ce ți-aș spune ție? Ca să le găsești și să i le dai pe tavă?

— Ca să-i dau o șansă. Asta e tot ce cer. O șansă la izbăvire.

Tanaquill rânji.

— Izbăvire? Pentru fată? Sau pentru tine?

Cuvintele ei îl înțepară pe Chance. El tresări, dar privirea nu-i șovăi. Nu mai avea zâmbetul auriu, ci dezgolit și vulnerabil.

— Pentru amândoi, dacă am noroc, zise el.

Tanaquill îl privea drept în ochi. Privirea lui era pătrunzătoare. Apoi ea spuse:

— Nero, un cal. Felix, un băiat. Ella, o soră vitregă.

De îndată ce cuvintele ieșiră de pe buzele Zânei-Zânelor, Chance îi aruncă o privire magicienei. Ea dădu din cap, apoi se topi în inima pădurii.

— Mulțumesc, Alteță, zise Chance pătimaș. Îi luă mâna rece și palidă într-a lui, o duse la buze și o sărută.

Tanaquill mârâi, dar era doar o amenințare vagă în sunetul ei.

— Ceea ce se întâmplă mai departe depinde de fată. Nu de tine. Nici de Ursitoare, îl avertiză ea pe Chance când el îi dădu drumul.

Ca la un semn, Ursitoarea apăru în luminiș.

— Ah, Tanaquill! Bine ne-am regăsit la lumina lunii! spuse ea. Lui Chance îi zâmbi cu superioritate. Ai ieșit să iei aer noaptea, marchize? Cam înăbușit aerul din castel?

Lui Chance i se strânse stomacul de tot. *Cât din discuția noastră a auzit?* se întrebă el neliniștit.

Ursitoarea ducea un coș pe braț și un corb pe umăr.

— Și tu cauți ciuperci? o întrebă ea pe zână.

— Știu de ce-ai venit, spuse Zâna-Zânelor, ignorându-i întrebarea. Dar mă tem că adversarul tău, aici de față – dădu din cap spre Chance –, ți-a luat-o înainte.

Zâmbetul Ursitoarei se stinse. Chance răsuflă ușurat. Poate că totuși nu-i auzise.

— Lasă fata în pace, Tanaquill, spuse Ursitoarea. Nu e lupta ta și nu merită eforturile tale. Rămâi în pădure. Du-te la vânătoare.

Zâna-Zânelor sări spre ea, mârâind furioasă. Ursitoarea se dădu în spate. Corbul chirăi.

— Să *nu* mă iei de sus, babă. Am fost chemată de o inimă omenească și nu sunt ușor de pus înapoi în cutia mea, o avertiză Tanaquill. Nu mă poți stăpâni, așa cum nu poți stăpâni un uragan. Sunt mai bătrână decât tine. Mai bătrână decât Chance. Mai bătrână decât însuși timpul.

Flutură din mână. Se auzi un țipăt ascuțit, o tulburare în aer. Corbul nu văzu vânătorul cu ochi galbeni venind. Bufnița smulse

pasărea de pe umărul Ursitoarei și o împinse la pământ. Apoi ridică aripile deasupra prăzii și țipă la Ursitoare, provocând-o să o ia.

Ursitoarea nu o luă. Rămase pe loc; corpul îi era încordat. Ochii ei – întorși spre Tanaquill – calculau precum aceia ai unei leoaice care dorește să atace un rival, dar nu e sigură de reușită.

Tanaquill îi înțelese dorința.

— Eu n-aș face-o, în locul tău. Ai uitat ce sunt eu? Eu sunt prima și ultima bătaie a inimii. Eu sunt mielul nou-născut și lupul care îi sfâșie beregata. Eu sunt cântecul sângelui, babă. Aruncă o privire spre corbul ce se zbătea și zâmbi. Cam asta e cutia ta.

Apoi se făcu nevăzută, dispărând în beznă, cu bufnița după ea. Și unde fusese corbul stătea o fată, cu pieptul tresăltând, cu degetele tremurând lipite de rănile din gât.

— Sus, Losca, porunci Ursitoarea. Du-te înapoi în camera mea. Așteaptă-mă acolo.

Losca se ridică. Ieși împleticindu-se, nesigură pe picioare, din luminiș.

— Bufnița aia ar fi putut s-o omoare pe biata fată. De ce nu-ți faci bagajele, înainte să mai fie cineva rănit? întrebă Chance jubilând. Pariul e ca și câștigat.

Ursitoarea îl privi cu răceală.

— Întoarce-te la castelul tău, marchize. Odihnește-te. O să ai nevoie. Cred că ai de găsit un cal. Un băiat. Și o soră vitregă, nu? spuse ea, întorcându-se să plece.

Chance înjură furios. Baba *chiar* auzise discuția lui cu Tanaquill.

Ursita se opri la marginea luminișului, se întoarse spre el și, cu un zâmbet otrăvitor, adăugă:

— Asta dacă nu-i găsesc *eu* prima.

PATRUZECI

Tavi stătea în ușa de la bucătărie, cu un castron de prune proaspăt culese în mână, cu șorțul alb și poalele rochiei albastre fluturând în briza dimineții. Se uită cu scepticism la conținutul coșului mare pe care Isabelle îl pusese în spatele briștii lor de lemn.

— Dar dacă orfanii nu *vor* ouă? întrebă ea.

— Sigur că o să vrea, răspunse Isabelle, potrivind o cataramă de la hamul lui Martin. Orfanii nu au prea multe. O să se bucure să le primească.

Tavi ridică o sprânceană.

— Măcar știi unde e orfelinatul?

Isabelle îi aruncă o privire lui Tavi. Nu-i dădu niciun răspuns.

— Ai sabia la tine?

— Nu-mi trebuie, zise Isabelle.

Adevărul era că nu o avea. Se trezise în dimineața aceea, la două zile de când folosise sabia ca să alunge dezertorul, și descoperise că se transformase la loc în os, de parcă simțise că pericolul trecuse. Îl pusese înapoi în buzunar, alături de celelalte daruri de la Tanaquill.

— Și de ce, mă rog, dai de pomană ouăle de care avem noi nevoie? insistă Tanaquill.

— Pentru că așa e frumos. E o faptă bună.

— Încă mai încerci să găsești bucățile din inima ta?

— Da, răspunse Isabelle urcând în brișcă și așezându-se pe bancă.

— Ți-ai dat seama care sunt?

Isabelle dădu din cap. Se gândise întruna la asta.

— Bunătatea, blândețea și milostenia, răspunse ea încrezătoare. Azi lucrez la partea cu milostenia.

Tanaquill spunea că Ella nu trebuise să caute bucățile din inima ei. *Pentru că nu le-a pierdut niciodată,* își spusese Isabelle, în vreme ce stătea întinsă în pat în seara precedentă. *Ella a fost mereu bună, blândă și miloasă. Poate că Tanaquill vrea ca și eu să fiu la fel.*

— Izzy, vorbeam serios când ți-am zis să nu mai călărești. Ai fost?

Isabelle, care se apleca în față, adunând hățurile lui Martin, se îndreptă de spate și se uită la sora ei.

— Tu încă mai crezi că e din cauză că m-am lovit la cap?

— Cred că totul e foarte ciudat, spuse Tavi, ducând prunele în bucătărie.

Isabelle o privi plecând.

— Nu mi-am pierdut mințile. Lucrurile o să se îmbunătățească, o să vezi, zise ea încet. Lucrurile sunt mereu mai ușoare pentru fetele frumoase. Oamenii îți țin ușa. Copiii culeg flori pentru tine. Măcelarii îți dau o felie gratuită de salam, doar pentru plăcerea de-a te vedea cum o mănânci.

Apoi, trase de hățurile lui Martin și porni.

PATRUZECI ȘI UNU

Isabelle găsi orfelinatul, pitit pe un drum îngust din spatele bisericii, fără mare greutate.

Era condus de călugărițe și găzduit în mănăstirea lor. Un gard de piatră împrejmuia clădirea și domeniul, dar poarta nu era încuiată. Isabelle o deschise și intră, ducând în mână coșul cu ouă.

Copiii, îmbrăcați în haine aspre cenușii, se jucau într-o curte cu iarbă. Un băiat cu față plăcută se apropie de ea. Câțiva dintre prietenii lui îl urmară.

— Vino, băiețel, spuse Isabelle. Am adus niște ouă pentru voi.

Băiatul făcu câțiva pași șovăielnici spre ea.

— Numele meu e Henri, spuse el, privind-o cu mai multă atenție. Și al tău e Isabelle.

— Cum ai ghicit? întrebă Isabelle, îngenunchind și zâmbind.

— N-am ghicit. Maica Bernadette te-a arătat cu degetul când ne-a dus la piață. A spus că nu trebuie să fim niciodată ca tine. Tu ești una dintre surorile vitrege urâte ale reginei. Ești îngrozitoare și rea.

Zâmbetul Isabellei se topi. Două dintre fetițele din urma băiatului pășiră în față. Începură să cânte.

Soră vitregă, soră vitregă!
Urâtă ca o bubă veche!
Dă-i să bea terebentină!
Apoi atârn-o de-un vrej de pepene!

Până să-și dea seama Isabelle ce se întâmpla, copiii își dăduseră mâinile și dansau în jurul ei ca niște spiriduși, cântând:

Soră vitregă, soră vitregă!
Mama spune c-a pupat-o necuratul!
Dă-i cinci sâmburi să înghită,
Și-apoi tai-o bucățele!

Își desprinseră mâinile când terminară cântecul și se dădură chicotind înapoi.

Isabelle decise să plece înainte să le dea prin gând să mai cânte o strofe.

— Poftim, ia-le, zise ea, împingând coșul spre Henri. Sunt ouă bune și proaspete.

— Nu le vrem. Nu de la *tine,* spuse Henri.

Isabelle simți un val de mânie străbătând-o, dar îl înăbuși.

— O să las coșul aici, spuse ea. Poate unul dintre voi îl va duce înăuntru.

Henri ridică îmbufnat din umeri. Se uită la coșul cu ouă, apoi se întoarse spre prietenul lui.

— Fă-o, Sebastien, zise el.

— Fă-o tu, Henri, spuse Sebastien.

Henri se întoarse spre o fetiță.

— Emilie, fă-o *tu.*

Isabelle se dădu bătută. Puteau să se certe cine avea să care coșul înăuntru fără ea.

Dar nu de asta se certau copiii.

Isabelle făcuse doar câțiva pași când simți o durere, bruscă și șocantă, chiar între omoplați. Forța loviturii o împinse în față. Se echilibră și se întoarse.

Copiii râdeau veseli. Isabelle duse mâna la spate și atinse spatele rochiei. Avea palma acoperită de lichidul gălbui.

— Care dintre voi a aruncat oul? întrebă ea.

Nu-i răspunse nimeni, însă Henri fugi spre coș, luă alt ou și, înainte ca Isabelle să-l poată opri, îl lansă direct spre capul ei. Avu o țintă excelentă. O lovi drept între ochi.

Isabelle icni.

— Vai, ești… ești un *trol*! strigă ea în timp ce oul i se scurgea pe față.

Asta fu tot ce le trebui celorlalți să audă. Se adunară în jurul coșului, luară ouă și o loviră cu ele cât de tare putură.

Isabelle ar fi trebuit să iasă în fugă din curte și să se întoarcă la brișcă. Dar nu era genul de fată care să cedeze și să fugă. Se aruncă spre coș, luă un ou și-l aruncă spre Henri. Nu reuși să țintească la fel de bine ca el, pentru că încă mai avea resturi de ou în ochi. Oul trecu pe lângă el și-l lovi în schimb pe micul Sebastien chiar în ceafă. Acesta se împiedică, apoi căzu în iarbă și începu să urle.

Isabelle mai aruncă un ou și-l nimeri pe Henri în umăr. Când luă al treilea ou, alte trei o loviră – unul drept în față. Îl aruncă pe cel din mână doar ca să scape de el și să-și poată șterge ochii din nou. Deși nu vedea unde aterizase, auzi că se lovise cu

un plescăit puternic și umed.

— Dumnezeule mare, *ce* se întâmplă aici? țipă o voce.

Isabelle clipi; deschise ochii de tot și descoperi că oul ei nu lovise un copil, ci o femeie în vârstă, îmbrăcată complet în alb și cu un rozariu la gât.

Isabelle privi îngrozită cum coaja de ou aluneca pe fața veșmântului ei imaculat, apoi căzu la pământ. Bucăți de gălbenuș picurau pe vârful încălțărilor. Bătrâna se uită la murdăria de pe haina ei. Se uită la copiii din jurul ei, la Henri care se freca la umăr, la Emilie, ce se holba la șorțulețul pătat și plângea amarnic, la Sebastien, care stătea acum în capul oaselor în iarbă și se văita:

— Isabelle, sora vitregă urâtă... ne-a a-a-*atacat*!

Bătrâna se uită la Isabelle. Ochii ei, adânciți în fața zbârcită, se aprinseră. Nările i se umflară.

— O, Doamne, șopti Isabelle, apăsându-și mâinile pe obraji. O, *nu*!

Era maica Claire, stareța mănăstirii, maica superioară bătrână și venerabilă, și *era furioasă.*

PATRUZECI ȘI DOI

Poarta de fier se trânti în urma Isabellei cu un trosnet răsunător și puternic.

Rușinată, fata privi înapoi prin gratiile de fier.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea îndurerată.

— Niciodată, *niciodată* să nu te mai văd aproape de orfelinat! țipă maica Bernadette, dând din deget spre Isabelle de pe cealaltă parte a porții. Jurământul de tăcere de cincizeci de ani al maicii superioare încălcat… *cincizeci de ani*! Și numai din pricina ta!

Călugărița se răsuci pe loc și plecă, lăsând-o pe Isabelle singură. Încă tremurând, șchiopătă până la brișcă și se urcă pe bancă. Martin o privi peste umăr.

— Nici să nu întrebi, îi spuse Isabelle.

Voia cu disperare să se ducă acasă, dar era atât de copleșită de remușcări pentru ce făcuse, încât se aplecă în față, își lăsă capul în mâini și gemu. Relua în minte fiecare secundă îngrozitoare din ce se întâmplase după ce o nimerise în piept cu oul pe maica superioară.

— Ar trebui să-ți fie *rușine*! urlase bătrâna. Să arunci cu ouă în *copii*! Să-i faci pe bieții orfani să *plângă*! Să irosești mâncare de care este mare nevoie în vreme de război! Niciodată, de când sunt, n-am mai văzut așa o purtare îngrozitoare. Nu am vrut să cred ce-am auzit – n-am plecat urechea la bârfe – dar tu, Isabelle de la Paumé, ești exact atât de rea pe cât spune toată lumea că ești!

În vreme ce striga la Isabelle, două călugărițe care o urmaseră în curte gesticulau înnebunite spre ea. Una ducea disperată un deget la buze. Cealaltă clătina din cap cu ochii cât cepele.

— *Măicuță, jurământul*! spusese ea.

Ca să-și arate devotamentul și pietatea, maica Claire făcuse un jurământ solemn de tăcere în urmă cu cinci decenii. Printr-un efort supraomenesc, își păstrase jurământul, fără să scoată vreodată o vorbă, comunicând cu celelalte măicuțe doar prin scris. Când își dăduse seama ce făcuse, bătrâna își acoperise gura cu mâna și leșinase pe loc.

— Cred – cred că-i *moartă*! țipase maica Bernadette.

În clipa în care auziră asta, copiii – toți până la unul – începură

să hohotească de plâns. Alarmate de gălăgie, o duzină de măicuțe veniseră în fugă. Una avu prezența de spirit să o ridice în capul oaselor pe maica Claire și să-i frece încheieturile. O clipă mai târziu, bătrâna își revenise în simțiri. Atunci, maica Bernadette o gonise pe Isabelle.

— O, Martin, spuse Isabelle, îndreptată acum. Am aruncat cu ouă în *copii.* Copii de zece ani. De opt ani. Cred că unul avea *cinci* ani.

Își îndesă mâna în buzunarul fustei, simțind osul, coaja de nucă și păstaia. Erau încă acolo, dar îi păreau mai mult niște blesteme decât niște daruri. Să arunce cu ouă în orfani nu era modul în care putea să merite ajutorul Zânei-Zânelor. Spera din tot sufletul ca Tanaquill să nu afle ce făcuse.

Isabelle se întoarse acasă cât de repede putu. Din fericire, nu se întâlni cu nimeni pe drum. De îndată ce trase în dreptul grajdurilor, îi scoase hamul lui Martin, îl perie și-l lăsă liber afară să pască. Apoi, își puse capul sub pompa de apă ca să spele urmele de ou.

Câteva minute mai târziu, intră în bucătărie, cu părul ud leoarcă, și cu fața roșie de la apa rece, cu hainele murdare.

Tavi amesteca într-o oală pusă la clocotit gem de prune. Ridică din sprâncene când o văzu pe sora ei.

— Se pare că faptele caritabile nu sunt chiar așa precum se spune, zise ea.

Isabelle ridică o mână.

— Nu.

— Unde-i coșul nostru? L-a furat cineva?

— Doar...

— Acum o să trebuiască să mă chinui să găsesc altul.

— ...*Încetează!* urlă Isabelle, acoperindu-și urechile. Ieși în fugă din bucătărie și se duse la etaj să-și schimbe hainele.

Se simțea ușurată să-și scoată rochia, care era țeapănă ca o bezea. Turnă apă din carafa de pe birou într-un lighean, udă o cârpă și-și șterse ultimele urme de ou de pe gât. Câteva minute mai târziu, stătea pe coridor, încheindu-și nasturii de la rochia curată. Când merse spre scări, o voce din spatele ei spuse:

— Unde ai fost, Isabelle?

Isabelle se întristă brusc. *Nu acum, Maman,* își spuse. Încă mai trebuia să se ocupe de Martin și de lista lungă de treburi de peste zi. Nu avea timp să o convingă pe mama ei că nu era

niciun bal, niciun dineu, nicio petrecere în grădină pentru care să se pregătească.

Tavi tocmai urcase scările, ducând o tavă cu o ceașcă de cafea pentru mama lor.

— S-a dus să se plimbe, zise ea, luând-o pe Maman de braț și ducând-o înapoi în camera ei.

— Chiar așa, Octavia? susură Maman, apăsându-și o mână pe piept. Cu cine? Un cavaler? Un viconte?

— Nu, cu ducele de Ou-ceter! zise Tavi, făcându-i din ochi Isabellei peste umăr.

Isabelle se încruntă, dar îi era recunoscătoare lui Tavi că îi distrăgea atenția lui Maman. Putea astfel să se furișeze în jos pe scări și să iasă din casă fără alte întrebări.

Martin trebuia dus pe pășune. Se întoarse spre grajduri, îi luă priponul și merse spre el.

— Ei, bine, Martin. Ești curat. Ești periat. E ceva, zise ea. Poate că restul zilei o să fie pace și liniște. Îi zâmbi obosită. După dezastrul din dimineața asta, ce altceva ar mai putea să meargă prost?

Calul stătea în fața grajdurilor, la umbra unui mesteacăn înalt, cu capul plecat. Când Isabelle se duse la el, observă că era atent la ceva în iarbă. Dădea cu botul, apoi cu copita peste el.

— Ce-ai găsit acolo, bătrâne? Vreo floare de mușețel?

Știa că lui îi plăcea să mănânce floricelele cu alb și galben care creșteau în jurul grajdului, dar în timp ce calul își înălța grumazul, Isabelle văzu că nu florile de mușețel îi stârniseră interesul.

Din gura lui Martin atârna un colier scump de perle.

PATRUZECI ȘI TREI

Isabelle și Martin mergeau la galop mic pe aleea șerpuită și străjuită de copaci a Castelului Distracției.

După ce depășise șocul de a-și vedea calul pe punctul de a înghiți perlele valoroase, Isabelle îi luase colierul din gură, ștersese saliva și-l pusese în buzunar. Colierul aparținea marchizului sau uneia dintre prietenele sale, era sigură de asta. Maimuțica – Nelson – îl purta când îl împușcase pe hoțul de găini.

Cel care are colierul ăsta trebuie să fie înnebunit de grijă, își spuse Isabelle. Fiecare perlă era mare cât o alună.

Când Isabelle ajunse în vârful aleii, se uită spre grajduri, gândindu-se că îl putea da pe Martin unui servitor și apoi să ceară să-l vadă pe marchiz, însă aleea ducea direct la castel, cu fântânile clipocitoare, cu tufele de trandafiri, stejarii și peluzele îngrijite.

Isabelle nu văzu pe nimeni – nicio slujnică, niciun lacheu, niciun grădinar și niciun un marchiz sau vreunul dintre prietenii lui. Se simțea stângace stând pe cal în mijlocul aleii unui nobil, așa că decise să bată la ușa de la intrare în castel, dar când coborî din șa auzi muzică din spatele castelului. Muzica se opri încet, dezordonat, ca și cum unul dintre muzicanți făcuse o greșeală, apoi începu iar.

Isabelle urmări sunetul, conducându-l pe Martin în spate, după clădire. Peluzele de acolo coborau în pantă spre un luminiș încadrat de stejari înalți. Chiar la capătul luminișului, la o bună distanță, era o scenă parțial construită. Isabelle îl distingea cu greu pe bărbatul de pe scară, cu spatele la ea, care bătea scândurile în cuie.

Ceva mai aproape, pe terasa umbrită a castelului, membrii din alaiul marchizului păreau să repete pentru o piesă de teatru. Muzicienii stăteau pe scaune pe o parte a terasei, tresărind în timp ce dirijorul îi ocăra mânios. Actorii se plimbau de colo-colo. Unii țineau în mâini scenarii, alții fluturau scuturi și săbii false. Cuferele, desfăcute și dând pe afară de costume, erau prin preajmă. Patru maimuțe se alergau unele pe altele prin cufere și pe lângă ele, strecurându-se printre mărgele de sticlă și coroane din staniol.

Isabelle se îndreptă șchiopătând spre terasă, răsucind

neliniștită hățurile lui Martin. Câteva femei ridicară ochii spre ea în timp ce se apropia. Erau mai în vârstă și îmbrăcate somptuos, iar ea se simțea simplă și ștearsă, prin comparație. Recunoscu diva, elegantă și autoritară; magiciana, care mușca dintr-o piersică și reușea cumva să facă totul să pară misterios; o acrobată învârtind o farfurie în vârful degetului; și o actriță cu o perucă roșie și un sceptru în mână.

Magiciana fu prima care-i vorbi.

— Isabelle, nu-i așa? Tu ești cea care ne-a arătat drumul, nu? Ochii ei sclipeau de neastâmpăr. Am întrebat lumea de tine. Aud că ești una dintre surorile vitrege urâte ale reginei.

Isabelle se făcu mică auzindu-i cuvintele. Aceste femei minunate știau cine era; n-ar vrea să aibă nimic de-a face cu ea.

Magiciana îi remarcă stânjeneala.

— Gata, gata, copilă. Nu e atât de grav să ți se spună că ești urât. Nicidecum! spuse ea, aruncând sâmburele de piersică. Tuturor ni s-a spus așa la un moment dat și pe niciunul dintre noi nu l-a omorât, adăugă ea, ștergându-și sucul de pe bărbie cu palma.

— De fapt, ni s-a spus mult mai rău de atât, zise actrița.

Interveniră și celelalte. *Dificilă. Încăpățânată.* Îndărătnică. Scorpie. Căpoasă. Contradictorie. Nefirească. Abominabilă. Neînduplecată. Imorală. Ambițioasă. Șocantă. Capricioasă.

— *Urâtă* e o nimica toată, spuse diva. *Frumoasă*... ei, *acela* e un cuvânt periculos.

— Frumoasă te agață repede și te ucide încet, spuse acrobata.

— Dacă-i spui o dată unei fete că e frumoasă, pentru totdeauna își dorește doar să audă același lucru din nou, adăugă magiciana.

Scoase o funie lungă de mătase din interiorul jachetei, aruncă un capăt peste o creangă înaltă de copac ce atârna peste terasă și o fixă pe una mai joasă. Apoi sări pe un scaun sub copac și făcu o buclă la celălalt capăt al funiei.

— Frumoasă e un ștreang pe care ți-l pui în jurul propriului gât, spuse ea, făcând exact același lucru. Orice prost poate să-l strângă și să-ți dea cu piciorul în scaun. Și atunci... Își pierdu echilibrul și se clătină în față și în spate pe scaun. Dând din brațe, căzu. Cordonul se întinse cu un pocnet înfiorător. Corpul ei se învârtea în cerc. Dădea nebunește din picioare.

Isabelle țipă, convinsă că femeia tocmai se omorâse, dar magiciana căzu din ștreang, ateriză în picioare cu o bufnitură și izbucni în râs.

— E un truc *oribil,* o certă diva, în timp ce Isabelle își apăsa mâna pe piept. Ai speriat-o de moarte pe biata fată.

— Ce primire îngrozitoare, spuse actrița, încruntându-se la magiciană. Se întoarse spre Isabelle. Pot să-ți aduc o ceașcă de ceai, draga mea? O felie de tort?

— N-nu. Nu, mulțumesc, spuse Isabelle, încercând să-și calmeze bătăile inimii. Trebuie să mă întorc. Am venit pentru că am găsit ceva, sau mai bine zis calul meu a găsit, ceva ce vă aparține, cred. Scoase colierul din buzunar și i-l întinse divei. Era în iarba de lângă grajdul nostru.

Diva scoase un icnet.

— Credeam că l-am pierdut pe veci! exclamă ea, îmbrățișând-o pe Isabelle. Mulțumesc! Își puse perlele la gât, apoi le mângâie. Marchizul însuși mi le-a dăruit. Sunt convinsă că i-ar plăcea și lui să-ți mulțumească. Du-te la el, nu vrei? Cred că e jos în luminiș cu tâmplarul.

Isabelle se uită către peluză, la poalele dealului. Părea un drum lung și o durea piciorul.

— Ar fi în regulă dacă aș traversa luminișul călare? întrebă ea, dând din cap către Martin.

— Bineînțeles! spuse diva. Și, Isabelle?

Isabelle se urcă în șa, apoi se întoarse.

— Da?

— O să te întorci, nu? Să vezi piesa noastră când e gata?

— Mi-ar face plăcere, spuse Isabelle timidă.

— Splendid! O să-ți trimitem o invitație. La revedere! spuse diva, făcându-i din mână.

— La revedere, zise Isabelle. Plescăi din limbă către Martin și porni pe peluză.

Diva o urmări pe Isabelle plecând, iar zâmbetul i se șterse. La fel se întâmplă și cu magiciana și cu actrița. Cele trei stăteau tăcute, cu frunțile încruntate. Nelson coborî de pe o creangă din copac pe umărul divei.

— Ești *sigură* că l-ai găsit pe cel bun? întrebă diva într-un târziu.

Magiciana dădu din cap.

— Sunt convinsă. Mi-a luat trei zile să dau de urma lui. Peste

văi și dealuri. Prin alte patru sate. S-a dovedit că tot timpul a fost chiar sub ochii mei.

— Vânătoare de băieți. Sportul tău preferat, zise actrița cu tupeu.

Buzele pline ale magicienei se răsuciră într-un zâmbet răutăcios.

— *Chiar* miros delicios.

— Ursitoarea știe ce știm noi, spuse diva. Chance trebuie să rămână cu un pas în fața ei. Ar fi bine să meargă.

— Da. Ar fi bine, zise Chance, apărând din spatele lor. Tocmai m-am uitat la hartă…

Magiciana se întoarse spre el cu o privire îngrijorată.

— Data morții ei… spuse ea.

— Craniul… zise diva în același timp.

Chance dădu întristat din cap.

— Tocmai s-a înnegrit cu două nuanțe.

PATRUZECI ȘI PATRU

Martin mergea mai departe prin luminiș, oprindu-se din când în când să smulgă o gură de iarbă sau să muște dintr-o tufă.

— Poți să te porți *frumos?* îl certă Isabelle, trăgându-l de hățuri. Măcar o dată?

Pe măsură ce se apropiau de teatru, Isabelle privea la cadru. Observă că avea să fie o structură mică, dar grațios construită, cu tot cu avanscenă, flancuri și arcadă.

Tâmplarul, remarcă ea, era încă pe scară, lovind cu ciocanul. Era zvelt și înalt și purta părul castaniu și des legat la spate. Cămașa albă era udă de sudoare; pantalonii albaștri erau presărați cu așchii de lemn. Dornică să-l găsească pe marchiz, fata cercetă teatrul din priviri, uitându-se la mormanele de scânduri din față, la bancul de lucru plin de fierăstraie și bormașini, dar nu-l văzu.

Nu-i aici; n-are cum să fie, își spuse ea. *E prea pitoresc, prea impetuos să-l trec cu vederea.*

Privirea i se întoarse iar spre tâmplar. Era ceva familiar în înclinarea umerilor și în felul relaxat în care stătea pe scară, pierdut în munca lui, nepăsător față de pericole. Pentru o clipă, fu sigură că-l cunoștea, dar apoi își alungă ideea din minte scuturând din cap. Maman nu o lăsase niciodată să le vorbească muncitorilor.

Însă hotărî să stea de vorbă cu acesta, în cazul în care știa unde se afla marchizul.

Tocmai se aplecase în față să-l strige când se produse dezastrul. Un corb enorm coborî dintr-un copac și îl lovi pe Martin, bătându-i cu aripile în față și zgâriindu-i nasul cu ghearele ascuțite.

Martin se feri, înspăimântat, dar pasărea continua să-l atace. Calul scoase un nechezat strident, se răsuci în loc și se smuci, încercând să lovească pasărea. Isabelle își pierdu echilibrul și căzu din șa cu capul înainte. Cizma i se agăță în scăriță în cădere și-i fu smulsă, rupându-i ciorapul și deschizându-i rana. Ateriză cu fața în jos pe pământ cu o bufnitură care-i zdruncină oasele. Martin alergă spre copaci, încă lovind pasărea cu picioarele.

Preț de câteva secunde, totul se făcu alb. Însă își reveni în simțiri și, totodată, reveni și durerea. Era îngrozitoare, dar se

bucura s-o simtă. Știa că abia când nu mai simți nimic, cum ar fi picioarele, aveai necazuri.

Gemând, se rostogoli pe spate. O clipă mai târziu, deschise ochii și tresări văzând o față care o privea de sus. Deși era neclară și distorsionată, semăna cu fața unui băiat.

Sau, poate, își zise ea, *am murit și e fața unui sfânt. Asemeni celor din biserica din sat, cu pomeții înalți și supți și ochii triști, pictați. Sau poate e fața unui înger. Da, asta e. Fața unui înger, tragică și blândă.*

— Am murit, îngerule? întrebă ea, închizând ochii din nou.

— Nu. Și nu sunt înger.

— Sfânt?

— Nu.

— Băiat?

— Da.

Urmă o pauză, apoi băiatul spuse:

— Oamenii își pierd degetele de la picioare tot timpul, să știi. Brațele și picioarele. Ochii și urechile. Ăsta nu-i motiv să te sinucizi. Asta făceai, nu? Încercai să te sinucizi?

Cine ești tu, băiete? se întrebă Isabelle. Dar el nu-i dădu ocazia să întrebe.

— Ai avut noroc că ți s-a desprins piciorul din scăriță, continuă el. Ar fi putut să te târască. Să-ți rupă un picior. Sau gâtul. Martin e un animal îngrozitor. De ce nu-l călărești pe Nero? Ar fi rupt pasărea aia în două.

De unde știa băiatul de Martin? Și de Nero?

Isabelle se forță să deschidă ochii. Se concentră încet la fața băiatului. Acum știa de ce ochii lui păreau cunoscuți. De ce se întreba dacă-l mai văzuse. Chiar îl văzuse. În fiecare zi din copilăria ei. Cățărându-se în copaci. Duelându-se cu mopuri. Jucându-se de-a pirații.

Îl vedea încă în fiecare noapte în vis.

— Barbă Neagră, șopti ea.

— Anne Bonny, spuse băiatul cu o plecăciune. Și cu cel mai blând și mai trist zâmbet.

PATRUZECI ȘI CINCI

— A trecut multă vreme, Regina Piraților.

Isabelle nu îndrăznea încă să vorbească. Nu era sigură ce avea să-i iasă pe gură. Doar dădu din cap cât de bine putu, dat fiind că era încă întinsă pe spate.

E mai mare, își spuse. *Mai înalt. Are pomeți acum și țepi în barbă. Vocea lui e mai gravă, dar ochii sunt la fel, acel albastru indigo șters. Ochi de artist. Ochi de visător.*

Își dorea să întindă mâna și să atingă fața pe care o știa atât de bine, să-și treacă degetele pe marginea obrazului, a buzelor lui. Să-l întrebe de unde avea cicatricea minusculă de pe obrazul drept.

— Felix, spuse ea, ridicându-se în capul oaselor.

— Isabelle.

— E atât de... hm... Căută un cuvânt.*...minunat* să te revăd.

Felix o privi îngrijorat.

— Poate că n-ar trebui să te ridici. Am văzut căzătura. Te-ai lovit la cap. Poți să vezi bine?

— Sunt bine, zise Isabelle ridicându-se în picioare. Apoi țipă. Durerea, ascuțită și fierbinte, îi urcă pe picior când își lăsă greutatea pe laba piciorului rănit.

— Cred că ar trebui să stai jos, spuse Felix cu ochii la piciorul ei.

Isabelle îi urmări privirea. Ciorapul alb avea o pată roșie. Durerea provocată de căzătură fusese atât de intensă, încât nici nu-și dăduse seama că sângera. Felix o luă de mână și căldura atingerii lui, senzația pielii lui pe a ei, o făcură să amețească din nou.

O conduse la o bancă de piatră de sub un copac. Ea se așeză, uitându-se în jur după Martin. El păștea iarbă la umbră, cu hățurile date pe după gât.

— Are câteva zgârieturi pe nas. Nimic îngrozitor, spuse Felix.

— Mulțumesc. Sunt în regulă acum. Nu te mai rețin, spuse Isabelle, forțându-se să zâmbească. Ai de construit o scenă.

— Am. Și marchizul vrea s-o termin repede. Ne plătește bine – pe mine și stăpânul meu – pentru ea.

— Stăpânul tău?

— Jupânul Jourdan. Tâmplarul din Saint-Michel. M-a angajat acum o lună.

Isabelle se gândi la asta. Felix se întorsese în Saint-Michel. Nu știa dacă trebuia să fie bucuroasă, încântată, furioasă sau toate la un loc.

— Deci ești tâmplar acum, spuse ea, încercând să pară nonșalantă. În schimb, părea ridicolă. *Taie scânduri cu ferăstrăul și le bate în cuie, pentru Dumnezeu!* se mustră ea. *Ce altceva poate fi?*

Felix dădu din cap.

— Am învățat meserie lucrând cu alți tâmplari. În alte sate.

— Mereu ciopleai, îmi amintesc. Voiai să fii sculptor. Ca Michelangelo.

— Voiam multe lucruri, zise Felix încet, uitându-se în jos la mâinile pline de cicatrice, asprite de muncă.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Isabelle tânjea să-i pună capăt. Tânjea să strige la el, să-i spună că și ea voia lucruri. Să-l întrebe de ce o mințise. Dar mândria o împiedica.

Felix ridică privirea. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Coborâră spre ciorapul îmbibat de sânge.

— Am aflat, spuse el. Totul. Prințul. Ella. Pantoful de cristal.

Isabelle ridică ochii. Pasărea care îl speriase pe Martin stătea cocoțată pe o creangă deasupra lor.

— Știi, niciodată n-am văzut un corb atât de mare, spuse ea, încercând să schimbe subiectul.

Felix se uită la pasăre; apoi privirea lui se întoarse din nou spre ea.

— De ce-ai făcut-o? De ce ți-ai tăiat jumătate de picior?

Isabelle se albi la față.

— Ai auzit vreodată de ceva ce numim discuții mărunte, Felix?

— Niciodată n-am avut discuții mărunte cu tine. Nu o să încep acum. De ce-ai făcut-o?

Isabelle nu voia să vorbească despre asta. Nu cu el. Dar Felix nu avea de gând să renunțe.

— Isabelle, te-am întrebat...

— Te-am *auzit,* se răsti Isabelle. Se simțea prinsă la colț.

— Atunci, *de ce*?

Pentru că tu ai plecat. Și ai luat totul cu tine, se gândi ea. *Visurile mele. Speranțele mele. Fericirea mea.*

Dar nu putea să recunoască asta în fața lui; abia reușea să recunoască față de ea însăși.

— Ca să obțin ceva – *pe cineva* – ce trebuia să-mi doresc,

spuse ea într-un târziu.

Felix tresări.

— Ți-ai făcut una ca asta pentru cineva pe care *trebuia* să-l doreşti?

— Ştii cum e Maman. N-am mai putut să lupt. Nu după ce am pierdut tot ce iu… Îşi înghiţi cuvântul. Nu după ce am pierdut tot ce era important pentru mine. Nu după ce am devenit sora vitregă urâtă.

— Urâtă? De unde a venit asta? N-am crezut niciodată că eşti urâtă, spuse Felix. Îmi plăcea cum râzi. Şi ochii tăi. Îmi plăcea şi părul tău. Încă îmi place. E roşcat. Ca o veveriţă roşie.

— Am păr de veveriţă? spuse Isabelle nevenindu-i să creadă. Aşa crezi tu că sună un compliment?

— Iubesc veveriţele, vorbi Felix ridicând din umeri. Sunt bătăioase. Şi deştepte. Şi frumoase.

Spunând asta, îşi lăsă geanta în iarbă şi îngenunche lângă Isabelle. Apoi îi ridică tivul fustei şi-i scoase ciorapul.

— Hei! strigă ea. Ce faci?

Felix îi ţinu călcâiul în palmă.

— Doamne, spuse el cu vocea gâtuită.

Isabelle era îngrozită. Cicatricea era albă şi nevindecată; o parte era deschisă şi picura sânge. Încercă să se smulgă din mâna lui, dar era prea puternic.

— Dă-mi drumul, spuse ea, încercând să-şi acopere piciorul cu fusta.

— Sângerează. Am bandaje şi medicamente. Eu mă tai tot timpul.

— Nu-mi pasă!

— Lasă-mă să curăţ.

— Nu!

— De ce?

— Pentru că… e umilitor!

Felix se sprijini pe călcâie.

— Ţi-am mai văzut picioarele, Isabelle, spuse el cu blândeţe. Cândva ne plimbam desculţi prin pârâu. Îţi mai aminteşti?

Isabelle strânse pumnii. Nu stânjeneala din pricina picioarelor desculţe o deranja. Era faptul că Felix îi vedea mai mult decât picioarele; vedea înăuntrul ei. Întotdeauna fusese capabil de asta. Şi, sub privirea lui, se simţea înfiorător de vulnerabilă.

— Doar *lasă-mă*!

— Nu. Ai pământ pe rană, spuse Felix, punându-i călcâiul jos. Dacă nu facem ceva, o să se infecteze. Și pe urmă trebuie să-ți tai tot piciorul. Cred că nici măcar *tu* n-ai putea să te descurci cu asta.

Isabelle se lăsă jos, învinsă. Uitase cât de încăpățânat putea fi. Felix se duse la un copac din apropiere și luă traista de piele și bidonul de apă de la baza lui, apoi le aduse înapoi la Isabelle.

Deschise bidonul și udă rana. Apoi deschise catarama traistei și răsturnă conținutul. Dălțile se rostogoliră afară. Creioanele. Cuțitele de cioplit. O pilă. Riglele.

Și un soldățel, cam de vreo cinci centimetri în înălțime.

Isabelle îl luă în mână.

— Tu l-ai făcut? întrebă ea, bucurându-se să aibă despre ce vorbi în afară de dezastrul de la piciorul ei. Și din viața ei.

— Îi sculptez noaptea în camera mea, spuse Felix. Am făcut o mică armată, cu tot cu companii de pușcași, mitralieri, grenadieri, comandanții lor... E aproape gata. Mai am de sculptat doar câțiva ofițeri.

— Ce-o să faci cu toți? întrebă Isabelle.

— O să-i vând. Unui nobil, ca să se joace fiii lui. Unui bancher bogat sau unui negustor. Oricine pate plăti prețul meu.

Isabelle se uită cu atenție la soldățel.

— E incredibil, Felix, se minună ea. Frumos cioplit și pictat cu migală, părea atât de realist, încât se vedeau nasturii de la haină, trăgaciul puștii și îndârjirea din ochii lui.

— E o schimbare față de sicrie, spuse Felix abătut. Câteodată mă gândesc că va trebui să tăiem toți copacii din Franța ca să facem destule să îngropăm toți morții.

Isabelle puse jos soldatul.

— E atât de rău? întrebă ea încetișor.

Felix dădu aprobator din cap.

— Ce-o să se întâmple cu noi?

— Nu știu, Isabelle.

Unii băieți i-ar fi spus o poveste veselă despre cum vor triumfa forțele regelui, sigur că așa vor face, ca să nu-i tulbure sensibilitățile feminine. Dar nu și Felix. El nu o luase niciodată cu zăhărelul, întotdeauna îi plăcuse asta la el.

Măcar atâta lucru nu s-a schimbat între noi, își spuse ea melancolic. *Chiar dacă s-au schimbat toate celelalte.*

El continuă să caute între lucrurile lui până când găsi în cele

din urmă ce-i trebuia – o bucată împăturită de fâșii de pânză curată și o fiolă micuță de sticlă. Picură câțiva stropi din fiolă pe rana Isabellei. O ardea. Fata strigă. El nu-i dădu atenție și bandajă cu atenție rana.

— Cu plăcere, zise el când termină. Apoi scoase cizma și ciorapul de la celălalt picior.

— *Felix,* spuse Isabelle. Nu poți să scoți pur și simplu ciorapii fetelor. Nu se cuvine.

Felix pufni pe nas.

— Picioarele nu mă impresionează prea mult. Mai ales cele transpirate. Și, oricum, eu *nu* scot pur și simplu ciorapii fetelor. Doar pe ai tăi.

Îi îndreptă picioarele și se uită la ele, alăturate, unul lângă altul, cu călcâiele pe pământ.

— Ce faci?

— Poate ceva, poate nimic, spuse el, luând măsurători, apoi notându-le pe o bucată de hârtie cu un ciot de creion.

Când termină, îi puse ciorapii și cizmele la loc. Apoi se ridică și spuse că marchizul era un stăpân blând, dar nerăbdător, și că ar fi bine să se întoarcă la lucru. Se ridică și Isabelle și-l convinse că era în stare să călărească spre casă. Merseră împreună spre Martin.

— Bună, ticălos bătrân. Ți-a fost dor de mine? îi spuse Felix calului.

Martin înălță capul. Ciuli urechile. Și-l mușcă. Felix râse.

— Înțeleg că da, spuse el, mângâind gâtul calului.

Isabelle observă că ochii lui începuseră să strălucească mult. *Caii bătrâni încă îl mai fac să plângă. Nici asta nu s-a schimbat,* își zise ea. *Nici nu mă ajută să-l urăsc.*

Ea se urcă din nou în șa și apucă hățurile lui Martin.

— Mulțumesc, Felix. Că m-ai curățat, zise ea.

Felix, care-l gâdila pe Martin după urechi acum, nu răspunse imediat.

— *Iubeam,* spuse el într-un târziu.

— Poftim? întrebă Isabelle, strecurându-și picioarele în scărițe.

— Mai devreme ai spus: *Nu după ce am pierdut tot ce era important pentru mine.* Dar voiai să spui *Nu după ce am pierdut tot ce iubeam.*

— Și ce-i cu asta? întrebă Isabelle temătoare. Ce contează?

— Contează, pentru că odată credeam… Ochii lui îi găsiră pe ai ei. Că eram și eu unul dintre acele lucruri.

Și atunci Isabelle își pierdu bruma de autocontrol pe care se străduia să o păstreze. Cum îndrăznea, după ce făcuse.

— Și oamenii spun că *eu* sunt fără inimă? Ești crud, Felix! strigă ea cu vocea răgușită de mânie.

— *Eu*? întrebă Felix. Dar n-am făcut…

— Nu, n-ai făcut. Și tocmai acolo au început necazurile. Adio, Felix. Din nou.

Isabelle îl întoarse pe Martin în loc și-l îndemnă cu călcâiele. Probabil Martin simțise că era supărată, fiindcă se supuse imediat comenzii și porni în galop. Traversară luminișul cât ai clipi.

Isabelle se îndepărtă călare fără să se uite măcar o dată în urmă.

La fel cum făcuse Felix.

PATRUZECI ȘI ȘASE

În Pădurea Sălbatică, Ursitoarea se aplecă spre un mănunchi de ciuperci cu tulpini subțiri și fantomatice în lumina palidă a semilunii.

Culese una dolofană.

— *Amanita virosa,* îngerul distrugător. Cumplit de otrăvitoare, Losca, spuse ea, întinzând-o slujitoarei. Și esențială ca să faci orice fel de cerneală cu o nuanță verzuie, ca *Gelozia, Invidia* sau *Dușmănia.*

Ursitoarea adusese niște cerneluri cu ea de la palat și făcuse și altele, dar trebuia să ia înapoi harta Isabellei înainte să le poată folosi. *N-ar fi rău să pun mâna și pe Isabelle,* își spuse ea. *Cum să o conving că e o nebunie să se împotrivească sorții când nu o văd niciodată?* Chance reușise să o întâlnească pe fată de două ori deja. Ursitoarea știa că trebuia să o atragă pe Isabelle cu siguranță pe orbita ei, dar cum?

— Faci cerneală în noaptea asta? Chiar dacă nu ai harta? spuse o voce din întuneric.

Losca țipă de frică. Ursitoarea, care nu se speria la fel de ușor, se întoarse.

— Chance? strigă ea, privind printre umbre.

Se auzi un foșnet, apoi se văzu o lumină puternică, strălucitoare. Trei torțe aprinse îl luminau pe Chance, pe magiciană și pe bucătarul lui.

— Neobișnuit de optimist din partea ta, spuse Chance ațâțător.

Ursitoarea râse disprețuitor.

— Cum arată craniul? Cel de pe harta Isabellei? S-a deschis vreun pic la culoare?

Chance se încruntă.

— Nici n-am crezut.

— Eu câștig, spuse Chance, împingând bărbia în față. I-am dăruit înapoi o parte din inima ei. Băiatul care o iubește și pe care îl iubește și ea. Iubirea a schimbat cursul multor vieți.

— Aud că întâlnirea aceea nu a mers exact conform planului, spuse Ursitoarea cu un zâmbet strâmb. Aud că nu prea s-au luat unul pe altul în brațe.

— Data viitoare când o să văd corbul acela, o să-l împușc, mârâi Chance, aruncând o privire amenințătoare spre Losca.

— Ai câștigat o bătălie, nu războiul, zise Ursitoarea, nepăsătoare. E ușor să-i iubești pe cei adorabili. Poate Isabelle să iubească atunci când doare? Atunci când o costă? Când prețul iubirii ar putea fi viața ei?

— Muritorii nu se nasc puternici, ci devin puternici. Și Isabelle va fi la fel.

— Tu ești multe lucruri, zise Ursitoarea, clătinând din cap. Mai presus de orice, ești nemilos.

— Iar dumneata ești plictisitoare, doamnă, zise Chance înfierbântat. Atât de plictisitoare, încât ai prefera să-i vezi pe toți în pat, la ora opt, cu o ceașcă de lapte fierbinte și o farfurie de madlene. Nu pricepi că îndrăzneala de a risca, de a avea curaj, de a arunca moneda de aur în sus iar și iar, chiar de câștigă sau pierd, este ceea ce-i face pe oameni umani? Sunt creaturi fragile, condamnate, mai oarbe decât viermii, dar mai curajoși decât zeii.

— Este greu să contești Ursitoarele. E ușor să mănânci madlene. Majoritatea muritorilor aleg madlenele. Și Isabelle va face la fel, zise Ursitoarea.

În timp ce vorbea, luna dispăru după un nor.

— Se face târziu. A trecut deja de miezul nopții, spuse Ursitoarea. Creaturi periculoase umblă libere prin pădure la ora asta, iar eu și slujnica mea trebuie să ne întoarcem în siguranța fermei doamnei LeBenêt.

Șalul Ursitoarei alunecase pe îndoitura brațelor; îl trase înapoi pe umeri. Ochii ei cenușii priveau către flăcările aprinse ținute de Chance și prietenii lui. Deodată, ea zâmbi.

— E foarte întuneric fără lună. Tare greu să-ți găsești drumul. V-aș putea cere o torță? întrebă ea.

Chance șovăi.

— Ei, haide, îl mustră Ursitoarea. Cu siguranță nu-i refuzi unei femei bătrâne șansa de a-și lumina drumul spre casă?

Chance dădu din cap și magiciana îi întinse Ursitoarei torța ei.

— Noapte bună, marchize, spuse bătrâna. Și mulțumesc.

Chance o urmări plecând cu torța în față și slujnica grăbindu-se din urmă. Nu-i văzu chipul, nici nu-i auzi vocea în timp ce se îndepărta. Dacă ar fi făcut-o, poate că și-ar fi dat seama ce nesăbuit fusese.

— Da, *există* creaturi periculoase care umblă libere noaptea, Losca, îi spuse Ursitoarea servitoarei. Și niciuna nu e mai

periculoasă decât mine.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Bețivul se legăna atât de violent înainte și înapoi, de parcă stătea în picioare într-o bărcuță pe marea agitată.

Sticla de vin pe care o dăduse pe gât, cea care îl făcuse atât de fericit în urmă cu doar o oră, acum se legăna ca o santină înăuntrul lui.

Era vina *cuiva,* ceea ce se întâmplase cu el. Trebuia să fie. Nu era foarte sigur a cui, dar avea să afle și apoi cineva avea să plătească.

Își pierduse slujba în ziua aceea. Pentru că furase de la stăpân. Și pe urmă se îmbătase cu bani împrumutați și plecase împleticit spre casă. Nevasta îl dăduse afară din casă după ce-i spusese că nu mai avea bani ca să-și hrănească copiii. „Du-te naibii!” îi strigase ea. Și, acum, era aici, mergând împiedicat pe un drum pustiu, în toiul nopții, deja la jumătatea lui.

Dar stai... ce se auzea? Oameni? Strigau și țipau. Aruncau pumni de noroi. Spre ce?

Bețivul se apropie în grabă pe picioarele nesigure și văzu că era o casă – nu, un conac. Luna ieșise de după un nor și bețivul văzu că era oblonită și întunecoasă.

— Ce faceți? întrebă el un băiețaș scund și bădăran, cu ochii mici și dinții stricați.

— Aici trăiesc surorile vitrege urâte, răspunse băiatul, ca și cum era singura explicație de care avea nevoie. Apoi ridică o piatră și o aruncă spre ușa de la intrare.

Surorile vitrege urâte! Bețivul auzise de ele. Le cunoștea povestea. *Ce neobrăzare,* se gândi el. *Să fie rele, când fetele ar trebui să fie plăcute. Să fie urâte, când fetele ar trebui să fie frumoase.* Era o insultă. La adresa lui! A satului! A întregii Franțe!

— Să o răzbunăm, șopti o voce din spatele lui.

Bărbatul se răsuci, își pierdu echilibrul și căzu pe burtă. Îi luă câteva încercări ca să se ridice, dar când reușise în sfârșit să stea în picioare, văzu cine vorbise – o bătrână amabilă, îmbrăcată în negru, cu un coș pe braț și un corb pe umăr. Ținea în mână o torță.

— Ce-ai spus, bunicuță? o întrebă el.

— Tu ești aici în stradă, lefter și singur. Și ele stau acolo, în conacul acela mare și confortabil. Fiecare e o scorpie, la fel ca

nevasta ta. Cum mai râd de tine, femeile astea! Ar trebui să le răzbuni neobrăzarea.

Bețivul învârti cuvintele ei în gând pe toate părțile. O lumină, ștearsă și periculoasă, îi umplu ochii injectați.

— Da. Da, așa o să fac. Chiar în clipa asta! zise el, ridicând un deget în aer. Dar degetul coborî apoi la loc, puțin câte puțin, până ajunse să atârne moale pe lângă el. Dar cum?

— Pari un om inteligent, zise bătrâna.

— Chiar sunt, bunicuță, chiar sunt, încuviință el. Nu o să găsești pe unul mai inteligent ca mine.

Bătrâna zâmbi.

— Știu că o să găsești tu o cale, spuse ea.

Și-i întinse torța.

PATRUZECI ȘI OPT

Isabelle, cu picioarele adunate sub ea pe locul de la fereastra din dormitorul ei, privea în sus la semiluna argintie care se tot juca de-a ascunselea în spatele norilor subțiri în trecere pe cer.

Era foarte obosită, dar nu se putea duce la culcare. Nici măcar nu se dezbrăcase.

Oamenii veniseră înapoi în noaptea asta, să strige și să batjocorească și să arunce cu lucruri în casa lor. Aveau să se oprească după o vreme, când vedeau că nu ieșea nimeni la ușă, când se săturau, în cele din urmă, dar, până atunci, nu putea să doarmă. Până atunci, avea să rămână trează și atentă, privind printre barele obloanelor, din când în când, ca să se asigure că mulțimea nu se apropia prea tare în curte sau că nu cobora dealul spre animale.

Isabelle spera că zgomotul nu avea să o trezească pe Maman și să o supere. Tavi avea să fie în regulă. Spre deosebire de fereastra Isabellei, care dădea spre curtea din față și spre alee, a ei dădea către grădinile din spate. Nu avea să audă nimic.

Isabelle căscă. Trupul ei tânjea după somn. Muncise de când ajunsese acasă de la Castelul Distracției până la apusul soarelui, oprindu-se doar cât să mănânce la prânz.

Frecase podeaua din bucătărie. Scuturase covoarele de praf. Spălase ferestrele. Măturase treptele. Curățase grădina de buruieni. Curățase trandafirii. Făcuse orice și totul ca să nu se gândească la Felix, să nu-și amintească de ochii lui blânzi și zâmbetul pieziș. Mâinile lui delicate. Felul în care firele din părul lui, desprinse din coadă, îi coborau cârlionțate pe ceafă. Linia maxilarului, acoperită de firele de barbă. Pistruiul de deasupra buzei de sus.

Încetează, își spuse. *Chiar acum.*

Era trădare, această dorință. Cum puteai tânji tocmai după persoana care te rănise mai tare decât fuseseși rănit vreodată în viață? Era ca și cum îți doreai să bei un pahar cu otravă, să ridici o cobră în mână, să ții o armă încărcată la tâmplă?

Se forță să se gândească la altceva, dar, în curând, îi păru rău, căci doar amintirile din dezastrul zilei de ieri îi veniră în minte. Tachinările copiilor de la orfelinat îi răsunau în urechi. La fel și strigătul indignat al maicii superioare.

Nu reușise să găsească o bucată din inima ei, iar darurile lui

Tanaquill îi atârnau cu greutate în buzunar, amintindu-i de eșec.

Încă mai spera, oricât de puțin, să devină frumoasă. Doar trebuia să găsească alt mod de a obține ajutorul Zânei-Zânelor.

Tavi a făcut gem, se gândea acum. *Aș putea să duc puțin gem la un azil de bătrâni... dacă aș ști de vreunul. Aș putea să împletesc șosete pentru soldații colonelului Cafard... dar n-am învățat niciodată să tricotez. Aș putea să fac supă și să o duc unui om bolnav, unui refugiat sau unei familii sărace cu mulți copii... dar nu gătesc foarte bine.*

Privind în continuare pe fereastră, Isabelle oftă din adâncul sufletului.

— Cum făceai tu, Ella? Cum reușeai mereu să fii atât de bună? Chiar și cu mine? Își sprijini capul obosit de perete. Strigătele, râsetele și cuvintele urâte veneau către ea de afară. Știa că nu trebuia să doarmă, dar nu credea că s-ar întâmpla vreun rău dacă închidea ochii. Doar o clipă.

Isabelle adormi pe loc. În timp ce moțăia, visă multe lucruri. O visă pe Tanaquill. Pe marchiz. Pe magiciana care atârna în ștreangul de mătase. Pe maimuța cu perle. Pe Felix.

Și pe Ella.

Era din nou acolo, în Casa Durerii. Stătea la vatră, purtând o rochie iezită. Fața și mâinile ei erau mânjite de tăciuni. Isabelle era bucuroasă să o vadă, dar Ella nu se bucura. Pășea temătoare încolo și-ncoace.

— Trezește-te, Isabelle! spuse ea insistent. Trebuie să pleci.

Un foc ardea în vatră și se înteți în timp ce ea vorbea.

Flăcările se înălțau pe marginile vetrei și, mai sus, pe poliță. Isabelle tușea. Respira greoi. Ochii o usturau. Fumul, gros și înăbușitor, se ridica prin aer. Limbile flăcărilor lingeau pereții și tavanul. Camera începu să se înnegrească și să se încovoaie la margini, ca și cum nu era o cameră adevărată, ci un tablou.

— Isabelle, trezește-te!

— Dar *sunt* trează, Ella! strigă Isabelle, învârtindu-se panicată în cerc. Flăcările devorau totul în cale. O lampă cu ulei explodă. Geamurile se sparseră. Perdelele se aprinseră cu un vuiet tunător.

— Du-te, Isabelle! *Grăbește-te!* strigă Ella. Salvează-le!

Și, apoi, Isabelle privi îngrozită cum flăcările o învăluiau și pe sora ei vitregă.

— Ella, nu! țipă ea, atât de tare, încât se trezi singură. Inima îi

bubuia să-i iasă din piept. Încă mai simțea căldura focului, auzea mesele și scaunele de lemn trosnind în flăcări. Îi era greu să vadă; vederea îi era încețoșată de somn. Se frecă la ochi cu podul palmelor, încercând să-i limpezească.

— A fost atât de *real*, șopti ea.

Se ridică. Podeaua era fierbinte sub tălpile ei goale. Ochii o înțepau. Cu un spasm înfiorător de frică, își dădu seama că nu somnul îi tulburase vederea; ci fumul.

Focul... nu era un vis. Era adevărat. Doamne sfinte, era *real.*

Groaza o făcut să alerge prin cameră.

— Maman! Tavi! țipă ea, deschizând ușa. Sculați-vă! Fugiți! *Fugiți!* Arde casa!

— Isabelle? murmură Tavi. Ce e? Ce... Nu apucă să termine propoziția.

— Foc! strigă Isabelle, ridicând-o cu greu din pat. Ieși! Pleacă!

Alergă din camera lui Tavi și pe coridorul lung care ducea la camera mamei ei.

— Maman! MAMAN! strigă ea, năvălind pe ușă.

Maman nu dormea. Stătea la măsuța de toaletă, probând un colier.

— Nu mai țipa, Isabelle. Nu e frumos pentru o doamnă, o mustră ea.

— Casa arde. Trebuie să plecăm, zise Isabelle, apucând-o pe mama ei de mână.

Maman își trase mâna.

— Nu pot să ies așa. Nu sunt îmbrăcată cum trebuie. Isabelle o prinse pe mama ei de încheietură și pe jumătate o îndemnă, pe jumătate o trase pe coridor. În capul scărilor, se întâlniră cu Tavi. Avea brațele pline de cărți. Privea în josul scării la flăcările de jos, paralizată de frică.

— E în regulă, putem scăpa, spuse Isabelle. Uită-te la ușă, Tavi. Nu la flăcări.

Tavi dădu țeapăn din cap, apoi o urmă pe Isabelle, care începuse să coboare treptele. Geamurile se sparseră de la căldură. Aerul năvăli în casă prin tocurile sparte, alimentând focul, aruncând flăcări spre foaier. Cele trei femei trebuiau să-l traverseze ca să ajungă la ușa din față în siguranță.

— Putem s-o facem. Stați aproape, zise Isabelle.

— Nu vreau să ies afară! protestă Maman. Părul meu e îngrozitor!

— O să arate mult mai rău dacă e scrum! îi răspunse Isabelle, strângând-o mai tare.

Isabelle continuă să coboare scara curbată, trăgând-o pe Maman după ea și forțând-o pe Tavi să țină pasul. Până să ajungă în foaier, flăcările ajunseseră la jumătatea lui.

— Ce ne facem? strigă Tavi.

— Fugim, răspunse Isabelle. Du-te, Tavi. Tu, prima.

Cu capul plecat, Tavi o luă la fugă. Isabelle răsuflă ușurată când o văzu dispărând pe ușa din față. Acum era rândul ei. Strânse mai tare încheietura mamei și făcu câțiva pași pe podea.

În aceeași clipă, o pală de vânt suflă prin fereastra spartă și umflă o draperie în flăcări, împingând-o spre ele. Isabelle ridică din instinct mâinile ca să se protejeze, dându-i drumul mamei.

Maman profită de ocazie. Cu un strigăt animalic, o luă la fugă înapoi pe scări.

— Maman, *nu*! țipă Isabelle, fugind după ea.

O găsi în camera ei, periindu-și înnebunită părul. Isabelle îi smulse peria din mână.

— Uită-te la mine! spuse ea, luând mâinile mamei într-ale ei, forțând-o să o privească în ochi. Focul distruge conacul. *Trebuie* să vii cu mine.

Maman se ridică. Își trecu mâinile prin păr.

— Cu ce să mă îmbrac? Cu ce, Isabelle? Spune-mi! Luă o rochie de pe jos și o pereche de pantofi și-i strânse la piept. Apoi ridică oglinda grea din cârligul de pe perete. Rochia și pantofii căzură atunci pe jos. Nu! strigă ea, înșfăcându-i. Scăpă din mâini oglinda. Aceasta căzu în față, trântind-o la podea.

— Încetează cu asta! se rugă Isabelle, dând oglinda la o parte.

Dar Maman nu se îndupleca. Abandonă îmbrăcămintea, dar prinse din nou oglinda și o scoase afară din cameră. Ajunse la palier înainte să o scape din nou. Oglinda căzu cu o bufnitură puternică, răsunătoare. Plângând, ea se așeză alături.

Isabelle se uită peste balustradă. I se întoarse stomacul de spaimă când văzu că focul urca pe pereții de la primul etaj. Se întindea și spre scară.

— Maman, nu putem lua oglinda, spuse Isabelle cuprinsă de panică.

Dar mama ei nu făcea decât să se uite îndurerată la sticlă.

— Nu pot s-o las. Sunt nimic fără ea. Ea îmi spune cine sunt.

Inima Isabellei i se izbea de coaste. Totul înăuntrul ei îi spunea să fugă. Dar nu fugi. În schimb, se așeză lângă mama ei.

— Maman, dacă nu lași oglinda, o să mori.

Mama ei clătină din cap cu încăpățânare.

— Maman, zise Isabelle cu voce spartă, dacă nu lași oglinda, *eu* o să mor.

Ar fi contat pentru mama ei dacă murea? Isabelle nu știa. Nu era nimic altceva decât o dezamăgire. Fusese vreodată o vreme în care o mulțumise pe mama ei în loc să o înfurie?

Maman se uită la Isabelle. În adâncimile înghețate ale ochilor ei, ceva se schimba și se crăpa. Isabelle observă, văzând că mama ei era incapabilă s-o oprească.

— Ești puternică. Atât de puternică, zise Maman. Am văzut asta în tine de când erai doar un copilaș. Întotdeauna m-a speriat tăria ta. Te legănam în brațe și mă întrebam: *Unde există în lume un loc pentru o fată atât de puternică?*

Sub ele, o bârnă uriașă de lemn din tavan cedă. Se prăbuși în foaier, trăgând o mare parte din etaj după ea. Zgomotul era asurzitor. Praful și fumul pe care le ridică în aer erau orbitoare. Isabelle își acoperi capul cu brațele și țipă. Când se împrăștie praful, se uită din nou peste balustradă, văzu o gaură neregulată și căscată în podeaua foaierului, lângă scară. Pe întuneric, cu focul de jur-împrejur, gaura arăta ca o poartă spre iad.

— Maman… *te rog,* imploră ea.

Dar mama ei, încă privind la oglindă, nu părea să o audă.

Isabellei i se strânse stomacul de groază. Însă alt sentiment se stârni în ea, înăbușind spaima – ura.

De câte ori o chemase mama în camera ei, stătuse în fața aceleiași oglinzi și privise peste umăr? Încruntându-se supărată la felul în care rochia i se aduna într-o parte sau se încrețea în altă parte? Dezaprobându-i pistruii, zâmbetul strâmb, părul neastâmpărat?

De câte ori nu ridicase ochii Isabelle spre propria imagine și nu văzuse decât o fată stângace și nefericită privind-o înapoi?

Oglinda aceea, ca toate celelalte din casă, îi răpise încrederea, fericirea, puterea și curajul, iar și iar. Îi răpise sufletul; acum, voia să-i răpească și viața.

Din interiorul casei, altă fereastră explodă. Sunetul sticlei sparte îi spuse Isabellei exact ce trebuia să facă. Se ridică,

smulse oglinda din mâinile mamei ei și, cu un strigăt sălbatic, o aruncă peste balustradă. Oglinda se lovi de podeaua de jos și se sparse într-un milion de bucăți strălucitoare.

— Nu! urlă Maman, întinzând mâinile printre baluștri. Se uită la flăcări câteva secunde prelungi, apoi o privi neajutorată pe Isabelle.

— Ridică-te, Maman, porunci Isabelle, luând-o de mână. Plecăm.

Împreună, începură din nou să coboare treptele. Când ajunseră jos, văzură cum cea mai mare parte a foaierului dispăruse. Mai rămăsese o fâșie îngustă, de-a lungul unui perete, susținută de grinzi, în flăcări. Un pas greșit și și-ar fi găsit moartea în foc.

Isabelle o conduse pe Maman pe ce mai rămăsese din podea, ținându-se lipite permanent de perete. Când se apropiară de ușă, trebuiră să sară peste o gaură de jumătate de metru, unde podeaua dispăruse cu totul, apoi ajunseră afară și Tavi alergă spre ele plângând în hohote.

Isabelle le trase repede pe mama și pe sora ei din infern spre adăpostul sigur al teiului. De sub crengile lui, cu hainele murdare, cu fețele mânjite de funingine, ținându-se în brațe, cele trei femei priviră cum focul făcea ravagii, prăbușind pereții Casei Durerii, doborându-i acoperișul greu de țiglă, distrugând tot ce aveau, trecutul și prezentul lor.

— Și, cu puțin noroc, șopti bătrâna îmbrăcată numai în negru, ce privea din umbră, viitorul lor.

CINCIZECI

În vreme ce soarele răsărea a doua zi dimineață, Isabelle stătea sub tei, privind la mormanul fumegând ce fusese casa lor.

Rochia îi era udă. Firele de păr ude i se lipeau de piele. O ploaie grea de dimineață stinsese focul, dar nu înainte ca un vânt puternic să poarte tăciuni aprinși prin curte, către cotețul păsărilor și fereastra deschisă a hambarului.

Tavi deschisese ușa cotețului și scosese în siguranță păsările din curte. Acum dispăruseră, pierdute prin pădure. Isabelle îl scosese pe Martin afară, înainte ca flăcările să cuprindă grajdul. Stătea cu ele sub tei, scuturându-și picăturile de apă din coamă. Tavi și Maman stăteau una lângă alta, sprijinite de trunchiul copacului, adormite sub câteva pături pentru cai, pe care Isabelle reușise să le salveze din grajd.

Totul în conac fusese distrus. Hainele. Mobila. Mâncarea. Orice bani de hârtie mai avusese Maman se făcuseră scrum; monedele sau bijuteriile probabil că se topiseră sau erau îngropate sub mormanele de pietre încinse și bârne fumegânde.

Niciun vecin nu venise să le ajute. Să vadă dacă pățiseră ceva. Să le ofere mâncare sau adăpost. Erau complet singure. Sărăcite. Fără prieteni. Asta o îngrozea pe Isabelle mai mult decât o speriase focul.

Înfrigurată din cauza ploii, cu sufletul amorțit, Isabelle nu știa ce aveau să mănânce în ziua aceea sau cum vor găsi un adăpost pentru noapte. Nu știa cum să facă pasul următor. Nu mai vedea drumul în față.

Rămase, ținându-se de coate, privind amuțită la fuioarele de fum care se ridicau în spirală în aer timp de peste o oră. Până auzi sunet de copite și scârțâitul roților de căruță și ieși de sub copac ca să vadă cine era.

— Isabelle, tu ești? se auzi o voce. Dumnezeule, copilă! Ce s-a întâmplat aici?

Isabelle văzu un cal bătrân și o căruță și mai veche de la fermă, plină ochi cu verze, apropiindu-se scârțâind de ea. Avara LeBenêt ținea de hățuri. Alături de ea, cu fața schimonosită de grijă, cu ochii negri, strălucitori și ageri ca de vultur, era Mătușica.

CINCIZECI ȘI UNU

— A fost incendiu, zise Isabelle sec. Ne-a luat tot.

Mătușica își apăsă mâna zbârcită pe piept.

— E îngrozitor. De-a dreptul îngrozitor, copilă!

— După faptă și răsplată, pufni doamna LeBenêt.

— Cum s-a pornit? întrebă Mătușica.

— Nu știu, răspunse Isabelle, ducându-și mâna la frunte. M-am trezit și parterul era în flăcări.

— Trebuie să fi fost o scânteie de la șemineu. Sau un tăciune care s-a rostogolit după grilaj, spuse Mătușica. Unde e mama ta? Sora ta?

— Sunt sub copac, dorm, răspunse Isabelle, arătând cu mâna spre tei.

— E îngrozitor. Ești udă leoarcă. Și înfrigurată, după cum se vede. Nu ai unde să te duci?

Isabelle clătină din cap, dar apoi îi veni o idee.

— Poate că ne-ar putea ajuta marchizul. Castelul lui e foarte mare. Nu ne trebuie decât o cameră în pod. Am putea...

Mătușica păli. Se ridică în picioare, speriindu-le și pe doamna LeBenêt, și pe Isabelle.

— Cu siguranță, nu! declară ea. Nici să nu aud. Marchizul e un om de moravuri ușoare, draga mea. Trăiește cu mai multe femei și niciuna nu este soția lui. Nu o să stau degeaba să văd două femei tinere corupte de pușlamaua aia!

— Dar pare foarte... *drăguț,* voia Isabelle să spună.

Dar Mătușica ridică mâna, amuțind-o. Se întoarse spre madame LeBenêt.

— Trebuie să stea cu noi, Avara. Suntem cei mai apropiați vecini.

Avara LeBenêt aproape se înecă.

— Alte *trei* guri de hrănit, Tușică? Atunci când e război și e așa puțină mâncare?

Isabelle se gândi la rândurile de verze din câmpurile familiei LeBenêt. La găinile grase din cotețul lor. La crengile prunilor lăsate la pământ din pricina fructelor grele. Nu-i plăcea ideea de a primi pomană de la femeia asta aspră și zgârcită, dar știa că nu avea de ales. *Te rog Tușică,* se rugă ea în gând. *Te rog, convinge-o.*

— E o povară, da, îngădui Mătușica. Dar tu nu ești o femeie

egoistă, Avara. Ești o femeie care îi pune mereu pe alții pe primul loc.

Doamna LeBenêt dădu energic din cap, așa cum face cineva care acceptă o laudă sau orice altceva care nu-i aparține.

— Ai dreptate. *Sunt* mult prea bună. Asta o să mă ducă la pierzanie.

— Uită-te la ce-o să câștigi din acest aranjament: trei mâini de lucru disperate, zise Mătușica. Toți muncitorii tău au plecat la armată. A mai rămas doar Hugo, pentru că nu vede bine. Verzele tale o să putrezească pe câmp dacă nu le poți duce la piață.

Avara o măsură pe Isabelle de sus până jos. Miji ochii. Își scoase o bucată de mâncare dintre dinți cu unghia de la degetul mare.

— În regulă, spuse ea în cele din urmă. Tu și familia ta puteți veni la fermă și o să vă hrănesc, dacă – ridică un deget – *dacă* promiteți să munciți din greu.

Isabelle aproape plânse de ușurare. Se puteau usca. Se puteau încălzi la vatra casei. Poate chiar avea să fie un castron de supă caldă pentru ele.

— Vom munci *foarte* mult, doamnă. Promit, spuse ea. Eu, Tavi, Maman, Martin… noi toți.

Doamna LeBenêt clătină din cap.

— Nu, absolut deloc. Oferta nu include calul.

Isabelle se uită rugător de la doamna LeBenêt la Mătușică.

— Dar nu pot să-l las aici, zise ea. E bătrân. Are nevoie de fân. Și de un staul uscat să doarmă.

— Vezi, Tușică? Deja se profită de mine, spuse doamna LeBenêt, fluturând o mână spre Isabelle.

— Mă îndoiesc că animalul o să mănânce mult, o asigură Mătușica. Și poți să-l folosești și pe el.

Doamna se învoi.

— Presupun că așa e, zise ea. Gesticulă spre propriul ei cal. Louis al meu abia o mai duce.

Pentru că l-ai omorât cu munca, se gândi Isabelle, uitându-se la bietul animal uscat. Și la fel o să faci și cu noi. Gândul o apăsa cu putere.

— Așa rămâne, atunci, declară Mătușica, având un zâmbet satisfăcut.

— Duceți-vă la fermă, spuse doamna LeBenêt. Găsiți-l pe

Hugo. Taie verzele. O să vă arate el ce să faceți. Trase de hățurile lui Louis. Eu și Mătușica trebuie să ducem marfa la piață.

— Mulțumesc, doamnă, zise Isabelle în timp ce căruța se îndepărta. Mulțumesc că faceți loc în casa dumneavoastră pentru noi.

Doamna LeBenêt pufni pe nas.

— *Casă?* strigă ea peste umăr. Cine a zis ceva de casă? Voi trei o să dormiți în hambar și o să vă mulțumiți cu atât!

CINCIZECI ȘI DOI

Ursitoarea se uita la porția mică de cafea slabă din cana crăpată de pe masa din fața ei. Și la bucata tare de pâine pe care să o înmoaie. Nu era nicio carafă de smântână lângă cană. Nici zahăr. Nici biscuiți. Nici vreo brioșă caldă și pufoasă.

— Poate am fost prea generoasă când am folosit *Suflet mărunt* pe harta Avarei LeBenêt, își zise ea, bătând cu degetele în masă.

Suflet mărunt – o cerneală neagră, uscată și prăfoasă – era versatilă. Putea să aducă zgârcenia sau, dacă era aplicată corect, să micșoreze sufletul. Era folositoare și la reducerea impulsului artistic, dar trebuia să ai grijă; o cantitate mică putea face multe.

Ursitoarea închise ochii și-și imagină o ceașcă delicată de porțelan cu espresso fiert din boabe negre și unsuroase. O farfurie cu biscuiți cu unt și anason. Un scaun îmbrăcat în catifea pentru oasele ei bătrâne.

Ei, bine, nu avea să mai dureze mult până să plece pentru totdeauna din Saint-Michel. Făcea progrese. Un bețivan arsese Casa Durerii pentru ea, iar Isabelle și familia ei erau acum sărăcite. Erau captive aici, la ferma LeBenêt, ceea ce însemna că Ursitoarea putea să o controleze pe fată. Chance nu mai avea acum avantajul.

Se ridică, trecu la chiuveta veche de piatră, și aruncă acolo cafeaua. Clăti cana, o șterse, apoi ieși afară. Avara și Hugo erau deja pe câmp; Isabelle, Tavi și mama lor, de asemenea.

Când Ursitoarea se aplecă să admire florile de vară târzie dintr-o tufă neîngrijită de trandafiri, Losca ateriză deasupra ei de pe acoperiș.

Baba zâmbi, încântată să vadă creatura vicleană.

— Unde ai fost? Ai înfipt ciocul ascuțit în șoriceii de câmp? Ai înșfăcat puișori din cuiburi? Ai scos ochii mortăciunilor?

Losca scutură penele. Cu o încântare de-abia reținută, începu să cârâie. Baba ascultă fascinată.

— La trei sute de kilometri vest de aici? Volkmar se mișcă repede; asta e bine. Cu cât lăsăm toate astea în urmă, cu atât mai bine.

Losca înclină capul. Apoi cârâi din nou.

Ursitoarea râse.

— Astea sunt *două* vești bune! Calul este cu o văduvă, spui? Și grajdurile se prăbușesc? Baba dădu din cap. Probabil că nu are mulți bani. Câteva monede ar trebui să rezolve problema. Eu nu pot s-o fac – prea mult sânge – dar știu un om care poate. Bravo, fată! Chance a găsit prima bucată din inima Isabellei și l-a adus pe băiat în drumul ei, dar calul e o bucată pe care nu o s-o găsească. Și fără toate trei nu o să obțină ajutorul lui Tanaquill.

Băgă mâna în buzunarul de la fustă.

— Iată-ne! spuse ea, scoțând un păianjen subțiratic. Îl aruncă spre Losca, iar aceea îl prinse lacomă din aer.

Ursitoarea o luă spre hambar. Voia să-l roage pe Hugo să pregătească o brișcă pentru a merge în sat și a-și pune în aplicare planul cu calul. Era mulțumită, sigură că avea să dureze doar câteva zile, cel mult două săptămâni până era gata de plecare.

Volkmar se apropia.

Și voia să fie de mult timp plecată când ajungea el.

CINCIZECI ȘI TREI

Isabelle se îndreptă – cu fața către soare – și se întinse, încercând să-și destindă spatele dureros.

Mâinile ei bătătorite erau la fel de murdare precum cizmele. Soarele îi bronzase brațele și-i adăugase pistrui pe nas și pe obraji, în ciuda bonetei vechi de paie pe care o purta. Avea fustele ridicate și înnodate deasupra genunchilor, ca să nu-i atârne în țărână.

— Isabelle, Octavia, părul meu arată bine? Dacă ne face o vizită o contesă sau o ducesă? întrebă Maman neliniștită.

— O, sunt sigură că ne va vizita cineva, Maman. La urma urmei, tarlalele de varză sunt o destinație preferată de nobilime, a spus Tavi.

— Părul tău arată grozav, Maman. Acum ia cuțitul și taie niște verze, spuse Isabelle, aruncându-i o privire încruntată surorii ei.

În aceeași clipă, observă că Tavi, care terminase un rând, dar era cu mult în urma ei, era aplecată deasupra unei verze și o studia cu atenție.

Nicio legumă nu poate fi atât de interesantă, își spuse Isabelle.

— Tavi, ce faci acolo? întrebă ea, sărind peste rândul ei către cel al surorii sale.

— Nimic! răspunse Tavi repede. Doar tăiam o tulpină!

Dar nu era adevărat. Netezise o frunză exterioară mai mare și folosea o piatră ascuțită să zgârie ecuații pe ea.

— Nici nu mă mir că ești în urmă! o certă Isabelle.

Tavi lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău, Iz, zise ea. Nu mă pot abține. Sunt atât de plictisită că-mi vine să plâng.

— Mai bine să fii plictisit decât mort, ceea ce o să fii dacă nu mâncăm, *iar,* pentru că n-am umplut căruța, o mustră Isabelle.

Doamna LeBenêt decretase că toate cele trei femei trebuiau să umple căruța mare de lemn de la fermă cu verze în fiecare zi, altfel nu primeau cina.

— Îmi pare rău, repetă Tavi.

Părea atât de nefericită, încât Isabelle se înduioșă.

— Noi două rezistăm fără o masă sau două, dar nu și Maman. E tot mai rău.

Ambele fete priviră îngrijorate în direcția mamei lor. Maman,

care stătea pe pământ, își pipăia părul, netezindu-și rochia zdrențuită – aceeași rochie de mătase pe care o purta în noaptea incendiului – și vorbea cu însuflețire cu căpățânile de varză. Scobiturile din obrajii ei se adânciseră. Ochii îi erau lipsiți de strălucire. Părea să aibă mai mult alb în păr în fiecare zi.

De la sosirea lor la fermă, nu făcuse decât să se adâncească și mai mult în trecut. Cele câteva momente de luciditate pe care le avusese pe scări la Casa Durerii, în timp ce o cuprindeau flăcările, nu se mai întorseseră. Isabelle dădea vina pe trauma pierderii casei și a bunurilor lor, dar și pe viața grea pe care o duceau acum. Dar știa că era mai mult de atât; Maman dăduse greș în cea mai importantă sarcină a unei mame – să aranjeze partide bune pentru fiicele ei – iar acest eșec o dezechilibrase.

Isabelle se trezise speriată în prima lor noapte de dormit în hambar, sigură că îi trecuse un șoarece pe obraz, dar era Maman. Stătuse în fân lângă ea, dându-i părul la o parte de pe față.

— Ce se va întâmpla cu tine? șoptise ea. Bietele, bietele mele fiice. Viețile voastre s-au sfârșit înainte să înceapă. Sunteți muncitoare cu fețe murdare și rochii zdrențăroase. Cine o să vă mai ia acum?

— Mergi la culcare, Maman, spusese Isabelle înspăimântată.

Mama ei neînfricată se topea sub ochii ei. Fusese deseori greu să trăiască alături de Maman. Greu, să aibă mereu parte de dezaprobarea ei permanentă. De mânia ei. De regulile rigide. Dar orice ar fi fost, Maman avusese grijă să plătească facturile. Rămasă văduvă de două ori, tot reușise să le asigure un acoperiș deasupra capului și mâncare pe masă. Acum, pentru prima dată, Isabelle trebuia să facă asta. Uneori, cu ajutorul lui Tavi, deseori fără el. Și asta era greu.

Ajunseseră la familia LeBenêt în urmă cu o săptămână, după ce salvaseră tot ce se putea din hambar – păturile pentru cai, două scaune de lemn, două șei și două căpestre. Printr-o minune, brișca lor de lemn nu arsese, dar le luase ore întregi să o scoată pentru că o parte din acoperișul hambarului căzuse peste ea. După ce o încărcară cu lucrurile lor, îl înhămară pe Martin și porniră spre ferma LeBenêt. Până să ajungă, doamna și Mătușica se întorseseră de la piață. Doamna le pusese direct la muncă.

Învățaseră cum să taie verzele, să sape cartofii și morcovii, să

curețe la porci și să mulgă vacile.

Tavi se dovedise și mai puțin capabilă cu animalele decât era cu verzele, așa că doamna o pusese să lucreze cu brânza. Era responsabilitatea ei să aibă grijă de laptele din putinele de lemn din lăptărie, în timp ce se acrea și se prindea, amestecându-l încet cu un linguroi lung din lemn, apoi așezându-l în vase ca să se facă brânză. Era singura treabă pe care Tavi o făcea cu entuziasm, căci transformarea laptelui care devenea brânză o fascina.

Zilele lor erau lungi și grele. Mesele erau puține, confortul era inexistent. Paturile erau păturile de cai întinse peste fân. Baie își făceau o dată pe săptămână.

Cu un zâmbet strâmb, Isabelle își aminti cum o întrebase pe doamna dacă se putea spăla la sfârșitul primei zile la fermă.

— Sigur, îi răspunse doamna. Iazul rațelor e doar al tău.

Isabelle crezuse că glumea.

— *Iazul rațelor?* repetase ea.

— Te așteptai la o cadă de cupru și un prosop turcesc? zisese doamna rânjind.

Isabelle se dusese la iaz. Avea mâinile bășicate. Mizeria îi pătrunsese pe sub unghii. Mușchii o dureau. Duhnea a fum, sudoare și lapte acru. Rochia ei era atât de murdară, încât devenise țeapănă.

Malurile iazului nu îi dădeau niciun pic de intimitate și Isabelle era prea pudică să-și scoată hainele sub privirile altora, așa că își scosese doar cizmele și ciorapii, pusese osul, coaja de nucă și păstaia într-o cizmă, apoi intrase în apă complet îmbrăcată. Avea să-și scoată rochia în hambar și s-o lase la uscat peste noapte. Cămașa avea să se usuce dormind în ea. Rochia aceea era tot ce avea. Rochiile din garderoba ei, mătăsurile și satinurile pe care Maman le alesese cu grijă că să-și impresioneze pețitorii, nu erau acum decât cenușă.

Iazul primea apă de la un izvor, iar apa era atât de rece, încât Isabellei i se tăiase respirația, dar îi și amorțise mâinile sfâșiate și corpul dureros. Își desfăcuse panglica murdară din părul prins în coadă, își băgase capul sub apă și-și frecase scalpul. Când ieșise, trecea doamna pe acolo.

— S-a întors roata, nu-i așa? spusese ea în batjocură, măsurând-o pe Isabelle, udă leoarcă, din cap până-n picioare. De te-ar vedea acum sora ta vitregă. Ce-ar mai râde.

— Nu, nu cred, spusese Isabelle, storcându-și apa din păr.

— Sigur că ar râde!

Isabelle clătină din cap.

— Eu aș fi râs. Dar Ella? Niciodată. Asta era tăria ei. Și slăbiciunea mea.

Se băgă din nou sub apă. Când ieși iar, doamna plecase.

Se uitase la rândunicile care zburau prin aer și ascultase broaștele și greierii. Se gândise la Tanaquill și la ajutorul pe care i-l oferise, dar acum i se părea departe ca stelele. Cum să găsească bucățile din inima ei când tot ce făcea, zi după zi, era să taie verze? Se gândise la oamenii care îi arseseră casa, care nu aveau să o lase niciodată să uite că nu era nimic altceva decât sora vitregă urâtă.

Poate că nu există ajutor pentru mine, își spusese ea. *Poate* că *trebuie să găsesc o cale prin care să mă obișnuiesc cu asta.*

Cu siguranță, asta o sfătuia și Mătușica. *Ah, copilă,* spusese ea în noaptea incendiului. *Soarta noastră este uneori atât de grea, încât trebuie să învățăm să o acceptăm. Nu avem încotro.*

Poate că bătrâna avea dreptate. O senzație de deznădejde o cuprinsese pe Isabelle de când sosise la ferma LeBenêt. Viața ei era acum cu vacile și verzele și i se părea că doar atât avea să rămână.

— E deja prânzul și n-ați umplut nicio jumătate de căruță, trezind-o pe Isabelle din gândurile ei.

Indispoziția Isabellei, și așa abătută, se mări și mai mult. Iată o persoană care o făcea pe Mătușica să pară o optimistă nonșalantă.

Era Hugo, fiul doamnei LeBenêt.

CINCIZECI ȘI PATRU

Isabelle băgă capul între umeri până îi ajunseră la urechi.

— Știu că n-am umplut căruța, Hugo. Mulțumesc, spuse ea cu acreală.

Hugo clipi la ea prin ochelarii groși de vedere.

— Ziceam și eu.

— Da, ziceai.

Erau multe lucruri neplăcute în noua lor viață. Foamea. Epuizarea. Dormitul într-un hambar încins. Curățatul staulelor de vaci. Mâinile jupuite și bășicate care se crăpau și supurau. Nimic însă, nu era mai neplăcut decât Hugo cel masiv și arțăgos. Nu le plăcea pe Isabelle și pe Tavi și profita de orice ocazie să demonstreze acest lucru.

— Dacă nu umpleți căruța, nu primiți supă diseară, zise el.

— Ai putea să ne ajuți. Ar merge mai repede. Am termina în felul ăsta, zise Tavi.

Hugo clătină din cap.

— Nu pot. Trebuie să ascut plugul. Și, pe urmă…

— Hugo! Hei, Hugo! strigă o voce, tăindu-i vorba.

Hugo, Isabelle și Tavi se întoarseră și văzură o căruță legănându-se pe alee. Doi tineri o conduceau. Isabelle îi cunoștea. Erau soldați sub comanda colonelului Cafard. Lucrau în bucătăria taberei și veneau în fiecare zi după legume.

— Acum trebuie să-i ajutați pe Claude și pe Remy, zise Hugo. Amândouă. Așa a zis mama. Asta o să vă ia o oră întreagă. Iar o să rămâneți flămânde diseară.

Hugo o spuse fără răutate sau veselie în priviri, doar o resemnare placidă. Ca un bătrân care prevestea ploaia.

— Ai putea să ne dai o parte din cina ta. Ai putea s-o aduci pe furiș în hambar după ce se întunecă, sugeră Tavi.

— E supă. Cum să aduc supă pe furiș?

— Atunci, pâine. Adu-ne niște pâine. Înfășoar-o în șervet când nu se uită nimeni și o pui în buzunar.

Fața lui Hugo se întunecă.

— Mi-aș dori să nu fi venit niciodată aici. Întotdeauna vă gândiți la… la *lucruri*, zise el. N-ar trebui să faceți asta. Fetele n-ar trebui s-o facă. Bărbatul trebuie să gândească. *Eu* trebuie să mă gândesc să vă aduc pâine pe furiș.

— Atunci, gândește-te! Gândește-te să ne aduci brânză. Și

puțină șuncă. Gândește-te la *ceva* până nu murim de foame! se răsti Tavi.

— Hei, Hugo! Unde sunt cartofii? strigă Claude. Bucătarul zice că trebuie să luăm cartofii și morcovii azi. Hei, Isabelle! Hei, Tavi! Hei, madame de la Paumé!

Maman, încă vorbind cu verzele, se ridică.

— Excelențele voastre, spuse ea făcând o reverență elegantă. Vedeți, fetelor? spuse ea semeață. Merită să păstrezi aparențele. A venit papa să ne viziteze. Și regele Spaniei.

Claude și Remy se uitară nedumeriți unul la altul.

— Nu o băgați de seamă, le spuse Isabelle.

Hugo dădu din cap în direcția din care veneau.

— Ați stârnit ditamai norul pe drum, le zise el băieților. Drumul era la niciun kilometru distanță de locul unde se aflau și un gard viu înalt îl ascundea vederii, dar deasupra lui se vedea o masă uriașă de praf ridicându-se în aer.

— Nu e de la noi, zise Remy. Sunt alți răniți.

Hugo își scoase ochelarii și-i șterse cu cămașa. Apoi îi puse din nou la ochi și se uită la norul de praf. Se ridica tot mai sus pe cer, învârtindu-se ca o furtună ce se apropia.

— Trebuie să fie mulți, zise el.

— Căruțe pe kilometri întregi, zise Remy. Cât vezi cu ochii. Băiatul se uită în jos, la hățurile din mâini. Pierdem.

— Haide, Rem. Asta e doar pentru că *noi* n-am ajuns încă acolo! se lăudă Claude, împungându-l cu cotul. O să-l trimit pe Volkmar înapoi peste graniță, fugind cu sabia mea în fund!

Remy reuși să zâmbească, dar era un zâmbet șters.

Isabelle știa că amândoi erau trimiși în linia întâi. Se întreba dacă avea să-i mai vadă vreodată. Aveau și ei să fie duși pe drumurile desfundate într-o căruță zdruncinată, cu părți lipsă din ei? Sau aveau să sfârșească în morminte săpate în pripă, fără să-și mai revadă casa vreodată?

Stătuseră puțin de vorbă în ultimele zile, ea, Remy și Claude, în timp ce-i ajuta să-și încarce căruța. Aflase cum Claude, cu pielea măslinie și ochii negri, venea din sud, dintr-o familie de pescari. Remy, blond și cu tenul deschis, era din vest, fiul unui tipograf care visa nu doar să tipărească, dar să și scrie cărți într-o bună zi. Nu-și doriseră să devină soldați, cum nici Isabelle nu voia să se mărite cu prințul. Dar alegerea de a lupta nu era a lor, cum nici decizia de a-și tăia degetele nu fusese a ei.

Lăsând-o pe Maman cu verzele, Isabelle și Tavi îi ajutară pe băieți. Hugo decise să dea și el o mână de ajutor. Când ultimul sac de cartofi fu urcat în căruță, Remy și Claude se urcară pe bancă.

— Ne vedem mâine, zise Hugo, privindu-i cu ochii mijiți.

Claude clătină din cap.

— O să vină altcineva mâine. Noi plecăm, eu și Remy.

Se făcu liniște o clipă; apoi Hugo spuse:

— Atunci ne vedem când vă întoarceți.

Remy înghiți în sec. Apoi vârî mâna în cămașă și scoase peste cap un lanț de argint. O cruciuliță atârna de el.

— Dacă nu... dacă nu mă întorc, poți să i-o trimiți mamei? o întrebă pe Isabelle, dându-i lanțul. Îi spuse numele lui de familie și orașul din care era. Părea foarte speriat și foarte tânăr când întrebă, iar Isabelle spuse că nu avea să fie nevoie și încercă să-i dea cruciulița înapoi, dar el nu a vrut s-o primească. În schimb, îi mulțumi.

— Nu-i mare lucru. Eu... aș vrea să pot face mai mult să vă ajut, să-i ajut pe toți soldații, zise ea.

Remy îi zâmbi.

— Ce-ai putea să faci tu? Ești fată, o tachină el.

— Știu să lupt cu sabia. La fel de bine ca tine. Poate chiar și mai bine. Am exersat.

— Fetele nu luptă. Stai aici și taie verzele pentru noi, bine? Soldații trebuie să mănânce.

Isabelle se forță să zâmbească și le făcu din mână la plecare. Băieții ieșiră legănându-se cu căruța din curtea fermei și porniră pe alee. Ea se întoarse la șirurile de verze până să ajungă ei la drumul mare.

Timp de câteva minute prelungite, îi privi cum se îndepărtau, ținând cuțitul de recoltat de parcă avea în mână mânerul sabiei lui Tanaquill. Un dor cumplit o cuprinse în clipa aceea, o dorință îngropată atât de adânc în ea, încât nici nu-i putea spune numele. Era o foame mai adâncă și mai feroce decât foamea de mâncare, o foame care cânta în sângele ei și-i răsuna în oase.

Isabelle se întoarse și, cu un oftat apăsător, se aplecă înapoi la verze. Ea, Tavi și Maman mai aveau multe de tăiat dacă voiau să mănânce în seara aceea.

În timp ce muncea, își făcea griji pentru căruțele și burțile goale.

Dar n-ar fi trebuit s-o facă. Burta se mulțumește cu ușurință. Foamea din inima noastră e cea care ne omoară.

CINCIZECI ȘI CINCI

Era apusul, momentul preferat din zi al Isabellei.

Și îl petrecea în locul preferat, Pădurea Sălbatică.

Isabelle călărise cu Martin dincolo de pământurile familiei LeBenêt și descălecase de îndată ce ajunsese în pădure, ca să lase bătrânul cal să se odihnească. În timp ce înaintau printre copaci, Isabelle respiră adânc aerul curat de pădure. Trecuseră ani de când nu mai călcase în Pădurea Sălbatică. Uitase cât de îmbietor era mirosul pădurii – un amestec de frunze umede, putrezite; ace rășinoase de pin; și apele întunecate, mineralizate, din pâraiele stâncoase pe care le traversau. Luă aminte la toate semnele cunoscute în timp ce mergea – bolovanul alb uriaș, copacul despicat de fulger, un pâlc de mesteceni argintii – deși și-ar fi putut găsi drumul legată la ochi.

În cele din urmă, ajunse la destinație – un umbrar ascuns, departe în pădure. Totul era așa cum își amintea – coronamentul frunzos, tufele bogate de fructe, chiar și micuța inimă. Era tot acolo, pe un mal cu mușchi, cu forma dată de pietre și coji de nucă. Unele lipseau, dar majoritatea era tot acolo, albite de ploi și zăpadă.

Isabelle se așeză pe mușchiul moale și atinse una dintre pietre. Încercase din răsputeri să nu se gândească la Felix, de la vizita ei la marchiz, dar acum totul îi revenea în minte. Îl vedea chiar aici, pe ea de asemenea, așa cum erau în ziua în care făcuseră inima.

Erau cei mai buni prieteni. Suflete pereche. Din ziua în care mama ei se măritase cu tatăl Ellei și le adusese pe ea și pe Tavi să trăiască la Casa Durerii. El era fiul rândașului și iubea caii la fel de mult ca ea. Călăriseră oriunde împreună, prin pâraie și pajiști, adânc în Pădurea Sălbatică.

Încă de la început, Maman nu fusese de acord. În urmă cu doi ani, când Isabelle împlinise paisprezece ani și Felix șaisprezece, declarase că Isabelle era prea mare ca să se mai poarte ca un băiețoi. Era timpul să renunțe la călărit și să învețe să cânte și să danseze și să facă toate acele lucruri care caracterizau o doamnă adevărată, însă Isabelle nu voia să audă. Fugea cu Felix ori de câte ori avea ocazia. Îl adorase. Îl iubise. Și, apoi, într-o zi, descoperise că era îndrăgostită de el.

Veniseră călare în Pădurea Sălbatică și se opriseră în vârful

Scobiturii Diavolului, un canion împădurit. Oricât le-ar fi plăcut să exploreze, știau că nu trebuia să se aventureze în Scobitura Diavolului, căci era bântuită. În schimb, se întinseseră pe malul acoperit de mușchi și mâncaseră cireșele și prăjitura cu ciocolată pe care Isabelle o șterpelise de la bucătărie.

Când terminară și Felix ștergea cu mâneca sucul de cireșe de pe bărbia Isabellei, auziră o rămurică plesnind în spatele lor.

Se întorseseră încet. O căprioară roșcată se aventurase aproape de ei. Era la distanță de doar câțiva metri și alături de ea erau doi iezi, încă nesiguri pe picioarele subțiri. Boturile lor negre și boante erau lucioase și umede, blana moale avea pete albe și ochii negri erau mari și încrezători. În timp ce căprioara păștea și iezii se holbau la cele două animale ciudate, care stăteau pe mal, Isabelle simțise că-i plesnea inima de bucurie. Niciodată nu văzuse ceva mai frumos. Întinsese din instinct mâna spre mâna lui Felix. El o luase și o ținuse fără să-i dea drumul, chiar și după ce plecaseră animalele.

Ea se uitase în jos la mâinile lor și apoi la el, cu o privire întrebătoare, iar el îi răspunsese. Cu un sărut. Ei i se tăiase respirația și răsese; apoi, îl sărutase la rândul ei.

El mirosea ca toate lucrurile pe care le iubea ea – cai, piele, lavandă și fân.

Avea gust de cireșe, de ciocolată și de băiat.

Îi dădea o senzație mângâietoare de familiaritate și una periculoasă de noutate.

Înainte să plece, făcuseră inima împreună. Isabelle încă îi vedea, unul lângă altul, punând scoicile și cojile…

— Ce imagine drăguță, spuse o voce de lângă Isabelle.

Isabelle tresări; scoase un icnet. Imaginile dispărură ca petalele de trandafir purtate de vânt.

Tanaquill râse.

— Ah, fericirea muritorilor, zise ea. Trecătoare ca zorii, fragilă ca aripa de libelulă. Voi, biete ființe, o aveți, o pierdeți și apoi petreceți tot restul vieții chinuindu-vă cu amintiri până vă poartă bătrânețea către o moarte lentă și palidă. Zâna șterse o pată roșie din colțul gurii, cu degetul mare, și-l linse. Mai bine una rapidă și sângeroasă, dacă mă întrebi pe mine.

— Tu… ai văzut ce vedeam eu? întrebă Isabelle cu inima bubuind de la spaima trasă.

— Evident. Inima lasă ecouri. Acestea se păstrează ca niște

stafii.

Tanaquill era îmbrăcată într-o rochie din aripi albastre și strălucitoare de fluturi, cu marginile negre. O cunună de trandafiri negri îi împodobea capul; câțiva fluturi vii se aprinseseră pe cunună, iar aripile lor sclipitoare se deschideau și se închideau încet.

— Ai găsit bucățile din inima ta, Isabelle? întrebă Zâna-Zânelor.

— Eu – mai am nevoie de puțin timp, răspunse Isabelle, sperând ca Tanaquill să nu întrebe de ce. Nu voia să-i spună cât de prost se terminase excursia ei la orfelinat. Cel puțin, cred că știu ce sunt acum. Bunătatea, blândețea și milostenia.

Isabelle spera ca Tanaquill să fie încântată că măcar aflase care erau acele bucăți, chiar dacă nu le găsise încă, însă zâna nu era.

— Te-am pus să găsești bucățile din inima *ta.* Nu din inima altcuiva, zise ea cu răceală.

— Încerc. Chiar încerc! Eu…

— Aruncând cu ouă în orfani?

Isabelle se uită în jos, la cizme, cu obrajii în flăcări.

— Ai auzit de asta, spuse ea.

— Și dorința ta e aceeași… să fii frumoasă?

— Da, zise Isabelle hotărâtă, ridicând din nou privirea.

Tanaquill se întoarse cu spatele, mârâind, apoi veni din nou spre Isabelle.

— Te-am urmărit în copilărie. Știai asta? spuse ea, întinzând un deget cu gheară spre ea. Te-am urmărit în dueluri, legănându-te pe crengile copacilor, jucându-te de-a generalii… Scipio, Hannibal, Alexandru cel Mare. Niciunul dintre *ei* nu voia să fie frumos.

Frustrarea se aprinse în Isabelle.

— Alexandru nu a avut nevoie să fie frumos, răspunse ea. Mama *lui* nu-l punea să poarte rochii ridicole sau să danseze menuet. Alexandru era un împărat cu armate mari sub comandă și cu un cal de luptă magnific, pe nume Ducipal. Eu sunt o fată care abia poate merge. Și acela e calul *meu* magnific de luptă. Dădu din cap spre Martin care, în lăcomia lui, intrase atât de adânc într-o tufă de mure, încât nu se mai vedea din el decât fundul osos. Noi doi nu o să invadăm Persia prea curând.

Tanaquill părea că avea să vorbească din nou, în schimb

încremeni. Adulmecă aerul, apoi ascultă cum fac animalele, nu doar cu urechile, ci cu tot trupul.

Auzi și Isabelle. Plesnise o rămurică. Pași se apropiau printre frunze.

Zâna-Zânelor se întoarse spre ea.

— Încearcă mai tare, fato, spuse ea. Timpul nu e de partea ta.

Și apoi dispăru, iar Isabelle rămase singură cu oricine venea. Puțin oameni îndrăzneau să ajungă atât de departe în Pădurea Sălbatică în amurg. Isabelle își aminti de dezertorul care încercase să-i fure găinile. Încercase să o omoare. Ar fi încercat din nou, era sigură.

Blestemându-se că fusese atât de nesăbuită încât să meargă atât de departe de un loc sigur fără o sabie, un pumnal, nici măcar un briceag, Isabelle căuta disperată de jur-împrejur o armă – o creangă de copac, o piatră grea, *orice.* Atunci își aminti de darurile lui Tanaquill. Vârî mâna în buzunar, sperând ca unul dintre ele să se transforme în ceva cu care să se poată apăra, dar rămaseră doar osul, coaja și păstaia.

Isabelle știa că dăduse de necaz. Era cât pe ce să fugă la Martin, să încerce să iasă repede din pădure călare, când o siluetă apăru din penumbră, iar inima ei trădătoare tresăltă.

Acesta nu era un hoț de găini care venea spre ea, dar tot era un dezertor.

— Cel mai rău dintre toți, șopti Isabelle.

CINCIZECI ȘI ȘASE

Felix nu o văzu la început.

Era prea ocupat să privească în sus, străpungând înserarea. La ce anume privea, Isabelle nu-și dădea seama. Se împiedică de o rădăcină de copac, apoi întoarse brusc capul când o văzu. După ce șocul inițial trecu, un zâmbet larg i se întipări pe față. Ochii lui albaștri și frumoși se luminară.

Nu te bucura că mă vezi. Nu zâmbi. Nu e dreptul tău, zise Isabelle în tăcere.

— Isabelle, tu ești? strigă el. Ce cauți aici?

— Vorbesc cu zânele, răspunse Isabelle arțăgoasă. *Tu* ce faci aici?

— Caut un alun doborât sau măcar o creangă bună și groasă.

— De ce?

— Am nevoie de lemn de alun ca să-mi cioplesc comandanții. Pentru armata mea de soldați de lemn. De obicei, găsesc resturi de la mobila pe care o facem în atelier. Lumina din ochii lui slăbi puțin. Numai că, deocamdată, nu primim comenzi de dulapuri sau birouri. Doar de sicrie. La acelea folosim pin.

Își dădu traista jos de pe umăr și o așeză pe malul cu mușchi. Apoi se așeză lângă Isabelle.

— Am auzit de casa voastră. Îmi pare rău.

Isabelle îi mulțumi. El o întrebă cum era traiul la familia LeBenêt. Isabelle îi spuse că era mai bine decât să moară de foame. Conversația lor ar fi continuat cu întrebări și răspunsuri scurte, dacă nu s-ar fi scuturat violent tufele din apropiere.

Felix se sperie auzind sunetul.

— E doar Martin, explică Isabelle.

— Lasă-mă să ghicesc... mure, zise el râzând. Îți amintești când a mâncat o găleată întreagă pe care am cules-o pentru Adélie? Se lăsă pe spate, în timp ce vorbea și dădu cu mâna peste una dintre pietrele din inimă.

Se întoarse și ridică mâna.

— E tot acolo... spuse el, privind în jos.

Îi căută privirea Isabellei, doar pentru o clipă, și ceea ce văzu ea în profunzimile ochilor lui îi tăie răsuflarea – suferință, adâncă și apăsătoare ca a ei.

Nu se așteptase la asta. Nu se așteptase ca el să-și amintească inima și se întreba dacă își amintise alte lucruri care

se întâmplaseră aici. Dacă da, nu-i povesti amintirile lui. Ochii lui erau acum în altă parte, iar profunzimile lor se ascundeau de ea. Deschisese traista și căuta ceva înfrigurat înăuntru.

— Am ceva pentru tine, zise el. Repede. De parcă încerca să schimbe un subiect pe care nu-l deschisese nimeni.

Scoase aceleași unelte tipice meseriei lui, pe care le văzuse Isabelle când își golise traista în curtea marchizului, dar scotea și alte lucruri de acolo. Lucruri ciudate. O mână umană. O jumătate de față. Un set de dinți. Doi ochi.

Isabelle făcu ochii mari de groază.

Felix observă. Începu să râdă.

— Nu sunt *adevărate*, zise el, ridicând mâna și întinzând-o spre ea.

Isabelle o luă, aproape așteptându-se să o simtă caldă. Pielea pictată părea vie.

— De ce le ai? întrebă ea.

— Eu le-am făcut. Fac multe părți ale corpului acum, cu toți răniții din tabăra armatei. Sunt atât de căutate, încât colonelul Cafard nu mă lasă să mă înrolez. Am încercat, dar a spus că sunt mai valoros pentru armată lucrând cu jupânul Jourdan decât dacă aș lucra pentru el.

În plus, nu știi să tragi drept, își zise Isabelle, amintindu-și când avuseseră voie să tragă cu pistoalele tatălui ei vitreg. El nimerise orice în afară de țintă.

Felix continuă să scormonească în traistă, apoi scoase în cele din urmă un obiect și-l puse în poala Isabellei.

— Poftim. Ăsta e pentru tine.

Isabelle lăsă mâna în jos și se uită la ce-i dăduse. Era un pantofior din piele, subțire și cusut cu grijă, cu clin și șireturi deasupra bolții. Era greu.

— Ce este? întrebă ea.

Felix nu răspunse. În schimb, luă pantoful din mâna ei, desfăcu șireturile și trase orice era înăuntru care-l făcea greu. Când puse obiectul în mâinile Isabellei, ea văzu că era o bucată de lemn, sculptată în formă de degete. Fiecare era bine delimitat, separat de celelalte și netezit cu șmirghelul.

— Degete… spuse ea mirată.

— Degetele *tale,* zise Felix, luându-le înapoi.

— E un dar neobișnuit. Majoritatea fetelor primesc bomboane. Sau flori.

— Tu nu ai semănat niciodată cu majoritatea fetelor. Acum semeni? întrebă el cu o nuanță în glas. Puse degetele de lemn înapoi în pantof, apoi adăugă alături puțină lână de miel pe care o avea în traistă. Încearcă-l, zise el, întinzându-i pantoful.

Isabelle își ridică fusta și scoase cizma. Puse pantoful, apoi începu să lege șireturile.

— Nu e destul de strâns, zise Felix. Trebuie să se potrivească la fel ca o mănușă. Se aplecă deasupra ei, trase șireturile mai tare și le înnodă. Ridică-te, spuse după ce termină.

Isabelle se ridică. Pantoful se potrivea mai bine ca o mănușă; se potrivea de parcă era propria ei piele. Își puse cizma la loc.

— Fă un pas. Dar ai grijă. Nu uita că ți-ai redeschis cicatricea când ai căzut de pe Martin, spuse Felix.

Isabelle strânse pumnii. O făcea să-și dorească foarte mult ceva. Încă o dată. Și dacă pantoful nu mergea? Dacă o durea? Dacă nu făcea decât să înrăutățească lucrurile? El avea un talent să înrăutățească lucrurile.

— Hai, Isabelle. Ești mai curajoasă de atât. Fă un pas.

Vocea lui era provocatoare, îmbietoare, și Isabelle se speria de ea. El vedea teama ei și nu voia ca el s-o vadă. Cu grijă, puse piciorul jos, ținându-și respirația. Nu o durea. Expiră. Făcu un pas. Apoi încă unul. Greutatea degetelor sculptate era echilibrată perfect. Strânsoarea îi ținea degetele lipite de restul labei piciorului. Nimic nu aluneca și nu se freca. Nu se așteptase vreodată să mai meargă fără să șchiopăteze, iar acum mergea. Avea pasul drept și ușor.

Fericirea îi inunda trupul. Pășea scurt înainte și înapoi.

— Ia-o încet, o avertiză Felix.

Ea alergă înainte și înapoi.

— *Isabelle!*

Ea sări pe malul acoperit de mușchi și din nou jos. Stătu pe noul ei picior. Se învârti. Se aruncă. Râse în hohote. Veselă și emoționată, uită de ea însăși. Uită să mai fie stângace. Uită să mai fie furioasă.

— Mulțumesc, Felix. Mulțumesc! spuse ea și, dintr-un impuls, îl luă în brațe.

Nu văzu ochii lui Felix plini de dor când îl îmbrățișă. Nu știu că doar pentru o clipă el își apăsă obrazul de capul ei. Însă îi simți brațele încordate pe lângă corp. Îl simți cum se trăgea deoparte.

Rănită, făcu un pas înapoi.

— Isabelle, nu pot… începu Felix să spună.

— Ce nu poți? Să te apropii prea mult? întrebă Isabelle cu vocea gâtuită. Nu, n-ar trebui. Sunt distrusă. Și lucrurile distruse te fac să sângerezi.

— Ori mă dau în spate, ori te prind în brațe. Și pe urmă?

Isabellei nu-i venea să creadă ce auzea.

— E un fel de glumă proastă, Felix? întrebă mânioasă. Ar trebui să pleci. Du-te! Cât de departe poți.

— Am încercat asta deja, zise el.

Și apoi traversă spațiul dintre ei și îi cuprinse obrazul. Isabelle îl apucă de încheietură, vrând să o dea la o parte. În schimb, degetele i se strânseră în jurul ei. Se aplecă spre el, să-i simtă mai bine căldura trupului care-i topea împotrivirea.

— Nu, spuse ea. Nu e corect.

— Nu, nu este.

— Ai spus că mă iubești, dar nu era adevărat. Era o minciună. Cum ai putut să faci asta? Cum ai putut să mă minți, Felix?

Atunci, Felix o sărută, cu buze dulci, triste și amare, iar Isabelle îl sărută la rândul ei, apucându-l de cămașă, trăgându-l spre ea. El opri sărutul și ea privi în sus, căutându-i ochii, neînțelegând.

— Atât de mult nu te iubeam, spuse el cu vocea răgușită. Atât de mult nu te iubesc nici acum.

Și apoi își luă traista și se îndepărtă, lăsând-o singură pe Isabelle în bezna tot mai mare.

— Pleci? strigă ea după el. Din nou?

— Ce-ar trebui să fac? Să te las să-mi frângi inima a doua oară?

— Eu? izbucni ea. *Eu?*

Isabelle pășea de colo-colo, furioasă. Apoi ridică o alună care căzuse din copac, rotundă și verde, în coajă, și o aruncă în spatele lui.

Îl rată cu mult.

CINCIZECI ȘI ȘAPTE

— Aș vrea să închiriez o trăsură, spuse Ursitoarea fetei de la recepție. Către Marsilia. Peste o săptămână. Mi s-a spus că pot face aici aranjamentul.

Stătea în holul aglomerat al hanului din sat. Călătorii veneau și plecau. O pisică într-o cușcă de răchită mieuna. Fetița care ținea cușca plângea. Mama ei agasată încerca să-i amuțească.

— Da, doamnă, spuse fata. Câți pasageri?

— Doar eu, slujitoarea mea și cufărul nostru. Mă numesc Madame Sévèrine. Stau la familia LeBenêt.

— Foarte bine, doamnă, zise fata, dând din cap. Fac pregătirile și trimit un băiat la fermă să confirme. Apoi își împreună mâinile pe tejghea.

Ursitoarea se încruntă.. Nu voia ca rugămintea ei să fie uitată sau încurcată.

— Asta e tot? N-ar trebui să scrii într-un registru?

Fata zâmbi. Se bătu cu degetul în tâmplă.

— Ăsta e registrul meu. Nu știu să scriu. Nu vă faceți griji, doamnă. Mă ocup eu de trăsură.

Ursitoarea fusese atât de distrasă de zgomot, încât nu observase ochii albaștri-deschiși ai fetei, care priveau drept în față fără să vadă.

Ah, da, fiica hangiului... Odette, se gândi ea. Încercă să evoce detaliile de pe harta fetei și-și aminti vag o viață nefericită. *Rămâne fără dragostea ei adevărată, asta era?* se întrebă ea. Ei, bine, orice soartă desenase pentru ea, Volkmar cu siguranță o modificase. Fata avea să sfârșească drept o victimă a războiului, la fel ca restul sătenilor.

Ursitoarea îi mulțumi și se întoarse să plece, dornică să părăsească hanul șubred. Cât de bine era știind că în curând avea să-și ia rămas-bun de la Saint-Michel și de la povestea neplăcută ce o adusese aici. Lucrurile urmau să devină și mai neplăcute. Semnificativ.

— Pleci atât de repede? spuse o voce lângă cotul ei. Probabil că te simți foarte încrezătoare. Nu-mi pot imagina de ce.

Buna dispoziție a Ursitoarei se strică.

— Marchize, zise ea privindu-l. Întotdeauna o plăcere. Chance era elegant cu pălăria neagră, jacheta gălbuie ca untul și pantalonii bufanți. Îi oferi Ursitoarei brațul și ieșiră împreună din

han.

— Unde ți-e trăsura? Te însoțesc, spuse Chance.

Ursitoarea arătă în lungul străzii către Losca, dar ea stătea pe capra unei briști de lemn, ținând hățurile lui Martin.

— Iat-o. E tot atât de confortabilă pe cât e de elegantă. Chance râse și porniră. Înclină capul spre ea, în timp ce mergeau.

— Doar pentru că ai ars casa Isabellei, spuse el cu o voce joasă, nu înseamnă că ai câștigat pariul. Am stabilit reguli, mai știi? Niciunul din noi nu poate forța alegerea fetei.

Ursitoarea își luă o mimă nevinovată.

— Doar nu crezi că *eu* mi-am băgat nasul în treaba asta?

— Chiar două nasuri, de fapt, zise Chance. Isteață manevră, să le inviți la ferma LeBenêt. Dar și eu pot să le invit să locuiască la mine. Și o s-o fac.

— Poți, dar nu vor veni. Le-am spus că ești un om de moravuri îndoielnice.

— Atunci o să merg eu la ele, ripostă Chance.

Ursitoarea zâmbi îngâmfată.

— Nu, nu cred. Aud că există o baroană tânără și frumoasă care trăiește în satul alăturat…

— Este? spuse Chance senin, luând o scamă invizibilă de pe haină.

— Îi plac foarte mult jocurile de cărți. Și îi place să parieze pe săruturi în loc de monede – o înclinație pe care soțul ei nu o vede deloc cu ochi buni.

— Nu prea poți să dai vina pe *mine* pentru ce s-a întâmplat, zise Chance supărat. Nici măcar nu a *pomenit* de vreun soț!

— Mi s-a spus că baronul e bun țintaș.

— Foarte, zise Chance amărât. Mi-a găurit pălăria preferată.

— Au ajuns veștile la doamna LeBenêt. Și la mama fetelor. M-am asigurat. Sunt scandalizate. Dacă aș fi în locul tău, n-aș călca pe acolo, spuse Ursitoarea. Apoi schimbă subiectul. Ce căutai tu la han, de fapt?

— Trimit un om la Paris să-mi aducă niște șampanie mai bună, răspunse Chance. Și o roată de brânză Stilton. Ceai bun și tare. Și ziare. Ochii lui calzi îi întâlniră pe cei reci ai Ursitoarei. E îngrozitor la țară. Trebuie să fim de acord măcar în privința asta.

— Într-adevăr, zise Ursitoarea întristată. Și eu am trimis recent la Paris după câteva lucruri de preț, ca să mai îndulcesc

plictiseala vieții cu doamna LeBenêt.

— E chiar atât de rău?

— Femeia e atât de zgârcită, încât folosește același zaț de cafea de zece ori. Mi-aș vinde sufletul pentru un ibric de cafea bună. Bătrâna râse. Dacă aș avea suflet, adică. Ah, marchize, dacă ar ști acești muritori, dacă ar înțelege cât de cât mormântul și eternitatea pe care o vor petrece sub el, ar mânca o ciocolată la micul dejun, caviar la prânz și ar cânta arii în timp ce curăță la porci. Cea mai groaznică zi pe pământ e mai bună decât orice zi sub el. În fine. În curând, vom pleca de aici. Cel puțin, *eu* voi pleca.

Ajunseră la brișcă. Chance își înclină pălăria spre Losca.

— Eu n-aș fi atât de sigură, spuse el. Magiciana mea a fost în Pădurea Sălbatică aseară și a fost martora unei întâlniri oarecum romantice. A găsit o bucată din inima ei, mai rămân două.

Ursitoarea îl privi cu un zâmbet acru și spuse:

— E nevoie de timp ca să găsești bucăți din inima ta. Cum arată craniul? Știi despre care vorbesc, nu-i așa? Cât timp mai are? Săptămâni? Zile?

Chance strânse din buze. Mușchii fălcilor se încordară.

— *Zile,* da. Așa credeam și eu, spuse Ursitoarea încetișor. Îl mângâie pe braț. Să-ți facă plăcere șampania.

CINCIZECI ȘI OPT

Bette, rumegând nutrețul, clipea din ochii căprui și răbdători.

— Ce fată cuminte ești, Bette, zise Isabelle, mângâind crupa vacii.

Se așeză pe un scăunel de lemn, își lipi obrazul de burta moale și caldă a vacii și începu s-o mulgă. Respirația înceată a lui Bette, sunetul ritmic al laptelui curgând în găleata de lemn, o făceau pe Isabelle să fie și mai somnoroasă. Abia închisese ochii în timpul nopții. Imaginea lui Felix îi umplea mintea. Cuvintele lui furioase îi răsunau în cap.

Cum o putea acuza că-i frânsese inima, când el o frânsese pe a ei?

Amintirile Isabellei o duceau înapoi în timp într-un loc unde nu voia să meargă. După sărutul lor din Pădurea Sălbatică, atunci când își dăduseră seama prima dată că erau îndrăgostiți, ea și Felix hotărâseră să fugă împreună. Amândoi știau că Maman nu avea să-i lase niciodată să fie împreună, așa că făcuseră un plan: aveau să-i ia pe Nero și pe Martin și să plece în Italia. Felix avea să-și găsească de lucru la Roma ca ucenic la studioul unui sculptor. Isabelle avea să-și petreacă zilele dând lecții de călărie, iar serile, ea și Felix aveau să viziteze vechile ruine ale orașului, plimbându-se pe unde pășiseră Cezarii, mergând pe aceleași drumuri pe unde mărșăluiau armatele lor.

Și când Felix devenea și el sculptor, celebru și foarte bogat, aveau să plece în Mongolia, la curse de cai, împreună cu căpeteniile de trib. Să privească vulturii vânând în stepa rusească. Să călărească pe cămile cu beduinii. Să descopere toată lumea minunată.

Dar Maman le descoperise planurile. Înfuriată, îl concediase pe tatăl lui Felix și alungase familia de acolo. Înainte să plece însă, Felix se cățărase pe vița de la fereastra dormitorului Isabellei și se jurase că avea să vină înapoi după ea. Urmau să se întâlnească în Pădurea Sălbatică. Avea nevoie de câteva zile ca să găsească un loc unde să stea familia lui, spunea el, apoi avea să lase un bilet în scorbura teiului, spunându-i când.

Isabelle își pregătise un bagaj și-l ascunsese sub pat. În fiecare noapte, după ce se culca Maman, coborâse pe viță și traversase în fugă curtea către tei, sperând să găsească biletul lui Felix. Dar acesta nu venise niciodată.

Vara se preschimbă în toamnă, apoi în iarnă. Vânturile înghețate și zăpada grea o împiedicară să mai iasă noaptea din cameră, dar deja nu mai conta; renunțase. Felix însemnase o lume întreagă pentru ea, dar ea nu însemnase nimic pentru el.

Câte nopți adormise plângând, în timp ce Tavi o legăna? Cumva, aflase și Ella. Se purtase mai frumos ca niciodată cu Isabelle, însă ea, cu inima frântă și nefericită, nu fusese în schimb decât răutăcioasă.

Iar acum Felix venise înapoi. Făcuse un pantof pentru ea. O făcea să creadă că încă îi păsa de ea. O ținuse în brațe și o sărutase în Pădurea Sălbatică, apoi se purtase de parcă era vina ei pentru ce se întâmplase. Sau pentru ce nu se întâmplase.

Și iat-o aici, tulburată și nedormită din cauza unui om care, orice ar fi făcut sau ar fi spus, tot nu-i păsa destul ca să-i spună de ce plecase. Era o prostie; *ea* era proastă. Avea lucruri mai importante pentru care să-și facă griji. Trăia într-un hambar. Avea o singură rochie. Mama ei confunda mereu o varză cu ducele de Burgundia.

Bette mugea nerăbdătoare; Isabelle nu-și dăduse seama, dar o mulsese până la ultima picătură. Cu ceva efort, își alungă din minte gândurile despre Felix și ridică găleata cu lapte. Bette era ultima vacă despre care știa că trebuia mulsă în seara aceea și Isabelle era bucuroasă. Treburile zilei păreau nesfârșite și era dornică să termine.

Luă găleata cu lapte și se grăbi spre lăptărie. Pierdută în gânduri, nu auzi vocile înfuriate dinăuntru până nu ajunse în prag.

— Ești o proastă!

— Nu, *tu* ești prost!

Hugo și Tavi stăteau la câțiva centimetri unul de altul, țipând. Isabelle lăsă găleata jos cu zgomot și se băgă între ei.

Prin bariera de remarci și gesturi nepoliticoase, reuși să înțeleagă că Tavi adăugase niște lucruri la una dintre bucățile de brânză, când o așezase în oală, cu o seară înainte. Miere din stupii de la fermă. Sedimente de la o ploscă veche de vin. Și puțin oțet.

— Dar nu așa se face! se răsti Hugo. Ai văzut-o? E urâtă. Nu arată precum celelalte. Are pete. Și un miros ciudat. E diferită!

— E atât de rău să încerci ceva nou? se răsti și Tavi. Nu vreau decât să văd dacă și cum afectează aroma substanțele. Miere,

resturi de vin, oțet – toate conțin diferite microorganisme…

— Despre ce vorbești?

— Microorganisme? repetă Tavi. Forme de viață unicelulare? Știi… Leeuwenhoek? Părintele microbiologiei?

Hugo o privea inexpresiv.

— Microorganismele acidulează laptele, explică Tavi. Îl acresc. Brânza devine brânză prin procesul de fermentație.

Hugo bombă pieptul.

— Brânza devine brânză prin brânzificare, zise el agresiv.

Tavi clipea spre el. Apoi ridică brațele în aer.

— Bine, Hugo, spuse ea. Ideea este că, dacă schimbăm un singur factor al procesului de… *brânzificare,* doar puțin, rezultatul se poate schimba.

— Și ce dacă?

— Așa că am putea la fel de bine să găsim și altceva în afară de brânza albă, ștearsă și plictisitoare. N-ar fi interesant?

— Mi-aș dori ca tu să nu fi venit niciodată aici.

— Și eu la fel.

— Schimbi lucrurile. De ce trebuie să faci asta?

— Mă întreb dacă i-a spus cineva asta lui Da Vinci, lui Newton sau Copernic. Tavi își propti mâinile în șolduri și își schimbă glasul. Oh, *Doamne,* Nicolas. *Trebuia* să pui pământul să se învârtă în jurul soarelui? Ne plăcea mult mai mult când era invers!

— Ei erau bărbați. Tu ești fată, spuse Hugo încruntat. Fetele nu schimbă lucruri. Ele coc lucruri. Le cos. Le și șterg. Ca mesele. Și nasurile.

Tavi luă o cârpă și-i frecă fața lui Hugo cu ea.

— Și fundurile, zise ea și plecă.

Hugo înjură. Lovi cu piciorul o scândură din podea.

— Îi place să facă experimente, zise Isabelle, sperând să-l îmbuneze.

— Am văzut brânza. E stricată, spuse Hugo. Mama o să facă o criză.

— Poate că Tavi are dreptate. Poate o să demonstreze ceva minunat, spuse Isabelle. Ridică găleata și turnă laptele într-o covată. O să fie bine. O să vezi.

Dar Hugo deja nu se mai gândea la brânză.

— Nu o să se mărite niciodată, spuse el. Niciun bărbat nu vrea o femeie care nu vrea să facă nimic din ce i se spune.

Isabelle se zbârli.

— Tavi nu vrea un bărbat. Ea vrea matematică, spuse ea în apărarea surorii.

— Matematica nu o să vă scoată pe amândouă de aici. Dar un bărbat ar face-o. Și mă duc să văd dacă mama sau Mătușica pot găsi unul, zise Hugo și se îndepărtă. Isabelle dădu ochii peste cap.

— Mult noroc. Dacă Maman nu a reușit, mă îndoiesc că vor reuși ele.

Rămasă singură în lăptărie, Isabelle se aventură în spate, să vadă brânza care stârnise atâta supărare. Era pe un suport de pe partea stângă a camerei. O zări imediat.

Hugo spusese că era urâtă, dar Isabellei i se părea interesantă. Petele verzi ici și colo, înclinarea, mirosul puternic pe care-l împrăștia – toate o scoteau în evidență față de celelalte, care păreau șterse și fudule, toate la fel.

— Ai putea să faci ceva pentru tine, i se adresă ea bucății de brânză. Dar nu avea speranțe prea mari. Să fii diferit nu era ceva tolerabil printre bucățile de brânză.

Sau printre fete.

CINCIZECI ȘI NOUĂ

Seara era caldă și senină. Soarele la apus picta cerul în nuanțe strălucitoare de portocaliu și roz; mirosul de trandafiri plutea în aer.

Era liniștit. Era pașnic. Isabelle se ruga să dureze.

Tavi și Hugo stăteau unul lângă altul pe o bancă de lemn, în umbra hambarului. Munceau în tăcere. Niciunul nu vorbise cu celălalt după cearta de ieri din lăptărie.

Măcar nu mai urlă, își zise Isabelle.

Ea și Maman stăteau pe iarbă, în partea opusă. Decojeau mazăre, într-un castron mare, pentru o supă pe care voia doamna să o facă. Isabelle se uita din când în când la Tavi și la Hugo. Își dorea să mențină pacea. Știa că prezența lor acolo era aranjată de Mătușica, nu de doamna, și, în mod sigur, nu de Hugo. Șederea acolo depindea de munca grea și de a nu se face neplăcute. Avea să-i amintească lui Tavi acest lucru seara, când mergeau la culcare.

Ea și Tavi dormeau alături acum în hambar. Vorbeau înainte să adoarmă, mult mai mult decât pe vremea când fiecare avea dormitorul ei în Casa Durerii. Seara trecută, Isabelle îi povestise surorii ei despre întâlnirea cu Felix în Pădurea Sălbatică și îi arătase pantoful.

— Mi s-a *părut* mie că mergi mai bine, spusese ea. Și? adăugase nerăbdătoare.

— Și nimic. Nu există și. Isabelle se hotărâse să păstreze cearta și sărutul secrete.

— Ce păcat. Mereu mi-a plăcut de Felix. Tavi tăcuse o vreme; apoi spusese: Mă întrebam doar…

— Ce te întrebai?

— Dacă încă mai cauți bucățile din inima ta. Pentru că aș zice că el cu siguranță…

— Nu e una dintre ele, spusese Isabelle cu fermitate, întorcându-se pe o parte.

— Castronul e plin, spuse Hugo acum, alungându-i Isabellei gândurile.

Ea se ridică și se întinse.

— I-l duc înăuntru doamnei și o să iau…

Altul, voia să spună, dar un urlet înfiorător îi tăie vorba.

Ea și Tavi se uitară una la alta, speriate. Maman scăpă păstaia

din mână.

Țipătul se auzi iar. Venea din lăptărie și fu urmat de un singur cuvânt strigat.

— Huuuuuuuuuuuuugo!

Hugo se sprijini de peretele hambarului și gemu.

— Înainte era liniște aici. Era plăcut, zise el. Mă rog, poate nu plăcut, dar cu siguranță era liniște. Din orice motiv ar țipa mama, e din cauza voastră. Sunt sigur.

Se auzi încă un țipăt.

— Haide, Hugo! zise Isabelle, trăgându-l de mână. Pare că e rănită!

Începu să alerge spre lăptărie; ceilalți veneau din urma ei. Când ajunseră, văzură că Mătușica era deja acolo.

— Eram în bucătărie... Am auzit țipete. S-a rănit careva? întrebă ea cu mâna la piept.

Înainte ca oricine să-i răspundă, Hugo împinse ușa lăptăriei și pași înăuntru. Ceilalți îl urmară. Când Isabelle intră în cameră, o duhoare care-i înțepa ochii o trăsni.

— Ce *este* aia? strigă ea.

— E un monstru! urlă doamna LeBenêt. O mârșăvie!

Stătea în spatele camerei, printre bucățile de brânză care se uscau, arătând cu degetul la una. Isabelle veni mai aproape și icni când văzu vinovatul. *Era* un monstru – zbârcit, diform, acoperit de mucegai.

— Dumnezeule mare, *mirosul*! spuse Mătușica, ducându-și batista la nas.

— A picioare murdare.

— A ouă stricate.

— A canal.

— A câine mort, zise Hugo.

— Un câine mort care putrezește la soare de o săptămână, adăugă Isabelle.

— Și transpiră, spuse Hugo.

— Practic, câinii nu transpiră, explică Tavi. Cel puțin, nu așa ca oamenii. Câinii nu transpiră, cu atât mai mult când mor.

— Câinele ăsta transpiră, zise Hugo. Uită-te la ea!

În scurta vreme de când stăteau toți acolo, picături de lichid galben și limpede erupseseră din bucata de brânză. Se rostogoleau pe alături și cădeau pe podea.

— Asta e prea de tot. Vreau să plecați toate trei. În seara

asta! strigă doamna.

Un zâmbet lumină fața lui Hugo.

Isabellei îi bătea inima cu putere.

— Nu, madame, vă rog! imploră ea. Nu avem unde să ne ducem!

— Sora ta ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să-mi strice brânza!

— Haide, Avara, o liniști Mătușica, luând-o de braț. Să nu ne pripim. Fata a făcut o greșeală, atâta tot!

— De fapt, a fost un experiment, nu o greșeală, o corectă Tavi, uitându-se de aproape la brânză. Trebuie să modific ipoteza.

— Afară! răbufni doamna. În seara asta! Se întoarse spre fiul ei. Hugo, ia asta – câinele ăla mort și asudat de aici în clipa asta, până nu le infectează și pe celelalte. Arunc-o în pădure sau într-o groapă!

Mătușica o îndemnă pe doamna spre ușă. Când doamna ieși afară, Mătușica se întoarse spre Isabelle.

— Ajută-l pe Hugo să curețe mizeria asta, copilă. O să aranjez eu lucrurile. O mângâie pe Isabelle pe obraz, apoi fugi după doamnă.

Isabelle își sprijini fruntea în podul palmelor, încercând să gândească. Era un dezastru. Dacă Mătușica nu reușea să o convingă pe doamna? Dacă insista să plece?

— Ești mulțumit acum? îl întrebă Tavi pe Hugo, care încă rânjea. Ai scăpat de noi. Să ai grijă să arunci niște țărână peste oasele noastre, după ce o să murim de foame într-un șanț.

— Eu... n-am crezut că o să *muriți de foame,* zise Hugo cu zâmbetul mai palid.

— Dar *ce* credeai că o să facem? întrebă Tavi.

— Nu da vina pe mine! Nu e vina *mea.* Tu ești cea care îngreunează lucrurile!

— Pentru cine?

— Nu poți să te faci și tu plăcută? Nu poți măcar să încerci?

Ceva se schimbă atunci la Tavi. Întotdeauna fusese obraznică, lăsând sarcasm în urma ei, așa cum lasă o ducesă blănurile. Dar nu de data asta. Hugo îi străpunsese armura și din rană curgea sânge.

— Pentru cine să încerc, Hugo? repetă ea cu vocea gâtuită. Pentru băieții bogați care se duc la Sorbona deși sunt prea proști

să rezolve o simplă ecuație de gradul patru? Pentru vicontele lângă care am fost așezată la un dineu, care a încercat să-mi bage mâna pe sub fustă cât au ținut cele cinci feluri de mâncare? Pentru doamne îngâmfate, de societate, care mă măsoară din priviri și strâng din buze și spun că nu, nu sunt bună pentru fiii lor, pentru că am bărbia prea ascuțită, nasul prea mare și vorbesc prea mult despre numere?

— Tavi... șopti Isabelle. Se duse la ea, încercă să o prindă cu brațul, dar Tavi se scutură.

— Am vrut cărți. Am vrut matematică și știință. Am vrut o educație, zise Tavi cu ochii strălucind de emoție. Am primit corsete, rochii și pantofi cu toc înalt în schimb. M-a întristat, Hugo. Și pe urmă m-a înfuriat. Așa că nu, nu pot să mă fac plăcută. Am încercat. Iar și iar. Nu merge. Dacă mie nu-mi place cine sunt, de ce ți-ar plăcea ție?

Și pe urmă plecă. Iar Hugo și Isabelle rămaseră în picioare în lăptărie, stânjeniți și tăcuți. Isabelle se întinse după mop și găleată, care erau păstrate după ușă, să curețe mizeria care se aduna.

— Bravo, Galileo, murmură Hugo pe înfundate.

Dar Isabelle îl auzi.

— Ar putea fi. Ar putea fi Galileo, Da Vinci și Newton la un loc dacă ar avea ocazia, dar nu o va primi niciodată. De asta e așa cum este. Făcu un pas ezitant spre el. Hugo, nu ne obliga să plecăm. Te rog!

— Nu înțelegi. Există un motiv pentru care voiam... Scoase o înjurătură. Nu contează.

— Ce motiv? Despre ce vorbești?

Hugo clătina din cap. Se duse spre ușă.

— Unde te duci? întrebă Isabelle.

— E o cutie veche de lemn pentru ceai în hambar. E căptușită cu plumb. Să sperăm că o să ascundă mirosul. O să pun câinele mort în cutie, cutia în căruță, apoi o să găsesc un puț vechi unde s-o arunc. Poate o să mă arunc și pe mine, dacă tot sunt acolo.

Isabelle îl urmări plecând, cu o expresie temătoare pe față. Era cumplit. Avea să se ducă la Mătușica. De îndată ce ea și Hugo curățau mizeria. Dacă bătrâna nu reușise să o facă pe doamna LeBenêt să se răzgândească, aveau să rămână pe drumuri. Neajutorate. Ca și moarte.

ȘAIZECI

Chiar înainte de zorii zilei, în Pădurea Sălbatică, o vulpe își pândea prada.

Obiectul atenției ei, o veveriță roșcată, era pe jos, ocupată să adune nucile căzute.

Rămânând în umbrele întârziate, vulpița se furișă mai aproape. Se încordă, dezveli dinții, dar chiar când era gata să sară, o bufniță uriașă și moțată ateriză pe o creangă deasupra ei, scuturând zgomotos frunzele.

Cu un țipăt speriat, veverița dădu drumul nucilor și alergă spre cuib. O secundă mai târziu, dispăru și vulpea. În locul ei se afla o femeie cu părul castaniu și o rochie cenușie. Se întoarse brusc în loc. Ochii ei verzi scăpărau.

— Acela era *micul dejun*! strigă ea spre pasăre.

Vietăți mici și mari fugiră spre vizuinile lor auzindu-i vocea. Căprioarele se ascunseră în desișuri. Privighetorile își întinseră aripile peste pui.

Dar bufnița nu părea tulburată. O lăsă pe Zâna-Zânelor să se înfurie. Alesese o creangă bună și înaltă pe care să stea. Acum țipa la ea.

Tanaquill miji ochii.

— Pentru *asta* m-ai lăsat fără mâncare?

Bufnița țipa mai departe.

— Și ce-i cu asta? mârâi Tanaquill. Ursitoarea și Chance, unul atacă, iar celălalt contraatacă. De parcă vietățile ar fi mai mult decât niște piese pe o tablă de joc. Treburile lor nu mă privesc. Se întoarse cu spatele la pasăre și, învârtindu-și fustele, se îndepărtă. Dar bufnița strigă după ea, țipând aspru de câteva ori.

Tanaquill se opri brusc.

— Un armăsar? întrebă ea. Încet, se întoarse în loc. Ursitoarea a făcut asta?

Bufnița dădu din capul mare și cenușiu.

Tanaquill se plimba înainte și înapoi, făcând frunzele moarte să foșnească sub tălpile ei. Bufnița plesni din cioc.

— Nu, *nu* o să-i spun lui Chance, răspunse ea. O să cumpere calul și o să i-l dea cadou fetei. O să mă ocup singură de asta.

Tanaquill își linse buzele. Dinții ei ascuțiți sclipeau în lumina palidă a dimineții.

— Isabelle a recâștigat prima bucată din inima ei, deși refuză s-o recunoască. Va fi nevoie de curaj ca să obțină a doua bucată. Zâna pocni din degete. Hai, bufniță. Să vedem dacă mai are așa ceva.

ȘAIZECI ȘI UNU

Satul aproape că uitase de Isabelle.

Saint-Michel era atât de aglomerat din pricina refugiaților obosiți și dezorientați, disperați să cumpere mâncare, încât nevasta brutarului, măcelarul și vânzătorul de brânză aveau lucruri mai bune de făcut decât să o chinuie.

În dimineața asta, se trezise vânzând legume la piață cu Hugo, pentru că doamna, care mergea de obicei cu el, era ocupată să îngrijească o vacă bolnavă. Tavi avea șanse mai mari să facă vreun experiment cu varza decât să o vândă, așa că sarcina căzuse pe umerii Isabellei. Deși nu se bucurase de ideea de a se întoarce în sat, se apucă de treabă fără să se plângă. Cumva, Mătușica reușise să o convingă pe doamna să le lase să rămână și, Isabelle, profund ușurată, era hotărâtă să nu-i dea vreun motiv să se răzgândească.

Ea și Hugo fuseseră copleșiți de clienți de când intraseră în piață. Refugiații, toți trăind în corturi sau căruțe pe câmpurile împrejmuitoare, se băteau pe verze și cartofi. Isabelle nu știa de unde veniseră toți, așa că îi întreba și ei îi spuneau.

Volkmar întețise atacurile asupra satelor din jurul Parisului, îi explicau ei. Își văzuseră fermele prădate, casele arse. Mulți nu scăpaseră decât cu viața. Regele se lupta cu vitejie, dar soldații lui erau decimați. Marele duce fusese văzut călărind prin țară cu o caravană de căruțe, cerând cetățenilor care aveau arme de orice fel – puști, săbii, topoare, *orice* – să le doneze efortului de război. Regina călătorea împreună cu el, căutând copii rămași orfani și ducându-i în locuri sigure.

Unii refugiați erau slabi și bolnavi. O femeie în vârstă, trăgând după ea patru nepoți, o imploră pe Isabelle să-i dea frunzele care căzuseră de pe căpățânile de varză. Isabelle îi dădu o varză întreagă și nu-i ceru bani. Femeia o îmbrățișă. Hugo văzu întâmplarea. Se încruntă, dar nu o opri.

O mai văzu și altcineva făcând asta.

— Asta nu schimbă nimic, Isabelle, zise Cecile, apropiindu-se de căruță. Tot urâtă ești.

Isabelle simți cum se îmbujorează de rușine. Satul *nu* uitase de ea. Nu avea să o facă niciodată, nu când Cecile era acolo ca să le amintească tuturor. Încercă să se gândească la ce ar putea spune, dar înainte scoată un sunet, Hugo vorbi:

— Schimbă ceva pentru bătrâna aceea, zise el.

Isabelle îl privi. Era recunoscătoare că-i sărise în apărare, dar și surprinsă. Știa că nu o plăcea prea mult. După obrazul încordat și duritatea din ochii lui, bănuia că pe Cecile o plăcea și mai puțin. Nu avu multă vreme să se întrebe de ce, pentru că alt refugiat, un bătrân, se apropie de căruță și ceru o livră de cartofi.

— Nu cumpăra de la ea! zise Cecile când el îi întinse o monedă. Nu știi cine e? Isabelle de la Paumé, una din surorile vitrege urâte!

Bătrânul râse fără veselie. Râsul se transformă într-o tuse adâncă, zguduitoare. Când vorbi din nou, spuse:

— Nimic nu e mai urât ca războiul, domnișoară, apoi se îndepărtă cu marfa cumpărată.

Cecile pufni pe nas. Arăta de parcă i-ar fi plăcut să spună ceva isteț și usturător, dar istețimea nu era punctul ei forte, așa că o șterse de acolo.

La vreo oră după ce plecase Cecile, Isabelle și Hugo vândură ultima varză. Isabelle adună frunzele verzi desprinse de pe fundul căruței, le întinse unui băiat mic și desculț, într-o cămașă subțiată și-i spuse să le ducă mamei lui să le fiarbă în supă. Apoi scutură șorțul de pânză pe care i-l dăduse Hugo să-l poarte – singurul buzunar fiind plin cu monede – și i-l dădu.

Dar Hugo clătină din cap.

— Păstrează-l. Ia-l și pe al meu, spuse el, dezlegându-și șorțul.

— De ce? Unde mergem? întrebă Isabelle luându-i șorțul.

— Eu… ăăă… am o treabă de făcut. Întoarce-te fără mine. Te prind din urmă. Își șterse vârful cizmelor de spatele pantalonilor, în timp ce vorbea, apoi scuipă în palme și-și netezi părul vâlvoi.

Isabellei i se părea că se poartă foarte misterios. Împături cu grijă ambele șorțuri, ca să nu cadă monedele și le ascunse sub capra căruței.

— Și, Isabelle?

— Da?

— Dacă ajungi acasă înaintea mea, nu-i spune mamei că am plecat cu o treabă. Zi-i că m-am dus să repar un gard de la pășune sau ceva.

Isabelle îi acceptă rugămintea, mai curioasă ca niciodată. Apoi Hugo trase de laturile hainei, inspiră adânc și își văzu de drum. Isabelle se urcă pe capră și trase de hățuri. Martin porni la drum.

Terminaseră devreme la piață și era bucuroasă. Însemna că începea din vreme munca de peste zi.

Abia ieșise din piață, când îl zări pe Hugo din nou. O ajuta pe Odette să traverseze strada. Ea îl luase de braț. Avea fața întoarsă spre a lui. Purta o rochie albastră drăguță. Părul blond era adunat într-un coc. Avea un trandafir roz înfipt într-o parte a cocului.

Probabil că se duce la o petrecere sau o nuntă, își zise Isabelle. *Pun pariu că s-a rătăcit și Hugo o ajută să-și găsească drumul.*

Era un gest frumos din partea lui. Odette nu avea o viață ușoară. Majoritatea sătenilor erau buni cu ea, dar câțiva – ca și Cecile – nu erau.

Cine știa că era în stare de așa ceva? se gândi Isabelle, îmbunându-se față de Hugo, dar numai puțin.

Câteva minute mai târziu, ieșea din sat către o răscruce de drumuri. La dreapta era drumul către ferma LeBenêt. La stânga era râul și diversele afaceri care nu aveau voie să activeze în sat din cauza mirosului pe care îl făceau sau pentru că riscau un incendiu – tăbăcăria, fierăria, vopsitoria, abatorul.

Isabelle era atât de pierdută în gânduri – întrebându-se dacă Tavi reușise să mulgă vacile dimineață fără să facă probleme și dacă Maman tăia verzele sau stătea la discuții cu ele – încât nu văzu animalul stând direct în mijlocul intersecției, privind și așteptând, de parcă o aștepta pe ea.

Până să ridice capul și să-și dea seama că o vulpe îi bloca drumul, era prea târziu.

ȘAIZECI ȘI DOI

Vulpea alergă spre Martin cu capul în jos și dinții dezveliți. Sări sub el și se împletici printre picioarele lui, mârâind și mușcând, apucându-l de copite.

Îngrozit, Martin țâșni spre stânga, smulgând hățurile din mâinile Isabellei. Căruța se smuci cu putere, aruncând-o pe bancă. Reuși să se îndrepte, însă nu să prindă și hățurile.

— Oprește-te, Martin! Oprește-te! țipă ea, dar calul, înnebunit de frică, alergă mai departe. Vulpea venea din urma lor, alergând pe lângă el și mârâind. Căruța se zdruncina pe drumul spart, către râu, iar Isabelle se ținea disperată de capră. Goniră pe lângă clădiri și curți. Bărbații încercau să-l oprească pe Martin, dar nimeni nu îndrăznea să iasă în calea lui. Și atunci se văzu râul.

Nu o să se oprească! își zise Isabelle. O *să galopeze direct de pe doc. O să ne înecăm amândoi!*

Și, atunci, la fel de repede pe cât apăruse, vulpea dispăru, iar Martin, epuizat, încetini, apoi se opri la doar câțiva metri de apă. Isabelle coborî cu picioarele moi din căruță, răsuflând greoi și repede.

— Șșt, Martin, ușurel, îl liniști ea, mângâindu-l pe gât. Ușor, bătrâne.

Ochii lui Martin erau atât de rotunzi, încât Isabelle îi vedea albul ochilor. Avea buzele presărate cu spumă, pielea îi era asudată. Se aplecă să-i verifice picioarele. Nu se vedea sânge; vulpea nu-l mușcase. Găsi hățurile, amestecate cu chingile, și le eliberă. Apoi, apucând căpăstrul, îl întoarse încet. Ca prin minune, căruța era intactă.

Respirația Isabellei se potoli încet, în timp ce mergea înapoi pe drum. Trecură de tăbăcărie și de vopsitorie. Unii muncitori o întrebară dacă era în regulă.

— Dacă aș fi în locul tău, calul tău ar fi următorul care ar intra pe porțile astea, strigă la ea un bărbat în timp ce se apropiau de curtea abatorului.

Isabelle se uită la el. Se sprijinea de gard și fuma. Sângele picura de pe șorțul de piele pe încălțări. Isabelle auzi un strigăt disperat venind de la un animal înspăimântat, de cealaltă parte a gardului. Întoarse privirea; nu voia să vadă biata ființă neajutorată.

— Calul ăla nu-i bun de nimic, zise bărbatul. Ar fi putut să te omoare.

Isabelle îl ignoră, dar Martin nu; se uită direct la el. Ciuli urechile. Umflă nările. Se opri în loc. Un miros ajunse atunci la Isabelle, putoarea acră și surdă a sângelui, spaimei și morții, trecând ca un duh prin țepușele de fier. Îl simțea și Martin. Tremura. Isabelle se temea să nu fugă din nou.

— Hai, Martin, *te rog.* Trebuie să mergem, spuse Isabelle trăgând de chinga de peste bot.

Dar Martin refuza să se miște. Își înfipse toate patru copitele în țărână, înălță capul și scoase un nechezat atât de puternic și pătrunzător, atât de sfâșietor, încât Isabelle dădu drumul căpăstrului.

Și atunci își dădu seama că Martin nu se uita la bărbat; se uita dincolo de el, la un cal de pe cealaltă parte a gardului. Făcu un pas spre curte, încet, ca în transă, apoi încă unul. Martin strigă din nou, iar calul din spatele gardului răspunse.

— Nu, zise bărbatul. Nu e ceva ce ar trebui să vadă o fată.

Dar Isabelle văzu. Văzu o sclipire de întuneric printre gratii. Ochi sălbatici. Copite letale. Erau patru bărbați voinici în jurul animalului, dar nu-l puteau supune. Deși aveau funii și arme și el nu avea nimic, ei erau cei care se temeau.

Martin avea un prieten cândva. Era magnific. Înalt, puternic și neînfricat. Dacă Martin ar fi fost om, poate că l-ar fi urât, deoarece era tot ce nu era el. Dar Martin nu era om, așa că-l iubea.

Caii nu uită niciodată un prieten.

Martin îl mirosise pe prietenul lui. Și-l auzea. Un cal negru ca noaptea și de zece ori mai frumos. Martin cunoștea acel cal. Iubea acel cal.

La fel și Isabelle.

Înfășură mâinile pe gratiile de fier și-i șopti numele.

— *Nero.*

ȘAIZECI ȘI TREI

Isabelle o luă la fugă.

Pe lângă gard. Pe lângă bărbatul care-i striga să se oprească. Dincolo de porți. Și direct în iad.

Două oi care săriseră din țarc alergau prin curte behăind, ferindu-se de urmăritori, disperate să scape. Vitele mugeau înduioșător. Carcasele proaspete erau atârnate la scurs; cele mai vechi erau tăiate.

Și în mijlocul întregului tablou, un armăsar negru se lupta pentru viața lui.

Slujitorii morții, patru bărbați voinici, îl înconjurau. Unul dintre ei reușise să treacă o funie pe după gâtul calului. Altul îi prinsese un picior din spate, dezechilibrându-l. Al treilea îl apucase de celălalt picior din spate. Calul se prăbuși. Făcu o ultimă încercare curajoasă de a se ridica, apoi se întinse în noroi, cu coastele săltând, cu ochii închiși.

Al patrulea se sprijinea într-un baros. Îl apucă de mânerul de fier cu amândouă mâinile și înălță capul greu de oțel.

— Nu! urlă Isabelle. Oprește-te!

Dar nu o auzea nimeni, nu pe deasupra behăitului oilor și mugetul vitelor.

Isabelle alergă mai repede, țipând, rugându-se, urlând. Era la doar câțiva metri de cal când nimeri cu piciorul într-o baltă. Alunecă și căzu la pământ.

Scuipând mizerie, Isabelle întoarse capul la timp, ca să vadă bărbatul ridicând barosul de jos și înălțându-l, apoi învârtindu-l în jurul corpului, făcând mușchii brațelor vânjoase să se încordeze.

Un strigăt aspru izbucni din inima ei, ieșind afară pe gură. Se aruncă, pe jumătate târându-se, pe jumătate înotând prin noroi și sânge și se aruncă la gâtul calului.

Tocmai când bărbatul lovea cu barosul.

ȘAIZECI ȘI PATRU

Gaura făcută de baros era adâncă.

Isabelle știa, pentru că bărbatul care mânuise unealta o forța să o privească. O apucă de spatele rochiei, o smulse de pe cal de parcă era o păpușă de cârpe și o aruncă în noroi. Fata ateriză în patru labe.

— Vezi barosul? Vezi ce-a făcut? striga el la ea.

Isabelle dădu din cap, cu toate că nu vedea decât mânerul. Capul era înfipt în pământ.

— Ar fi putut fi *creierul* tău!

Bărbatul, un uriaș voinic, tremura ca un pisoi. Dăduse cu barosul cu toată puterea și, pe urmă, într-o clipită, o fată se aruncase în calea lui. Își răsucise corpul spre stânga în ultima clipă, întorcând barosul și lovind pământul în loc să lovească fata.

Isabelle se ridică. Avea rochia murdară de sânge. Avea dâre pe față. Nu-i păsa.

— Nu-mi omorâți calul, se rugă ea. *Vă rog*!

— E calul *meu.* L-am cumpărat. Tu nu-l vrei. E prea sălbatic.

— *Ba* îl vreau.

— Atunci, poți să-mi plătești pentru el. Patru livre.

Isabelle se gândi la banii ascunși sub banca de la căruță și trebui să se lupte cu dorința să dea fuga să-i ia. Dar nu era hoață.

— Nu am bani, zise ea posomorâtă.

— Atunci găsește niște bani, fată, și repede. Ai timp până mâine dimineață. Deschidem porțile la șapte fix. Să fii aici la timp cu banii, altfel îi fac felul.

Isabelle dădu din cap. Îi spuse bărbatului că se va întoarce. Iar ea își promise să se gândească la ceva. Avea să găsească banii. Cumva.

— Lăsați-l să se ridice, spuse ea uitându-se la cal.

Nimeni nu se mișca.

— Lăsați-l. Să se ridice. De data asta, nu fu o rugăminte, ci o poruncă, iar bărbații o auziră. Scoaseră funiile cu care îl legaseră.

De îndată ce fu liber, calul se ridică în picioare. Clipi spre Isabelle, apoi merse încet spre ea. O adulmecă. Îi pufni în față. Își scutură capul mândru și scoase un nechezat.

Isabelle încercă să râdă, dar râsul se preschimbă în plâns. Își lipi obrazul de-al lui, își înnodă degetele murdare în coama lui lungă și încâlcită. Nero fusese vândut. Crezuse că nu avea să-l mai vadă niciodată. Acum era aici, dar avea să dispară pentru totdeauna dacă nu făcea rost de patru livre.

— O să te scot de aici. Jur, îi șopti ea.

— Trebuie să pleci acum. Avem treabă, spuse bărbatul cu barosul.

Isabelle dădu din cap. Mângâie gâtul lui Nero, apoi ieși din curte.

Unul dintre bărbații care legaseră calul – un băiat, de fapt – închise poarta după ea. Rămase acolo, privind-o cum pleacă. În clipa aceea, ar fi făcut orice i-ar fi cerut ea. Ar fi urmat-o oriunde l-ar fi condus. Ar fi murit pentru ea.

Nu avea de unde ști atunci, dar imaginea fetei, cu spatele drept în rochia murdară, cu fața mânjită de mizerie, avea să-i rămână în minte tot restul vieții. Se uită în jos, la cuțitul din mâna lui, și-l detestă.

În spatele lui, ceilalți vorbeau.

— Era una din fetele de la Paumé? Credeam că erau urâte.

— Ce, ți se pare că *e frumoasă?* Murdară ca o cizmă veche? Îndrăzneață ca o trompetă?

— Nu, dar…

— Îl compătimesc pe cel cu care o să sfârșească.

— Are tupeu, trebuie să recunosc.

— Da, are. Imaginează-ți, dacă toate fetele ar avea așa tărie… și ar descoperi-o!

— Mai bine să sperăm că nu află niciodată. Ce-ar deveni lumea asta, ei?

— Ha! Iadul pe pământ!

— Nu, șopti băiatul. Un paradis.

ȘAIZECI ȘI CINCI

Ușa de la bucătăria doamnei era deschisă. Isabelle inspiră adânc și intră înăuntru.

Ziua era luminoasă, dar casa doamnei era întunecată. Isabelle avu nevoie de câteva secunde să i se obișnuiască ochii cu lumina. După aceea, văzu că doamna era în picioare la masa din bucătărie și frământa pâine.

— M-am întors. Poftim banii, zise Isabelle, așezând șorțurile pe masă.

Doamna își șterse mâinile cu o cârpă, dornică să numere monedele, apoi o văzu pe Isabelle.

— Ce-ai pățit? Ești *mizerabilă*! strigă ea.

Isabelle începu să-i povestească. Doamna ascultă câteva secunde, dar atracția banilor era prea mare. Desfăcu șorțurile, răsturnă monedele și le numără. Mătușica stătea în apropiere, într-un balansoar și croșeta. Spre deosebire de doamnă, ea asculta cu atenție fiecare vorbă.

Când Isabelle termină povestirea, spuse:

— Trebuie să-mi cumpăr calul înapoi. Pe Nero. Trebuie să duc patru livre la abator mâine, altfel o să-l omoare.

— Da, și? Ce legătură are asta cu mine? întrebă doamna, absentă. Avea opt coloane de monede aranjate deja și tot mai avea jumătate de morman de numărat.

— Vă rog, doamnă. Sunt doar patru livre. Am muncit din greu pentru dumneata.

Avara se opri din numărat. Se uită șocată la Isabelle.

— Doar nu-mi ceri *mie* bani, nu-i așa?

— O să vă înapoiez banii.

— Absolut deloc, zise doamna. Nu sunt doar patru livre, să știi. Deja m-ai adus la sapă de lemn hrănind mârțoaga aia a ta, Martin. Cu încă un cal o să dau faliment.

Spuse mai multe, dar Isabelle nu o mai ascultă. Traversă camera și se așeză în genunchi lângă Mătușică.

— Te rog, Mătușică. Te implor, spuse ea.

Bătrâna lăsă lucrul jos. Luă în palme mâinile murdare ale Isabellei.

— Copilă, ai spus că animalul a fost vândut la abator pentru că era de nestăpânit, nu? Dacă te-ar arunca din șa? N-aș putea trăi cu asemenea vină. Un armăsar nesupus nu este un animal

potrivit pentru o tânără doamnă.

Isabelle înțelese că nu avea să primească ajutor aici. Se ridică și merse spre ușă.

Mătușica ridică o sprânceană.

— Unde te duci? întrebă ea.

— La Castelul Distracției. La marchiz. M-am gândit că poate să-mi împrumute...

— Nu. Îți interzic, zise Mătușica aspru.

— Dar...

Mătușica ridică o mână, amuțind-o.

— Dacă nu te gândești la propria ta reputație, Isabelle, măcar gândește-te la cea a familiei mele. Câtă vreme locuiești aici, nu ai voie să pui piciorul la Castelul Distracției.

— Chiar așa! interveni doamna.

Isabelle lăsă capul în jos, răvășită.

— Da, Mătușică, spuse ea.

— În loc să-ți faci griji pentru cai, fă-ți pentru verze. Nu o să se culeagă singure, o mustră doamna. Vezi să fie căruța plină din nou pentru mâine.

Isabelle ieși din casă și mână căruța pe câmpuri. Tot drumul până acolo își stoarse creierii. Trebuia să fie o cale prin care să obțină banii. Refuza să renunțe. Până să-l deshame pe Martin și să-l conducă înapoi la grajd, ținea din nou capul sus. Ochii îi sticleau. După ce-l duse în grajd, îi dădu o mână în plus de ovăz.

— Mănâncă, Martin, o să ai nevoie de putere. Avem treabă de făcut la noapte, îi spuse ea.

Martin ciuli urechile; îi plăcea puțină intrigă. Mult mai mult decât îi plăcea să tragă la căruța cu varză.

Isabellei îi venise o idee; era disperată și riscantă. Avea nevoie de ajutorul surorii ei ca să reușească. Și al lui Hugo, ceea ce avea să fie mai dificil. Dar îi era dator; nu spusese nimic despre sarcina lui.

În timp ce-l peria pe Martin, vorbele lui Tanaquill, spuse când se întâlniseră în Pădurea Sălbatică, îi veniră în gând. Răsunau atât de clar, de adevărat, era ca și cum Zâna-Zânelor stătea chiar lângă ea. *Găsește bucățile din inima ta. Nu din inima altcuiva...*

Nero era o bucată din inima ei. Știa asta cu o siguranță de neclintit. Când îl călărise, fusese mai curajoasă decât credea că poate fi. O îngrozea să recunoască acest lucru, pentru că știa că,

dacă-l pierdea din nou, avea s-o ucidă.

— Nero nu o să moară. Nu o să-l lăsăm, zise Isabelle, mângâind gâtul lui Martin. Odihnește-te, bătrâne. Plecăm după ce se întunecă.

ȘAIZECI ȘI ȘASE

— Cât de fierbinte trebuie să fie un foc ca să topească aurul? întrebă Isabelle.

— Foarte, răspunse Hugo.

— O mie nouă sute patruzeci și opt de grade Fahrenheit, spuse Tavi. O mie șaizeci și patru de grade Celsius.

— O aveai chiar pe vârful limbii, nu-i așa? zise Hugo.

— Ce ar trebui să am pe vârful limbii? Cuvintele de la un cântec prostesc de dragoste? Rețetă pentru chiftele?

— Da, răspunse Hugo. Amândouă ar fi lucruri bune pe care să le știi.

Tavi dădu ochii peste cap.

Cei trei mergeau pe drumul lung care ducea de la ferma LeBenêt la Casa Durerii, pe întuneric. Isabelle se hotărâse să caute prin ruinele vechii case, sperând să găsească măcar ceva de valoare. Știa că nu putea să mute bârnele carbonizate și pietrele grele singură, așa că îi rugase pe Tavi și pe Hugo să o ajute. Tavi fusese de acord, pentru că știa cât de mult însemna Nero pentru Isabelle. Hugo, pentru că o făcuse pe Isabelle să promită că, dacă descoperea mai mult decât un lucru de valoare, avea să-l folosească să-și caute alt loc unde să trăiască.

Isabelle avusese niște bijuterii. La fel și Tavi. Maman avusese multe. Când arsese Casa Durerii, bănuiseră că focul le distrusese, dar nu căutaseră, de fapt. Acum, Isabelle spera să descopere un colier sau poate o lingură de argint, o monedă de aur – *orice* care să poată fi dat la schimb pentru viața lui Nero.

Martin venea în urma lor, tras de căpăstru. Nimeni nu-l călărea. Avea nevoie de toată puterea pentru ceea ce urma. Hugo avea un colac greu de funie pe un umăr. Ea și Tavi țineau felinare.

— V-ați gândit vreodată să faceți varză murată din varza voastră? întrebă Tavi. În felul ăsta, ați avea ceva de vândut la piață și iarna.

— Te-ai gândit vreodată să lași lucrurile așa cum sunt?

— Nu. Niciodată. Nu poți să faci descoperiri minunate în felul ăsta.

Hugo pufni în râs.

— Cum a fost câinele mort și transpirat?

Tavi îi aruncă o privire.

— Ce s-a întâmplat cu el, până la urmă? întrebă ea.

— E încă într-o cutie în căruță, sub banca din spate. N-am găsit un loc bun unde s-o arunc. Un loc unde să nu omoare pe nimeni. Sper să găsesc o groapă cu lavă într-o zi. Sau o peșteră de dragon. Sau porțile iadului.

Tavi îl privi dintr-o parte.

— Ești amuzant, Hugo. Cine-ar fi știut?

Hugo tăcu o clipă; apoi spuse:

— Odette. Ea știe.

— Odette din sat? întrebă Tavi.

Hugo dădu din cap.

— De unde știe ea că ești amuzant? întrebă Isabelle. Își amintea că-l văzuse ajutând-o pe Odette să traverseze strada mai devreme la piață.

— Pentru că ne iubim. Și vrem să ne căsătorim.

Tavi și Isabelle se opriră în loc. La fel și Martin. Dar Hugo mergea mai departe cu pumnii strânși.

— Mama ta știe? întrebă Tavi, alergând să-l prindă din urmă. Isabelle și Martin fugiră după ea.

— Că sunt amuzant? întrebă Hugo.

— *Nu,* Hugo, zise Tavi. Despre Odette.

— Da. I-am spus. Acum un an.

— Atunci, de ce nu v-ați căsătorit până acum? întrebă Isabelle, ajungându-i din urmă.

— Mama nu e de acord, spuse Hugo abătut.

Isabelle și Tavi se uitară uluite una la alta. Niciodată nu spusese Hugo atâtea cuvinte deodată sau cu atâta emoție.

— Hugo…

— Nu-ți bate joc, Tavi. *Nu,* o avertiză el.

Tavi părea jignită.

— Eu – eu nu asta voiam să fac.

— Practic, Odette conduce hanul. Ea face toate rezervările. Face și cea mai bună supă de ceapă pe care am gustat-o vreodată. Și prăjitura ei cu mere… M-aș lupta și cu diavolul pentru o bucată. Dar mama zice că o fată oarbă nu poate conduce o fermă. Spune că o să fie inutilă, încă o gură de hrănit. Ea vede numai ce Odette nu este, nu ceea ce este.

Tavi puse mâna cu blândețe pe spatele lui.

— Lumea asta, oamenii din ea – mama, Mătușica – ne clasifică. Ne pun în lăzi. *Tu* ești un ou. *Tu* ești un cartof. *Tu* ești o

varză. Ei ne spun cine suntem. Ce o să facem. Ce o să fim.

— Pentru că se tem. Se tem de ceea ce *putem* fi, spuse Tavi.

— Dar noi îi lăsăm s-o facă! zise Hugo mânios. De ce?

Tavi îi zâmbi trist.

— Pentru că și noi ne temem de ce am putea fi.

Atunci se lăsă tăcerea peste ei, adâncă și neagră ca o noapte fără lună.

Hugo fu primul care îi puse capăt.

— Ce-o să mă fac? Îmi poate spune una din voi? întrebă el. Ea e totul pentru mine.

— Nu-mi vine să cred că ne întrebi pe noi, zise Isabelle. Credeam că ne urăști.

— Chiar vă urăsc. Dar sunt disperat și voi sunteți deștepte.

— Însoară-te cu ea, chiar și așa, sugeră Tavi.

— Locuiește la ea acasă, spuse Isabelle.

— Nu e loc pentru mine acolo. Familia ei stă într-o căsuță din spatele hanului. Are atâția frați și surori încât dau pe afară.

— Trebuie să existe o cale. Ne gândim noi la ceva. *Așa* o să facem, zise Tavi.

Hugo dădu din cap. Reuși să zâmbească. Dar Isabelle vedea că nu o crede.

Merseră mai departe pe drum în tăcere, nesiguri și tânjind. Hugo tânjea după Odette. Tavi tânjea după formule și teoreme. Isabelle tânjea să fie frumoasă. Sau, cel puțin, asta își spunea ea.

Dar, pe lângă acea suferință, poate și din cauza ei, mai era și o hotărâre.

Nici Isabelle, nici Tavi sau Hugo nu știau dacă vreunul din ei avea să poată să arate lumii ceea ce erau, în loc de ceea ce nu erau. Nu știau dacă-și puteau salva inima să nu se frângă.

Dar, în noaptea asta poate, cine știe, puteau salva un cal. O ființă dificilă, care nu știa cum să fie altceva decât ceea ce era.

Sperau pentru el în adâncul sufletului. Toți trei.

Fiindcă nu îndrăzneau să spere pentru ei înșiși.

ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

Hugo fluieră încetișor. Stătea în capul treptelor din fața Casei Durerii, ținând felinarul în față. Treptele supraviețuiseră incendiului, dar nimic altceva nu supraviețuise.

Isabelle și Tavi stăteau lângă el.

Era mult mai rău decât își amintea Isabelle. Părțile din casă, care mai erau în picioare în dimineața de după incendiu, se prăbușiseră între timp. Acoperișul, trei pereți, podelele și tavanele, toate se prăbușiseră. Doar zidul din spate mai era în picioare. Piatra, mortarul și bârnele de lemn zăceau amestecate în mormane șubrede, înșelătoare.

— Va trebui să ne mișcăm încet, altfel o să ne cadă tot molozul ăsta în cap, zise Hugo.

Nu asta își dorea Isabelle să audă. Plecaseră târziu. Doamna și Mătușica rămăseseră treze mai târziu decât de obicei; Hugo nu reușise să se furișeze afară până la unsprezece și jumătate. Isabelle trebuia să se întoarcă la abator cu ceva de valoare până la șapte, și nici măcar nu începuseră încă să caute, iar Hugo spunea acum că trebuiau să se miște încet.

Teama o cuprindea, spunându-i că nu era destul timp. Că pietrele erau prea grele să fie mutate, grinzile prea mari. Că și dacă săpa pe fundul ruinelor tot nu avea să găsească nimic valoros, că flăcările mistuiseră totul.

În timp ce stătea acolo, neștiind cum sau de unde să înceapă, o piatră desprinsă se rostogoli de pe peretele din spate într-un morman de resturi cu o bufnitură puternică. O făcu să tresară. Era ca și cum Casa Durerii îi avertiza să plece.

Isabelle se gândi la Nero, care stătea în abator și privea în întuneric. Coborî treptele, se cățără pe rămășițele casei ei și refuză să asculte.

ȘAIZECI ȘI OPT

— Hai, Martin! Hai, băiete! striga Hugo, îndemnând calul.

Martin se împinse în hamuri și trase cu toată puterea.

Era obosit. Toți erau. Căutau de ore întregi, târându-se printre resturile carbonizate cu felinarele, mutând ce pietre putea muta cu mâna și folosindu-l pe Martin să miște grinzile grele, dar nu găsiseră nimic.

— Haide, Martin! Hai!

Martin se opinti și grinda alunecă dintre resturi afară pe iarbă. Hugo îl mângâie și deznodă funia.

— E ceva? strigă el.

— Nu! răspunse Isabelle.

Oftând istovit, Hugo îl întoarse pe Martin și o luară împreună spre ruine. Isabelle și Tavi erau ocupate să scotocească acolo unde fusese cândva salonul lor. Când mutau un lucru, deseori se desprindea altceva. De câteva ori, trebuiră să sară din calea țiglelor de pe acoperiș sau a bucăților de șipci în cădere.

Deși nimeni nu știa, grinda pe care Hugo și Martin tocmai o scoseseră în curte destabilizase resturile. Susținea un morman de lemne arse, printre care căuta Isabelle. Cu spatele la morman, nu-l văzuse cutremurându-se și începând să alunece.

Dar Hugo văzu.

— Isabelle! Ferește-te! strigă el și se aruncă spre ea.

O apucă de braț și o trase din cale. Ea se împiedică și căzu peste el, dezechilibrându-l. Căzură amândoi la pământ. Scândurile se prăbușiră aproape de ei. Marginea colțuroasă a unui lemn se agăță de umărul Isabellei, făcându-i o rană urâtă.

Tavi țipă. Se cățără până ajunse la Hugo și Isabelle și-i ajută să se ridice.

— Gata! Am terminat aici, spuse ea cu vocea tremurată. Îmi pare rău că nu am găsit nimic. Îmi pare rău pentru Nero. Dar nu e nimic aici. Oh, Doamne, Isabelle. Uită-te la umărul tău!

Tavi o forță pe sora ei să iasă din ruine și să se așeze sub tei. Acolo îi apăsă o batistă pe rană.

Isabelle nu voia să stea.

— Sunt în regulă, spuse ea, luând batista de la Tavi. Mă duc înapoi. Doar o dată…

— Nu, spuse Tavi. Ai fi putut să mori. Hugo la fel. Plecăm.

Hugo venise lângă ele. Se întinse în iarbă, epuizat. Tavi se

așeză lângă el. Isabelle veni lângă ei, îmbufnată.

— Ești în regulă? îl întrebă Tavi. El dădu din cap, cu ochii închiși. Mulțumesc că ai salvat-o pe Isabelle. N-aș putea îndura dacă s-ar întâmpla ceva cu ea. Cu oricare din voi. Vocea i se gâtui.

— E în regulă, zise Hugo. Suntem bine amândoi.

— Nu, nu e bine. Am crezut că ați murit amândoi. O, Hugo, eu… n-ar fi trebuit s-o fac.

— Ce să faci?

— Să spun că ești prost. Ziua trecută, în lăptărie. Îmi pare rău. Vezi tu, doar răutatea mi-a mai rămas, așa că încerc mereu să fiu mai bună la asta.

Hugo îi arătă un zâmbet ostenit.

— Ai mai mult decât răutatea, Tavi. Mult mai mult. Sunt sigur că dacă ai fi trăit acum o sută de ani, *tu* ai fi fost cea care descoperea că toate cercurile sunt rotunde. Nu Newton, ci da Vinci.

Dacă Isabelle nu ar fi fost atentă la ruine, ar fi văzut că o comoară fusese deja scoasă din cenușă – dorința abia descoperită a lui Tavi, de a-și cere iertare pentru purtarea ei urâtă, dorința lui Hugo de a spune cuvinte dulci în loc de cele oțărâte. Dar Isabelle se gândea la un singur lucru – să-l salveze pe Nero și timpul se scurgea.

Cu un geamăt, Hugo se ridică. Luă funia, o încolăci și o puse pe umăr.

— Cerul începe să se lumineze, zise el. Mama o să se trezească în curând. Ar fi bine să fiu în pat când vine să mă trezească.

Se ridică și Tavi. Se întoarse spre Isabelle.

— Haide, Iz. Ridică-te! E timpul să mergem.

ȘAIZECI ȘI NOUĂ

Isabelle se ridică. Avea mâinile pline de zgârieturi, umărul îi sângera în mâneca rochiei.

Se uită la sora ei, la Hugo și la Martin, care porneau pe alee, dar, în loc să meargă după ei, își luă felinarul și se întoarse în ruine.

Disperarea o învăluia ca o ceață groasă, dar refuza să cedeze în fața ei. Sau să abandoneze.

Când se apleca să miște un lemn, simți cum ceva o trăgea de tivul fustei. Convinsă că-și agățase poalele într-un cui, se uită în jos, gata să tragă de ele, și văzu că nu era cui.

Era un șoarece.

Lăbuțele mici ale vietății erau înfipte în tivul fustei Isabellei. Se ținea de el cu toată forța; labele din spate erau pe jumătate ridicate de la pământ.

— Fugi! zise Isabelle. Nu vreau să calc pe tine.

Dar șoarecele nu voia să-i dea drumul.

Probabil i s-au agățat ghearele, se gândi Isabelle, întinzându-se după șoarece ca să-l elibereze. Dar când făcu asta, șoarecele dădu drumul tivului. Se ridică pe labele din spate și chițăi.

Isabelle recunoscu micuța vietate. Era aceeași șoricică-mamă pe care-o văzuse căutând linte prin crăpăturile vetrei, cea pentru care lăsase puțină brânză.

— Bună, spuse Isabelle. Nu am mâncare pentru tine. Mi-aș dori să am. Eu…

Șoricica ridică o gheară, ca un părinte care cere unui copil gălăgios să tacă. Apoi chițăi iar. Și încă o dată.

La început se auzi doar o șoaptă. Un foșnet încet, ca o briză care trece prin iarbă. Dar pe urmă se auzi mai tare, mai des, ajungând la Isabelle din toate părțile ruinelor.

Isabelle ridică felinarul și i se tăie răsuflarea, uluită. Împrejurul ei, stând pe pietre, cocoțați pe lemne, cu mustățile zvâcnind, cu ochii negri sclipind prin întuneric, cu cozile răsucite în sus ca niște semne de întrebare, erau șoareci. Sute de șoareci.

La un nou chițăit din partea șoricicei-mamă, toți dispărură printre ruine. Isabelle auzea cotrobăieli, zgârieturi, chițăit și țipete.

Fascinată, se uită la șoricica-mamă.

— Unde s-au dus? întrebă ea. Unde…

Cu o privire enervată, șoarecele ridică iar laba. Asculta cu atenție, cu urechile mari tremurând.

Ascultă și Isabelle, deși nu știa ce anume încerca să audă. Se uită în sus. Stelele dispăreau. Întunericul se subția. Mai avea doar puțin timp.

Și, atunci, o serie de țipete stridente răsunară dintre ruine. Șoricica-mamă chițăi încântată, sărind de pe o labă pe alta. Îi făcu semn Isabellei să se apropie și-i arătă.

Isabelle puse felinarul jos și îngenunche pe pământ, ca să vadă ce anume îi arăta șoricica. În clipa aceea, alt șoarece, voinic și înalt, ieși dintre ruine. Purta ceva pe cap. Semăna cu o coroană.

— El e regele vostru? întrebă Isabelle, complet uluită acum. Vrei să-l cunosc pe regele vostru?

Apărură și alți șoareci dintre dărâmături. Răspundeau la întrebările Isabellei cu zgomote mici și ciudate, care semănau cu râsul. Mama îl chemă la ea pe șoarecele cel mare. Acesta o privi temător pe Isabelle și clătină din cap. Șoricica-mamă bătu din picior. Șoarecele cel mare veni.

Își scoase coroana cu ambele labe și i-o întinse Isabellei. Neștiind ce altceva să facă, Isabelle o luă de la el și o ridică la lumina felinarului. Îi scăpă un strigăt scurt când văzu că nu era coroană, nicidecum.

Era un inel de aur.

ȘAPTEZECI

Inima Isabellei se umplu de recunoștință. Pentru o clipă, rămase fără glas.

Recunoștea inelul. I-l dăruise Maman. Inelul era subțire. Piatra – un ametist – era mică. Totuși, trebuia să valoreze patru livre. Poate și mai mult.

— Mulțumesc, reușise să spună în sfârșit.

Alți doi șoareci ieșiră dintre ruine târând ceva după ei. Îi arătară obiectul. Era o brățară din verigi mici de aur; o inimioară de aur cu rubin în mijloc atârna de o verigă. I-l dăruise tatăl ei. Era acoperit de funingine, dar asta se putea șterge.

Inelul putea fi plata pentru Nero. Brățara îi putea cumpăra libertatea. Putea să o vândă și să folosească banii să închirieze o cameră în sat pentru ea și familia ei. Puteau să scape de doamnă, de vacile și verzele ei.

Copleșită de darurile primite, Isabelle puse mâna jos, cu palma în sus, în fața șoricicei-mamă. Animalul ezită, apoi se urcă. Isabelle îl ridică până în dreptul ochilor.

— Mulțumesc, spuse ea din nou. Din adâncul inimii mele, *mulțumesc.* Nu știi ce înseamnă asta pentru mine. Nu o să vă pot răsplăti niciodată.

Sărută șoarecele în creștetul capului și îl așeză jos cu blândețe. Apoi se ridică, strângând bijuteriile în palmă și ieși dintre ruine.

Soarele se ivea acum la orizont. Privighetorile întâmpinau zorile. Până să ajungă la drumul mare, Isabelle alerga.

ȘAPTEZECI ȘI UNU

— Te-ai întors, spuse bărbatul vânjos, în timp ce descuia poarta. Nu credeam că o să vii. Mi-ai adus banii?

Isabelle, care ajunsese la porți cu un minut înaintea lui, stătea aplecată, cu mâinile sprijinite de genunchi, chinuindu-se să-și tragă sufletul. Alergase tot drumul de la Casa Durerii până la abator fără să se oprească.

— Am asta, zise ea, îndreptându-se. Căută în buzunar, scoase inelul și i-l întinse.

El i-l dădu înapoi, supărat.

— Am zis patru livre, nu un inel! Ți se pare că aici e amanet?

Pe Isabelle o cuprinse panica. Nicio secundă nu se gândise că el ar putea să nu-l accepte.

— Dar e – e aur. Valorează mai mult de patru livre, se bâlbâi ea.

Bărbatul dădu din mână a lehamite.

— Trebuie să i-l vând bijutierului. E un afurisit. E multă bătaie de cap.

— *Vă rog...* se rugă Isabelle. Vocea îi șovăia.

Bărbatul se uită la ea, apoi încercă să se uite în altă parte, dar nu reuși. Fața ei era murdară de funingine. Avea rochia udă de sudoare. O mânecă era pătată de sânge.

— Vă rog să nu-mi omorâți calul, termină ea.

Bărbatul privi pe lângă ea, în lungul străzii. Înjură. Bombăni că era moale, mereu fusese așa, că asta avea să-l ducă la pierzanie. Apoi puse inelul în buzunar.

— Du-te și ia-l, spuse el, dând din cap spre curte. Dar fă-o repede. Până nu mă răzgândesc.

Isabelle nu-i dădu ocazia.

— Nero! strigă ea.

Calul stătea în capătul opus al curții, legat de un stâlp. Ciuli urechile când auzi vocea Isabellei. Ochii lui negri se făcură mari. Isabelle alergă prin noroi către el și-l prinse cu brațele de gât. Calul necheză, apoi o împunse cu botul.

— Da, ai dreptate. Trebuie să ieșim de aici, spuse Isabelle. Îl dezlegă repede și-l conduse afară din curte.

În graba ei de a ajunge la el, nu văzuse ceilalți cai din curte. Dar acum îi vedea. Erau doi.

Trebuie să fi venit după ce am plecat ieri, își zise ea. Erau

slabi și ciupiți de muște. Aveau pielea fără luciu și cozile pline de scaieți. Se uită în altă parte. Nu putea face nimic.

Sosiseră și alți bărbați. Cel vânjos făcea cafea acum, în dreptul unei plite mici și negre, într-un șopron șubrezit. Ceilalți stăteau în jurul lui, așteptând o ceașcă, dar în curând aveau să ridice baroasele și cuțitele și să treacă la treabă.

Isabelle îl conduse pe Nero pe lângă ei și ieși pe poartă.

Când era pe punctul de a-l duce de acolo, privi în urmă la cai. Nimeni nu le dăduse să mănânce sau să bea. De ce ar fi făcut-o? De ce să irosească mâncare pe animale care urmau să moară? Erau bătrâni, epuizați. Nefolositori. Fără speranță.

Isabelle strângea atât de tare hamul lui Nero, că o dureau mâinile. Brățara, cea pe care voia să o folosească pentru a-și cumpăra libertatea de la doamnă, libertatea lui Tavi și a lui Maman, îi atârna greu în buzunar. Era mai grea decât inima ei.

Isabelle se uită în sus spre cer.

— Ce fac? spuse ea, de parcă norii i-ar fi putut răspunde. Apoi, îl legă pe Nero de gard, scoase brățara din buzunar și intră din nou în curtea abatorului.

„Ce proastă e Isabelle”, ar spune mulți oameni. „Ce idioată, să arunce brățara pentru o cauză pierdută.”

Să nu asculți niciodată de oameni cu suflete mici.

Câinele piele și os care apare la ușa ta. Pasărea cu aripa ruptă pe care o însănătoșești. Pisicuța pe care ai găsit-o strigând la marginea drumului.

Crezi că pe ei îi salvezi, nu-i așa?

Ah, copile. Nu vezi?

Ei te salvează pe tine.

ȘAPTEZECI ȘI DOI

Isabelle, cu capul plecat, mergea pe drumul ce se îndepărta de abator, dincolo de marginea satului Saint-Michel, trăgând trei cai în urma ei.

Doamna o să mă omoare, se temea ea. *Nu-l voia nici pe Martin, care își câștigă hrana. Ce-o să spună când îi vede pe Nero și pe amărâții ăștia doi?*

Apoi se gândi la un lucru și mai tulburător. *Dar dacă doamna e atât de furioasă, încât amenință iar să ne alunge?*

Isabelle nu se gândise la posibilitatea asta când se târguia pentru viața cailor – nu-i păsase decât să-i salveze – dar acum se întrezărea. Mătușica reușise s-o convingă pe doamna să le lase să rămână după dezastrul cu câinele mort asudat, dar Isabelle se îndoia că mai putea să le salveze și a doua oară.

— Isabelle? Tu ești? Ce faci?

Isabelle ridică privirea auzind vocea. Se forță să arate un zâmbet vag.

— Nu știu, Felix. Șoarecii au găsit un inel pentru mine și o brățară. Și urma să ne scape pe toate de la doamna și de la verzele ei blestemate. Dar le-am dat la schimb pentru Nero și ceilalți doi. Nu puteam să-i las să moară. Oh, Doamne! Ce-am făcut? spuse ea în grabă.

Felix, care fusese trimis la fierărie după cuie, înclină capul.

— Stai… acela e Nero? Ce șoareci? De ce sângerezi? întrebă el.

Isabelle îi explică totul.

Felix privi în altă parte în timp ce ea vorbea. Se șterse la ochi. Isabelle, dând neliniștită cu piciorul în pământ, nu văzu strălucirea argintie din ei.

Tocmai termina povestea când un grup de băieți gălăgioși, care veneau dinspre râu, o întrerupseră.

— Ia să vedem… sunt trei cai aici sau patru? strigă unul.

— Trei cai și o fată urâtă, cu față de cal! strigă altul.

Toți hohoteau de râs. Isabelle tresări.

— Plecați de aici până nu vă rup în bătaie, îi amenință Felix, dând să alerge spre ei.

Copiii se împrăștiară.

— Nu le da atenție, îi spuse el Isabellei. Ce spun ei… nu-i adevărat.

— Atunci de ce o spun? întrebă Isabelle încet.

Felix se uită la ea. La această fată. Care era speriată și murdară, însângerată și udă de transpirație, dar sfidătoare. Această fată. Care scăpa de abator trei ființe neajutorate pe care nu le voia nimeni.

— Nu asta e întrebarea, Isabelle, zise el cu blândețe. Întrebarea este, de ce-i crezi?

ȘAPTEZECI ȘI TREI

— Nelson, Bonaparte, Lafayette, Cornwallis! strigă Chance. Ați avut dreptate de la început, domnilor! Nu voi mai merge niciodată înăuntru!

Chance stătea călare pe trăsură, cu picioarele depărtate pentru echilibru, în timp ce înainta pe drum spre Saint-Michel. Un joc de cărți începea în scurt timp, într-o cameră deasupra fierăriei. Nu voia să întârzie. Cele patru maimuțe erau cu el, fugărindu-se una pe alta, înainte și înapoi, și țipând încântate.

— Mai repede, mai repede! îi strigă vizitiului.

— Dacă merg mai repede, o să ne luăm zborul! îi răspunse vizitiul.

Nelson alese acel moment ca să înhațe eșarfa pe care Chance și-o legase ca pirații, în jurul capului – pălăria îi zburase în urmă cu câțiva kilometri – și alergă în spatele acoperișului cu ea. Chance se luă după el și, când făcu asta, văzu o călăreață mergând la trap peste câmpul care străjuia drumul. Era aproape paralelă cu trăsura.

Era o fată tânără. Fustele fluturau în urma ei. Părul i se desfăcuse. Călărea ca un bărbat, cu picioarele desfăcute, nu într-o parte. Avea capul apropiat de gâtul calului și corpul încordat și ghemuit. Sări peste un zid de piatră, neînfricată, unită întru totul cu calul negru magnific. Copleșit de încântare, Chance își dădu seama că o cunoștea.

— Domnișoară! Isabelle! strigă el. Dar ea nu-l auzea.

E Nero, trebuie să fie el, își spuse el și pulsul îi crescu de emoție. *Și-a recăpătat calul!*

Luă eșarfa de la Nelson și o flutură, atrăgând atenția Isabellei, în cele din urmă. Fata întoarse capul uimită, apoi râse. Chance, incapabil să reziste la un pariu, un concurs sau o provocare, se arătă drept în față. Era o biserică în depărtare, în vârful dealului. Făcu palmele căuș în jurul gurii.

— Ne întrecem! strigă el.

Isabelle zâmbi. Ochii îi scăpărau. Lovi calul cu călcâiele în coaste și animalul porni la galop. Fără efort, sări peste un gard, două pâraie, apoi traversă un câmp. Îl lăsa pe Chance cu mult în urmă, dar când ajunse la capătul câmpului se ivi un gard viu – un perete înalt și gros de copaci neîngrijiți și tufe care separau câmpul unui fermier de altul. Avea aproape un metru și

jumătate în înălțime și cel puțin un metru adâncime.

— Iha, dragii mei băieți! declară Chance în fața maimuțelor. Victoria e a noastră! Nu poate să sară peste acela. Trebuie să-l...

Cuvintele i se opriră în gât. *Ocolească,* voia să spună. Dar Isabelle nu ocolea gardul. Se îndrepta direct într-acolo.

— Nu, nu sări! E prea înalt! O să-ți rupi gâtul! strigă Chance. Nu pot să mă uit. Își acoperi ochii, apoi desfăcu degetele și privi prin deschizătura dintre ele.

Isabelle puse mâinile pe gâtul calului, lăsându-i capul liber. Armăsarul se apropie de gard. Împinse din picioarele puternice, își trase copitele din față sub el și zbură pe deasupra. Chance nu-i văzu aterizând – gardul îi bloca vederea – dar îi auzi. Isabelle scoase un chiuit răsunător, calul necheză și apoi o purtă restul drumului în sus, pe deal.

Mergea la trap cu el în cerc, domolindu-l încet, în timp ce Chance și vizitiul lui opreau pe aleea bisericii.

— Domnișoară, ești periculoasă! O îndrăzneață nesăbuită! Complet neglijentă! strigă Chance mânios, cu mâinile în șold. Apoi zâmbi. Vom fi cei mai buni prieteni!

— *Eu* sunt neglijentă? zise Isabelle râzând. Alteță, dumneata stai pe acoperișul trăsurii.

Chance se uită în jos, la picioare.

— Așa e. Aproape uitasem. Privi în sus din nou. Doar maimuțele mele se distrau, știi, și m-am gândit de ce-ar face-o? Spune-mi, de unde ai luat calul acela minunat?

— L-am salvat. A fost al meu și pe urmă nu a mai fost, apoi l-am găsit la abator. E o poveste lungă.

La abator? își zise Chance indignat. *Pariez că baba aia nesuferită a avut ceva de-a face cu asta.*

— Cum îl cheamă? întrebă el nonșalant.

— Nero.

Ha! strigă Chance în gând. De-abia se putea abține să nu înceapă să danseze pe trăsură. *Calul ei... a doua bucată din inima ei s-a întors la ea!*

Urmărise cu atenție harta Isabellei și observase că apăruseră două linii noi. Una o lua spre Pădurea Sălbatică și se intersecta cu drumul lui Felix. Cealaltă ducea la abator. Chance nu reușise să ghicească de ce făcuse Isabelle al doilea ocoliș. Acum știa.

Băiatul, calul, se gândea Chance, *nu mai e nevoie decât de*

sora vitregă.

Chance știa că dacă voia s-o ajute pe Isabelle să găsească a treia bucată, trebuia s-o țină aici cu el o vreme, să o facă să vorbească și poate să ajungă la subiectul Ella. Ursitoarea îi interzisese Isabellei să meargă la Castelul Distracției, iar pe el îl împiedicase să mai viziteze ferma LeBenêt. Era prima ocazie pe care o avea să-i vorbească, de când Nelson îl împușcase pe hoțul de găini.

Se așeză pe trăsură și-și lăsă picioarele să atârne.

— Îl călărești de parcă tu l-ai crescut, spuse el și întinse mâna. Nero merse spre el și-l lăsă pe Chance să-l scarpine pe nas.

— Chiar eu l-am crescut, zise Isabelle, mângâindu-l pe gât. L-am primit când era doar un mânz. Împlineam unsprezece ani. A fost un dar de la tatăl Ellei – adică, tatăl *reginei* – tatăl meu vitreg. Eu și Tavi, suntem surorile ur...

— Sunteți surorile ei vitrege, da. Știu. Mi-a zis magiciana. Ce dar incredibil. Nu a fost geloasă Octavia? Dar Ella?

— Tavi a primit o ediție cu coperte din piele din *Principiile matematice ale filosofiei naturale,* de Isaac Newton, cu o lună înainte de ziua ei. N-ar fi observat nici dacă tatăl nostru vitreg mi-ar fi dăruit o turmă de elefanți. Iar Ella nu era niciodată invidioasă. Dar se temea de Nero. Se temea că o să mor cu el. Isabelle zâmbi întristată, amintindu-și. Se temea de fiecare dată când plecam cu el în galop. De obicei, cu Felix. Tâmplarul dumitale. El era unul dintre rândașii noștri...

— Oh, chiar așa? spuse Chance nonșalant.

— Ella ne lua în brațe ori de câte ori veneam înapoi și ne săruta de parcă se temea că într-o noapte n-o să ne mai întoarcem... Glasul ei amuți. Era întotdeauna atât de dulce, de bună.

Chance profită de ocazie.

— Ți-e dor de ea, spuse el.

Isabelle se uită în jos, la hățurile din mână.

— În fiecare zi. E greu să recunoști așa ceva.

— De ce?

Isabelle râse abătută.

— Pentru că ei cu siguranță nu-i e dor de mine. Mă urăște.

— Știi tu asta?

— Cum ar putea să nu fie așa?

— Pentru că ești curajoasă și îndrăzneață. Cine n-ar iubi o

asemenea fată?

Isabelle clătină din cap.

— Ești foarte bun, Alteță, dar nu mă cunoști. N-am fost… n-am fost bună cu ea.

— Cunosc ofițeri de cavalerie care n-ar sări peste gardul acela. Știu să recunosc un suflet de viteaz când îl văd.

Isabelle îi aruncă o privire curioasă.

— Spui cumva că ar trebui…

— Să încerci să o vezi pe sora ta vitregă? Să încerci să-ți răscumperi greșelile? Ei, bine, copilă, mi-ai citit gândurile!

— Crezi că ar accepta să mă vadă? întrebă Isabelle cu ezitare. Și optimism.

Chance se aplecă în față și se sprijini cu coatele de genunchi.

— Cred că toți facem greșeli. Ceea ce contează este să nu lăsăm greșelile să ne facă pe noi.

Clopotul bisericii începu să bată – ora opt. Chance se strâmbă. Jocul de cărți probabil că începuse.

— Mă tem că trebuie să ne despărțim. Am treabă în sat. Parisul nu e departe, tânără Isabelle!

Sări de pe trăsură și deschise ușa. Odată ajuns înăuntru, coborî fereastra, se aplecă în afară și plesni ușa. Vizitiul întoarse caii, luând-o înapoi spre drumul mare.

Chance și Isabelle își luară rămas-bun făcând din mână, apoi Chance se sprijini de banchetă.

Lucrurile mergeau bine. Isabelle își croia singură potecile. Calul era al ei. La fel și băiatul. Sau, mai degrabă, *avea* să fie dacă încetau să se mai certe. Iar acum, Isabelle avea să încerce s-o vadă pe sora ei vitregă.

Chance ar fi trebuit să fie încântat de idee, dar era tulburat. Avea harta Isabellei. Se uita zilnic la ea și, oricâte progrese făcea ea, craniul oribil de ceară din josul hărții continua să se înnegrească. Bănuia că Isabelle mai avea doar câteva zile până ce craniul devenea negru.

Să o găsească pe Ella și să obțină ajutorul Zânei-Zânelor… acestea erau singura ei speranță. Și a lui.

Chance se aplecă iar peste fereastră, uitându-se după Isabelle. O zări galopând înapoi peste câmpuri, devenind tot mai mică.

— Du-te, fată minunată, șopti el. Mergi tare. Mergi repede. Ia drumul în stăpânire. *Grăbește-te!*

ȘAPTEZECI ȘI PATRU

Doamna LeBenêt izbea aluatul de pâine de masă de parcă voia să-l omoare.

— De două ori, Mătușică! spuse ea înciudată. Nu o dată, de *două* ori au profitat acele fete de bunăvoința mea. Mai întâi brânza, acum caii!

— Isabelle are o inimă blândă, Avara. La fel ca tine, spuse Mătușica.

Avea vocea calmă, expresia placidă, dar în interior era furioasă. Lucrurile mergeau atât de bine și acum totul se ducea de râpă. Armăsarul acela afurisit trebuia să fie mort, nu să pască fericit pe pășunea familiei LeBenêt. Ursitoarea îl cumpărase de la o biată văduvă, apoi îl vânduse la abator, spunându-le că era prea sălbatic să fie călărit, un adevărat ucigaș, și că trebuia omorât.

Și dacă faptul că trăia nu era de-ajuns de rău, la masa de prânz, care fusese la fel de subțire și lipsită de gust ca de obicei, Isabelle anunțase că avea să plece a doua zi la Paris să încerce s-o vadă pe sora ei vitregă. Ursitoarea trebuise să se prefacă bucuroasă de dorința de împăcare a Isabellei. Avara nu se prefăcuse deloc, dar Isabelle promisese să mulgă vacile de dimineață, înainte să plece și să se întoarcă la timp ca să le mulgă și seara. În plus, era duminică, se spunea că e zi de odihnă, așa că Avara nu prea avea ce să spună.

Calul, băiatul, acum sora vitregă – oare Isabelle își găsea singură drumul spre ele? Sau le desenase Chance pe harta ei? Încă era la el, desigur. Dacă învățase cumva să prepare cerneluri mai puternice? Ursitoarea se cutremura la gândul haosului pe care avea să-l dezlănțuie acea haimana, având asemenea putere la dispoziție.

— Aduce trei cai aici de la abator. *Trei!* Avara spumega, împingând cu podul palmelor în aluat atât de tare, încât se zdruncina masa.

Ursitoarea nu mai suporta tirada doamnei.

— Ai văzut-o pe Losca? întrebă ea, ridicându-se. Am să-i dau ceva la reparat.

— Probabil că e în grădină. Pare să fie locul ei preferat, răspunse Avara. Ei, bine, *aceea* e o fată care nu face probleme. E tăcută, utilă și ciugulește ca o pasăre.

Avara spuse mai multe, dar Ursitoarea, deja afară, nu o auzea. Losca era într-adevăr în grădină. Stătea pe pământ lângă roșii, luând omizi verzi și grase de pe plante și îndesându-și-le în gură. Avea obrajii îmbujorați. Decolteul rochiei era îmbibat de transpirație. Părea epuizată.

— Unde ai fost? întrebă Ursitoarea.

Losca, având gura plină, nu putea răspunde. În schimb, culese ceva de pe pământ, de lângă ea și întinse mâna spre stăpână.

Ochii Ursitoarei se luminară când văzură ce era – harta Isabellei.

— Ce fată *minunată*! Cum ai izbutit una ca asta? întrebă ea.

Losca înghiți omizile, apoi îi explică Ursitoarei cu vocea ei ascuțită și aspră că zburase la Castelul Distracției dis-de-dimineață înainte să se trezească toți ai casei. Se strecurase printr-o fereastră deschisă de la un dormitor și zburase tăcută în camera de zi. Harta era acolo, deschisă pe masă, dar Chance era întins peste ea și sforăia.

O sticlă de coniac era pe masă lângă el. Alături erau cărți de joc și o movilă din monede de aur.

Păstrându-și înfățișarea de corb, în caz că trebuia să fugă în grabă, apucase colțul hărții cu ciocul, apoi îl trăsese cu grijă de sub Chance, centimetru cu centimetru, până o eliberase. Chance mormăise și zvâcnise în somn, dar nu se trezise. După ce făcuse harta sul cu ciocul, Losca o prinsese în gheare și zburase înapoi la fereastră. Nu intenționase să aterizeze printre roșii, dar zburatul kilometri întregi cu harta o înfometase atât de tare, încât simțise că leșină.

— Odihnește-te, Losca, și mănâncă pe săturate, spuse Ursitoarea. Munca ta grozavă merită o răsplată deosebită. O să mergem diseară în pădure să vedem dacă găsim vreo mortăciune plină de viermi buni și zemoși.

Losca zâmbi și se întoarse la culesul omizilor.

Ursitoarea dădu fuga în camera ei și întinse harta pe masă. Cu degetul îndoit și zbârcit, urmări calea Isabellei. Ușurarea i se întipări pe față când văzu că, deși Isabelle crease ocolișuri, calea principală a vieții ei era neschimbată și la fel era și sfârșitul. Chance nu reușise să le schimbe. Craniul de ceară era negru-albăstrui, ca aripa de cioară. În patru zile, cel mult cinci, după aprecierea Ursitoarei, avea să devină negru ca mormântul.

Însă Ursitoarea știa că nu avea vreme să lâncezească. Dacă

fata chiar reușea să obțină o întâlnire cu sora ei vitregă? Dacă Ella o ierta și o invita să locuiască la palat?

— Poate e timpul să grăbim un pic lucrurile, gândi Ursitoarea cu glas tare. Poate reușesc să scurtez patru sau cinci zile într-una singură.

Se așeză la masă, luă o pană și o înmuie în călimara cu cerneală. Cu mișcări sigure și exersate, trasă niște contururi noi în peisajul existent. Când termină, sublinie urcușurile cu *Blestem,* un cenușiu-închis, și umbri coborâșurile cu înfrângere, un violet închis și pestriț ca o vânătaie.

În timp ce lucra la hartă, intră Losca în cameră. Își revenise din oboseală. Ochii ei recăpătaseră aspectul luminos și mărgelat, iar obrajii aveau paloarea obișnuită.

— Ah, Losca! Mă bucur că ești aici, zise Ursitoarea.

Îi spuse că Isabelle pleca a doua zi la Paris și că voia să zboare dis-de-dimineață și să facă unele pregătiri pentru călătoria fetei. Când termină de vorbit, se întoarse la harta Isabellei, însă în loc s-o facă sul și s-o dea la o parte, se încruntă. Ceva lipsea, totuși.

Întinse mâna după altă cerneală, *Distrugerea* de un roșu-aprins, și o presără de-a lungul drumului Isabellei.

— Da, zise ea cu un zâmbet satisfăcut. Asta ar trebui să rezolve problema. Poate că în loc să încercăm să împiedicăm fata să-și schimbe soarta, e timpul s-o împingem spre ea cu capul înainte.

ȘAPTEZECI ȘI CINCI

Vulpea alergă înaintea Isabellei.

Apoi se opri și se așeză pe o buturugă de pe marginea drumului când Isabelle, călare pe Nero, o ajunse din urmă.

— Tu ai fost, nu-i așa, Tanaquill? întrebă ea, oprindu-l pe Nero la câțiva metri de buturugă. Spre deosebire de Martin, el nu se temea de vulpi.

Vulpea clipea cu ochii de smarald.

— Tu l-ai fugărit pe Martin pe lângă abator, ca să-l vadă pe vechiul său prieten. Tu mi l-ai dat înapoi pe Nero. Mulțumesc. El e una dintre bucăți, știu că este.

Vulpea ridică botul și scoase un țipăt.

Isabelle dădu din cap.

— Cred că m-am înșelat de la început. Că bucățile acelea erau bunătatea, blândețea și milostenia. Ai spus că din inima mea s-a tăiat bucată cu bucată, dar lucrurile nu pot fi tăiate dacă nu au fost acolo din capul locului.

Vulpea își lingea o labă.

— Sunt pe drum spre Paris acum. S-o văd pe Ella. Cred că și ea e o bucată, spuse Isabelle, așteptând să vadă reacția vulpii. Dar dacă vulpea era de acord, nu-i dădu niciun semn.

— Nero m-a făcut un om mai bun. Mi-a dat curaj, continuă Isabelle. Iar Ella? Dacă am fost vreodată bună, chiar și numai puțin, e datorită ei.

Vulpea dădu din coadă.

— Tavi crede că și Felix e o bucată. Dar nu e. Știu că nu e. Poți să-mi spui tu care este? Să-mi dai un indiciu? Un impuls? *Orice,* Alteță?

Vulpea întoarse capul și se uită cu atenție în lungul drumului, de parcă vedea sau auzea ceva acolo. Isabelle îi urmări privirea, dar nu văzu nimic. Când se întoarse din nou spre vulpe, animalul nu mai era acolo.

— Stau de vorbă cu vulpile acum. E aproape la fel de rău ca atunci când vorbești cu verzele, zise ea, apoi ea și Nero își văzură de drum. Făcuseră aproape zece kilometri din cei patruzeci și Isabelle se întrebă tot drumul dacă era cumva nebună.

Toți credeau că era o idee îngrozitoare să meargă s-o vadă pe Ella. Mătușica spunea că paznicii nu aveau s-o lase să treacă.

Tavi spunea că Ella nu avea să vrea s-o vadă. Doamna spunea că probabil avea să fie jefuită și ucisă și lăsată să moară într-un șanț până la jumătatea drumului.

Doar Maman credea că era o idee bună. Îi spusese Isabellei să găsească un duce cu care să se mărite, cât era acolo. Și, bineînțeles, marchizul voise să se ducă.

Hotărârea ei slăbi o clipă, dar și-l imagină pe marchiz cum arătase cocoțat pe trăsura în viteză, în timp ce vântul îi flutura cozile și-i umfla haina la spate.

Cei mai mulți ar fi țipat îngroziți; el râdea, cu capul pe spate și brațele întinse spre cer.

Își aminti de ochii lui arămii și strălucitori și de felul în care, atunci când îi întorcea spre ea, o făcea să simtă că norocul însuși era de partea ei, că orice era posibil.

Și atunci plescăi din limbă și-l îndemnă pe Nero mai departe.

Mergeau la trap de vreun kilometru și jumătate, când văzură un bărbat mergând pe marginea drumului, în fața lor. Era o duminică liniștită și de-abia dacă mai văzuseră pe altcineva, doar câteva căruțe și o trăsură.

Isabelle nici nu se gândi la el până când nu se apropiară, și-și dădu seama că îi era cunoscute înclinarea umerilor și pasul lejer, săltat. Recunoscu traista atârnată pe spate și pălăria ponosită de paie de pe cap.

Era Felix.

Isabellei i se strânse stomacul. Nu voia să-l vadă. De câte ori erau împreună mai mult de două minute, se întâmplau lucruri rele. Se certau. Strigau. El o săruta, apoi pleca. Putea fi incredibil de blând și nepăsător de crud.

Isabelle decise să treacă în galop pe lângă el, prefăcându-se că nu știa cine era, însă deodată el se întoarse cu fața, auzind că venea un călăreț din urmă, și pierdu ocazia.

— Isabelle, spuse el inexpresiv, dându-și seama că era ea. Se părea că nici el nu era dornic s-o vadă.

— Bună, Felix, spuse ea cu răceală. Mă îndrept spre Paris. Mă tem că nu pot să mă opresc.

— Ce păcat.

Nuanța ațâțătoare din glasul lui o irita pe Isabelle. Se încruntă, însă Felix nu-i văzu reacția. Nu se mai uita la ea; ochii lui erau îndreptați spre Nero.

Calul ciulise urechile auzind glasul lui Felix. Păși spre el, îl

adulmecă și pufni pe nas.

— Mersi, băiete, spuse Felix râzând, în timp ce-și ștergea de pe față răsuflarea calului.

Expresia lui aspră se topise. Isabelle știa că Felix îl iubea pe Nero și Nero îl iubea la fel. Calul lăsă capul în jos, invitându-l pe Felix să-i scarpine urechile. Nero cel țepos, care se ferea de atingerea oricui în afară de cea a Isabellei, care avea șanse mai mari să muște sau să dea cu piciorul decât să se poarte frumos.

Trădătorule, spuse Isabelle în gând.

— De ce te duci la Paris? întrebă Felix.

— S-o văd pe Ella.

Felix se uită în sus la ea, pe sub borul pălăriei.

— O audiență la regină. Asta nu se întâmplă în fiecare zi. Când te-a chemat?

Isabelle ezită.

— De fapt, nu a făcut-o. Adică, nu m-a chemat.

— Deci pur și simplu treci pe la regina Franței?

Tonul sceptic al vocii lui zgudui încrederea Isabellei și o enervă și mai mult. O făcea să se întrebe, încă o dată, dacă ideea marchizului nu era probabil puțin nebunească. Și dacă nu cumva era și ea nebună.

— O să încerc s-o văd, îl corectă ea. Trebuie. Este… este ceva ce trebuie să-i spun.

— Isabelle?

— Da?

— Orice trebuie să-i spui Ellei… *spune-o,* nu țipa. Sunt gărzi la palat. Multe. Cu săbii și puști. Și nu arunca niciodată cu nimic. Cu ouă. Sau cu alune.

— Dar *tu* unde te duci? întrebă Isabelle arțăgoasă, dornică să schimbe subiectul. Evident, Felix auzise și de incidentul cu orfanii.

— Tot la Paris, spuse Felix, dând cu mâna pe gâtul lui Nero și mai jos pe umăr. Livrez o față, continuă el. Mă rog, o jumătate de față.

— Altă rană de război? întrebă Isabelle, uitând o clipă de supărare.

Felix dădu din cap.

— Un șrapnel a lăsat un căpitan fără jumătate de obraz. Și fără ochi. Nu poate ieși în public. Oamenii se holbează. Se întorc cu spatele la el. Am făcut în așa fel încât o jumătate de mască

să-i acopere rana. Sper să-l ajute.

Isabelle era cât pe ce să spună că era convinsă că-l va ajuta, dar el vorbi înaintea ei.

— Nero e transpirat, spuse el încruntat. Ar trebui să cobori și să-l plimbi puțin. Lasă-l să se odihnească. Mai ai mulți kilometri până ajungi la Paris.

— Îmi spui cum să am grijă de calul meu? întrebă Isabelle. Dar se aplecă în față și pipăi și ea umărul lui Nero.

— Da.

Isabelle, furioasă, nu se mișcă.

— Ți-e frică? o întrebă Felix cu o tachinare în glas.

— De ce?

— Că o să te sărut iar.

Isabelle îl privi încruntată, dar sări jos pentru că avea dreptate, naiba să-l ia; Nero *chiar* era asudat.

— *Tu* ești cel care se teme, spuse ea bățoasă, în timp ce trăgea hățurile calului peste capul lui și-l conducea.

— Oh, chiar așa?

— Trebuie să fie așa. De câte ori mă săruți, fugi.

Felix pufni cu dispreț. Ceea ce era o greșeală.

Sunetul nepoliticos, privirea lui arogantă – făcură mânia Isabellei să dea în clocot. Se opri în mijlocul drumului, îl apucă de gât cu brațul și-l trase aproape. Sărutul ei nu fu dulce și blând; ci o ciocnire fierbinte, dură, plină de furie și dorință.

Îl sărută cu toată ființa ei, până când nu mai putu să respire, apoi îi dădu drumul. Felix se dădu în spate. Pălăria îi căzu de pe cap.

— Fugi. Pleacă, spuse ea, arătând spre drum. Asta faci tu.

Durerea apăru în ochii lui albaștri. O durea și pe Isabelle să știe că ea o provocase, dar nu mai putea stăpâni mânia pe care o simțea față de el. Se adunase de prea multă vreme.

— De ce, Felix? Doar spune-mi de ce îi ceru ea. Îmi datorezi asta. Te-ai răzgândit? Ai găsit o fată mai bună? O fată frumoasă?

Felix arăta de parcă o sabie îi străpungea inima.

— Nu, Isabelle, n-am găsit, zise el. Am așteptat. Singur, în pădure. Noapte de noapte. Pe cineva care a jurat că o să vină și n-a mai venit. Am așteptat până când s-a făcut frig și a trebuit să părăsesc Pădurea Sălbatică și Saint-Michel ca să găsesc de lucru. Am crezut că *tu* te-ai răzgândit. Că ai găsit un băiat bogat.

Fiul vreunui nobil.

Nesiguranța străbătu inima Isabellei ca șoarecii printr-un perete.

— Nu e adevărat, spuse ea încet, clătinând din cap. După ce Maman a aflat despre noi și v-a pus să plecați, pe tine și familia ta, ai spus că o să te întorci după mine. Ai promis că o să lași un mesaj în tei, dar n-ai lăsat.

Felix își trecu mâna prin păr. Se uită spre cer.

— Doamne, zise el. În tot acest timp… în tot acest timp ai crezut că eu…

— Da, Felix, am crezut. Am crezut că mă iubeai, spuse Isabelle cu amărăciune.

— Dar, Isabelle, zise Felix. Am *lăsat* un bilet.

Isabelle clătina din cap.

Se simțea de parcă se aventurase pe un iaz înghețat bocnă și acum gheața se crăpa sub ea.

— *Nu* ai lăsat, insistă ea. Am verificat. În fiecare seară.

— Și eu am așteptat în fiecare seară. Chiar acolo unde ți-am spus că o să fiu. Unde am văzut căprioara cu iezii.

— Nu, nu e adevărat, zise Isabelle, dar mai puțin convinsă.

— Ba este. Îți jur!

— Atunci, ce s-a întâmplat cu el?

— Nu – nu știu, zise Felix, ridicând mâinile în sus. Nu înțeleg cum s-ar fi *putut* întâmpla ceva cu el. M-am temut că o să-l sufle vântul, așa că am pus o piatră deasupra, ca să-l apese.

Nu poate fi adevărat. Sigur minte, își spuse Isabelle. *Nimic din toate astea nu are noimă.*

Și atunci înțelese. Gheața se sparse și fiorul rece al adevărului o trase pe Isabelle la fund.

— Maman, spuse ea. Era atât de vigilentă. Pun pariu că te-a văzut când l-ai ascuns. Pun pariu că l-a luat și l-a ars.

Isabelle simțea că se îneacă. Chinul, suferința, amărăciunea – toate sentimentele pe care le îndurase ani la rând, sentimente care fuseseră atât de reale pentru ea și care acum vedea că erau false. Dar unul nou amenința să o copleșească, să o prindă și să o încurce, sufocând-o în adâncimile lui reci – regretul.

Se văzu alergând sub tei în fiecare noapte, sperând în van să găsească un bilet. Îl văzuse Felix, așteptând-o în Pădurea Sălbatică. Și apoi pe amândoi renunțând. Crezând cele mai rele lucruri unul despre altul. Și despre ei înșiși.

— Oh, Felix, spuse ea, iar vocea chinuită era doar o șoaptă. Dacă aș fi găsit biletul! Cum ar fi fost viața noastră dacă îl găseam? Am fi fost la Roma acum, am fi fost fericiți.

— Poate trăiam lângă o mare turcoaz, în Zanzibar. Sau sus, într-o fortăreață, în munții din Tibet. Felix râse cu mâhnire. Sau poate am fi fost morți. De foame. De frig. Din simplă prostie. Nu prea am plănuit drumul acela. Eu aveam câteva monede economisite. Tu urma să aduci niște ouă fierte și prăjitură cu ghimbir.

Isabelle voia cu disperare să dea din picioare, să iasă la suprafață, să găsească o urmă de speranță în apa învolburată și neagră și s-o folosească pentru a ieși de acolo. Putea s-o facă?

Puse o mână pe pieptul lui Felix. Pe inima lui. Și apoi îl sărută.

— O să pleci din nou? întrebă ea după aceea, sprijinindu-și fruntea de pieptul lui. Nu pleca. Promite-mi că nu pleci.

— Nu pot să-ți promit asta, Isabelle, zise el.

Ea îl privi rănită și încercă să se retragă, dar el o prinse de mână și o ținu strâns.

— Plec de la jupânul Jourdan. Și din Saint-Michel. Plec din Franța, zise el grăbit.

— Nu – nu înțeleg…

— Plec la Roma, Isabelle. Să devin sculptor, așa cum mi-am dorit întotdeauna. Îi duse mâna la buze și o sărută. Vino cu mine.

ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE

Isabelle și Felix mergeau în tăcere pe drum, iar Nero tropăia în urma lor.

Trecuse o jumătate de oră de când îi ceruse Isabellei să plece cu el la Roma.

La început, ea râsese, crezând că făcea o glumă impulsivă, dar aflase în curând că era serios.

— Am loc la un maistru sculptor, explicase el. Mi-a scris acum o lună. O să fac cele mai de jos treburi, cele pe care nu le vrea nimeni, dar e un început. Am dat preaviz, mi-am cumpărat biletul.

— Felix, când… cum… zise Isabelle zăpăcită.

— Am economisit bani de la toate slujbele pe care le-am avut în ultimii doi ani, îi spusese el. De la toate picioarele, mâinile, ochii și dinții pe care i-am sculptat pe lângă. Și de la armata mea de lemn. Am vândut-o. A cumpărat-o un nobil de la Paris. Mi-a trimis deja banii. Mai am trei ofițeri și termin. De îndată ce trimit vorbă, servitorul lui va veni s-o ia. Se opri puțin, apoi spuse: E destul. Să cumpăr un bilet și pentru tine. Să închiriez o mansardă undeva. Vino cu mine.

Isabelle voia să spună da mai mult decât își dorise orice pe lumea asta, dar era imposibil și știa asta.

— Nu pot să plec, Felix. Maman și-a pierdut mințile, iar Tavi e mereu cu capul în nori. Dacă plec, cine o să aibă grijă de ele? Abia supraviețuim și așa. Nu o să reziste nicio săptămână fără mine.

— Nu pot să te recâștig doar ca să te pierd iar, spuse Felix acum, rupând tăcerea. Trebuie să existe o cale. O vom găsi.

Isabelle se forță să zâmbească, dar nu-și putea imagina care ar fi putut fi acea cale.

— Trebuie să plec, spuse ea. Felix își petrecea noaptea în oraș, în casa căpitanului pentru care făcuse masca, dar ea trebuia să ajungă la Paris și să se întoarcă la Saint-Michel până seara.

— Rămâi cu mine încă un kilometru și jumătate. E un indicator. Felix dădu din cap spre stâlpul văruit din fața lor. Suntem aproape la jumătatea drumului până acolo.

— Bine, îngădui Isabelle. Încă un kilometru și jumătate.

O clipă mai târziu, trecură de stâlp. Pe el, un indicator

luminos, proaspăt vopsit, arăta la stânga spre Paris. Altul arăta la dreapta, către Malleval. Abia uitându-se spre stâlp, Isabelle și Felix o luară la stânga.

Dacă nu ar fi fost atât de emoționați, dacă nu ar fi fost distrați de discuția despre Roma, dacă nu s-ar fi oprit chiar în mijlocul drumului pentru încă un sărut, poate ar fi observat că vopseaua albă de pe indicatoare nu era doar proaspătă, era încă udă. Și că literele negre îngroșate se vedeau pe dedesubt – Paris sub cuvântul Malleval și Malleval sub Paris.

Ar fi văzut urmele de cizme de la baza stâlpului și pământul abia frământat la câțiva metri de el. Dacă ar fi fost să sape în pământ, ar fi găsit două vase goale de vopsea și două pensule folosite – toate furate în dimineața aceea din hambarul unui fermier din apropiere.

Dar nu observară nimic din toate astea, așa că își văzură mai departe de drum.

De îndată ce se îndepărtară suficient, corbul negru ca smoala, care stătuse cocoțat pe o creangă înfrunzită, bătu zgomotos din aripi și-și luă zborul.

Nu mai avea de ce să rămână. Așa îi spusese stăpâna.

Fata și băiatul care era cu ea nu aveau să se mai întoarcă.

ȘAPTEZECI ȘI OPT

Fumul fu cel care îi atrase prima dată atenția Isabellei.

Mirosul de fân ars. Aspru și nelalocul lui în briza verii.

Fermierii ardeau câmpurile să le curețe de buruieni și uscături toamna, când era vremea recoltei. Nu în august.

— Simți mirosul? îl întrebă pe Felix.

— Da, răspunse el, uitându-se în jur după sursa fumului.

Nero necheză neliniștit. Trase de hățuri. Isabelle își dădu seama că nimic în jurul ei nu mai părea familiar. Mai fusese la Paris, de mai multe ori, să cumpere rochii cu Tavi și Maman, dar nu-și amintea de livada imensă de meri de pe partea dreaptă a drumului. Sau de hambarul vechi și dărăpănat de piatră din stânga.

— Am luat-o pe unde trebuie, nu? îl întrebă ea pe Felix, dându-și seama că abia se uitase la indicator.

— Sunt sigur că da. Îmi amintesc că indicatorul arăta la stânga spre Paris. Pe acolo am luat-o.

Merseră mai departe. Câteva minute mai târziu, zăriră alt indicator. Sub el stătea un bărbat, cu spatele lipit de stâlpul de lemn, cu capul plecat, evident odihnindu-se. Purta hainele aspre de fermier – cizmele ponosite, pantalonii lungi și o cămașă roșie. Pălăria de paie era înclinată peste față.

Când Isabelle și Felix se apropiară, văzură că era doar un cuvânt pe stâlp și acela era *Malleval.*

— *Nu* se poate să fie așa, zise Felix. Malleval e în direcția opusă.

Isabelle decise să obțină un răspuns. Îi dădu hățurile lui Nero lui Felix și se apropie de omul care se odihnea.

— Scuzați-mă, domnule, drumul acesta ne duce la Paris?

Bărbatul nu-i răspunse.

— Doarme dus, spuse Isabelle.

Nu voia să-l trezească, dar trebuia să afle unde erau. Nu avea timp de pierdut.

— Domnule? Scuzați-mă, spuse ea. Dar bărbatul dormea în continuare. Isabelle se aplecă și-l scutură încet de braț. Pălăria îi căzu. Capul i se înclină înfiorător într-o parte. Corpul i se rostogoli ca un sac de cereale.

Atunci Isabelle înțelese că nu moțăia și nici nu purta cămașă roșie. Purta o cămașă albă care se făcuse roșie. Avea gâtul tăiat

de la o ureche la alta. Sângele îi cursese din rană pe partea din față a corpului. O parte încă mai curgea.

Înăuntrul ei se dezlănțui groaza.

— Vă rog, să ne ajute cineva! În numele Domnului, ajutor! urlă ea.

Felix ajunse lângă ea într-o clipă. Se făcu alb la față când văzu bărbatul ucis. O prinse pe Isabelle de braț și o trase la o parte. Nero, auzindu-i țipetele și mirosind sângele, făcu ochii mari. Isabelle îl luă de la Felix și încercă să-l liniștească. Felix strigă din nou după ajutor. Dar nu le răspunse nimeni. Nu veni nimeni.

Briza se înteți și, odată cu ea, și mirosul de fum. Miasma amară fu ca o palmă; o făcu pe Isabelle să-și revină în simțiri. Își dădea seama acum ce proastă fusese.

— Cine l-a omorât pe omul acesta ar putea fi încă pe aproape, îi spuse ea lui Felix. Și tocmai i-am dat de știre că suntem aici.

— Dacă indicatorul este corect, Malleval e aproape, spuse Felix. O să trimită pe cineva să-l ia pe bietul om.

Aruncând o privire speriată în jur, Isabelle puse piciorul în scăriță. Felix o ajută să urce în șa; apoi, ea îl ridică în spatele ei.

— Hai, spuse el și o prinse de talie cu brațele.

Isabelle îl îndemnă pe Nero. Calul merse la galop vreun kilometru și jumătate pe drumul spre sat, dar când satul apăru la orizont, se opri, înălță capul și scoase un nechezat asurzitor. Isabelle avea ochii cât cepele. Duse o mână la piept.

— Nu, șopti ea. Dumnezeule mare… *nu!*

Nu aveau să primească vreun ajutor de la sătenii din Malleval.

Nici acum, nici altădată.

ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ

Isabelle coborî din șa, apoi merse împleticit prin câmpurile de grâu de la marginea satului Malleval, de parcă era beată. Felix veni după ea.

Nero stătea pe drum, unde-l lăsaseră, cu hățurile căzute în praf.

Zăcând în țărână, printre tulpinile țepoase de grâu tăiat, erau cadavre. De bărbați. De femei. De copii. Fuseseră împușcați și înjunghiați. Mulți dintre ei, în spate. Era un bărbat cu o gaură căscată într-o parte, încă strângând furca în mână. Zăcea acolo și o bătrână cu o rană de baionetă în piept.

Fumul cenușiu se învârtea în rotocoale deasupra lor. Casele din sat, grajdurile și hambarele, toate aveau acoperișuri de stuf și toate ardeau.

Isabelle începu să tremure atât de tare, încât nu se putea opri. Picioarele îi cedară. Căzu în fund lângă o mamă ucisă și copilul ei mort. Un sunet slab și chinuit se ridică din pieptul ei în gât, apoi crescu într-un urlet sălbatic de durere. Urmară suspine grele și chinuitoare. Se făcu ghem, strânse țărâna în pumni și plânse.

Ceva timp mai târziu – minute? O oră? – Isabelle auzi voci. Voci de bărbați. Ridică fruntea și privi în jur. Nu era Felix; el căra în brațe o femeie bătrână care sângera puternic prin câmp, alergând cu ea spre una dintre singurele case care nu ardea.

Și, atunci, Isabelle văzu bărbații. Erau soldați. Se adunaseră la marginea opusă a câmpului. Vorbeau și râdeau. Unii țineau hățurile cailor, alții, saci plini de pradă.

Unul dintre ei se întoarse. Privirea îi căzu asupra Isabellei și un rânjet urât i se întinse pe față. Începu să meargă spre ea printre fuioarele de fum, prin cenușa din aer, ca un demon din iad. Alți doi dădură să-l urmeze, dar el le făcu semn să rămână. Urma să fie prada lui, doar a lui.

Nu-l mai văzuse niciodată, dar îl cunoștea. Din zvonuri și povești. Dintr-o viziune pe care o avusese când căruța plină de soldați răniți trecuse pe lângă ea pe drumul către Saint-Michel. Ținea o sabie în mână și un scut în cealaltă. Nu purta haină. Vesta de piele și cămașa albă erau pătate de sânge. Părul său negru, presărat cu fire argintii, era tras spre spate. O cicatrice se zărea pe un obraz. Ochii lui ardeau cu un foc întunecat. Era

Volkmar.

Înăuntrul Isabellei, sub inima ei, lupul adormit se trezi.

OPTZECI

Isabelle era înspăimântată. Avea să moară; știa asta. Dar nu avea să fugă; ci să-l înfrunte pe Volkmar.

Se ridică în picioare, rugându-se ca Felix să rămână cu bătrâna în casă, și căută o armă. Trebuia să fie *ceva* cu care să poată lupta – o furcă, o lopată, o greblă. Avea să ţintească spre gâtul lui Volkmar, dacă putea. Spre coapsă. Spre încheietură. Avea să încerce tot posibilul să-l facă să sângereze.

Volkmar se apropia. Era la nici douăzeci de metri acum.

— Cum de mi-a scăpat acest mic șobolan în câmpul cu grâu? zise el, ridicând sabia.

Iar Isabelle încă era lipsită de apărare. Inima îi bătea cu putere în piept. Sângele îi curgea năvală, bubuindu-i în urechi. Dar pe deasupra lui auzi alt zgomot. Părea un material care se sfâșie. Simţi o greutate, bruscă și apăsătoare, trăgând-o de haine.

Se uită în jos și văzu că buzunarul i se rupsese. Pentru că nuca din interior creștea.

Isabelle o scoase repede înainte să-i rupă rochia de tot. În clipa aceea, se făcu plată și se întinse până ajunse jumătate cât ea. Chingile de piele apărură pe partea dinspre ea. Își dădu seama că ţinea un scut. Își trecu braţul prin chingi și îl ridică deasupra capului.

Exact la ţanc.

O fracţiune de secundă mai târziu, sabia lui Volkmar ar fi căzut deasupra. Isabelle era puternică acum, cu mușchii formaţi de treburile nesfârșite la fermă, și reuși să ţină scutul ferm. Fără el, lovitura ar fi despicat-o în două.

Îndesă din nou mâna în buzunar, amintindu-și de primul dar de la Tanaquill. Strânse degetele în jurul osului. Îl scoase și, în acel moment, se transformă în aceeași sabie cumplită pe care o folosise ca să alunge hoţul de găini.

— Lașule! strigă ea la Volkmar. Ucigașule! Erau oameni nevinovaţi!

Groaza și jalea se topiseră. Acum simţea că era făcută toată din mânie.

Rânjetul lui Volkmar deveni un mârâit. Cuvintele ei erau o insultă pentru el. Un cuţit în inimă ar fi fost prea bun pentru ea acum. Avea să-i ochească gâtul și să o facă să zboare.

Ridică arma, exact așa cum știa ea că va face. Isabelle se feri și lama îi trecu pe deasupra capului. Picioarele o împinseră la loc, în sus. Vârful sabiei ei îl agăță într-o parte și-i făcu o rană adâncă în coaste. El urlă de uimire și se clătină spre spate.

Inima Isabellei bătea ca o tobă de război. Sângele ei cânta.

Volkmar atinse rana cu vârful degetelor. Când le îndepărtă, erau roșiatice.

— Șobolanul are dinți ascuțiți, zise el. Apoi o atacă din nou.

Isabelle știa că mai are doar o șansă. Trebuia să facă mai mult decât o rană superficială.

Ridică scutul, ridică sabia, dar înainte să le folosească se auzi o detunătură puternică. Doi bărbați veniră în galop peste câmp din stânga ei. Un cal fără călăreț venea din urmă.

— Vine cavaleria regelui! strigă unul dintre ei. Urcă-te! Grăbește-te!

Călăreții se apropiară în galop. Calul fără călăreț încetini la trap. Volkmar aruncă arma și prinse calul de căpăstru. Alergă pe lângă animal câțiva pași, apoi se aruncă în șa. Și, pe urmă, cei trei călăreți dispărură, topindu-se în fum.

Isabelle coborî sabia și scutul. În clipa aceea, se preschimbară din nou în os și coajă de nucă. Le puse în buzunar. Câteva secunde mai târziu, patruzeci de soldați intrară călare în sat. O înconjurară pe Isabelle și o întrebară ce se întâmplase. Ea le povesti, arătând cu degetul în direcția în care plecase Volkmar, și-i îndemnă să se grăbească.

Apoi, căpitanul dădu comenzi oamenilor săi și aceștia porniră la atac.

Isabelle îi privi plecând, dorindu-și să călărească alături de ei și să-l urmărească pe Volkmar. Atunci, scârbită și epuizată, se uită după Felix. Acum se îngrijea de un muribund, cu pieptul gol, apăsându-și cămașa mototolită pe corpul bărbatului, într-o parte, încercând să împiedice ultimele urme de viață să se scurgă în pământ.

În timp ce Isabelle îl privea, îngenunchind în recolta obscenă de morți, cu trupul mânjit de sânge, cu fața udată de lacrimi, o durere adâncă și pătrunzătoare o făcu să strige. Era mai rea decât orice i se întâmplase în ziua aceea. Duse o mână la piept. Se aplecă de la mijloc, răsuflând întretăiat și repede, rugându-se să-i treacă.

Înăuntrul ei, lupul, căruia i se refuzase dreptul său, își dezveli

colții și i-i înfipse în inimă.

OPTZECI ȘI UNU

Urletul aspru străpunse după-amiaza pașnică.

Îi urmă o bubuitură puternică și grea și sunetul pașilor alergând.

Ursitoarea, care curăța mere la masa din bucătărie, ridică ochii alarmată. Avara, amestecând în supa din vatră, scăpă polonicul în cenușă.

— Ce naiba se petrece acolo? strigă ea. Hugo! Huuuuuugo!

Ursitoarea și Avara ajunseră împreună la masă și văzură un castron de lut făcut bucăți pe treptele de piatră. Boabele verzi de mazăre erau împrăștiate în jur. Două găini veniră în grabă și începură să ciugulească lacome.

Ursitoarea văzu imediat că Maman era cea care țipase și Tavi scăpase castronul. Alergau pe alee. Două siluete se apropiau. Felix era fără cămașă. Părul lung și castaniu, ud și încâlcit, îi atârna pe spate. Avea pantalonii pătați de sânge. Privea spre interior, ca și cum se concentra pe ceva ce numai el putea să vadă. O ținea pe Isabelle pe după gât, posesiv, protector, de parcă se temea să nu i-o smulgă cineva. Poalele rochiei Isabellei erau mânjite de pete roșii. Sudoarea și murdăria îi întinau fața. Părul, presărat cu cenușă, i se desfăcuse din cocul prins cu grijă.

— Dumnezeule mare, ce s-a întâmplat? strigă Avara. Sări peste mizeria de pe trepte și fugi după ceilalți. Hugo ieși din grajd, ștergându-se pe mâini cu o cârpă. Îi dădu drumul și o luă la fugă când îi văzu pe Isabelle și Felix.

Ursitoarea rămase în prag.

— *Nu* se poate, șuieră ea. Cum de mai trăiește?

Dându-și seama că ar fi fost o grosolănie să rămână pe loc, porni și ea în grabă pe alee. Maman plângea, ținând fața Isabellei între palme o clipă, iar în următoarea cerând să afle numele cavalerului viteaz care o însoțea. Tavi o îndemna să tacă.

Felix se scuză că era murdar și despuiat. Își lăsase cămașa îmbibată de sânge în Malleval și încercase să se spele la pompa din sat, zicea el, dar apa nu reușise să îndepărteze mare lucru. Apoi le povesti ce li se întâmplase. Cum ajunseseră la Malleval după ce Volkmar măcelărise oamenii. Cum Isabelle găsise cumva o sabie și un scut și-l înfruntase. Cum își abandonaseră planurile de a merge la Paris și merseră pe jos spre casă.

Se făcu liniște după ce terminară. Nu vorbea nimeni.

Apoi, Tavi, cu vocea tremurând de mânie, spuse:

— Ai fi putut fi *ucisă,* Isabelle. *Ce* a fost în capul tău?

— Faptul că voiam să-l omor pe Volkmar, spuse Isabelle cu o voce plată, tristă. Că voiam să-l înjunghii în inima lui neagră și să-l văd cum sângerează până moare la picioarele mele. Asta a fost în capul meu. Tăcută și cu ochii pustii, îl duse pe Nero la grajduri ca să-i scoată hamul.

Se uitară toți după ea, apoi Hugo se întoarse spre Felix și spuse:

— Hai înăuntru. Stai jos. Vino să bei ceva.

Felix clătină din cap.

— Mă duc în tabără. Să-l avertizez pe colonelul Cafard. Cu cât ajung mai repede, cu atât mai bine.

Hugo insistă să-l ducă acolo cu căruța. Îi spuse că tocmai voia să plece spre tabără. Bucătarul trimisese după lapte. Oamenii plecaseră pe front în dimineața aceea. Toate căruțele din tabără trebuiau să care corturi, arme și muniție. Nu mai rămăsese nimeni să aducă mâncare pentru cei aflați încă acolo.

Felix îi mulțumi și-i ceru să împrumute o cămașă. De obicei, Avara s-ar fi opus unei asemenea rugăminți, cicălindu-l pe Felix să nu o păteze sau să o subțieze la coate, dar nu scoase o vorbuliță împotrivă. Îngrijorarea îi încrețea pielea din jurul ochilor. Privirea îi trecu peste câmpuri, peste livezi, peste vite și peste fiul ei.

Ursitoarea știa la ce se gândea, la ce se gândeau toți: Malleval era la șaisprezece kilometri distanță.

— Volkmar nu o să vină aici, îi liniști ea, iar minciuna i se rostogoli ușor de pe limbă. N-ar îndrăzni, nu când colonelul Cafard are tabără chiar lângă sat.

Avara dădu din cap, dar rămase încruntată.

— Ai dreptate, Mătușică. Sigur că ai, spuse ea. Apoi inspiră adânc. Octavia, mi-ai spart castronul! Ai idee cât costă asemenea castroane? Strânge mizeria și curăță restul boabelor de mazăre! Dar vocea ei nu mai avea acreala obișnuită.

Tavi se aplecă peste bucățile vasului. Adună poala șorțului și le puse acolo. Maman o ajută. Avara se întoarse la supa ei.

Iar Ursitoarea rămase afară, uitându-se cum Felix își punea cămașa lui Hugo, apoi se urca în căruță alături de el. Când cei doi băieți o luară pe alee, ochii ei strălucitori o căutară pe

Isabelle. O zăriră lângă iaz. Îl dusese pe Nero la apă; calul intrase până la umeri și bea apă pe săturate.

Isabelle intră după el, complet îmbrăcată, în afară de cizme și ciorapi. Sub privirile Ursitoarei, se scufundă. Când ieși la suprafață, se așeză pe mal și frecă petele de sânge de pe rochie, apoi își frecă mâinile cu asprime, cu furie, de parcă orice ar fi fost pe ele nu avea să mai iasă.

Când termină, lăsă capul în jos plângând. Chiar și de la distanță, Ursitoarea îi vedea umerii scuturându-se și trupul tremurând.

Cum oare n-a reușit Volkmar s-o omoare? se întrebă ea. *E doar o fată. Copleșită de vărsarea de sânge la care a fost martoră.*

Ursitoarea avea de gând să primească răspuns la întrebare. Pretextând că era obosită după atâta tulburare, abandonă castronul cu mere pe care le decojea, se închise în camera ei și scoase harta Isabellei din cufăr. Se mișcă încet. Losca dormea într-un pat răvășit, cu capul ascuns la subraț.

Ursitoarea întinse harta pe masă, se așeză și o privi.

Încercase să scurteze drumul Isabellei spre moarte și nu funcționase. Oare era din cauza cernelii? Poate ingredientele nu erau de cea mai bună calitate. Lumina era slabă în camera asta; poate că măiestria ei avusese de suferit.

Dar nu, nu era niciunul dintre lucrurile acestea. Ochii de expert ai Ursitoarei găsiră problema. Desenase un traseu nou pentru Isabelle, o scurtătură prin Malleval către Volkmar, iar Isabelle o urmase – în cea mai mare parte. Dar chiar înainte de capăt, ieșise de pe scurtătură și se întorsese pe calea dinainte.

Ursitoarea se sprijini de spătarul scaunului. Bătu cu degetele în brațul scaunului. *Oare am subestimat-o?* se întrebă ea.

Isabelle refuzase să o abandoneze pe mama ei într-o casă în flăcări. Salvase trei cai cu prețul libertății ei. Se luptase cu Volkmar. Nu era aceeași fată care stătuse degeaba în timp ce Maman o transforma pe Ella într-o servitoare sau care își încuiase sora vitregă în cameră când venise prințul la ele. Ba chiar mergea mai semeață în ultima vreme, mai încrezătoare.

Măcar nu a reușit să o vadă pe Ella, se gândi Ursitoarea ceva mai ușurată. Era singurul lucru pozitiv din ziua aceea.

Însă băiatul – prima bucată – era îngrijorător. Avea brațul în jurul Isabellei când se apropiaseră pe alee. Păreau să fi devenit

mai apropiați. Ursitoarea consultă iar harta, privind cu atenție la ocolișul pe care îl făcuse, apoi bătu cu pumnul în masă. Zgomotul o făcu pe Losca să tresară. Se ridică în capul oaselor, clipind din ochii luminoși.

— S-au împăcat! spumega Ursitoarea. Îi făcuse un pantof. De *asta* mergea mai semeață. Ba chiar i-a cerut să meargă cu ea în Italia! Se uită din nou la hartă. Ea i-a spus că nu poate... Asta e bine. Dar el a promis să găsească o cale. Clătină din cap dezgustată. Și dacă găsește? Dacă Isabelle *pleacă*?

Ursitoarea se ridică; se plimbă încolo și încoace.

— Asta nu se poate întâmpla, spuse ea. Știa că trebuia să găsească un mod de-a o ține pe Isabelle în Saint-Michel, dar trucurile din mâneca ei se terminau cu repeziciune. Încălzită de la plimbat, traversă camera să deschidă fereastra. Era o fereastră batantă, cu balamale de metal, una care începuse să scârțâie neplăcut.

— Trebuie să-l pun pe Hugo s-o repare, murmură ea.

Hugo.

Ursitoarea se răsuci în loc. Alergă la masă și scrise în grabă o scrisoare pe o bucată de pergament.

— Trezește-te, fată! se răsti la Losca după ce termină.

Losca se ridică. Își netezi rochia.

— Du-i asta domnului Albert, președintele băncii din Saint-Michel. Trebuie să fie acasă, ia cina de duminică. Am nevoie de o sumă mare de bani. Mai mult decât are el în seif. O să-i ia o zi sau două să-i obțină, fără îndoială, și trebuie să ne mișcăm repede. Grăbește-te! Pleacă! spuse Ursitoarea.

O conduse pe Losca afară din cameră, prin casă, pe lângă Tavi, care curăța mazăre și apoi pe alee, instruind-o cum să ajungă la domnul Albert acasă. Fata o luă la fugă cu scrisoarea în mână.

Ursitoarea o urmări până dispăru pe drum, apoi se întoarse spre casă. O mișcare îi atrase atenția. Era Isabelle. Era pe pășune, îl călărea pe Nero. Închipuise o sperietoare. Corpul era făcut din crengi; avea o varză în loc de cap. Era sprijinit de un stâlp din gard pe care îl înfipsese într-o porțiune de pământ moale. Flutura ceva în mâna dreaptă. Ursitoarea miji ochii și văzu că era o sabie veche ce aparținuse domnului LeBenêt și atârna în grajd.

În timp ce privea, Isabelle atacă sperietoarea, cu sabia sus, și-

i zbură capul. Îl întoarse brusc pe Nero și atacă din nou. Sperietoarea își pierdu un braț. Apoi trunchiul îi fu tăiat în două. Ursitoarei nu-i plăcea deloc ce vedea.

Expresia i se întunecă și mai mult când trecu din nou pe lângă Tavi și văzu că folosea mazărea curățată ca să facă ecuații. Rămase cu ochii la ea.

În urmă cu câteva săptămâni, după incidentul cu brânza, Hugo venise la ea plângându-se amărât de Tavi și rugând-o pe Ursitoare să o mărite.

Pe atunci, Ursitoarea se gândise că ideea era inutilă, dar poate era timpul să pună în practică sugestia lui Hugo. Cu câteva mici modificări.

O nuntă avea să fie un lucru foarte vesel.

— Pentru toți, șopti Ursitoarea sumbru. În afară de mire și mireasă.

OPTZECI ȘI DOI

— Încă o dată de la început. Și cu emoție, vă rog! strigă Chance.

Stătea în fața scenei cu un pahar în mână, privind actorii cum repetau. Se descurcau foarte prost. Uitau replicile. Le încurcau. Lumina torțelor, care îi juca pe față, dezvăluia riduri noi săpate în jurul ochilor.

— Mai tare, vă rog! țipă el, ridicând o mână cu palma în sus. De-abia vă aud!

Ghicitoarea le striga replicile. Actrița și diva i se alăturară pe scenă și repetară propriile replici. Chance bătea un ritm rapid din palme ca să le grăbească.

Una dintre luminile rampei, neavând coș de sticlă, fusese așezată prea departe pe scenă. Ghicitoarea o atinse cu fusta. Materialul se aprinse. Înghițitorul de săbii strigă la ea, dând din mâini. Alergă să stingă flăcările. Înspăimântată de flăcări, ghicitoarea o rupse la fugă, dar nu înainte ca înghițitorul de săbii să calce pe tivul fustei. Se auzi un pârâit în material, apoi ghicitoarea se trezi stând în mijlocul scenei în jupon.

Suflătorul de flăcări, sus pe schele, se uită în jos să vadă ce se întâmpla, își pierdu echilibrul și căzu. Piciorul i se agăță într-o funie legată de un decor pictat. Decorul se ridică și se lovi de schelărie. Fragmente despicate căzură ca o ploaie, dând peste peruca divei și coroana actriței. Suflătorul de flăcări atârna cu capul la doar câțiva centimetri de podea.

Chance închise ochii. Se ciupi de baza nasului. Harta Isabellei dispăruse. Fără îndoială că Ursitoarea o desena din nou ca s-o împingă mai repede pe fată spre pierzanie. Și el ce făcea? Prezida o piesă de teatru dezastruoasă.

Chance deschise ochii.

— Cineva să-l elibereze, vă rog, spuse el gesticulând spre scuipătorul de flăcări, care încă atârna cu capul în jos și învârtindu-se în cercuri lente ca un plumb uman.

— Spune-i tu, șuieră o voce din spatele lui Chance.

— Nu, spune-i *tu.*

— Unde e coniacul? Să-i umplem paharul la loc. Veștile proaste se primesc mai ușor cu un pahar de coniac.

— Eu chiar cred că *tu* ar trebui să-i spui.

Chance se întoarse cu fața.

— Ce să-mi spuneți? întrebă el.

Bucătarul și magiciana stăteau acolo cu mutre solemne.

— Isabelle nu a ajuns la Paris, spuse magiciana. Nu a văzut-o pe Ella.

Chance înjură. Se întoarse și aruncă paharul într-un copac. Toți actorii se opriră din ce făceau. Tăcerea se lăsă peste toată trupa.

Chance dădu capul pe spate. Își acoperi ochii cu mâinile. Simțea că era la doar un pas de înfrângere.

— Piesa asta e finalul, spuse el, lăsând mâinile în jos. E ultima mea manevră. E tot ce mai am ca s-o conving pe Isabelle că-și poate croi singură drumul. Dacă dă greș, atunci dau și eu greș. Și Isabelle e condamnată.

Toți actorii începură să vorbească deodată. Apoi să țipe. Să arate cu degetul. Să scuture pumnul. Gălăgia devenea tot mai puternică.

Până când ghicitoarea, încă în jupon, preluă controlul.

— Gura, toată lumea! strigă ea, bătând din picior. La locuri! O luăm iar de la început…

— Bună fată. Zi-o cu tot sufletul, o îndemnă magiciana, mergând pe lângă Chance.

— Spuneți replicile de parcă depinde viața Isabellei de asta, zise bucătarul, venind lângă el.

Chance dădu grav din cap.

— Pentru că așa este.

OPTZECI ȘI TREI

— Octavia! Isabelle! Treziți-vă!

Isabelle se ridică somnoroasă în capul oaselor. Dormea dusă. *M-a strigat cineva?* se întreba ea.

— *Treziți-vă,* fetelor! Trebuie să vorbesc cu voi!

Era doamna LeBenêt. Isabelle întinse mâna după rochie, și-o trase pe cap și merse în grabă la marginea hambarului, străduindu-se să se încheie.

Doamna stătea lângă scară cu mâinile în șolduri.

— Veniți în casă, zise ea aspru. Adu-o pe mama ta.

Isabelle rămase pe loc, uitându-se peste pervaz și clipind zăpăcită.

— Ce aștepți? Scoate-ți fânul din păr și mișcă-te odată! se răsti doamna.

Se întoarse în loc și se îndepărtă de hambar, iar Isabelle simțea că pășea direct pe inima ei. Înăuntrul ei creștea panica. Se întreba ce făcuseră. Era din cauza cailor pe care îi salvase? Castronul spart de Tavi? *Doamna o să ne dea afară,* se gândi ea. *Am înfuriat-o de prea multe ori.*

— Tavi, Maman, treziți-vă. Îmbrăcați-vă. Doamna are treabă cu noi, zise Isabelle, încercând să nu-i tremure vocea.

Când terminară cu îmbrăcatul, cele trei femei coborâră scara și traversară curtea spre casă. Isabelle își netezi părul când ajunseră la ușă, apoi ciocăni.

— Intrați! țipă doamna.

Cu inima la gură, Isabelle intră. Tavi și Maman o urmară.

Mătușica era la masă, așezând niște cești. Doamna lua o tigaie mare de cupru de pe o pirostrie din vatră. Duse tigaia la masă, apoi o lovi cu podul palmei. O omletă galbenă și pufoasă se răsturnă pe un platou.

— Zece ouă sunt aici! mormăi ea. Adică zece pe care nu le pot vinde.

— Gata, gata, Avara! o mustră Ursitoarea.

Era o oală de cafea neagră și fierbinte pe masă și o carafă cu smântână grasă de adăugat în cafea, pâine feliată, un vas cu unt proaspăt și unul cu gem de căpșune. Isabelle, care – împreună cu Tavi și Maman – subzistau cu pâine veche și supă subțire, simțeau cum le ghiorăia stomacul. Spera cu disperare că doamna avea să le dea ceva de mâncare înainte să le

alunge. Era o tortură pentru fata flămândă, să privească la atâta mâncare delicioasă; se întoarse și-și distrase atenția uitându-se prin încăpere.

Isabelle intrase în casa doamnei LeBenêt doar de câteva ori și nu rămăsese niciodată prea mult. Acum avea timp să o observe. Camera în care stăteau – bucătărie și sufragerie deopotrivă – era mică și avea tavanul jos. Nu erau tablouri pe pereții cenușii de piatră, nici flori într-o vază, nici covoare pe jos, nimic călduros sau primitor nicăieri. Simți o urmă de simpatie pentru Hugo, care trăia într-o casă rece, lipsită de iubire, cu o mamă care rareori spunea o vorbă bună.

— Stați jos, fetelor, zise doamna nerăbdătoare, făcându-le semn spre masă cu lingura de lemn din mână.

Isabelle și Tavi se uitară nedumerite una la alta.

— Să stăm jos? Acolo, la masă? întrebă Isabelle.

— Vă referiți la noi? întrebă Tavi.

— Am zis *voi,* nu-i așa? răspunse doamna.

— Nu, ați spus *fetelor,* explică Tavi.

Doamna strânse lingura de lemn de parcă voia s-o gâtuie. Mătușica, pentru că terminase de așezat ceștile, le îndemnă pe cele trei femei spre masă.

Isabelle nu știa ce se întâmpla. Avea doamna să le lase să rămână? Sau le dădea un mic dejun copios înainte să le alunge, ca să-și ușureze conștiința? Nu trebui să aștepte mult ca să afle.

Când toți se așezară la masă, doamna numără feliile de pâine pe care le tăiase din franzela mare din pâine de grâu.

— Sunt două felii de persoană. *Două!* zise ea încruntându-se. Mătușică, o să ne aduci la sapă de lemn.

— Avara, servește micul dejun, te rog, spuse Mătușica strângând din dinți.

Doamna, cu buzele țuguiate, împărți omleta.

— Ar trebui să vă explic de ce v-am invitat aici, zise Mătușica în timp ce împărțea pâinea. Acest mic dejun este o sărbătoare. După cum știți, răposatul meu soț a lăsat o mică moștenire domnului LeBenêt. Dat fiind că domnul LeBenêt a murit, a rămas la decizia mea să o ofer unui membru al familiei. Mă bucur să vă anunț că am luat o hotărâre – banii vor ajunge la următorul bărbat din familia LeBenêt – Hugo.

Hugo amuțise. Stătu acolo ca un păstrăv, cu gura căscată, fără să clipească, până când mama lui îl lovi cu piciorul pe sub

masă.

— Mulțumesc, Mătușică! zise el într-un târziu. Scoase aerul din piept și se lăsă atât de departe pe spătarul scaunului, încât aproape căzu de pe el. După o privire chiorâșă a mamei lui, se îndreptă la loc, iar picioarele din față ale scaunului aterizară cu o bufnitură.

— E *minunat*! strigă el, bătând cu palmele în masă. Asta înseamnă că pot…

Isabelle nu-l mai văzuse atât de animat. Nici mama lui, din câte se părea, căci căutătura ei se schimbă din dezaprobatoare în suspicioasă.

— Ce poți să faci? întrebă ea.

Hugo se pleoști pe scaun, cu o expresie misterioasă pe față.

Să se însoare cu Odette, se gândi Isabelle. *Dar îi e prea frică s-o spună.*

— Eu… ăăă… pot… se bâlbâi el. Apoi se însenină. Pot să am niște bani!

— Folosește-i ca să-ți cumperi un creier! zise Tavi în șoaptă.

Mătușica vorbi mai departe.

— Moștenirea este suficientă ca să asigure viitorul fermei și să ducă mai departe familia LeBenêt, lucru pe care și-l dorea dragul meu soț. Dar… Bătrâna ridică un deget. Norocul este *bun* dacă este împărtășit și am de gând să mă asigur că *toți* sunteți bine îngrijiți. Nu doar familia mea, dar și tu, Isabelle, și familia ta. Sunteți trei femei singure pe lume. Nu puteți continua să trăiți într-un hambar. Ce fel de viață e asta pentru voi? Ce-o să se întâmple la iarnă? Așa că am luat câteva măsuri. Am făcut pregătiri.

Mătușica luă ceașca de cafea și bău o gură. Isabelle strânse mâinile pe șervețel. Speranța crescu în inima ei. Ce făcuse Mătușica? Le dădea și lor ceva bani? Pomenise de hambar – le găsise ceva mai bun? Isabelle se temea să întrebe, ca să nu-și fi făcut speranțe prea mari, dar trebuia să știe.

— Ne-ai găsit alt loc în care să locuim, Mătușică? îndrăzni ea. O cameră undeva? O casă micuță?

— Da, copilă. O casă și încă un lucru, zise Mătușica, lăsând ceașca jos.

Isabelle se uită emoționată la Tavi și la Maman.

— Ce anume? întrebă ea.

Mătușica puse ceașca în farfuriuță. Zâmbindu-i Isabellei,

spuse:

— Un soț!

OPTZECI ȘI PATRU

Isabellei îi îngheță sângele în vene. Tot corpul îi încremeni pe scaun; era incapabilă să se miște.

— Cum adică un – un *soț,* Mătușică? întrebă ea cu vocea stinsă.

— Păi, exact ce am spus, copilă – un bărbat! Un bărbat înalt și voinic, cu pantaloni și cizme! Tot ce-și dorește orice fată.

— *Isabelle?* zise Hugo, părând surprins. Dar credeam... credeam că Tavi o să se mărite prima. Ea e cea mai mare.

Tavi nu spunea nimic; era amuțită din pricina șocului.

Dar Maman era copleșită de bucurie.

— Ce vești *minunate*! exclamă ea. Cine e? Un baron? Un viconte? Se uita de la Mătușica la Avara și înapoi, dar niciuna nu-i răspunse. Nu? Ei, bine, nu contează. E acceptabil și un moșier. La urma urmei, sunt vremuri grele.

— Nunta o să fie în curând? întrebă Hugo.

— În câteva zile, răspunse Mătușica.

— *Da!* croncăni Hugo. Spune-ne, Mătușică, o îndemnă el, lăsându-se iar pe spate în scaun. Cine e? Cu cine se mărită Isabelle?

Mătușica se aplecă peste masă și acoperi mâinile lui Hugo cu ale ei.

— Păi, dragul meu băiat, n-ai ghicit? întrebă ea. Cu *tine*!

OPTZECI ȘI CINCI

Totul se întâmplă în același timp.

Hugo căzu pe spate cu o bufnitură zguduitoare, lovindu-se la cap atât de tare, încât își pierdu cunoștința. Maman se prăbuși leșinată. Tavi sări în sus s-o ajute să-și revină, în clipa în care doamna sări să-l ajute pe Hugo. Se loviră cap în cap, apoi se clătinară spre spate, amețite.

Iar Isabelle strânse atât de tare ceașca de cafea, încât aceasta se sparse, vărsându-și cafeaua fierbinte pe mâini. Nici măcar nu o simți. De-abia putea să respire. Inima îi bubuia; bătea în ritmul numelui *Hu-go, Hu-go, Hu-go,* la nesfârșit, ca un marș funebru.

Isabellei nu-i venea să creadă că Mătușica făcuse asta. În urmă cu câteva clipe, era optimistă, crezând că bătrâna avea să le ajute să-și găsească altă casă. Acum se simțea ca un animal în capcană. *De ce* făcuse asta? Isabelle nu arătase niciodată nici cel mai mic interes față de Hugo, nici el față de ea.

— Mătușică, nu pot… Eu și Hugo, noi nu… noi niciodată… spuse ea, străduindu-se să găsească vorbele potrivite.

Tavi, care-i frecționa încheieturile mamei ei, îi sări în ajutor.

— Dar Hugo și Isabelle nu se suportă! E o idee îngrozitoare, Mătușică. Suntem în secolul al optsprezecelea, nu al zecelea. Nu e obligată să o facă!

— Fetelor, fetelor, liniștiți-vă! Bineînțeles, Isabelle nu e *obligată* să se mărite cu Hugo. Nu e obligată să se mărite cu *nimeni,* le potoli Mătușica. Dar ce păcat ar fi dacă n-ar face-o. Vedeți voi, există vreo două lucruri de care am uitat să pomenesc. Moștenirea lui Hugo? Ajunge la el doar dacă se căsătorește. Cum poate duce familia mai departe fără o soție? Și, sincer, ce fată n-ar vrea să se mărite cu un băiat atât de bun, mai ales cu unul care are fermă și cincizeci de acri? Făcu o pauză. Privirea ei întâlni ochii Isabellei și se uită fix la ea. Isabelle simțea că era neajutorată, deznădăjduită, într-o prăpastie rece și cenușie. Sigur că Isabelle e liberă să-mi refuze propunerea, continuă Mătușica. De asemenea, e liberă să plece de la fermă și să găsească alt loc în care să locuiască ea și familia ei.

Isabelle simțea că adâncimile cenușii se închid peste ea și o trag în jos. Se lupta să iasă la suprafață. Trebuia să găsească o

modalitate să răzbată între cele două imposibilități prezentate de Mătușica.

— Doamnă, spuse ea, întorcându-se spre mama lui Hugo. Nu sunt nici pe departe suficient de bună pentru fiul dumitale.

— Foarte adevărat, îngădui doamna cu gura plină de omletă. Dar, după cum a spus mama ta, sunt vremuri grele și nu poți să fii prea pretențios. Nu ești o fată frumoasă, dar vacilor nu le pasă de înfățișare, și nici verzelor. Ești muncitoare, recunosc asta, și asta contează la o fermă. În plus, ești puternică și solidă, cu niște șolduri bune de născut fii și un piept grozav la care să sugă. O să te înmulțești bine, cred eu.

Isabelle se făcu roșie ca focul, neobișnuită să audă vorbindu-se de ea de parcă era o iapă.

— Gata! Ne-am înțeles, atunci, nu-i așa? zise Mătușica veselă, punând mai multă omletă pe farfuria Isabellei. Acum, mănâncă micul dejun, copilă, o mustră ea. O să ai nevoie de vigoare. Trebuie să te pregătești de nuntă. Mă gândesc la sâmbăta viitoare. De azi într-o săptămână. E destul timp să facem pregătirile necesare. Ce părere ai, Avara?

Isabellei nu-i păsa de părerea nimănui. Să uită la omleta rece și tremurătoare de pe farfurie. O apucă greața. Se ridică în picioare.

— Vă rog să mă scuzați, spuse ea, grăbindu-se să ajungă la ușă.

— Probabil că trebuie să se adune. Să verse o lacrimă-două de bucurie, de una singură, zise Mătușica înțelegătoare. Viitoarele mirese sunt niște ființe *foarte* emotive.

Isabelle deschise ușa, fugi afară și vărsă micul dejun în iarbă.

OPTZECI ȘI ȘASE

— O săptămână, zise Isabelle sec, sprijinindu-se de peretele hambarului. Asta e tot ce am.

— Ne gândim noi la ceva, spuse Tavi. Stătea cu Isabelle pe aceeași bancă. Trebuie să existe cale de scăpare din asta.

Hugo, care își recăpătase cunoștința, stătea între ele cu capul în mâini și coatele pe genunchi, gemând.

Micul dejun se sfârșise. Vasele fuseseră strânse. Maman, de neconsolat că Isabelle se mărita cu un fermier, nu cu un aristocrat, se dusese în hambar. Doamna îngrijea o găină bolnavă. Mătușica se retrăsese în camera ei. Isabelle, Tavi și Hugo erau ocupați să treacă de la panică la disperare.

— Nu există scăpare, spuse Isabelle nefericită. Ori fac lucrul ăsta, ori murim de foame.

Hugo ridică fruntea.

— Nu pot s-o fac. Pur și simplu, nu pot. Oare de ce-ați venit voi două aici? *De ce*? Gemu din nou.

— Încetează. Parcă ești un vițel cu colici, zise Tavi enervată.

Hugo se întoarse și se uită la ea.

— Ești cam scorpie, știi asta?

— Asta se știe, Hugo.

— Ai putea să dai măcar dovadă de puțină empatie. Sunt într-o situație îngrozitoare, pufni Hugo. Nu așa trebuia să se întâmple.

Tavi miji ochii.

— Ce vrei să spui cu *nu așa să se întâmple*? întrebă ea.

Hugo părea alarmat. Și vinovat.

— Nimic, răspunse el repede.

Dar Tavi nu-l crezu.

— Tu știi ceva despre asta. Spune-ne!

Hugo părea prins în capcană.

— Eu – eu i-am spus Mătușicii că trebuie să plecați. Am rugat-o să pețească. Să găsească un soț pentru *tine,* Tavi, recunoscu el. M-am gândit că dacă te măriți o să pleci și o să le iei cu tine pe Isabelle și pe mama ta. Voiam să pleci pentru că nu te suport, dar și pentru că m-am gândit că o să am șanse mai mari să o conving pe mama să mă lase să mă însor cu Odette, dacă plecați voi. Ar fi mai amabilă dacă ar avea mai puține guri de hrănit. Hugo se uită de la Tavi la Isabelle. Asta, ăăă… la asta m-

am gândit.

— Deci, e vina *ta*! izbucni Isabelle mânioasă. Voiai să-i distrugi viața lui Tavi, dar ai reușit s-o distrugi pe a mea!

Tavi își frecă tâmplele.

— Fă-ne un serviciu, Hugo, nu mai gândi. Pur și simplu, nu, zise ea.

— Nu mai fac, spuse Hugo pătimaș. Promit. Doar scoate-mă din tărășenia asta, Tavi. *Te rog!* Nu mă pot însura cu Isabelle. O vreau pe Odette. Nu mă pot abține să nu visez la ea. Am sentimentul acela.

— Ce sentiment? întrebă Tavi.

— Sentimentul pe care-l ai când simți pe cineva trup și suflet, când îi faci nevăzuți de toți ceilalți, când îl ai doar pentru tine pentru totdeauna, zise Hugo visător. Se numește dragoste.

— Nu, se numește *răpire,* zise Tavi.

Un hău de deznădejde se căscă în pieptul Isabellei, în timp ce-l asculta pe Hugo. Își lăsă capul în mâini.

Tavi o văzu.

— O fac eu, Iz, spuse ea brusc. Mă mărit eu cu el.

— Oh, Tav, oftă Isabelle lăsându-și capul pe umărul surorii ei.

— Aș face-o. Serios. M-aș sacrifica pentru tine, se oferi Tavi curajoasă.

Hugo se întoarse și se uită la ea, jignit.

— Să te *sacrifici*? întrebă el.

Isabelle era profund mișcată. Știa că sora ei sobră și serioasă nu vorbea doar de dragul de a vorbi. Dacă spunea ceva, vorbea serios.

— *Chiar* ai face-o, nu-i așa? Ai suporta o soartă mai rea ca moartea pentru mine.

— Mai rea ca *moartea*? întrebă Hugo.

— Este. Doar imaginează-ți că suntem căsătoriți, îi spuse Isabelle. Că mulgem vacile și facem brânză tot restul vieții.

Hugo păli.

— Împreună. În aceeași casă. În aceeași bucătărie, zise el sumbru.

— În același pat, rosti Tavi.

— Doamne, Tavi, taci! completă Isabelle îngrozită.

— Eu doar adaug acest aspect al lucrurilor în ecuație.

— Ei, bine, n-o face.

— Pun pariu că sforăi, Isabelle. Pari genul ăla, zise Hugo.

— O, chiar așa, Hugo? Ei, bine, eu pun pariu că tragi vânturi toată noaptea.
— Pun pariu că îți curg balele pe pernă.
— Pun pariu că-ți miroase gura.
— Pun pariu că-ți put picioarele.
— Nu la fel de mult ca ale tale. Doar pe trei sferturi, de fapt.
— Să luăm micul dejun împreună. Cina. Cina târzie. Să mă uit la tine la masă în următorii douăzeci de ani. Treizeci. Cincizeci, dacă suntem foarte norocoși, zise Hugo.
— Cincizeci de *ani*, gemu Isabelle. Doamne, îți *imaginezi*?
Hugo, alb ca varul la față, spuse:
— *Trebuie* să existe cale de scăpare.
Isabelle se aștepta să spună ceva îngrozitor acum, să vină cu o insultă usturătoare. Dar nu o făcu. În schimb, se uită în jos, la mâini și spuse:
— Mă înspăimânți, Isabelle. N-am mai întâlnit o fată ca tine. Ești o luptătoare aprigă ca naiba. Nu renunți niciodată. Nu știu cum. N-am mai văzut pe cineva să taie varza atât de repede doar ca să-i dea mamei sale un castron de supă oribilă. Tu nu ai nevoie de nimeni. Cu siguranță nu ai nevoie de mine. El ridică privirea. Nici cu tine nu vreau să mă însor, Tavi. Tu nu mă sperii. Dar ești ciudată.
— Mulțumesc, zise Tavi.
— Eu nu vreau o fată aprigă. Sau o fată ciudată. Vreau o fată blândă. O fată care-mi întregește lumea, nu una care are ambiția să răstoarne lumea cu fundul în sus. Se sprijini din nou de peretele hambarului. Tavi, tu nu găsești o soluție?
— Încerc. Cât de tare pot.
Hugo oftă.
— Unde e Leo Newdanardo când ai nevoie de el? întrebă el.
Tavi râse neamuzată.
— Unde, într-adevăr!

OPTZECI ȘI ȘAPTE

— Vreau doar să știi că, indiferent ce ai fi auzit, nu e adevărat. Jur că nu e adevărat.

Felix era în atelierul stăpânului său și sculpta o insignă de regiment pe capacul unui sicriu elegant, sicriul unui locotenent. Se întoarse încet.

— Ce-ai mai făcut acum, Isabelle? zise el cu un zâmbet în colțul gurii.

Isabelle, trăgându-se de tivul jachetei, privi în pământ la podeaua acoperită de rumeguș.

— M-am logodit cu Hugo.

Dalta lui Felix lovi capacul sicriului cu o bufnitură puternică.

— Ce?

Isabelle ridică brusc capul.

— Dar nu e vina mea!

Alți doi bărbați care lucrau în atelier ridicară capul, aruncând priviri curioase spre Isabelle.

Felix, roșind în obraji, o apucă de mână pe Isabelle și o trase după el. Prin atelierul lung, pe lângă sicrie pe căpriori și bancuri de lucru presărate cu unelte, pe o ușă din spatele clădirii și în grajdurile alăturate, unde stăpânul ținea căruța de livrare și cei doi cai care o trăgeau.

De îndată ce închise ușa în urma lor, Isabelle, vorbind cu viteza luminii, îi povesti lui Felix ce se întâmplase și cum Mătușica îi forța pe ea și Hugo să se căsătorească într-o săptămână.

— O să găsim o cale să scăpăm de asta, Felix. Eu, Hugo, Tavi… toți încercăm să găsim o soluție, spuse ea. Uitându-se la ușile deschise ale grajdului, adăugă: Eu – eu trebuie să mă întorc la piață. L-am lăsat pe Hugo singur cu căruța și e o dimineață aglomerată…

De la micul dejun acasă la doamna, în urmă cu două zile, Isabelle fusese disperată să-l vadă pe Felix, să-i spună ce se întâmplase și că nu avea de gând să meargă mai departe cu logodna înainte să afle de la altcineva. Mătușica povestea, oricui stătea s-o asculte, despre nuntă. Comandase un tort elegant, la brutar, îl informase pe preot că serviciile lui aveau să fie necesare în scurt timp și chiar se oferise să plătească pentru o rochie de mireasă.

În timp ce vorbise Isabelle, Felix rămăsese tăcut, cu brațele pe lângă corp, cu privirea în jos. Nu se mișcă, nu vorbi nici măcar după ce ea termină.

— Felix? Felix, spune ceva, îl imploră ea acum, îngrijorată că era rănit sau mânios.

— Ar fi un soț destul de bun.

Isabelle clipi, amuțită.

— Nu-i atât de rău.

— Atunci, căsătorește-te *tu* cu el!

— Nu spun decât că poate ar trebui să te gândești la idee.

Isabelle făcu un pas în spate, devastată. Se simțea trădată de vorbele lui, nedumerită de expresia tristă și ciudată de pe fața lui. Cu doar o clipă în urmă, păruse șocat să audă că ea și Hugo erau logodiți. Acum, îi spunea că ar trebui să se gândească să meargă mai departe cu mariajul.

— Felix, de ce *spui* așa ceva? întrebă ea. Hugo nu mă iubește. O iubește pe Odette. Și eu nu-l iubesc pe el. Eu – eu te iubesc pe tine.

Cuvintele ei erau ca un pumnal în inimă pentru el. Ea văzu acest lucru și asta o ucidea.

— N-ar fi trebuit să spun asta? Băiatul trebuie s-o spună primul? Asta e regula? întrebă ea, complet uluită. Niciodată nu par în stare să respect regulile. Poate că dacă aș ști care sunt, le-aș respecta, dar credeam că tu… credeam că noi…

— Stai aici, spuse Felix, arătându-i o bancă de lemn.

— Nu mă mărit cu Hugo! zise ea furioasă, iar lacrimile îi înțepau ochii.

— În regulă, Isabelle. Nu ești obligată. Nu o să *fii* obligată.

Ce vrea să spună cu asta? De ce se poartă atât de ciudat? se întreba ea.

Felix îi răspunse în curând la întrebări.

După ce ea se așeză, el băgă mâna în vestă și scoase o punguță mică din piele, strânsă bine la gură. Se așeză în genunchi, deschise punga și răsturnă conținutul în poala ei.

Șase monede lucioase de aur sclipeau în ochii ei ca o promisiune.

— Ia-le, zise el. E destul ca să ajungi la Roma. Ca să le iei și pe sora și pe mama ta. Poți găsi o cameră mică. Să trăiești cu bani puțini. O să fii în siguranță acolo, Isabelle. Departe de războiul ăsta.

— Cum adică *ia-le?* De ce-aș lua banii tăi? Și de ce spui că eu aș fi în siguranță? Cu tine cum rămâne?

— Eu nu merg în Italia.

Isabellei începu să i se învârtă capul.

— Nu – nu înțeleg, Felix. Acum doar câteva zile, ai spus că *noi* mergem. Ai spus că vrei să merg cu tine…

Felix privea în pământ.

— Da, așa e. Dar lucrurile s-au schimbat, îmi pare rău.

— Îți pare rău. Nu mă vrei. Nu mă iubești…

Felix îi tăie vorba.

— Ba te iubesc. Am făcut-o dintotdeauna și te voi iubi mereu, spuse el îndârjit. Mai mult decât viața.

— Atunci, *de ce?*

Felix îi luă mâinile într-ale lui. Ochii lui albaștri îi găsiră pe ai ei.

— Isabelle, spuse el. M-am înrolat.

OPTZECI ȘI OPT

Era o sinucidere.

Felix era un visător, un artist, nu un războinic.

Isabelle încercă să se retragă de lângă el. Încercă să se înțeleagă cu el, dar el îi strânse mâinile mai tare și nu o lăsă să vorbească.

— Nu am avut de ales, explică el. Nu după Malleval. De-abia pot munci. Nu pot să dorm. Văd morții în vis.

Isabelle își aminti mirosul de fum din aer, cadavrele de pe câmp.

— Poți să mă condamni? o întrebă el.

Mânia, argumentele ei – toate dispărură.

— Nu, spuse ea. Nu pot.

— Îți amintești cartea ta? O *istorie ilustrată a celor mai mari comandanți militari din lume*? În toate poveștile pe care le citeam, cei mai buni luptători mergeau la război fără să-și dorească. Volkmar e altfel de ființă.

— El nu e războinic, e un ucigaș, zise Isabelle cu vocea înăsprită.

— Dacă atacă Saint-Michel? Cum aș putea să trăiesc dacă n-am făcut nimic ca să-l opresc?

— Când pleci? întrebă ea.

— Peste patru zile.

Isabelle se simțea fără suflare.

— Atât de curând? întrebă ea când reuși să vorbească din nou.

— Sergentul care recrutează m-a vrut imediat, dar i-am spus că am nevoie de puțin timp. Am de terminat un sicriu. Și o mână. Și un general pentru armata de soldați din lemn.

Isabelle privi în jos, pentru ca Felix să nu-i vadă ochii uzi de lacrimi. Monedele de aur erau tot în poală. Le luă în mână, le puse în punga lui și o strânse la gură.

— O să te aștept. O să te întorci. *Așa* o să fie, zise ea, dându-i punga înapoi.

Dar el nu vru s-o ia.

— Ai văzut căruțele cu răniți care se întorc în tabără, la fel cum le-am văzut și eu, spuse el. Și crucile din lemn care înfloresc pe câmpul de lângă tabără. Amândoi știm că nu mă descurc prea bine cu pușca.

— Felix, nu, nu spune lucrurile astea, se rugă ea, îmbrățișându-l cu dragoste.

Cuvintele lui o pustiau. De-abia îl găsise și acum îl pierdea din nou. Cum putea fi soarta atât de crudă?

— Pleacă, Isabelle! Pleacă pentru amândoi. Părăsește Saint-Michel. Și vacile, și verzele. Lasă-l pe Hugo și viața pe care nu o vrei. Nu e nimic aici pentru tine. Nu a fost niciodată.

— Erai tu.

Felix îi dădu drumul la mâini. Se ridică în picioare. Avea ochii strălucitori și nu voia ca ea să vadă. Acum era soldat. Și soldații nu plâng.

— O să te mai văd? Înainte să pleci? întrebă ea.

— E greu, Isabelle, spuse el.

Ea dădu din cap. Înțelegea. *Era* greu să-i spui adio omului pe care-l iubeai. Era cumplit.

— O să-ți scriu, zise el. Dacă pot.

Cât mai poți, vrei să spui, se gândi Isabelle. Înainte să te găsească vreun glonț.

El se întoarse să plece, dar ea îl apucă de braț și-l opri. Apoi îi cuprinse fața cu mâinile și-l sărută. Îl sărută până își umplu inima cu el. Și sufletul. Îl sărută destul cât să-i ajungă o viață.

Când se îndepărtă în sfârșit de el, avea obrajii uzi, dar nu de la propriile lacrimi. Felix scutură capul; o trase înapoi. O strânse cu putere în brațe. Și apoi plecă. Iar Isabelle rămase singură.

Și-l imagină pe Felix pe câmpul de luptă. Alergând prin noroi și prin fum. Auzi sunetul tunurilor, nechezatul cailor în atac, strigătele de luptă și țipetele de moarte. Îl văzu pe Volkmar, înnebunit de pofta de sânge, lovind cu sabia lui înfricoșătoare.

Sentimente zguduitoare o copleșeau. Durere. Mânie. Spaimă.

Jale.

Și încă unul. Unul care apăruse într-o ceață verde, ca o zână rea, furioasă că nu fusese invitată la petrecere. Unul pe care Isabelle îl cunoștea destul de bine, deși nu înțelegea de ce-l simțea acum.

Gelozia.

OPTZECI ȘI NOUĂ

— Înainte, erau o sumedenie de păianjeni aici. Acum nu mai văd niciunul. Nu ți se pare ciudat? Că nu sunt păianjeni? Într-un *grajd*?

— Incredibil de ciudat, Hugo, spuse Isabelle absentă, în timp ce agăța căpăstrul lui Martin.

Ea și Hugo tocmai se întorseseră de la piață. Merseseră cu căruța goală pe câmpuri, gata să fie încărcată iar dimineață; apoi veniseră înapoi cu Martin spre grajd. După ce-l băgară înăuntru și-i dădură ovăz și apă proaspătă, îi curățară harnașamentul și-l puseră la loc.

Hugo se încruntă.

— Ai fost foarte tăcută. De-abia ai scos o vorbă tot drumul spre casă, de la piață. S-a întâmplat ceva?

Da, ce a mai rămas din inima mea tocmai a fost sfâșiat, Hugo, se gândi ea. *Asta s-a întâmplat.*

Nu se putea gândi decât la Felix și la monedele de aur pe care i le dăduse. Nu se hotărâse ce să facă mai departe cu ele. La început, se gândise să le ascundă și să le păstreze pentru el, ca și cum, dacă nu le cheltuia, se putea asigura că se întorcea din război.

Avea să se mărite cu Hugo și să-și sacrifice fericirea, dacă asta însemna supraviețuirea lui Felix. Dar, în timp ce se gândea la asta, văzu că păstrarea unei pungi cu bani nu era o garanție pentru viața lui și că avea să sacrifice și fericirea lui Hugo. Și a lui Odette. Poate a lui Tavi și a lui Maman. Și își dădu seama că nu avea dreptul s-o facă.

Până când Martin o luă pe aleea spre casa LeBenêt, luase o decizie – avea să le spună lui Hugo și lui Tavi despre bani și aveau să hotărască împreună cum să-i folosească.

— Hugo, stai aici un minut, bine? vru să se convingă ea.

— De ce? Unde te duci?

— S-o chem pe Tavi. Mă întorc imediat.

Isabelle o găsi pe sora ei în lăptărie. O rugă să se întoarcă împreună la grajduri, apoi îi conduse pe amândoi într-o boxă goală pentru cai și le spuse să se așeze în fân.

— De ce ne ascundem într-o boxă pentru cai? întrebă Hugo.

— Ca să nu ne vadă nimeni. Sau să ne audă.

Tavi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Totul e foarte misterios, Iz.

Isabelle așteptă să se așeze, apoi spuse:

— Felix ne-a oferit o cale de a scăpa de nuntă. Dacă vrem să o acceptăm.

— Da! strigă Hugo, sărind în picioare. Vrem! Sigur că vrem!

— Taci! șuieră Isabelle, apucându-l de braț și trăgându-l înapoi, în jos.

Când se așeză la loc, Isabelle le povesti ce se întâmplase. Amândoi o asigurară că Felix avea să se întoarcă și amândoi credeau că, folosind banii pentru a pleca din Saint-Michel, era singurul mod de a opri nunta.

Isabelle îi ascultă, dar nu se simțea împăcată cu decizia.

— S-ar putea să mai existe o cale de scăpare, spuse ea.

— Continuă, o îndemnă Tavi.

— Aș putea folosi banii să închiriez camere pentru noi chiar aici, în Saint-Michel, propuse Isabelle. Dacă facem asta, eu și Hugo nu vom mai fi obligați să ne căsătorim, dar eu, tu și Maman vom avea un adăpost.

Tavi își încrucișă brațele.

— Da, să închiriem camere. Chiar în mijlocul satului, dacă se poate, zise ea. O să fie mult mai ușor pentru Cecile, nevasta brutarului și cine-o fi fost de ne-a ars casa, să ne spună că suntem urâte și să arunce cu lucruri după noi. Ba chiar pot să ne spargă ferestrele în fiecare zi!

Isabelle, rănită de sarcasmul ei, îi aruncă o privire piezișă.

— Tavi are dreptate. Oamenii de aici nu uită. Și nu o să vă lase *pe voi* să uitați vreodată, zise Hugo. Luați-o de la capăt, Isabelle, într-un loc nou. Asta vrea Felix pentru tine. De asta ți-a dat banii. Nu înțelegi?

Isabelle știa că Hugo avea dreptate. Și Tavi la fel; abuzurile nu aveau să se termine niciodată dacă rămâneau aici.

— O să fie greu să ajungem în Italia, Tavi. Și, odată ajunse acolo, o să trăim frugal ca să ne ajungă banii. O cameră pentru toate trei. Puține plăceri sau lucruri scumpe, o avertiză Isabelle.

Tavi ridică din umeri.

— Poate că o să fie greu, dar nu o să fie rău. Cel puțin, pentru mine, zise ea. De fapt, o să fie minunat. Oricât de minunată a fost viața de aici, de la fermă. Poate chiar și mai mult.

— *Minunată*? repetă Isabelle, nevenindu-i să creadă. În cazul în care n-ai observat, ai trăit într-un hambar plin cu fân.

Mulgând vacile, tăind verzele și săpând după cartofi toată ziua. Ce e minunat în asta?

Tavi își examină mâinile asprite de muncă.

— Rochiile mele au ars, pantofii mei de satin și corsetele din mătase sunt distruse. Petrecerile și balurile fac parte din trecut. Pețitorii nu mai vin la ușa mea. Lumea spune că sunt urâtă și se ține la distanță.

Inima Isabellei se frângea auzind cuvintele surorii ei, dar Tavi ridică atunci capul și Isabelle văzu că nu era tristă, zâmbea.

— Așa că lumea mă eliberează, spuse Tavi, cu zâmbetul mai larg. Zilele sunt grele, da. Dar noaptea am o lumânare și cărțile mele. Adică tot ce mi-am dorit vreodată. Așadar, da. *Minunată.* Nu vezi? O fată frumoasă trebuie să mulțumească lumea. Dar o fată urâtă? E liberă să se mulțumească pe ea însăși.

— În regulă, atunci, zise Isabelle, înghițind nodul din gât. O să plecăm.

Tavi zâmbi. Hugo o îmbrățișă. Și începură toți trei să pună la cale un plan.

Isabelle nu admitea să-l lase pe Nero în urmă, așa că ea, Tavi și Maman aveau să plece călare spre Italia. Reușise să salveze două șei din grajduri, când arsese Casa Durerii; Hugo spuse că putea să ia și una veche de-a lor. Aveau să doarmă la hanuri pe drum, dar trebuiau să cumpere mâncare, bidoane pentru apă și pelerine, în caz că ploua. Și rochii noi, pentru că ale lor erau aproape niște zdrențe, și lucruri călduroase pentru vreme mai răcoroasă. Era septembrie acum, dar avea să fie toamnă de-a binelea când ajungeau la destinație.

Isabelle mutase cei doi cai salvați de la abator pe pășunea de la Casa Durerii, ca să o mulțumească pe doamnă. Se împliniseră cu iarba dulce de acolo și își dezvoltaseră și mușchii. Tavi putea călări pe unul, Maman pe celălalt. Martin avea să rămână în urmă. Pe Isabelle o podidea plânsul la acest gând, dar era prea bătrân ca să facă drumul.

— Nu plec dacă nu juri pe viața ta că o să ai grijă mare de Martin, îi spuse ea lui Hugo.

— Așa o să fac.

— *Jură,* Hugo, altfel rămân aici și mă mărit cu tine!

Hugo jură, repede și vehement.

Tavi estima că aveau nevoie de patru zile ca să-și adune proviziile, ceea ce însemna că puteau pleca vineri – cu o zi

înainte de nuntă. Fetele aveau să meargă pe rând la piață cu Hugo și să cumpere provizii cât erau acolo. Deciseră să nu-i spună nimic lui Maman despre planurile lor – căci nu puteau avea încredere în ea că păstrează secretul Mătușicii sau mamei lui Hugo. Avara și Mătușica aveau probabil să fie furioase dacă aflau că nunta era anulată, și le puteau obliga pe Isabelle și familia ei să plece de la fermă înainte să fie pregătite.

Se ridicară și ieșiră împreună din boxa pentru cai și din grajd. Erau hotărâți, deciși să-și vadă de treburi și să lucreze ca de obicei, ca să nu stârnească bănuieli.

Habar nu aveau, când ieșiră în lumina după-amiezii, că mai fusese cineva cu ei în grajd. Dacă ar fi ridicat privirea măcar o dată, ar fi văzut-o pe fata cu părul negru care stătea pe grinzi, cu picioarele subțiri atârnând.

Privind. Ascultând.

Mâncând păianjeni.

NOUĂZECI

Isabelle se uita la grinzile din tavanul hambarului.

Maman și Tavi dormeau, le auzea răsuflarea regulată, dar ea nu putea dormi oricât încerca. Deși purta doar o cămașă subțire, asuda. Era cald. Aerul devenise irespirabil. Se răsucise și se foise în ultimele ore, incapabilă să-și găsească o poziție confortabilă.

Oftând, se ridică, traversă încăperea și se așeză pe podea lângă ușile deschise ale hambarului, sperând să sufle o briză care să ofere o oarecare ușurare.

Luna era aproape plină. Razele sale cădeau deasupra fermei, luminând câmpurile și livezile. Iazul și pășunile. Cotețul păsărilor. Lăptăria. Mormanul de lemne.

Și, spre surprinderea Isabellei, o vulpe. Stătea pe buturuga de tăiat lemne, lângă topor, cu coada înfășurată în jurul labelor.

— Alteță, spuse Isabelle, dând din cap.

Cu o senzație neplăcută, își dădu seama de ce venise Tanaquill.

— Ai auzit, nu-i așa? Știi că plec.

Vulpea dădu din cap. Gestul fu mic și rapid, însă Isabelle citi în el supărarea și dezamăgirea Zânei-Zânelor.

Isabelle lăsă capul în jos, rușinată.

— Am găsit două bucăți, spuse ea. L-am găsit pe Nero. Și nu o să mai las pe cineva vreodată să mi-l ia. L-am găsit pe Felix… la timp ca să-l pierd iar. Vocea i se frânse. Lacrimile reținute toată ziua veniră și, de data asta, nu le mai putu opri. Nu se întoarce, Tanaquill. Orice ar spune Tavi și Hugo. E prea blând ca să înfigă o baionetă în altă ființă umană. Își șterse ochii cu dosul palmei. Ella este a treia bucată, nu-i așa? Am încercat s-o văd, am încercat să-i spun că-mi pare rău. Dar n-am făcut-o. Și acum nu o să mai am ocazia.

Ridică fruntea; ochii ei îi întâlniră din nou pe cei ai vulpii.

— Mă tem că am dat greș. N-am găsit toate bucățile. De asta mă doare inima atât de tare? Își apăsă mâna pe inimă, îndurerată. Ceva înăuntrul ei roade și roade și, uneori, cred că nu o să se oprească niciodată, că o să mă chinuie până în mormânt. Ce este durerea asta? Știi?

Vulpea nu răspunse.

— Eh, mă rog, spuse Isabelle cu un râset spart. Presupun că

n-am fost niciodată menită să fiu frumoasă, iar fetele frumoase nu trăiesc fericite până la adânci bătrâneți, nu-i așa? Tăcu o clipă, apoi spuse: Mulțumesc pentru daruri. Sabia și scutul mi-au salvat viața. Se pare că nu o să aflu ce face păstaia, dar mi-ar plăcea să le păstrez pe toate trei dacă se poate. Ca să-mi amintesc de tine. Și de tei. Și de casă.

Vulpea dădu din cap. Și apoi, cât ai clipi, dispăru.

Isabelle știa că nu avea să o mai vadă pe Zâna-Zânelor, iar gândul o apăsa greoi. Nu avea să mai vadă Pădurea Sălbatică sau satul Saint-Michel. Neliniștea pe care o simțea în privința plecării se adânci într-o siguranță că plecarea era un lucru greșit. Dar știa că Hugo și Tavi o voiau. Și Felix. Și decizia era luată acum; trebuia să meargă până la capăt.

— Ce altceva pot să fac? întrebă ea în întuneric.

În acel moment, o față mică și acoperită de blană apăru în ușa deschisă.

NOUĂZECI ȘI UNU

Isabelle se trase în spate înspăimântată.

Atunci văzu că era doar Nelson, împodobit cu perlele obișnuite.

— Ce tare m-ai speriat! îl certă ea în șoaptă, ca să nu trezească pe cineva. Ce cauți aici? Și acum ai luat iar perlele alea? I le-am dat divei!

Nelson întinse laba. Ținea o bucățică de hârtie, îndoită de câteva ori.

Isabelle o luă și o desfăcu. Întorsături și bucle de cerneală aurie împodobeau marginea. În mijloc era o invitație, cu un scris înclinat.

Excelența sa, Marchizul de la Chance, vă solicită prezența la Castelul Distracției pentru premiera noului său spectacol de teatru, „O istorie ilustrată a celor mai mari comandanți militari din lume".

— Cât de ciudat, spuse ea încet. Acesta e titlul unei cărți. Una pe care am avut-o cândva. Se uită perplexă la maimuță. Cum e posibil?

Nelson întoarse capul. Își pipăia perlele.

— Când are loc? Mâine?

Nelson luă înapoi bucata de hârtie și o flutură în fața Isabellei. Se uită la ea din nou, cu mai multă atenție. Chiar în partea de jos scria un cuvânt: *Acum.*

Isabelle închise ochii strâns.

— E un vis. Visez. *Trebuie,* spuse ea.

Deschise ochii. Nelson era tot acolo. Îi luă o șuviță de păr și o trase atât de tare, încât fata țipă.

— Bine. *Nu* visez, spuse ea, smulgându-și părul din strânsoarea lui. Dar e toiul nopții. Și castelul e la câțiva kilometri depărtare. Și e un *castel,* și marchizul e marchiz și o să aibă și alți invitați. Și o să fie foarte importanți și frumos îmbrăcați. Eu am o singură rochie și e plină de găuri. Nu pot să merg. M-aș face de rușine.

Nelson o privi pe Isabelle; apoi se uită la perle. Oftă neliniștit, își desprinse colierul și i-l întinse. Isabelle era profund mișcată. Avea senzația că acele perle însemnau totul pentru micuța

vietate.

— M-ai lăsa să le împrumut? Serios?

Nelson se uită cu jind la comoara lui, aflată acum în mâna ei. Isabelle vedea că era indecis, dar el dădu din cap.

— În regulă, atunci, spuse ea, punându-și perlele la gât. Să mergem.

Pleca să vadă o piesă de teatru. Pe moșia marchizului, cu o maimuță, în toiul nopții.

— Încă visez, spuse ea, îmbrăcând rochia ponosită. Cel puțin, sper că visez, pentru că dacă nu e așa, înseamnă că mi-am pierdut mințile.

NOUĂZECI ȘI DOI

Luna lumina calea, în timp ce Nero îi purta pe Isabelle și pe Nelson peste pajiști și dealuri către domeniul Castelului Distracției.

O luară pe o scurtătură și ieșiră din pădure prin spatele castelului. Isabelle se miră să vadă că toată clădirea era cufundată în întuneric.

O lumină galbenă nefirească se remarca din altă parte a proprietății însă – luminișul din spatele castelului. Isabelle își aminti că acolo construise Felix scena marchizului. Îl întoarse pe Nero într-acolo.

Pe măsură ce se apropiau de structură, Isabelle văzu că luminile rampei răspândeau strălucirea. Luminau scena, cu cortina din catifea roșie și ghirlandele de trandafiri proaspeți împletite pe deasupra arcadei.

În mod straniu, scena în sine și spațiul din jur erau pustii. Isabelle se așteptase să vadă zeci de oameni chipeși vorbind și râzând. Bijuterii care să salte pe umflătura decolteului. Părul ridicat ca o bezea răsucită. Foșnetul mătăsii. Scaunele aurite așezate în șiruri.

Însă în fața scenei era un singur scaun. Un fior o făcu să se cutremure. *E ca și cum marchizul mă aștepta pe mine și numai pe mine*, se gândea ea neliniștită.

Nelson sări de pe umărul ei pe crupa lui Nero, apoi pe pământ și o luă la fugă. Coborî și Isabelle, apoi trecu de scaun, ajungând la baza scenei.

— Marchizul de la Chance! strigă ea.

El nu-i răspunse. Nimeni nu-i răspunse. Isabelle își dădu seama că era într-un loc ciudat, în toiul nopții, singură.

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, îi spuse lui Nero.

În clipa aceea, un bărbat cu mască ieși de după cortină.

NOUĂZECI ȘI TREI

Isabelle se dădu speriată înapoi de lângă scenă. Strânse mai tare hățurile lui Nero.

Bărbatul făcu o plecăciune spre ea. Isabelle se relaxă când își dădu seama că era marchizul. Deși purta mască și costum, îi recunoștea cozile lungi și împletite. El se îndreptă, apoi începu să vorbească, dar avea o voce gravă și răsunătoare:

Salutări ție, onorat oaspe,
Ne aflăm aici la porunca lui Chance.
Mai stai.
Te implorăm, rămâi.
Fă-ne pe plac cât piesa ne-o jucăm.

Nu sunt povești ce-ai auzit
În versuri spuse sau cuvinte scrise.
Despre regi și împărați,
Războinici, cavaleri
Ce prăpădesc dușmanii înfruntați.

Sunt povești spuse arar
De generali măreți, conducători viteji,
Ale căror bravură, viclenie,
Istețime și îndemânare
S-au însoțit cu o voință de fier.

Niște eroi cu toții, dar neștiuți.
Timpul i-a prefăcut în țărână și oase.
Dar pe această scenă
Sunt vii încă o dată.
Asta-i puterea penei unui scriitor.

Ascultă-le poveștile, toți pierduți.
Privește-i cum se-nalță și plătesc prețul.
Unii vor pierde
Și alții vor învinge.
Acum șezi. Privește piesa ce începe.

Când ultimele vorbe se auziră de pe buzele lui Chance,

luminile rampei crescură, speriind-o atât de tare pe Isabelle, încât se poticni și căzu exact pe scaun. Cortina se ridică. Trompetele sunară. Tobele bătură. Cinelele se ciocniră. Isabelle strângea brațele scaunului și inima îi bubuia. Se uită în jur după Nero. În sperietura ei, dăduse drumul hățurilor. Văzu în curând că animalul era la doar câțiva metri de ea, netulburat de zgomot, păscând bucuros pe peluza marchizului. Calmul lui o liniști și pe ea. Se întoarse iar spre scenă.

Cortinele se deschiseseră, dezvăluind o carte care stătea dreaptă și avea cel puțin doi metri și jumătate în înălțime. Pe copertă scria cu litere uriașe O *istorie ilustrată a celor mai mari comandanți militari din lume.*

Știa marchizul că avusese o ediție din acea carte și că însemnase totul pentru ea? Sau totul era o simplă coincidență?

În timp ce privea captivată, coperta se deschise încet. Paginile se întoarseră, ca și cum le mișca un deget invizibil, apoi se opriră. Cartea era deschisă la capitolul despre cei mai apreciați generali din Roma antică. Apoi, o ușă, decupată în pagină, se deschise și, de acolo, ieși un bărbat care purta o platoșă din piele și o fustă scurtă din pânză. Pe cap purta casca de oțel cu pană roșie. Ținea în mână o sabie înfricoșătoare.

Isabelle îl recunoștea. Era Scipio Africanul. Se uitase la portretul lui și-i citise povestea de o mie de ori. Paginile se întoarseră iar și lui Scipio i se alătură Ahile. Apoi Genghis Han. Petru cel Mare. Și Sun Tzu. Toți erau îmbrăcați și înarmați de luptă. Merseră împreună spre fața scenei, cu armele ridicate și scuturile pregătite.

Romanul vorbi primul, spunând cuvintele cu o voce tunătoare, de scenă:

Eu, Scipio, viteaz și puternic,
Am dus o luptă lungă, sângeroasă,
Cu inamicii mei, pe câmpiile din Cartagina.
Înfrângerea lor a fost câștigul mândrei Rome.

Apoi veni Ahile.

În cuptorul războiului am fost făurit,
Cu sângele dușmanilor m-am întărit.
Fiul lui Ares, făcut pentru glorie,

Toți tremură auzind povestea lui Ahile.

Veni rândul lui Genghis Han.

Cuceritor mongol fără egal
Rege războinic, zeu pentru poporul său –

— O, *destul*! spuse o voce din afara scenei.

Isabelle îi căută sursa. Văzu cortina din dreapta unduindu-se, apoi auzi pași grăbiți și apăsați. Câteva secunde mai târziu, o femeie ieși din culise.

Era zveltă, cu spatele drept, cu părul roșu-aprins legat în vârful capului. Un guler țeapăn de dantelă îi încadra fața. Purta o rochie albă, brodată cu perle, smaralde și rubine. Într-o mână cu inele, ținea o găleată de vopsea; în cealaltă, o pensulă.

Petru cel Mare păși în față. Își umflă pieptul.

— Cine ești *dumneata,* doamnă? întrebă el.

— Elisabeta I. Mișcați-vă, continuă ea, făcându-le semn lui și celorlalți cu pensula să se dea deoparte.

Uluiți și bâlbâindu-se, aceștia făcură așa cum li se ceruse, jumătate dându-se în dreapta scenei, jumătate în stânga.

Elisabeta păși pe culoarul făcut de ei și urcă spre cartea uriașă. Lovi coperta cu piciorul încălțat. Cartea se închise cu zgomot. Apoi înmuie pensula în găleată, tăie cuvântul *Istorie,* înmuie pensula din nou și scrise *POVESTEA EI* în loc.

NOUĂZECI ȘI PATRU

Isabelle se aplecă în față, pe scaun, uluită.

— Asta nu era în carte, șopti ea.

Sub privirile ei, Elisabeta merse în fața scenei și i se adresă.

— Sunt fiica lui Henric al VIII-lea al Angliei, spuse ea. Am fost o dezamăgire pentru el, deoarece nu eram fiul pe care și-l dorea. Am supraviețuit neglijenței lui, urii surorii mele vitrege, atacurilor din țara mea și tentativelor de asasinare, pentru a deveni cel mai bun monarh pe care l-a avut Anglia vreodată. Zâmbi trufașă, apoi adăugă: sau pe care îl va avea vreodată.

Cartea se trase în spate. Luminile rampei se aprinseră din nou. Actorii care îi jucau pe Scipio și pe tovarășii lui se ghemuiră, folosindu-și mâinile ca să facă umbre de cai și cavaleri pe pereți.

Se înălță un vuiet de porunci strigate tare, nechezat strident și fanfare. Se auzi bubuitul unui tun, se văzu o străfulgerare și peretele din stânga al teatrului căzu la pământ cu o bufnitură, urmat de peretele drept. Cel din spate căzu apoi, luând și arcada după el. Și, atunci, în fața ochilor uluiți ai Isabellei, umbrele prinseră viață. Caii de război în armură tropăiau și pufneau. Ofițerii stăteau călare. Soldații se înghesuiau lângă ei, ducând arcuri, sulițe, săbii și halebarde. Luminișul protejat de stejari deveni un câmp de luptă pe malurile Tamisei.

Iar Elisabeta, în rochie, stând în picioare cu doar o clipă mai înainte, acum călărea pe un cal alb, purtând o platoșă de oțel. Ținea hățurile cu o mână și sabia cu cealaltă. Părul ei roșu i se revărsa pe umeri.

— Tabăra Tilbury, 1588! strigă ea la Isabelle. Regele spaniol își trimite armada, cea mai puternică forță navală din lume, să-mi invadeze țara. Nepotul său, ducele de Parma, i se alătură. Au nave de război, soldați și arme înfricoșătoare. Elisabeta zâmbi. Dar Anglia mă are pe *mine*!

Îndemnă calul și goni spre soldații ei.

— Poporul meu iubitor! li se adresă ea. Vin printre voi... cu hotărârea luată, în mijlocul și iureșul luptei, să trăiesc și să mor odată cu voi; să-mi pun la bătaie, pentru Dumnezeu și pentru regatul și poporul meu, onoarea și sângele, chiar și în țărână!

În timp ce Isabelle privea uluită, Tamisa se umflă într-o mare albastră și învolburată și începu bătălia navală. Navele de război

engleze, rapide, traseră ghiulele din lateral în vasele spaniole. Tunurile bubuiau. Navele ardeau. Fumul făcea fuioare. Când se limpezi într-un târziu, armada fusese învinsă. Anglia era victorioasă.

Scena se schimbă. Clopotele bătură în timp ce Elisabeta călărea pe străzile Londrei. I se aruncau trandafiri în cale. Ajunse la Isabelle și descălecă. Un rândaș îi luă calul; uralele se stinseră.

— A fost cea mai mare victorie a Angliei și a mea, grăi Elisabeta. Dar sunt și alte bătălii. Alte războaie. Alte victorii. Nespuse în vreo carte.

Făcu un semn cu mâna. Trompetele sunară. Apoi, o femeie ieși spre ea dintre copaci. Și încă una. Și încă una. Până când erau cu duzinile. Cu zecile. Cu sutele. Când se adunară toate, Elisabeta le prezentă pe fiecare.

— Yennenga, prințesă Dagomba, anunță ea și o femeie tânără din Ghana, purtând o tunică și pantaloni cusuți cu pânză roșie, neagră și albă, păși în față. Ținea o suliță în mână. Londra se preschimbă în câmpii înverzite. Doi lei ieșiră din iarba înaltă și se așezară de o parte și de alta a ei.

— Am fost la comanda propriul lui batalion și am luptat cu dușmanii țării mele, spuse ea. Nimeni nu-mi stătea în cale.

Aruncă sulița în sus. Arma străpunse cerul nopții și explodă într-o fântână argintie de stele căzătoare.

Isabelle de-abia mai putea să respire, atât de încântată era. Toată viața ei, i se spusese că femeile conducătoare erau doar niște marionete, că femeile nu luptau și nu conduceau soldații în luptă. Se ridică în picioare, pe scaun, ca să vadă mai bine aceste ființe remarcabile.

— Abbakka Chowta, spuse Elisabeta când o femeie tânără din India, cu un sari din mătase roz, merse spre centrul scenei. O femeie care a tras cu săgeți aprinse din șa, o femeie atât de curajoasă, încât a fost numită Abhaya Rani, regina neînfricată.

Abhaya Rani puse o săgeată în arcul pe care îl ținea, ținti spre cer și-i dădu drumul. Săgeata se prefăcu în flăcări albastre luminoase. Îi zâmbi Isabellei.

— M-am luptat cu invadatorii din țara mea timp de patruzeci de ani. Am fost capturată, dar am murit așa cum am trăit, luptând pentru libertate.

Isabelle simțea că avea să-i plesnească inima. Una câte una,

regine, femei-pirat, împărătese și generali din toate colțurile lumii își spuseră povestea, plecară capul și părăsiră scena.

Nu erau frumoase aceste femei. Frumusețea nu putea să le descrie.

Erau iscusite. Puternice. Viclene. Mândre. Periculoase.

Erau puternice.

Erau curajoase.

Erau frumoase.

În cele din urmă, după ce Isabellei i se păruse că trecuseră doar câteva minute, dar fuseseră ore în realitate, numai Elisabeta rămase pe scenă.

— Ciudat, nu-i așa, cum poveștile care nu se spun niciodată sunt cele de care avem cea mai mare nevoie a le auzi, spuse ea, apoi se înclină la rândul ei și se făcu întuneric.

Isabelle își dădu seama că piesa se sfârșea.

— Nu, șopti ea disperată. Nu plecați.

Marchizul, care încă purta masca, reapăru. Într-o mână ținea un sfeșnic greu din argint, cu o lumânare aprinsă. Păși în față și începu să vorbească:

Acum, reginele noastre și-au spus povestea
Luptelor câștigate, cuceririlor și gloriei.
Dar puterea e-un lucru înșelător,
Mușcătura îi e dulce, sărutul te înțeapă
Și, dacă nu mă-nșel,
Nu e nicicând dăruită, ci luată.

Orice regină a fost cândva o fată ca și tine.
Lumea-i spunea cine să fie, ce să facă.
Nici frumoasă, nici plăcută, mult prea dură.
Incompletă, inferioară, nu de-ajuns.

Până când supușii răniți, morții chinuiți,
Au cântărit mai mult decât ce spuneau alții.
Și-atunci, ca un stindard, voința ei a răzbătut.
Du-te acum, fetițo. Lumea să o reclădești.

Marchizul se înclină. Ridică flacăra spre buze și o stinse.

Cele mai multe lumini dispăruseră doar câteva mai străluceau slab. În lumina lor, Isabelle văzu că marchizul și actorii nu mai

erau. Scena era goală și tăcută. Isabelle nu mai auzea decât sunetul inimii ei bătând.

Vraja piesei se destrămase. Isabelle privi în jur și-și dădu seama că încă stătea în picioare pe scaun. Coborî cu pumnii strânși. Emoția, uimirea și pura bucurie pe care le simțise cu doar câteva clipe în urmă începeau să dispară și ele. Jalea, chinuitoare și adâncă, umplu golul rămas.

— De ce-mi arăți așa ceva? strigă ea deznădăjduită în întuneric. De ce să-mi arăți ceva ce nu pot avea niciodată? Ceva ce nu pot fi niciodată?

Nu era nimeni acolo. Isabelle vorbea singură.

Își desfăcu perlele de la gât și le puse pe scaunul de catifea, unde era sigură că Nelson le va găsi.

O clipă mai târziu, Nero galopa, cu Isabelle călare, înapoi, spre casă, departe de domeniul marchizului. Chiar înainte să dispară în pădure, Isabelle privi în urmă. La scena distrusă. La castelul întunecos.

— Fii blestemat, șopti ea. *Fii blestemat!*

NOUĂZECI ȘI CINCI

Tavi se întinse, apoi se aplecă să-și desfacă poalele.

— Când plec de aici, nu vreau să mai văd vreo varză cât trăiesc, spuse ea.

Isabelle era de acord cu ea. Ziua, pe câmp, recoltând sub soarele fierbinte, fusese lungă și chinuitoare. Rochia Isabellei era udă de sudoare. Avea cizmele murdare de cât călcase în țărâna neagră. Abia aștepta să facă o baie în iazul rațelor și, mai târziu, să adoarmă în patul din hambar.

Fusese obosită toată ziua. Noaptea trecută fusese neliniștită. Avusese un vis ciudat. Apăruse Nelson în hambar. Apoi călărise la miezul nopții către Castelul Distracției, unde marchizul și prietenii lui jucaseră o piesă.

Visul păruse atât de real, dar nu era așa. Nu putea fi. Toate acele femei… conducând armate în bătălie, luptându-se pentru ținuturile lor… erau doar o fantezie creată de imaginația ei prea vie, asta era tot. O dorință aprigă din copilărie.

— Aveți nevoie de un pistol. Nu ne-am gândit la asta. Sunteți trei femei care călătoresc singure.

Hugo, care muncea pe un câmp alăturat, săpând cartofi, venise lângă Isabelle și Tavi. Cuvintele lui alungară ultimele imagini din visul Isabellei.

— Dacă suntem trei, atunci nu suntem singure, a spus Tavi.

Hugo o privi de parcă era idioată.

— Nu aveți un bărbat cu voi. Sigur că sunteți singure. Puteți cumpăra un pistol folosit, din sat, când suntem mâine la piață. Să cheltuiți o parte din banii lui Felix. O să aveți nevoie și de praf de pușcă și gloanțe.

Tavi luă cuțitul și coșul pentru cărat verze la căruță. Isabelle făcu la fel. Hugo își sprijini lopata pe umăr și merseră toți trei spre hambar, vorbind tot drumul de planul lor secret. Isabelle și Tavi urmau să plece peste trei zile și mai aveau încă multe de făcut.

Când ocoliră casa dintr-o parte, Isabelle ținea capul aplecat spre Tavi; se concentra la ce spunea sora ei. Ținea privirea în pământ.

Dacă ar fi fost mai atentă, ar fi văzut indiciile necazurilor chiar în față.

Numeroasele urme de copite din pământ.

Ceața de uniforme albastre de la grajduri.

Colonelul Cafard, înalt și grav, ochind calul care fusese adus de pe pășune la ordinul lui.

Un cal negru. Calul ei.

NOUĂZECI ȘI ȘASE

Abia când Isabelle ocoli hambarul, își dădu seama că acolo era ceva în neregulă.

Nero era în curtea din fața hambarului, purtând căpăstrul. Avea ochii bulbucați și se trăgea în spate. Un soldat tânăr se străduia să-l țină de dârlogi.

— Dă-i drumul! strigă Isabelle. Alergă spre bărbatul acela și-i smulse dârlogii din mână.

Soldatul nu o văzuse venind. Se împletici spre spate, speriat, și căzu în fund. Mai erau și alții cu el. Aceștia chiuiau și râdeau. Mătușica, Avara și Maman erau în apropiere, având expresii îngrijorate.

— Se pare că fata e și mai aprigă decât calul! strigă un soldat. Poate și ea are nevoie de o bătaie bună la fund!

Isabelle se răsuci spre el.

— Și eu? Mi-ai lovit calul, ticălosule?

Soldatul se opri din râs. Privirea îi deveni răutăcioasă.

— Poate are nevoie de o bucată bună peste gură, zise el. Și poate chiar eu sunt cel care i-o dă.

— Isabelle! strigă Tavi speriată. O prinsese din urmă. Hugo venea pe urmele ei.

Dar Isabelle nu o auzea. Se concentra la adversarul ei. Ținând încă dârlogii lui Nero, făcu un pas către bărbat.

— Poate ești. Ia o cravașă. Îmi iau și eu una. Și o să aflăm. Când soldatul nu se mișcă, înclină capul. Ți-e frică? O să-ți acord o luptă dreaptă. O să-mi leg o mână la spate.

Un hohot de râs se ridică de la ceilalți.

— Hei, nu e una din surorile vitrege urâte? strigă cel care căzuse în fund.

— Ea e. Și e urâtă, într-adevăr, răspunse cel pe care îl provocase Isabelle.

Rușinea bine-cunoscută o ardea pe Isabelle, dar de data asta nu se înroși. Nu lăsă capul în jos. Îl privi drept în ochi și spuse:

— La fel de urâtă ca un bărbat care bate un animal fără apărare.

— Isabelle, *te rog*! șuieră Tavi.

Isabelle nu o băgă în seamă.

— De ce sunteți aici? Ce făceați cu calul meu? îl întrebă pe rivalul ei.

Alt bărbat, purtând o pălărie bicorn și cizme negre care luceau atât de tare, încât i se vedea propria imagine când privea în jos – ceea ce făcea destul de des – păși în față.

— Mă tem că acum e calul meu, domnișoară, zise el.

Isabelle îl măsură din priviri.

— Tu cine naiba ești? întrebă ea, strângând mai tare dârlogii lui Nero.

Mătușica ajunse imediat lângă ea.

— Acesta e colonelul Cafard, Isabelle, ofițerul care conduce tabăra armatei din sat.

— Asta nu-i dă dreptul să-mi ia calul, zise Isabelle.

— De fapt, mi-l dă, spuse colonelul. Armata duce lipsă de cai. Ei sunt primii în care trage dușmanul. Rechiziționăm orice animal sănătos pe care-l găsim.

— Din ordinele cui? întrebă Isabelle, cuprinsă de panică.

— Ale regelui, răspunse colonelul, devenind vizibil sătul de schimbul de replici. E de ajuns?

— Destul, Isabelle! o țintui Mătușica. Dă-le creatura înainte să ne ia pe toate la închisoare! Smulse dârlogii din pumnul Isabellei și îi întinse unui soldat. Apoi o trase deoparte. Suntem în război, fată prostuță! o certă ea.

Isabelle se smulse din mâna ei. Alergă la Cafard, gata să se roage, gata să se lase în genunchi și să-l implore să nu-i ia calul. Să-i lase pe soldații lui să râdă și să-și bată joc. Nu-i păsa. Nu vedea cu ochii minții decât cum calul ei iubit cădea pe câmpul de luptă, cu carnea sfâșiată de vreun glonț.

— Vă rog, colonele, spuse ea, împreunându-și mâinile. Vă rog să nu...

Și atunci Mătușica ajunse iar lângă ea, înfigându-și degetele în brațul Isabellei, apucând-o cu o strânsoare de fier.

— Vă rog, nu-l lăsați pe Volkmar să câștige, vorbi ea, acoperind vocea Isabellei. Folosiți calul ca să-l înfrângeți. Suntem onorate să ne ajutăm regele.

Cafard dădu politicos din cap. Apoi porni călare pe calul său, o iapă cafenie ce părea intimidată. Calul se feri încet, când el se ridică în șa. Ochii de expertă ai Isabellei măsurară animalul, căutând un motiv. Îl găsi în scurt timp. Iapa avea sânge în părți, în spatele scărițelor. Se uită la Cafard; purta pinteni ascuțiți de argint. Isabellei i se strânse inima.

— Colonele! strigă ea, alergând după el.

Cafard se întoarse. Zâmbetul lui fragil nu-i putea ascunde iritarea.

— Da?

— Vă rog, nu folosiți pinteni cu el. Vă ascultă dacă sunteți blând. Și o să facă orice pentru un măr. Le iubește.

Zâmbetul lui Cafard se subție.

— Și oamenii mei le iubesc. Rareori au parte de ele în ultima vreme, însă tot fac ceea ce le spun. Dădu din cap spre Nero. Creatura aia e un cal, domnișoară, și va fi tratat ca atare. Animalele nărăvașe trebuie supuse.

Nero necheză cu putere; smuci capul, încercând iar să-i smulgă dârlogii soldatului care-l ținea. Când asta nu merse, se învârti și-l lovi cu picioarele.

O imagine apăru în mintea Isabellei. Cu Elisabeta pe calul ei alb. Cu Abhaya Rani, care trăgea cu săgeți aprinse din șaua calului. Niciuna din ele nu ar fi lăsat pe *nimeni* să-i ia calul.

— E flămând, domnule, continuă ea. De obicei, acum primește cina. Dacă mă lăsați să-l hrănesc, o să fie mai ușor de mânat pe drumul spre tabără.

Cafard se uită la calul nestăpânit și la oamenii săi care se poticneau încercând să-l controleze.

— Ai zece minute, zise Cafard. Apoi se răsti la oamenii săi să-i dea ei calul.

Isabelle îi șopti lui Nero ca să-l liniștească puțin. Cu capul plecat, îl conduse spre grajduri.

Dacă soldații ar fi văzut strânsoarea hotărâtă a gurii și focul din ochii ei, n-ar fi lăsat-o niciodată să plece.

NOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Isabelle merse cu pași măsurați spre grajd. Dacă ar fi făcut altfel, ar fi stârnit bănuieli.

Grajdul avea două uși mari – cea pe care *ea* și Nero tocmai intraseră și cea din partea opusă, care ducea spre pășune. O zonă mare, deschisă se afla între cele două uși. În dreapta, erau boxele pentru cai; în stânga, stâlpii pentru vaci.

Isabelle merse încet, luând-o ușor la dreapta, de parcă mergea să-l bage pe Nero în boxă. Înainte de asta, aruncă o privire nonșalantă peste umăr. Trei dintre soldați vorbeau cu colonelul. Câțiva se plimbau prin preajmă. Unul o urmărea cu privirea însă. Îi surprinse privirea; el se uita la ea. Se șterse la ochi, sperând să pară că plângea. Și merse. Soldatul, stânjenit, se întoarse spre tovarășii lui.

În câteva secunde, ea și Nero treceau de ușa opusă. Se încordă când ieși din grajd, așteptându-se să audă strigăte sau sunet de pași. Dar era liniște. Nu-i văzuse nimeni.

O vacă bătrână de lapte stătea sub streașină grajdului. Isabelle o folosi ca să se urce. Odată ajunsă pe spinarea lui Nero, își înnodă capătul liber al dârlogilor de căpăstru. Avea să-i folosească drept hățuri. Nu avea timp să ia altele adevărate, nici hățuri și nici șa. Când termină de făcut nodul, îl îndemnă încet pe Nero să pornească. Trecu de marginea ce separa grajdul de pășune din câțiva pași.

Isabelle știa că, atât timp cât grajdul se afla între ea și soldați, aceștia nu o puteau vedea plecând. Mânia, oarbă, irațională, o mâna de la spate. Nero era al *ei;* nu avea să-i permită lui Cafard să-l ia.

Strânse hățurile improvizate și plescăi din limbă. De parcă i-ar fi înțeles scopul, Nero sări peste gardul din lemn care împrejmuia pășunea și ateriză aproape fără zgomot în iarbă.

Isabelle îl atinse cu călcâiele într-o parte și el o luă la goană, în câteva secunde, ajunse în capătul opus al pășunii. Sări peste gard din nou, apoi traversară o pajiște largă spre pădure. Privi în urmă, doar pentru o clipă, când ajunseră la lizieră. Nu venea nimeni după ea. Nu încă. Probabil că mai avea un minut sau două înainte să le spună Cafard oamenilor săi să vadă de ce dura atât de mult, dar era deja prea târziu; nu aveau să o găsească niciodată. Nu cunoșteau Pădurea Sălbatică așa cum o

știa ea.

Isabelle își întoarse privirea înainte. Pădurea deasă îi solicita toată atenția. Mâinile îi tremurau, inima îi bătea nebunește.

Se îndrepta spre Scobitura Diavolului.

NOUĂZECI ȘI OPT

Unii se tem de pădure; alții se simt cu adevărat în siguranță la adăpostul copacilor.

Isabelle făcea parte din a doua categorie. Priveliștile și mirosurile pădurii îi erau cunoscute și i se păreau mângâietoare. Petrecuse cele mai fericite zile din viața ei în Pădurea Sălbatică.

După ce ea și Nero fugiseră, călărise în viteză printre copaci timp de peste o jumătate de oră, ca să ia distanță de colonelul Cafard; apoi, Isabelle descălecase, deznodase hățurile improvizate și mersese la pas. Se însera când ajunseră la drumul ce avea să-i ducă la Scobitura Diavolului. Isabelle voia să ajungă jos în Scobitură înainte să se întunece. Poteca era înșelătoare când o vedeai, sinucigașă dacă nu o vedeai.

Pădurea Sălbatică acoperea versantul sudic, ușor înclinat, al unui munte mic și făcea loc în mod abrupt versantului nordic al muntelui, pietros și plin de stânci. Poteca îngustă către Scobitură mergea în zigzag pe fața nordică, ascunsă pe alocuri de tufișuri țepoase și dese. Șerpuia printre pietre și bolovani în partea de jos și se termina cu un râu. Fusese folosită cândva de călători către Saint-Michel, dar, pe măsură ce satul se dezvoltase și drumurile către el se îmbunătățiseră, poteca prin Scobitura Diavolului rămăsese nefolosită.

Isabelle și Nero își croiau drum cu grijă pe potecă și printre pietre. Când ajunseră în sfârșit la râu, stomacul Isabellei scoase un zgomot. Își dădu seama că nu mâncase nimic de la prânz și acum era aproape ora opt. Nero nu-și luase porția de ovăz din fiecare seară. Nici nu avea s-o ia, că nu luase nimic pentru drum. Nu avea mâncare, nici bani cu care să cumpere. Banii lui Felix erau în hambar. La fel și toate proviziile pe care ea și Tavi reușiseră să le adune. Băgă mâna în buzunar, sperând în van să fi pus acolo o bucată de pâine. În schimb, dădu peste darurile de la Tanaquill. Păstaia o înțepa la degete.

O mai înțepa și altceva – conștiința. Mergea încet, ca să se asigure că Nero călca sigur, dar acum se opri, chinuită de o nesiguranță cumplită.

— Ce-am făcut? spuse ea cu glas tare.

Fusese atât de hotărâtă să salveze viața lui Nero, încât nicio clipă nu se gândise ce impact aveau să aibă faptele ei pripite asupra celorlalți. Păcălise un colonel din armata franceză. Dacă

își vărsa nervii pe familia ei? Pe familia LeBenêt sau pe Mătușica?

Isabelle înțelese că lăsase furia să-i îndrume acțiunile încă o dată. La fel cum făcuse cu Ella. Cu nevasta brutarului. Cu orfanii. Fusese egoistă. Nu voia ca Nero să moară, dar erau și mame, soții și copii care nu voiau ca fiii, soții și tații lor să moară. Bărbații își dădeau viața ca să lupte; poate că și Felix avea să și-o dea pe a lui.

Gemând, își îngropă fața în gâtul lui Nero. Voia să fie un om mai bun. Voia să se schimbe, însă iat-o aici, punând în primejdie oamenii care aveau nevoie de ea, fugind de responsabilități.

— Trebuie să mă întorc, zise ea cu inima grea. Era lucrul corect, singurul lucru de făcut.

Exact în clipa în care cuvintele îi ieșiră de pe buze auzi vocile, plutind spre ea de peste râu, din adâncul pădurii.

Rămase nemișcată, ascultând. Teama îi ascuțea nervii. Aveau dreptate bătrânii? Scobitura era bântuită? Sau era un grup de haiduci sau dezertori?

Sau poate că vocile erau ale oamenilor lui Cafard, care o vânau. Nu, asta era imposibil. Mai era o cale către Scobitură, dar era una lungă, ocolind muntele pe un drum îngust și desfundat. Era puțin probabil ca soldații lui să fi ajuns pe el atât de repede. Isabelle așteptă ca vocile să vorbească din nou, dar răsuflarea lui Nero era singurul sunet pe care-l auzea.

— Stai aici, băiete, zise ea, dându-i dârlogii peste cap.

Îndrăzni să se apropie de apă și privi dincolo de ea. În lumina slabă, deslușea malul opus și linia deasă a copacilor de acolo, dar nimic altceva. Ici și colo, frunzele foșneau, dar putea fi doar briza. Când se convinse că își imaginase vocile, le auzi din nou. Și, apoi, mirosul puternic de tutun pluti spre ea.

Isabelle nu văzuse niciodată o fantomă. Nu știa mare lucru despre ele, dar era sigură de un lucru: fantomele nu fumau trabuc.

NOUĂZECI ȘI NOUĂ

Nelson se furișă tăcut prin fereastra parțial deschisă.

Coborî pe banca de sub ea, apoi aruncă o privire neliniștită înapoi spre Chance.

— Du-te! îi șopti Chance din afara ferestrei. Adu harta!

O vedea, deschisă pe masa Ursitoarei, din locul în care se afla; craniul din josul paginii era negru ca abanosul.

Ursitoarea, ocupată să scotocească în cufăr, cu spatele întors la fereastră, nu văzu mica vietate țopăind pe podea.

Dar Losca, așa cum stătea în culcuș în vârful șifonierului, îl zări.

Cu un țipăt înfiorător, se aruncă spre el. Maimuța sări de pe podea pe pat. Corbul se întoarse și zbură din nou spre el. Nelson se rostogoli pe pat, ferindu-se de el, apoi se aruncă pe spinarea lui.

Ursitoarea se răsuci în loc. Întoarse ochii spre animalele care se luptau.

— Ce *Dumnezeu* – dădu să spună, dar un țipăt ascuțit și răgușit îi tăie vorba. Era balamaua de la pervaz. Chance tocmai sărise pe fereastră. Alergă spre masă și harta care stătea rulată pe ea. Însă Ursitoarea ajunse prima la ea. Stătea în fața ei, blocându-i drumul, cu un cuțit de argint în mână.

— Dă-te la o parte. Nu vreau să mă lupt cu tine, o avertiză Chance.

Un zâmbet răutăcios strâmbă buzele Ursitoarei. Mișcă din încheietură și, după o fracțiune de secundă, cuțitul zbură direct spre inima lui.

Chance se răsuci spre dreapta. Cuțitul se înfipse cu un *buf* în peretele din spatele lui. Era pe punctul de a înainta din nou, dar în aceeași clipă o vulpe sări pe fereastră. Se aruncă spre animalele care se luptau. Maimuța, înspăimântată, țâșni în brațele lui Chance. Corbul zbură, înconjură camera și ateriză înapoi pe șifonier.

Mârâind și mușcând, vulpea sări pe masa Ursitoarei. Cu o mișcare din coadă, aruncă iute cernelurile acesteia. Sticlele se loviră de podea; culorile urâte pătrunseră în crăpăturile dintre scânduri. Vulpea coborî din nou pe podea și, câteva secunde mai târziu, o femeie stătea acolo unde fusese vulpea, strângând harta în mână.

— *Destul,* spuse Tanaquill, ascunzând pergamentul adânc în faldurile pelerinei.

— Harta aceea e a mea, zise Ursitoarea, îndreptându-se spre ea. Dă-mi-o!

Tanaquill își dezveli colții, mârâind.

— Haide, babo! Ia-o! o provocă ea.

Chance păși în față.

— Păstrează harta, Tanaquill. Dar ajut-o pe Isabelle. Salveaz-o.

— Fata va face singură următoarea mișcare. Niciunul dintre voi nu o va face pentru ea. Există o singură persoană care o poate salva acum pe Isabelle… Isabelle.

Cu un freamăt roșu, ieși pe fereastră și dispăru. Ursitoarea și Chance rămaseră singuri.

Chance scoase cuțitul din perete. I-l dădu înapoi Ursitoarei. Ea îl puse pe masă, apoi privi prin cameră la dezordinea provocată de Tanaquill. Losca deja coborâse de pe șifonier în formă umană și aduna sticla spartă.

— Am o sticlă de vin roșu, zise Ursitoarea cu un oftat. Cel puțin, Zâna-Zânelor nu a spart-o și pe aceea.

— Un vin vechi bun?

— Sunt prea bătrână să beau vinuri proaste.

Chance se înclină pe călcâie, cântărindu-i oferta.

— *Chiar* îmi place un roșu bun.

Ursitoarea traversă camera și căută din nou în cufăr. Apărură două pocale modelate manual. Un platou din porțelan. Vinul. O cutie cu smochine uscate înmuiate în ciocolată neagră. Migdale prăjite presărate cu sare. O bucată de parmezan sfărâmicios înfășurat în hârtie cerată.

— Fă ceva util, spuse Ursitoarea. Trage scaunele lângă foc.

Un scaun îndesat, cu perne moi, era deja lângă șemineu.

Chance îl împinse mai aproape; apoi duse și scaunul din lemn ce se afla lângă masă. Văzu un taburet și-l așeză între scaune. Ursitoarea aranjă bunătățile pe platou și le puse pe taburet. Turnă două pahare cu vin și-i întinse unul lui Chance.

— Asta nu schimbă nimic, îl avertiză ea. Nu cere îndurare…

— Și nu vei primi, termină Chance.

— Craniul e negru ca smoala. Mă îndoiesc că va supraviețui nopții.

— Câtă vreme mai respiră, există o speranță, zise Chance

sfidător.

Ursitoarea clătină din cap, bolborosind despre neghiobi și visători, dar cei doi adversari străvechi stătură lângă foc și se bucurară de un armistițiu scurt în veșnicul lor război. Ținură un toast pentru oamenii nesăbuiți, care se împiedicau și cădeau, care făceau mai multe alegeri greșite decât corecte, care își frângeau inima iar și iar, însă tot reușeau cumva să facă vreo două lucruri cum trebuie, vinul bun și parmezanul gustos numărându-se printre acestea.

Iar în întuneric, vulpea fugea, ducând harta în bot. Sărea peste câmpuri și peste ziduri de piatră, prin iarba înaltă și prin tufișuri, până ajunse la o ruină incendiată și teiul care se afla alături.

Dădu drumul hărții în scorbura de la baza copacului, apoi se întoarse și se așeză, privind și așteptând. Gândurile îi erau tăcute, știute doar de ea. Dar le trimise către Isabelle.

Nu mai împovărați zeii. Nu mai blestemați diavolul. Nu vă vor croi ei calea. Ei v-au oferit darurile lor întunecate: rațiunea și voința. Acum, voi trebuie să vă găsiți singuri drumul.

Ce-i făcut, e bun făcut. Ori vi s-a făcut vouă, ori ați făcut voi, însă nu se poate schimba.

Dar ce nu-i făcut, nu-i bun făcut.

Și acolo se află și speranța și hazardul.

Să credeți că vă puteți găsi singuri drumul. Sau nu. Oricum ar fi, aveți dreptate.

Fiecare război e diferit, însă fiecare bătălie e la fel. Dușmanul e doar o diversiune. Cei împotriva cărora luptați, întotdeauna, sunteți voi înșivă.

O SUTĂ

— Mă întorc imediat, Nero. Stai aici și nu te mișca, șopti Isabelle.

Voia să știe cine era în Scobitură. Era aproape de Saint-Michel și de familia ei, iar răufăcătorii și dezertorii erau periculoși. Unul furase de la ea și aproape o omorâse.

Isabelle își înnodă fustele și înaintă prin apă. Din fericire, nu era prea adâncă, doar până la genunchi. Cizmele i se îmbibau de apă, la fel și pantoful făcut de Felix pentru ea, dar nu îndrăznea să și le scoată și să le lase pe mal. Fără ele, se mișca încet și poate era nevoie să fugă. Când ajunse în cealaltă parte, se urcă pe malul abrupt și argilos. Se agăță de niște rădăcini răsucite de copaci ca să se ridice. Avu grijă să păstreze liniște în timp ce se cățăra, nedorind să alerteze pe cineva cu prezența ei. Când ajunse în vârful malului și se uită pe deasupra, inspiră brusc. În fața ei erau corturi, cu sutele. Nu în șiruri ordonate, ci presărate peste tot. Erau făcute din pânză neagră și se amestecau perfect printre copaci.

Apoi văzu oamenii. Purtau uniforme. Vorbeau încet. Își curățau puștile. Își ascuțeau baionetele.

Trebuie să fie o mie de oameni. Sunt din armata regelui? Ce caută aici? se întrebă ea.

Frânturi de conversație ajunseră până la ea, dar erau atât de fragmentate, încât nu înțelegea nimic.

După câteva minute însă, reuși să pună fragmentele cap la și înțelese. Și atunci spaima îi tăie răsuflarea.

Oamenii alcătuiau o armată, da, dar nu a regelui.

Erau oamenii lui Volkmar.

O SUTĂ UNU

Isabelle fugi să se ascundă după un copac mare, cu inima aproape să-i iasă din piept.

După câteva secunde, se uită pe după trunchi și-și înăbuși un țipăt. Un soldat venea direct spre ea, cu o țigară aprinsă între dinți. O văzuse? Se piti din nou după un bolovan, încercând să devină cât mai mică posibil.

Bărbatul se opri la un pas de ascunzătoarea ei. Apoi își înfipse picioarele în pământ și se ușură. Isabelle nu se mișca; nici nu respira.

În timp ce el încă uda cealaltă parte a copacului, alți câțiva soldați strigară la el. Isabelle auzi numele lui Volkmar de câteva ori. Vocile bărbaților erau joase, dar entuziasmate.

În cele din urmă, soldatul se încheie la pantaloni și se alătură prietenilor săi. Tot corpul Isabellei se dezumflă, ușurat. Riscă să mai privească o dată spre tabăra inamică. Toți soldații alergau din corturile lor spre mijlocul taberei.

De ce? se întrebă ea. *Ce se întâmplă?*

Isabelle știa că ar fi trebuit să fugă. Trebuia să scape câtă vreme avea ocazia. Ce ar fi putut face? Era singură. Fără apărare. Era doar o fată.

Ca Elisabeta, spuse o voce în interiorul ei. *Ca Yennenga. Abhaya Rani. Și ele au fost cândva doar fete.*

Ieși de după copac și, ghemuindu-se, se strecură printre corturi în inima taberei inamice.

Înăuntrul ei, lupul încetă să mai roadă. Deveni nemișcat, încordat.

Pregătit.

O SUTĂ DOI

Erau adunați într-un cerc mare, adânc de câteva rânduri.

Un bărbat stătea în mijloc și vorbea. Isabelle nu-l vedea – soldații îi blocau vederea – dar îl auzea.

Dacă mă vede cineva... dacă mă prind..., creștea teama în inima ei.

Dar se încurajă și încercă să-și facă un plan prin care să se strecoare nevăzută în tabără.

În fața ei se afla un bolovan. Dacă se urca pe el, putea să vadă pe deasupra bărbaților, dar dacă se întorcea vreunul, o putea vedea și el. Apoi zări un pin. Crengile de jos erau golașe, dar cele de sus erau bogate în ace. Dacă reușea să urce destul de sus, îi putea vedea fără să fie văzută. Un cort cu cadre de lemn, mai mari decât celelalte, se afla aproape de copac. Avea să o ascundă privirilor în timp ce se cățăra pe trunchi.

Trecuseră ani de când Isabelle nu se mai urcase în copaci, dar își aminti imediat. Se strecură cu ușurință și în tăcere printre crengi, așa cum făcuse când ea și Felix se prefăceau că se urcă pe catargul navei lui Barbă Neagră. Urcă din ce în ce mai sus. Când fu sigură că nu o vedea nimeni, apăsă încet pe o creangă, coborând-o suficient cât să aibă o priveliște largă.

Câteva felinare fuseseră așezate în mijlocul cercului. Lumina lor dezvăluia un bărbat cu tricorn pe cap. O pelerină de călătorie se legăna în jurul lui în timp ce mergea. Era înalt, cu umeri lați și un umblet impunător. Avea o cicatrice pe un obraz. Lumina felinarelor sclipea în ochii săi cu privire rea.

Volkmar, spuse ea încet, și inima aproape că i se opri cu un zvâcnet.

E aici.

O SUTĂ TREI

Isabelle stătea nemișcată, privind în timp ce Volkmar vorbea.

Le povestea oamenilor săi despre atacul asupra satului Saint-Michel. Aveau de gând să măcelărească toți oamenii din sat, la fel cum făcuseră în Malleval. De asta erau atât de mulți.

Volkmar termină de vorbit și făcu un gest larg cu brațul în față. În clipa aceea, apăru alt bărbat. Stătea la marginea razei de lumină de la felinare, flancat de șase soldați ai lui Volkmar.

Isabelle își acoperi gura cu mâna. *Nu,* își zise ea. *Doamne, ajută-ne, nu!* Era marele duce.

Groaza îi accentuă nodul din stomac. Forțele lui Volkmar îl răpiseră. Probabil îl prinseseră în ambuscadă când intra sau ieșea din Paris spre tabăra lui Cafard. Cum altfel să-l fi prins? Ce voiau să facă totuși cu el? Să-l tortureze? Să-l execute? Era unul dintre cei mai puternici oameni din ținut. Doar regele îl întrecea în rang.

În timp ce Isabelle privea cu răsuflarea tăiată, Volkmar von Bruch se apropie de marele duce.

Și-l îmbrățișă. Isabelle se făcu sloi de gheață. Inima îi înghețase. Sângele i se întărise în vene. Răsuflarea îi era ca de brumă. Dacă mișca un mușchi, se spărgea în bucăți.

Marele duce, care jurase să protejeze regele și țara, era aliat cu Volkmar von Bruch. Volkmar, care omorâse mii de soldați francezi. Care incendiase orașe și ucisese oamenii care fugeau de el.

Isabelle se gândi la familia ei. La Felix. La satul ei. Se gândi la Remy și crucea de argint pe care i-o dăduse și la prietenul său, Claude, și la toți ceilalți soldați tineri care poate nu aveau să mai ajungă niciodată acasă.

Privi cu fața împietrită cum soldații lui Volkmar ridicau pumnul într-un salut tăcut pentru liderul lor și marele duce. Privi cum soldații se întorceau la corturile lor, în timp ce focul războiului le lumina fața, cum Volkmar și marele duce se îndreptau spre cortul celui dintâi – cortul de la baza copacului în care se afla – și așezau două scaune de pânză în față. Privi cum un soldat tânăr apăru cu felinare, o cutie cu trabucuri, o sticlă de coniac și două pahare de cristal.

Teama îi dispăru. Isabelle simțea acum un singur lucru – o furie rece, letală. Însă acum nu o mai controla pe ea; ci ea

controla furia. O lăsa să o ajute, în loc să o rănească.

Coborî încet din copac, tăcută ca o umbră, lăsând un picior desculț pe o creangă, apoi pe altă creangă, fără să deranjeze nici măcar un ac de pin.

Coborî tot mai jos, până când ajunse la doar un metru deasupra capetelor lor. Și apoi ascultă.

— Pentru noul lord protector al Franței, zise Volkmar, ciocnind paharul cu cel al ducelui. De îndată ce-l înving pe rege, țara va fi a mea și tu o vei conduce pentru mine.

Zâmbind, ducele înclină capul. Apoi îi oferi lui Volkmar un pergament răsucit.

— Un dar.

Volkmar îl luă, rupse sigiliul de ceară roșie – sigiliul regelui Franței – și îl desfăcu.

— O hartă... spuse el, analizând documentul.

— Care arată mărimea și locația fiecărui batalion pe care îl mai are regele.

— Bravo! exclamă Volkmar. Asta o să ne facă mult mai ușoară sarcina de a-i vâna. Luă o înghițitură mare de coniac. E totul în regulă pentru mâine?

— Este. Vei ataca tabăra lui Cafard când se înserează. Tocmai a trimis patru regimente la Paris și mai are unul singur. După ce-i omori soldații rămași, te duci la spitalul de campanie și-i omori pe răniți. Nu am ce face cu ei. Lasă-l pe Cafard în viață, bineînțeles, și ia-l prizonier de dragul aparențelor. Îl vom răsplăti când se termină războiul. A fost un aliat credincios.

Volkmar se uită din nou la hartă.

— Civilii din Saint-Michel... o să se lupte?

Marele duce chicoti.

— Cu ce? Cu linguri de lemn? Am străbătut zona călare și le-am cerut să doneze toate armele pe care le au pentru efortul de război. Sunt complet lipsiți de apărare.

Tânărul soldat, slujitorul lui Volkmar, apăru din nou. Volkmar îi dădu harta și-l rugă să o ducă în cort, apoi să le aducă și ceva de mâncare.

— Vreau să atac repede celelalte garnizoane ale regelui de îndată ce terminăm cu Saint-Michel. Să le distrug una câte una până ajungem chiar la rege, zise Volkmar.

— Eu zic să-l ataci pe rege mai întâi. O să se predea și o să-i descurajeze pe soldații care mai supraviețuiesc.

— Și dacă nu se predă?

— O să se predea. Sunt sigur de asta. Nu uita că avem o carte foarte valoroasă de jucat.

Volkmar arcui o sprânceană.

— Nu o îndrăgești prea tare pe tânăra ta suverană, nu?

Expresia marelui duce se întunecă.

— Regele e un neghiob. A avut de ales dintre prințese din case regale onorabile și s-a însurat cu o slujnică de bucătărie. Îi permite să insiste cu misiunile ei idioate – să îngrijească răniții, să adăpostească orfanii în casele nobililor – când ar fi mult mai ușor pentru cuferele coroanei să-i lase pur și simplu să moară. Propriul meu castel e plin de odrasle de țărani. Clătină dezgustat din cap. Regele a înjosit coroana. În timp ce el luptă pe câmpul de bătălie, o fată de origine inferioară stă pe tronul Franței. Mai rău decât atât, moștenitorului tronului îi va curge prin vine sângele unui om de rând.

— Asta nu e nicio grijă, zise Volkmar. Zilele regelui sunt numărate. Nu o să trăiască destul cât să aibă un copil.

Marele duce goli paharul.

— Dacă nu-l are deja.

Volkmar rămase tăcut în timp ce se aplecă în față ca să-i mai toarne oaspetelui coniac. Apoi se lăsă pe spate în scaun și spuse:

— Nu pot să accept moștenitori care să-mi conteste pretenția la tron. Știi ce înseamnă asta.

Marele duce sorbi din băutură, apoi ridică ochii spre Volkmar.

— Înseamnă că trebuie să moară și regina.

O SUTĂ CINCI

Isabelle se urcă pe o creangă mai sus și se așeză, cu spatele lipit de trunchi, cu mâinile înfășurate pe crengi mai mici și cu picioarele atârnând.

Se spune despre marii comandanți că au sânge rece în iadul înflăcărat al bătăliei. Că bubuitul tunurilor, urletele muribunzilor, fumul, sudoarea și sângele nu fac decât să le ascută simțurile ca să vadă mai bine unde se află avantajul.

Isabelle simțea acum claritatea aceea.

Era într-un copac, la doar câțiva metri de doi bărbați sângeroși care ar fi omorât-o fără să stea pe gânduri dacă ar fi prins-o, însă stătea foarte tăcută, gândindu-se cu calm la opțiunile ei, hotărându-se cum să continue.

Volkmar voia să-i omoare pe rege și pe regină; trebuia să găsească o cale să-l oprească. Putea să încerce din nou să ajungă la Paris, să o vadă pe Ella sau să ajungă la rege și să-i spună ce aflase, dar habar nu avea cum să facă asta sau dacă vreunul din ei avea să o creadă, în cazul în care reușea cumva să fie în preajma lor.

O amintire apăru acum în mintea Isabellei, ca un pește care sare într-un lac. Era înapoi în Casa Durerii. Sângele picura în pământ din piciorul ei mutilat. Marele duce mergea către Ella, ducând pantoful de cristal pe o pernă de catifea, când se împiedică brusc și-l scăpă. Isabelle își aminti sunetul când pantoful se sparse. El spusese că fusese un accident. Numai că nu fusese așa. Se împiedicase intenționat; îl văzuse.

Pentru că el nu voia ca Ella să se mărite cu prințul. Pentru că nu era de viță nobilă. Nu era destul de bună. Ella, care era bună și generoasă. Ella, care era mai frumoasă ca soarele. Cu câteva cuvinte reci, marele duce o definise și o respinsese.

Atunci, Isabelle auzi altă voce: cea a bătrânului negustor. El făcuse același lucru cu *ea.* Spusese că era urâtă. O definise înainte să aibă ea însăși ocazia să se definească. În acel moment, el hotărâse tot ce era și ce avea să fie ea vreodată.

Dar, acum, Isabelle vedea ce nu mai văzuse niciodată până atunci – că negustorul nu fusese singur. Avusese un complice – pe ea însăși. Ea îl ascultase. Îl crezuse. Îl lăsase să-i spună cine era. Și după el Maman, pețitorii, marele duce, Cecile, nevasta brutarului, sătenii din Saint-Michel.

— Ei au tăiat bucăți din mine, șopti ea în întuneric. Dar eu le-am dat cuțitul.

Vocea negustorului încă răsuna în mintea ei. I se alăturară și altele.

...*doar o fată... maimuțică urâtă... sora vitregă urâtă... puternică... nestăpânită... rea...*

Isabelle stătea și asculta vocile, încercând din răsputeri să-și audă propria voce.

Și atunci o auzi. *Harta,* spunea ea. *Trebuie să iei harta.*

Vocea nu era stridentă sau înfricoșătoare. Era clară și calmă și părea să vină din miezul ființei ei. Isabelle o recunoscu. Când era copilă, era singura voce pe care o auzea. Nu o amăgise niciodată atunci și nu avea să o amăgească acum.

Dacă lua harta, putea opri atacul lui Volkmar. Avea să o citească, apoi să meargă ca vântul către cea mai apropiată tabără loială a armatei. Comandantul taberei, cu siguranță ar fi vrut să știe cum obținuse ea o hartă secretă cu sigiliul regelui. Avea să-i povestească, el avea să-și trimită soldații să salveze Saint-Michel. Avea timp până a doua zi pe înserate. Atunci avea să atace Volkmar.

Servitorul lui Volkmar pusese harta în cort. Isabelle știa că trebuia să ajungă în cort, să o fure și să iasă. Privind în jos, văzu că Volkmar și marele duce erau adânciți în discuții. Servitorul lui Volkmar pregătise masa pentru ei în afara cortului și le adusese cina. Nu mâncaseră nici jumătate din ea.

E acum ori niciodată, își spuse ea, apoi coborî din copac până jos. Mergând ghemuită, se furișă în spatele cortului. Ascultă o clipă, să se asigure că nu era nimeni înăuntru, apoi ridică foaia de pânză și se aplecă pe sub ea. O masă mare de campanie se afla în mijloc. Pe masă erau împrăștiate pene de scris, o călimară, scrisori, un telescop… și harta.

Inima îi sări în gât. *Poți s-o faci,* își spuse. *Doar ia-o și pleacă.*

Se concentrase atât de tare să găsească harta, încât se uitase direct spre masă în loc să privească în jur. Când fugi spre ea, o mișcare îi atrase atenția. Se opri pe loc cu inima la gură.

Acolo, stând pe un pat de pânză, cu încheieturile legate, cu gura astupată cu cruzime, era o fată. Isabelle făcu ochii mari. Păși spre ea.

Apoi șopti un cuvânt.

— *Ella?*

O SUTĂ ȘASE

Isabelle, pe jumătate se aruncă, pe jumătate alunecă în genunchi lângă pat. Desfăcu nodul de la călușul Ellei.

— Isabelle! șopti Ella, înăbușindu-și un suspin.

— Ce s-a întâmplat? Cum ai ajuns aici? întrebă și Isabelle în șoaptă, îngrozită să-și vadă sora vitregă legată ca un animal.

— Marele duce, a spus Ella. El și paznicii lui trebuiau să mă însoțească la un conac, la est de Saint-Michel. Voiam să văd dacă putea găzdui orfanii rămași după război. La jumătatea traseului, a ieșit de pe drum. Le-a poruncit oamenilor săi să mă lege și să mă aducă aici. Volkmar…

— Știu, spuse Isabelle sumbru. I-am auzit pe el și pe marele duce vorbind. O să iau harta regelui. Pe urmă, plecăm.

— Cum, Isabelle? întrebă Ella. Sunt sute de soldați în tabăra asta!

— Eu am intrat. Pot să și ies.

— Dar legăturile mele… Ella ridică mâinile. Încercă să spună mai mult, dar izbucni din nou în hohote de plâns.

Isabelle îi cuprinse fața cu mâinile.

— Ascultă-mă, Ella, spuse ea cu un ton sever. Trebuie să ai încredere în mine. Nu ai de ce, știu, dar o să te scot de aici. Promit. Eu…

— Unde e afurisitul ăla de băiat? Lasă, o iau singur… strigă o voce.

Venea din afara cortului. Și era a lui Volkmar.

O SUTĂ ȘAPTE

Simplul e opusul greului, se gândi Isabelle. Și ușorul e opusul greului. Dar simplu nu e la fel ca ușor. Nicidecum. Tavi are o teoremă în privința asta.

Isabelle bolborosea în sinea ei. În tăcere. Ca să-și liniștească inima care bătea nebunește. Ca să-și forțeze plămânii să se umple cu aer. Să-și distragă atenția de la faptul că cizmele mari și negre ale lui Volkmar von Bruch erau la doar câțiva centimetri de fața ei.

Ceea ce avea de făcut era simplu – să iasă împreună cu Ella de acolo – dar era departe de a fi ușor. Iar intrarea lui Volkmar în cort făcea totul să fie de zece ori mai greu.

În clipa în care îi auzise vocea, îi pusese călușul Ellei la loc. Apoi se ascunsese sub pat și-și trăsese și fustele după ea. Încremenise, de-abia respirând, când el dăduse foaia de cort la o parte și intrase.

— Ah, Înălțimea Ta. Stăm confortabil? Nu? Ei, bine, nu o să mai ai mult de îndurat. Mâine, eu și marele duce o să atacăm tabăra soțului tău și să-i dăm viața la schimb pentru capitulare. Bineînțeles, n-am de gând să respect partea mea de înțelegere. Dar nu te teme. Niciunul din voi nu o să sufere. Bărbații din plutonul meu de execuție sunt țintași excelenți.

O carte foarte valoroasă de jucat, spusese marele duce. Cartea aceea era Ella.

Isabelle strânse pumnii. Îi simțea mirosul lui Volkmar – alcool, sudoare și oaia unsuroasă pe care tocmai o mâncase.

— Ei, unde e coniacul acela? îl auzi Isabelle întrebând. Apoi: A! Uite-l!

Volkmar ieși din cort. Într-o secundă, Isabelle ieși de sub pat și sări în picioare. Îi desfăcu din nou călușul Ellei, apoi găsi un pumnal pe masă și-l folosi să taie funiile care-i legau încheieturile și gleznele. Ella se ridică șovăitoare.

— Mergi! șopti Isabelle. Trebuie să-și revină picioarele. Grăbește-te!

Cât făcu Ella câțiva pași, Isabelle înhăță harta de pe masă și o făcu sul. În aceeași clipă, un document care se afla dedesubt îi atrase atenția. Era altă hartă – una care arăta locațiile soldaților lui Volkmar. Isabellei îi crescu pulsul când o văzu. Asta avea să facă roata să se întoarcă împotriva lui Volkmar și a șarpelui de

mare duce.

Strânse și a doua hartă în jurul celei dintâi, apoi îi făcu un semn tăcut Ellei. Cele două fete se furișară afară din cort așa cum intrase Isabelle. După ce ajunseră afară, Isabelle duse un deget la buze și ascultă. Tabăra era liniștită. Adunarea pentru Volkmar și marele duce se destrămase. Cei mai mulți soldați erau în corturi – cei mai mulți, dar nu toți. Unii încă se mai plimbau printre rânduri. Isabelle îi auzea vorbind.

Când fu sigură că nu era nimeni prin preajmă, o luă de mână pe Ella și porni. Stând aplecate, merseră în grabă, ascunzându-se pe după corturi, având grijă să evite rămurelele, cu ochii la pândă după mișcări. Trebuiră să se întoarcă și să găsească alt traseu, când o foaie de cort se dădu la o parte și un soldat își scoase cizmele afară, apoi din nou când aproape că ieșiră în fața unui grup de bărbați care fumau sub un copac.

Speriată, dezorientată prin bezna tot mai adâncă, Isabelle reuși totuși să-și croiască drum spre exteriorul taberei. Când să ajungă la marginea ei însă, se dădu alarma. Voci tensionate răspândiră cu repeziciune mesajul că regina evadase și trebuia găsită. Ghemuite după același copac care o ascunsese pe Isabelle când descoperise tabăra prima dată, priviră cum soldații ieșeau în fugă din corturi, punând mâna pe săbii și puști. Atunci, Isabelle o prinse de mână pe Ella și alergară orbește spre malul râului. Pe jumătate alunecând, pe jumătate împleticindu-se, coborâră spre apă.

Când ajunseră în dreptul apei, Isabelle își ținu fustele cu o mână, iar cu cealaltă, hărțile, deasupra apei, și înaintă. Ella, care purta pantofi delicați de mătase, îi scoase, își adună poalele și merse după ea. Pietrele din râu erau înșelătoare. După ce făcu doar câțiva pași, alunecă pe una și căzu. Când se scufundă, scăpă din mână pantofii fragili și apele repezi îi purtară la vale. Udă leoarcă, îngreunată de hainele îmbibate, se strădui să se ridice la loc, se aruncă după pantofi și căzu din nou.

— Lasă-i! șuieră Isabelle.

Căzăturile Ellei scoseseră plescăituri zgomotoase. Dacă le auzise cineva din tabără? se întreba Isabelle îngrijorată. Îndesă hărțile în partea din față a rochiei, ca să rămână uscate, privind neliniștită înapoi spre mal. Merse spre Ella și îi întinse mâna. Isabelle o ridică în picioare și fetele înaintară cu grijă peste

pietre.

Erau la jumătatea drumului prin râu când o voce aspră răsună.

O SUTĂ OPT

Isabelle nu-l vedea pe cel care striga ordinele. Nu vedea nimic. Soldații îndreptau felinarele în direcția lor, orbind-o. Încercă să-și acopere ochii cu mâinile ridicate. Auzea câini lătrând și mârâind. Puștile erau urcate pe umeri, piedicile ridicate. I se strânse stomacul de frică.

Atunci, se auzi o voce:

— Ah, Înălțimea Ta, aici erai. Mă întrebam unde ai plecat. Și pe cine avem aici?

— Coborâți felinarele, proștilor! porunci marele duce.

Soldații îl ascultară. Isabelle ridică mâinile deasupra ochilor.

— E sora vitregă urâtă a reginei. Fata care și-a tăiat degetele de la picioare. O recunosc.

— Și eu o recunosc, spuse Volkmar. Ne-am întâlnit la Malleval. Ochii lui sclipeau sinistru. Acum putem termina ce am început acolo. Se îndreptă spre malul râului.

Nu ne poate omorî pe amândouă, nu în același timp, își zise Isabelle. Și e întuneric. Soldații care țintesc spre noi ar putea să rateze.

— Fugi, Ella, fugi! șopti ea. Nero e pe drumul spre Pădurea Sălbatică. Poți să ajungi.

Ella începu să plângă.

— Nu te părăsesc, spuse ea.

— Nu-i nevoie de lacrimi, Înălțimea Ta, o tachină Volkmar. Nu *pe tine* o să te omor. Nu încă. Doar pe sora ta vitregă urâtă. Ar trebui să-mi mulțumești pentru asta.

Își scoase sabia din teacă. Vederea ei o trezi pe Isabelle, amintindu-și că și ea avea o sabie. Și un scut. Din instinct, duse mâna la buzunar, unde păstra darurile Zânei-Zânelor.

— Ține mâinile ridicate! strigă un soldat. Altfel te împușc pe loc!

Volkmar ajunse în josul malului și intră în râu. Măruntaiele Isabellei parcă se lichefiară. Spaima amenința să o copleșească, dar înainte să se întâmple asta, simți o durere ascuțită în coapsă. Privi în jos. Buzunarul i se umfla. Țepi negri și curbați ieșeau prin materialul rochiei.

Păstaia! se gândi ea și speranța îi reveni. *Ultimul dar de la Tanaquill!*

Însă o văzu și Volkmar.

— Ce-ai acolo? se răsti el.

Păstaia se făcea tot mai mare. Împingea prin material, sfâșiindu-l. Osul și coaja de nucă ajunseră în apă.

— Nu! strigă Isabelle. O cuprinse disperarea. Nu mai avea decât păstaia. Poate o putea transforma și pe aceasta într-o armă. Dacă reușea să pună mâna pe ea.

Dar în timp ce privea, păstaia explodă. Semințele, roșii și lucioase, mari ca niște pietricele, căzură în apă și se scufundară. Apoi, păstaia golită căzu și fu luată imediat de ape. Ultima ei speranță dispăru odată cu ea.

Volkmar era aproape acum. Isabelle știa că avea să o omoare aici și să lase râul să-i ducă trupul în aval. Apoi avea să o folosească pe Ella ca să-și ducă la îndeplinire planul nemilos. Viețile lor erau pierdute. Saint-Michel era pierdut. Totul era pierdut.

El ridică sabia, gata să lovească. Ella țipă. Isabelle se pregăti să moară.

Dar lovitura nu mai veni. Pentru că, o clipă mai târziu, sabia lui Volkmar zbură prin aer.

Apoi, la fel se întâmplă și cu Volkmar.

O SUTĂ NOUĂ

— Isabelle, ce se întâmplă? întrebă Ella, cu vocea tremurând de teamă.

— Nu – nu știu, Ella, zise Isabelle, întinzându-se din nou după mâna surorii ei.

Un lujer, gros cât coapsa unui bărbat, se înălțase din apă, zvârcolindu-se violent. Agățase lama sabiei lui Volkmar și o aruncase în vârful copacilor; apoi îl izbise pe Volkmar de malul râului. Spinii, unii lungi de aproape o jumătate de metru, țâșniră din lujer, îi făcuseră dungi roșii pe piept.

— Mărăcini, șopti Isabelle. La fel ca lujerii care creșteau pe trunchiul teiului, tulpinile de pe care Tanaquill culesese păstaia.

Sub privirile Isabellei, altă tulpină se ridică din apă, apoi încă una și încă una, amețitor de repede. Până se văzură zeci de tulpini, înălțându-se, învârtindu-se, pocneau ca niște bice, agățând puști, aruncând câinii care mârâiau, trântind soldații la pământ unul după altul, forțându-l pe marele duce să se retragă. În timp ce se zvârcoleau, spinii se agățau, făcându-i să se împletească.

Unele tulpini se ridicau în fața fetelor, altele se înălțau din spate.

— O să fim blocate! strigă Isabelle. Haide, Ella, fugi!

O trase pe sora vitregă după ea. Ella se poticnea în pietrele alunecoase, împiedicându-se, lovindu-se la degete, căzând în genunchi. De câte ori cădea, Isabelle o ridica iar, până ajunseră în sfârșit pe celălalt mal.

În timp ce ieșeau împleticindu-se din apă și gâfâind, Isabelle privi în urmă. Tulpinile mărăcinilor se împletiseră și alcătuiseră un perete impenetrabil, înalt de șase metri. Auzi ordine strigate în spatele zidului, focuri de armă, lătrături, dar nimic nu putea trece de el. Ea și Ella erau în siguranță. Deocamdată.

— Trebuie să mergem, spuse Isabelle, încă strângând-o pe Ella de mână.

— Ce-i aia, Isabelle? întrebă Ella, uitându-se la peretele de mărăcini.

— Magia lui Tanaquill.

Ella se întoarse spre ea și zâmbi.

— Ai găsit-o pe zâna mea? întrebă ea încântată.

— Ea m-a găsit pe mine. O să-ți povestesc mai târziu. Nu

putem sta aici.

— Isabelle, cum m-ai găsit? întrebă Ella în timp ce alergau printre tufe. Ce căutai în tabăra lui Volkmar?

Isabelle nu știa de unde să înceapă.

— Fugeam. Cu Nero, începu ea.

— *Nero?* Dar Maman l-a vândut.

— L-am recuperat. Dar doamna LeBenêt – vecina noastră, o mai ții minte? Casa a ars…

— *Poftim?*

— Trăiam în hambarul ei și voia să mă mărit cu Hugo…

— *Hugo?*

— Ca să-i dea Mătușica moștenirea. Dar nu-l iubesc pe Hugo. Și el cu siguranță nu mă iubește.

Ella se opri în loc. O făcu și pe Isabelle să se oprească.

— Cum s-au întâmplat toate astea? întrebă ea supărată.

— Nu avem timp, Ella, protestă Isabelle, privind în urmă în direcția din care veniseră. O să-ți spun mai târziu. O să…

Cuvintele i se risipiră. Fusese atât de concentrată să o scoată pe Ella din tabără, încât nu avusese timp să se mai gândească la altceva. Acum realiza grozăvia pericolului care le păștea. Marele duce era un trădător, înhăitat cu Volkmar, iar soldații lui Volkmar erau ascunși în Scobitura Diavolului și Ella știa tot. Volkmar și marele duce aveau să încerce să o împiedice cu orice preț. Era posibil ca ea și Ella să nu ajungă într-un loc sigur. Era posibil să nu iasă din Pădurea Sălbatică sau chiar să nu ajungă la drum. Poate era singura ei șansă să-i zică Ellei ceea ce avea nevoie să-i spună.

Așa că-i spuse. Îi povesti tot ce se întâmplase din ziua în care plecase cu prințul. Despre Tanaquill. Despre incendiu. Despre marchiz. Despre familia LeBenêt. Despre ultimatumul Mătușicii. Și, în cele din urmă, despre Felix și biletul lui, cum îl distrusese Maman și le provocase amândurora atâta suferință.

— Lucrurile ar fi fost atât de diferite, Ella. Dacă am fi fugit cum am plănuit. Dacă Maman n-ar fi găsit biletul și nu l-ar fi distrus. *Eu* aș fi fost altfel. Mai bună. Mai blândă.

— Isabelle…

— Nu, lasă-mă să termin. Trebuie. Îmi pare rău. Îmi pare rău că am fost crudă. Că te-am rănit. Tu erai frumoasă. Eu, nu. Tu aveai totul și eu am pierdut totul. Asta m-a făcut geloasă.

Rușinea o ardea pe sub piele. Se simțea neajutorată și expusă spunând aceste lucruri, ca o creatură mică din deșert, rostogolită din vizuină și lăsată să moară la soare. Tu n-ai de unde să știi cum e.

— S-ar putea să știu mai mult decât crezi, spuse Ella încet.

— Mă poți ierta vreodată?

Ella zâmbi, dar nu era zâmbetul dulce cu care era obișnuită Isabelle. Era amar și trist.

— Isabelle, nu știi ce-mi ceri.

Isabelle dădu din cap. Lăsă capul în jos. Speranța fragilă pe care o simțise când îi spusese Ellei că îi părea rău tocmai se spulberase. O găsise pe sora ei vitregă, găsise încă o bucată din inima ei care îi fusese tăiată, dar nu conta. Nu avea să existe iertare, nu pentru ea. Rănile pe care le făcuse erau prea adânci. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu știuse că remușcarea semăna atât de mult cu jalea.

— Isabelle, nu plânge. Te rog, te rog, nu plânge. Eu…

Cuvintele Ellei fură întrerupte de un lătrat.

Isabelle ridică repede capul.

— Trebuie să plecăm, spuse ea, ștergându-se la ochi. Trebuie să găsim un loc sigur pentru tine.

— Unde?

— Nu știu. Mă gândesc eu la ceva. Important este că te ducem acolo fără să fim împușcate. Bine?

Ella dădu din cap.

— Bine, spuse ea.

Isabelle îi dădu Ellei mâna. Ella o apucă și o strânse cu putere. Cele două fete o luară iar la fugă.

Ca să scape cu viață.

O SUTĂ ZECE

Isabelle aruncă o pietricică în fereastră.

Se lovi de pervaz și căzu înapoi în stradă.

Stătea în fața unei clădiri vechi din piatră de la marginea satului Saint-Michel. Privind agitată în lungul străzii întunecate, ridică pietricica și o aruncă din nou. Și încă o dată. În cele din urmă, fereastra se deschise. Felix se aplecă în afară într-o cămașă de pânză deschisă la gât, ținând o lumânare în mână și clipind prin întuneric.

— Felix, ești *tu*! remarcă Isabelle cu răsuflarea tăiată. El îi spusese că locuia deasupra atelierului de tâmplărie, dar nu era sigură că nimerise fereastra potrivită.

— Ce cauți aici, Isabelle? întrebă el, cu ochii încețoșați de somn.

— Putem intra? Avem probleme. Trebuie să ne ascundem.

— Care voi?

— Felix, *te rog*!

Felix băgă capul înăuntru. O clipă mai târziu, era la poarta atelierului cu lumânarea. Isabelle îl găsi acolo. Îi arătă peste stradă. Ella stătea în dreptul unei porți largi și arcuite din curtea unui zidar, ținând hățurile lui Nero. Veni în grabă spre ei.

— E Ella, îi spuse Felix Isabellei. Adică, sora ta vitregă. Adică, regina Franței.

— Da.

— Mi-am uitat pantalonii. Regina Franței e la ușa mea și eu sunt în cămașă de noapte. Se uită în jos la înfățișarea lui. Și mi se văd genunchii.

— Îmi plac genunchii tăi, spuse Isabelle.

Felix se înroși.

— Și mie, vorbi Ella.

— Alteța Voastră Regală, zise el.

— E bine și Ella.

— Ella-imea Voastră Regală, se corectă el. M-aș înclina, dar... hm, cămașa asta de noapte e cam scurtă.

Ella râse.

Felix le conduse în curte. Apoi îl duse repede pe Nero pe lângă atelier către grajdurile din spate. După ce-i dădu de băut și-l puse într-o boxă goală, se întoarse în curte și încuie poarta. Mișcându-se repede și în liniște, le conduse pe cele două fete

prin atelier, apoi pe o scară îngustă către camera lui. După ce așeză lumânarea pe o masă mică de lemn din mijloc, își luă pantalonii de la capătul patului și se îmbrăcă stângaci.

— Luați loc, le invită el, indicând două scaune șubrede de o parte și de alta a mesei. Ella se așeză, recunoscătoare, dar Isabelle nu putea sta jos. Era prea agitată; în schimb, se plimba de colo-colo.

— Sângerezi, zise Felix, arătând spre piciorul gol al Ellei.

O tăietură șerpuia pe picior. El îi aduse o cârpă și niște apă să o spele, apoi îi întinse niște cizme vechi.

— Cizmele mele vechi, spuse el. Sunt mult prea mari pentru tine, dar sunt mai bune decât nimic. Se întoarse spre Isabelle. Deci, ce-ai făcut?

— Ce te face să crezi că *eu* am făcut ceva?

— Pentru că tu mereu dai de bucluc și Ella nu dădea niciodată, rosti Felix, luând o lampă cu ulei de pe raft.

În timp ce Ella, epuizată, închise ochii câteva minute, iar Felix scotea sticla de pe lampă, Isabelle îi povesti ce se întâmplase. Furia înăsprea expresia lui în vreme ce asculta.

— După ce am scăpat de Volkmar, am ajuns la potecă și am mers călare prin Pădurea Sălbatică, spuse ea, terminând povestea. Nu știam unde să mă duc. Nu mă pot întoarce la familia LeBenêt. Oamenii lui Cafard probabil că mă așteaptă acolo. Îmi pare rău, Felix. Nu voiam să te amestec în treaba asta.

— Să nu-ți pară, zise Felix. Sunt bucuros să vă ajut pe tine și pe Ella. Doar că nu știu cum. Spunând aceasta, înclină lumânarea spre fitilul lămpii.

— Nici eu nu știu ce să fac, spuse Isabelle, așezându-se față în față cu Ella. Dădu lucrurile la o parte – dălțile, cuțitele, dinții de lemn – și se sprijini cu coatele de masă, așezându-și fruntea în palme.

— Trebuie să ducem hărțile pe care le-am furat și pe Ella în tabăra regelui, propuse ea. Trebuie să-l împiedicăm pe Volkmar să atace Saint-Michel. Dar cum? Soldații o să ne caute.

— Oamenii lui Volkmar? întrebă Felix.

— Nu cred, răspunse Isabelle. Nu o să riște să se arate. Nu încă. Nu până nu-i elimină pe soldații lui Cafard. De marele duce trebuie să ne temem. Nimeni nu știe că el și Cafard sunt aliați cu Volkmar. Nimeni, în afară de mine și de Ella. E posibil să fi plecat

din Scobitura Diavolului înapoi spre tabăra lui Cafard, ca să trimită echipe de căutare. Dacă o găsește pe Ella, s-a terminat cu ea.

Felix scurtă fitilul, care acum ardea cu putere, apoi puse sticla înapoi. Când lumina se răspândi în camera mare din pod, Ella scoase un țipăt. Nu unul de spaimă sau groază, ci de mirare.

— Ce e? întrebă Isabelle, ridicând capul.

Și atunci îi văzu.

Stând pe rafturi înguste care străjuiau pereții, pe poliță, pe comodă, în șiruri, sub patul îngust și amestecați în câteva lăzi și într-un coș mare de recoltă, erau soldații sculptați în lemn.

— Dumnezeule, Felix. Cred că sunt cu *sutele,* zise Ella și se ridică să-i admire.

— Doar peste două mii, preciză Felix.

Isabelle se apropie de un raft și luă un soldat. Era un pușcaș, cu tot cu torță. Părea istovit de război și încercănat, de parcă știa că avea să moară.

— Sunt frumoși, spuse Ella.

Felix, care acum încălzea un ibric de cafea pe câțiva cărbuni aprinși în micul șemineu, îi mulțumi timid.

— Cred că lucrezi la ei de ani întregi, spuse Ella.

— De când am plecat de la Casa Durerii.

— Ai pus mult sentiment în ei. Se vede, zise Ella. Iubire, teamă, triumf, durere, totul e acolo.

— Trebuia să le pun undeva, răspunse Felix, privind la Isabelle. Ella tresări, de parcă vorbele lui o tăiaseră. Se ridică brusc de pe scaun, își încrucișă brațele și se duse la fereastră. Apoi se răsuci și se întoarse la locul ei, de parcă încerca să scape basma curată.

— Ella? Ești în regulă? întrebă Isabelle.

Ella dădu să răspundă, dar cuvintele îi fură acoperite de sunet de copite pe caldarâm. Se auzea pe stradă și prin fereastra deschisă. Felix, Isabelle și Ella schimbară priviri neliniștite.

— Soldați, spuse Isabelle încordată. Dacă merg din ușă în ușă? Felix riscă o privire pe fereastră. Neliniștea de pe fața lui se estompă. Zâmbi.

— Nu soldați, nu, zise el. Dar poate niște salvatori.

O SUTĂ UNSPREZECE

Isabelle ieși pe ușă și coborî scările cât ai clipi.

Fugise la fereastră să vadă despre ce vorbea Felix și-l văzuse pe Martin. Trăgea la o căruță plină cu cartofi. Hugo era pe capră. Tavi stătea lângă el.

Isabelle alergă în fața lor, fluturând brațele.

— Ce căutați în sat atât de devreme? întrebă ea. Nici măcar nu se iviseră zorile.

Tavi îi povesti că trebuiau să meargă mai întâi în tabără, să livreze cartofii, să se întoarcă la fermă, să mulgă vacile și apoi să meargă cu altă căruță plină la piață.

— Colonelul Cafard a fost atât de furios că ai plecat, încât Mătușica i-a dat cartofii în dar. Ca să-l ajute la efortul de război. Și să nu ne arunce pe toți în închisoare. Mama a făcut ca toți dracii jumătate de noapte. Mulțumesc mult, Isabelle, zise Hugo.

Isabelle ignoră lamentările lui.

— Ați ajuns la țanc, vorbi ea. Avem nevoie de voi.

— Cine are nevoie de noi? întrebă Tavi, uitându-se în jur.

— Satul Saint-Michel. Regele. Toată Franța. Și Ella.

— Ella? repetă Tavi.

— Soldații inamici încearcă să o omoare. Și pe mine.

Le explică în grabă ce se întâmplase de când îi părăsise. Tavi și Hugo o ascultară; apoi, cu ochii scăpărând de mânie, Tavi spuse:

— Trebuie să-i oprim. Nu pot face asta. *Nu* vor face asta.

— Veniți sus. Grăbiți-vă, zise Isabelle.

Tavi coborî din căruță și dădu buzna în camera lui Felix. Hugo îl legă repede pe Martin de un stâlp și merse după ea.

— Ella, *tu* ești? întrebă Tavi când intră în cameră.

Ella dădu din cap. Expresia de obicei aspră a lui Tavi, cea pe care o folosea ca să țină lumea la distanță, se îmblânzi. Ochii îi luceau.

— N-am crezut că o să te mai văd vreodată, șopti ea. N-am crezut că o să am ocazia să... Oh, Ella. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău.

— E în regulă, Tavi, spuse Ella, încercând să-i ia mâinile într-ale sale.

— Bună, Ella. Frumoase cizme, zise Hugo timid, uitându-se la cizmele vechi, uriașe și uzate pe care le purta. Ar trebui să mă

înclin sau ceva?

— Poate mai târziu, Hugo, zise Ella.

— Trebuie să le scoatem de aici pe Ella și pe Isabelle înainte să se trezească tot satul, explică Felix, întinzând tuturor cești cu cafea fierbinte. Dacă le ascundem în căruță, sub cartofi, și mergem spre o tabără loială regelui?

— După harta pe care am furat-o, cea mai apropiată e la optzeci de kilometri distanță, spuse Isabelle. Martin n-ar rezista.

Ella dădu drumul mâinilor lui Tavi; stătea din nou la masă, uitându-se pe fereastră, cu o expresie nedumerită pe față.

Hugo întrebă:

— L-am putea folosi pe Nero?

Isabelle clătină din cap.

— Nu a tras niciodată la căruță. Ar lovi-o cu picioarele până ar distruge-o.

Ella își acoperi fața cu mâinile.

Pentru a doua oară, Isabelle îi observă tulburarea.

— Ella? Ce s-a întâmplat? întrebă ea, lăsând cafeaua jos.

— Sunteți toți atât de amabili cu mine. Atât de buni, răspunse Ella, luându-și mâinile de pe față. Isabelle, mi-ai salvat viața. Dar eu… eu nu merit bunătatea voastră.

— Nu fi ridicolă, rosti Isabelle. O meriți și încă mai mult de atât. Tu…

— Nu, *ascultați-mă*! strigă Ella. Mi-ai cerut iertare, Isabelle, în Scobitura Diavolului, și acum ai făcut-o și tu, Tavi. Și a fost un lucru curajos pentru voi. Foarte curajos. Și acum e rândul meu să fiu curajoasă. Cum ar fi trebuit să fiu cu ani în urmă. Cuvintele îi ieșeau din gură de parcă erau pline de cuie. Isabelle, mai devreme mi-ai cerut să te iert și eu ți-am spus că nu știi ce-mi ceri. Am spus asta pentru că *eu* sunt cea care are nevoie de iertare.

— Nu înțeleg… spuse Isabelle.

— Biletul, zise Ella, cu vocea încărcată de remușcări. Cel pe care l-a lăsat Felix pentru tine în tei. Ai spus că l-a găsit Maman și că l-a distrus, dar te înșeli. *Eu* sunt cea care l-a găsit. L-am luat, l-am ars și ți-am distrus viața. Oh, Isabelle, nu înțelegi? Eu sunt cea mai urâtă soră vitregă dintre toate.

O SUTĂ DOISPREZECE

Isabelle se așeză pe patul lui Felix. Se simțea de parcă Ella îi furase pământul de sub picioare.

Ella distrusese biletul. Nu Maman. *Ella.* De câte ori își repeta Isabelle acest lucru, tot nu avea sens.

— *De ce?* întrebă ea.

— Pentru că și eu eram geloasă.

— Geloasă? Pe cine? întrebă Isabelle.

— Pe *tine,* Isabelle. Erai atât de neînfricată, de puternică. Râdeai ca un pirat. Călăreai ca un tâlhar. Iar Felix te iubea. Te-a iubit din ziua în care tata v-a adus pe tine, pe Tavi și pe Maman la Casa Durerii. Era prietenul meu și mi l-ai răpit.

— Dar eram tot prietenul tău, Ella. Întotdeauna am fost prietenul tău, zise Felix, rănit.

Ella se întoarse spre el.

— Nu a mai fost la fel. Eu nu săream peste ziduri de piatră călare pe armăsari. Nu mă luam la întrecere cu tine spre vârful copacilor înalți. Se uită din nou la Isabelle. Tu și Felix aveați mereu aventuri. Păreau atât de minunate și eu nu puteam îndura. Nu puteam suporta faptul că te plăcea mai mult decât pe mine. Nu suportam să rămân în urmă. Așa că m-am asigurat că nu rămân.

Isabelle își aminti cât de tare se supăra Ella când ea și Felix plecau călare în Pădurea Sălbatică și cât de ușurată era mereu când se întorceau. *Ar trebui să fiu mânioasă. Ar trebui să fiu furioasă,* își zise ea. Dar nu era – doar profund și dureros de tristă.

— Pe urmă mi-a părut rău, continuă Ella. Când am văzut cât de nefericită erai. Dar mi-era prea frică să-ți spun ce-am făcut. Am crezut că o să mă urăști din cauza asta. Dar apoi totul s-a schimbat între noi și m-ai urât oricum.

Ella se ridică, traversă camera și se așeză lângă Isabelle.

— Spune ceva. Orice, se rugă ea. Spune că mă urăști. Spune că ai vrea să mor.

Isabelle răsuflă cu zgomot. Ca un gâfâit. De parcă își ținuse respirația nu timp de câteva secunde sau minute, ci ani întregi.

— E ca un foc, Ella, spuse ea.

— Ce anume?

— Gelozia. Arde atât de fierbinte, de luminos. Te devorează,

până nu mai ești decât o ruină fumegândă fără nimic în interior.

— Nimic, în afară de cenușă, completă Ella.

Isabelle închise ochii și căută prin cenușa aceea.

Totul ar fi fost diferit dacă Ella n-ar fi ars biletul lui Felix. Nu l-ar fi pierdut pe Felix. Sau pe Nero. Nu s-ar fi pierdut pe ea însăși.

Se gândi la ziua în care plecase Felix, la anii de după aceea. La profesorii de muzică și de dans. La probele pentru rochii. La orele petrecute cosând, când inima ei tânjea după cai și dealuri. La cinele chinuitoare cu pețitorii care o măsurau din priviri, la zâmbetele lor forțate, la ochii feriți, când încercau să-și ascundă dezamăgirea. La singurătatea dureroasă a descoperirii că nimic nu i se potrivea. Nici la pantofii delicați, nici la corsetele rigide. Nici conversațiile sau așteptările, nici prieteniile sau dorințele. Viața ei întreagă păruse o rochie frumoasă croită pentru altcineva.

— Îmi pare rău, Isabelle. Îmi pare foarte rău, spuse Elle. Isabelle deschise ochii. Ella ținea mâinile strânse în pumni în poală. Isabelle întinse mâna după unul. Îi desfăcu degetele, le întinse, apoi le împleti cu ale ei.

Ei îi părea rău pentru foarte multe lucruri. Îi părea rău pentru mama ei, care mereu căutase adevărul în oglinzi. Îi părea rău pentru Berthe, care plângea când era răutăcioasă, și pentru Cecile, care nu plângea. Îi părea rău pentru Tavi, care scria ecuații pe foi de varză.

Îi părea rău pentru toate fetele din poveștile triste încuiate în turnuri singuratice. Captive în case de zahăr. Pierdute în pădurile întunecoase, cu un vânător pe urma lor care voia să le scoată inima.

Îi părea rău pentru cele trei fetițe care primiseră un măr otrăvit în timp ce se jucau sub un tei într-o zi senină de vară.

O SUTĂ TREISPREZECE

Ella se ridică.

Traversă camera și îngenunche lângă scaunul lui Tavi.

— Îmi pare rău, Tavi, spuse ea. Ce am făcut eu te-a afectat și pe tine.

— Nu-i nimic Ella, spuse Tavi ridicându-se. O ridică și pe Ella și o îmbrățișă. Isabelle veni lângă ele. Cele trei rămaseră o clipă, prinse într-o îmbrățișare strânsă, înlăcrimată.

Apoi, Ella se întoarse spre Felix.

— Și ție trebuie să-ți cer iertare, spuse ea, încercând să-i prindă o mână. Viața ta ar fi fost diferită dacă nu ți-aș fi furat biletul.

— Oh, Ella, zise Felix, luându-i mâna. Îmi pare rău că ai crezut că nu mai eram prietenul tău.

Isabelle îl apucă pe Hugo de gât și-l trase spre ea aproape să-l îmbrățișeze. El încercă să zâmbească, dar ieși o grimasă. O bătu repede pe spate pe Isabelle, apoi se retrase. Ea știa că nu era obișnuit cu afecțiunea.

— Ar fi bine să pornim. Trebuie să găsim o cale să o ducem pe Ella în siguranță și hărțile la rege, zise Hugo. Și asta o să fie mult mai greu după ce răsare soarele.

— O să avem nevoie de o escortă înarmată, propuse Tavi, deznădăjduită. Propriul nostru regiment. Nu, mai bine o armată întreagă.

Isabelle tăcea. Se plimba alene prin camera lui Felix, uitându-se la rafturi. La birou. La poliță. Apoi se întoarse spre ceilalți și spuse:

— Nu trebuie să găsim o armată. Avem deja una.

— Avem? Unde e? întrebă Tavi.

Isabelle luă un soldat sculptat în lemn de pe raft și-l ținu în palmă.

— Chiar aici.

O SUTĂ PAISPREZECE

Hugo clipi la soldățelul din palma Isabellei. Se forță să zâmbească.

— Poți să te întinzi, să știi. Pe patul lui Felix. Dacă ești obosită, poți să te odihnești, zise el.

Isabelle îi aruncă o privire.

— Nu sunt obosită. Nici nebună, ceea ce vrei să spui, de fapt. Vorbesc serios. Există o zână. Vine și pleacă în formă de vulpe și trăiește în scorbura teiului. Are o magie puternică.

— O zână… zise Hugo, ridicând o sprânceană.

— E adevărat, Hugo, spuse Ella. A venit la mine într-o noapte când aveam inima frântă și m-a întrebat ce voiam cel mai mult. I-am spus și m-a ajutat să obțin ce am vrut. Cum altfel crezi că am ajuns la bal?

— Am văzut vulpea aceea, zise Felix. Când eram mic. Avea blana roșie ca frunzele de toamnă. Are ochii verde-închis.

— Ea a transformat șoriceii în cai și un dovleac într-o trăsură, rosti Ella.

— I-ar putea vrăji pe soldații sculptați și transforma în soldați adevărați. Știu că ar putea, zise Isabelle. Tot ce trebuie să facem este să-i ducem la tei.

— Dar cum? întrebă Tavi, întorcându-se încet în cerc. Sunt foarte mulți.

— Două mii o sută cincizeci și opt, mai exact, spuse Felix.

— Ar trebui să găsim niște lăzi sau cufere în care să-i punem. Ai așa ceva?

— Nu, dar avem o mulțime de sicrie, zise Felix. Pariez că două ar fi de ajuns să rezolvăm.

— I-am putea folosi pe Martin și căruța ca să-i transportăm, propuse Isabelle. Doar că ar trebui să descărcăm cartofii.

— Atunci, să-i descărcăm, se avântă Ella, hotărâtă. Avem un dușman de învins. Un rege și o țară de salvat. Și trădători de prins. Zâmbi întristată. Și, pe urmă, să-i tragem pe roată.

Hugo ridică amândouă sprâncenele. Se scărpină sub bască.

— Te-ai schimbat, Ella. Nu mai ești fata pe care mi-o amintesc. Cred că e adevărat ce se spune. Ce nu te omoară…

— Te face regina Franței, termină Ella. Să mergem, adăugă ea, uitându-se spre fereastra lui Felix. Hugo are dreptate. O să fie mult mai greu să ne furișăm cu două mii de soldați la zână în

miezul zilei.

O SUTĂ CINCISPREZECE

Felix deschise porțile curții, iar Hugo băgă căruța cu spatele cât de repede putu.

Muncind împreună, cei cinci descărcară cartofii, stivuindu-i pe pământ. Hotărâră că trebuiau să încarce mai întâi sicriele în căruță, apoi să care soldații de lemn din camera lui Felix în lăzi, coșuri și cearșafuri – orice găseau.

Sicriele erau cutii simple și subțiri de pin, nu foarte grele. Felix și Isabelle îl ridicară pe primul de mânerele din sfoară, îl scoaseră din atelier și-l așezară în căruță. Felix îl împinse, încercând să-l facă să alunece ușor sub bănci, dar nu mergea. Părea să fie blocat în ceva. Era cât pe ce să-l împingă din nou exact când apărură Hugo și Tavi, cărând al doilea sicriu.

— Stai! Felix, nu! strigă Hugo. O să-l lași să iasă!

— Ce să las să iasă? întrebă Felix nedumerit.

— Câinele mort și transpirat, spuse Hugo în timp ce el și Tavi împinseră al doilea sicriu în căruță.

— E un câine mort în căruță? întrebă Ella derutată.

— Nu, e o brânză. Tavi a inventat-o. E într-o cutie sub bănci, explică Isabelle.

— Miroase atât de rău, că nu pot să scap de ea, spuse Hugo. Ai grijă, chiar nu vrei să dai peste capac.

Se urcă în căruță, împinse cutia de lemn în stânga căruței, apoi trase primul sicriu alături. Isabelle îl împinse pe al doilea. Se potriveau.

Toți munciră împreună ca să aducă soldații de sus. În curând, ambele sicrie erau pline. În timp ce Felix fixa capacele, bătând câteva cuie ca să nu alunece pe drum, Isabelle merse la grajduri să-l vadă pe Nero. Avea să-l lase acolo, ascuns, să fie în siguranță. Dacă îl vedea Cafard, îl lua și ea nu voia ca un trădător să aibă calul ei.

Îl scărpină după urechi, îl sărută pe nas și-i spuse să fie cuminte. Nu știa dacă aveau să ajungă la Casa Durerii sau dacă avea să-și mai vadă calul iubit după noaptea aceea. Ca și cum i-ar fi simțit tulburarea, Nero o împinse cu botul. Ea îl sărută din nou, apoi plecă în grabă fără să mai privească în urmă. Nero o privi plecând, clipind din ochii enormi și negri; apoi izbi cu putere în ușa boxei.

Ceilalți, în afară de Felix, erau deja în căruță până când li se

alătură Isabelle. Se urcă și se așeză pe banca din spate. Tavi și Ella erau în față. Hugo, pe capră, îl îndruma pe Martin afară din curte. Felix închise porțile, apoi se urcă lângă Isabelle.

Hugo trase de hățuri și Martin porni pe strada întunecată. Isabelle privi în sus. Luna era încă pe cer, dar cerul începea să se deschidă la culoare. Neliniștea îi frământa măruntaiele.

— Oamenii lui Volkmar sunt la doar câțiva kilometri distanță, iar noi ce facem? spuse ea, întorcându-se spre Felix. Cărăm soldăței de lemn la o vulpe magică, despre care știm că trăiește în scorbura unui copac. Pare cel mai nebunesc lucru într-o noapte plină de nebunii. Ella zice că i-a spus lui Tanaquill ce-i dorea inima. Și Tanaquill i-a dăruit. Crezi că o să funcționeze?

Felix se uită la Ella, cuibărită între Hugo și Tavi. Apoi o luă pe Isabelle de mână și o ținu bine.

— Poate că a funcționat deja, zise el.

O SUTĂ ȘAISPREZECE

Bătrânul fermier, cu ochii încețoșați și grizonant, ridică mâna în semn de salut.

Hugo făcu la fel și cele două căruțe trecură tăcute una pe lângă alta.

Ieșiseră din Saint-Michel fără să vadă vreun suflet de om. De când părăsiseră camera sigură a lui Felix, Isabelle se simțea de parcă gratii de fier erau înfășurate în jurul pieptului ei. În timp ce porneau spre dealurile domoale care se aflau dincolo de sat, simți în sfârșit că putea să respire, de parcă ar putea cu adevărat să ajungă la Casa Durerii.

Până când Hugo înjură și arătă cu mâna în față. Isabelle zări biserica veche, profilată în vârful dealului, în întunericul disipat. Pe drumul de lângă biserică și călărind cu viteză, se vedeau câțiva soldați.

— Dacă rămânem calmi, putem scăpa de asta, spuse Tavi.

— Cum? O s-o recunoască imediat pe Ella, zise Hugo.

Are dreptate, se gândi Isabelle.

— Ella, fă schimb de locuri cu Felix, vorbi ea. S-ar putea să nu te vadă atât de bine dacă stai în spate. Tavi, vino și tu aici, în spate. O punem pe Ella între noi.

Se așezară repede la locurile noi, dar nu era de ajuns și știau asta. Ella încă strălucea ca o stea.

Felix scoase o batistă colorată din buzunar.

— Înfășoară-ți părul cu asta, spuse el.

Hugo îi întinse ochelarii lui.

— Pune-ți și ăștia.

Ella făcu așa cum i se ceru. Cele trei fete stăteau pe o pătură veche pentru cai, care fusese împăturită ca să acopere banca. Tavi o scoase de sub ele și o înfășură pe umerii Ellei. Isabelle zări o bucată de pământ lângă picioarele ei. O ridică, o zdrobi și frecă mâinile moi ale Ellei, murdărindu-i încheieturile și unghiile aspre, ca să arate întocmai ca ale ei și ale lui Tavi.

— S-ar putea să meargă, fu de acord Tavi.

Felix, cu ochii drept înainte, spuse sumbru:

— Ar fi bine. Au puști.

Câteva minute mai târziu, soldații se apropiară de ei, călărind câte doi alături. Isabelle avea nervii întinși ca un arc.

Hugo dădu solemn din cap la primii călăreți. Bărbații se uitară

la el și la tovarășii lui, dar nu se opriră. Cele două șiruri trecură repede pe lângă ei. Isabelle văzu că purtau uniformele armatei franceze. Erau oamenii lui Cafard, trebuiau să fie. Din fericire, marele duce nu era printre ei. Comandantul călăreților venea din urmă. Și el îi privi cu atenție, în timp ce trecea pe lângă căruță.

Treci mai departe, îl rugă Isabelle în gând. *N-ai nimic de văzut aici.*

— Stați! strigă deodată comandantul oamenilor săi, întorcând calul.

Isabellei îi stătu inima.

— Lăsați-mă să vorbesc eu, zise Tavi încet. Am o idee.

— *Tu* ai o idee? șopti Hugo, strângând hățurile în mâini. Doamne, ajută-ne!

O SUTĂ ȘAPTESPREZECE

— De ce umblați pe aici la ora asta? Unde vă duceți? întrebă comandantul, uitându-se la Hugo.

Dar Tavi fu cea care îi răspunse.

— Unde ne ducem? Unde *ar trebui* să ne ducem cu două sicrie în spate și cimitirul chiar în față? țipă ea. Nu e tocmai un mister, sergent!

— Sunt *locotenent.* Și e foarte devreme să mergeți la cimitir.

Tavi pufni disprețuitor.

— Moartea nu are program normal. Soțul meu de colea – îl bătu pe umăr pe Hugo – trebuie să fie pe câmp până iese soarele. Și cumnatul meu la fel, zise ea, dând din cap spre Felix. Eu și soră-mea tocmai am pierdut doi frați în blestematul ăsta de război. Le-au ajuns trupurile acasă ieri. Unul era însurat. Acum, cumnată-mea de colo – gesticulă spre Ella – e văduvă cu trei copilași.

Ella plecă fruntea și se smiorcăi în pătura pentru cai.

— Nu are cine să le poarte de grijă. Eu și soțul meu trebuie să-i primim, continuă Tavi. Patru guri în plus de hrănit când deabia avem destul pentru noi. Așa că, locotenente, dacă ești mulțumit acum, putem trece mai departe? Cadavrele nu țin pe căldură.

— Regina a dispărut, spuse locotenentul. Marele duce se teme că a fost răpită. A dat ordin să oprim pe oricine pare suspect și să verificăm căruțele.

Tavi râse în hohote.

— Regina e o mare frumusețe, locotenente. Cine e frumusețea aici? Eu, cu rochia mea, veche? Soră-mea în rochia ei? Sau poate cumnata mea, cu patru ochi?

Ella ridică privirea. Miji ochii prin ochelarii de vedere ai lui Hugo. Privirea locotenentului trecu direct peste ea.

— Ia să vă văd picioarele. Fiecare dintre voi, doamnelor, zise el. Se știe că regina are cele mai delicate picioare din ținut.

Una câte una, cele trei fete îi arătară locotenentului picioarele. Ale Isabellei erau mari, cu cizme murdare. La fel și ale lui Tavi. Ale Ellei erau absolut enorme în cizmele vechi și uzate ale lui Felix.

— Acum, dacă ați terminat cu hărțuitul unei familii îndoliate… zise Tavi.

Hugo se pregăti să pocnească din hățuri, dar locotenentul ridică o mână.

Acum ce mai e? se întrebă Isabelle cuprinsă de panică.

— Ați putea transporta clandestin regina în sicriele acelea, zise locotenentul. Puse doi dintre oamenii săi să meargă în spatele căruței. Deschideți-le!

Isabelle era paralizată de frică. Se uită la ceilalți. Felix avea umerii ridicați până la urechi. Hugo făcu ochii cât cepele. Tavi pălise, dar nu renunțase.

— Asta e profanare! strigă ea. Nu vă este rușine?

Cei doi soldați aleși pentru sarcină se priviră stingheriți.

— A fost un ordin! se răsti locotenentul la ei.

Soldații coborâră de pe cai.

— Cadavrele sunt de câteva zile! protestă Tavi. Trebuie ca ultima amintire cu cei dragi nouă să fie una cu un miros spurcat?

Miros spurcat.

La acele vorbe, paralizia Isabellei dispăru. Știu exact ce să facă. Se răsuci și se întoarse, prefăcându-se că-i urmărește pe soldați. În clipa aceea, strecură mâna dreaptă sub bancă. Atinse cu degetele cutia de lemn de acolo. Încet, cu grijă, le băgă apoi sub capacul cutiei.

Anticipând că sicriele aveau să aibă capacele bătute în cuie, cum sunt mereu capacele de sicrie, unul din soldați scoase un pumnal de la centură ca să le desfacă. Înfipse lama sub unul din capace și ridică mânerul. Câteva cuie ieșiră scârțâind din lemn. În acel moment, Isabelle făcu mișcarea.

Dădu la o parte capacul cutiei de lemn și *dezlănțui câinele mort transpirat.*

O SUTĂ OPTSPREZECE

Carnagiul fu complet.

Caii nechezară. Trei dintre ei își aruncară călăreții. O parte dintre soldați își vărsară mațele. Chiar și locotenentul se înverzi la față.

Isabelle, Tavi și Ella, stând chiar deasupra scârnăviei, simțeau că le ustură ochii de la vapori. Lacrimile le curgeau pe obraji, făcându-le să semene și mai mult cu o familie îndurerată, așa cum pretindeau că sunt.

Tavi simți ocazia și profită de ea. Ridicându-se în picioare în căruță, dădu din deget spre locotenent.

— Ar trebui să vă fie *rușine,* domnule! țipă ea. Să tulburați morții! Să-i necăjiți pe îndoliați! Să faceți o biată văduvă să plângă!

— Pentru Dumnezeu, închideți-l la loc! tună locotenentul cu mâna la nas.

Soldatul care desfăcuse colțul capacului îl lovea acum înnebunit, fixându-l cu capătul pumnalului.

— Mă gândesc chiar să-i spun bunului colonel Cafard ce-ați făcut, continuă Tavi. Noi nu răpim pe nimeni. Suntem niște bieți oameni care jelesc și încearcă să-i îngroape pe cei dragi!

— Scuzele mele, doamnă. Mergeți! spuse locotenentul, dând din mână.

Hugo dădu din cap, apoi plescăi din limbă. Martin porni la drum. Isabelle, cu fața încă spre cutie, puse repede capacul înapoi peste *câinele mort.* Mirosea mai puțin, dar Hugo tot îl îndemnă pe Martin la trap, încercând să scape de vaporii rămași. Câteva minute mai târziu, erau pe culmea dealului, lăsându-i în urmă pe soldați.

După ce ajunseră pe cealaltă parte, Hugo opri căruța. Se aplecă în față, respirând greoi. Îi tremurau mâinile.

— A fost foarte, foarte aproape, zise Felix cu un tremur în glas.

— Nu știm dacă a fost singura patrulă. Ar trebui să ne continuăm drumul.

Hugo se îndreptă, după ce-și trăsese sufletul.

— Îmi trebuie ochelarii. Până nu ies de pe drum.

Ella îi întinse.

— Vă mulțumesc tuturor. Mi-ați salvat viața, spuse ea.

— A fost Tavi, zise Hugo. Ea a făcut chestia aia.

Tavi clătină cu modestie din cap.

— A fost Leeuwenhoek.

— Cine? întrebă Ella când Hugo porni iar la drum.

— E o poveste lungă. O să-ți povestesc într-o zi. Dacă trăim îndeajuns, spuse Isabelle mohorâtă. Hugo îl îndemnă iar pe Martin la trap. În clipa aceea, o roată de la căruță nimeri într-o groapă și o ridică pe Tavi de pe bancă.

Ella o prinse apoi de mână, ca să o țină în siguranță. Luă și mâna Isabellei. Cât timp căruța goni în ce mai rămăsese din noapte, nici Isabelle, nici Tavi și nici Ella nu-și dădură drumul la mâini.

O SUTĂ NOUĂSPREZECE

Stelele dispăreau în timp ce Martin mergea pe alee către Casa Durerii spre tei. Înainte ca Hugo să-l oprească, toți ceilalți săriseră deja din căruță.

Un nechezat curios străbătu domeniul. Isabelle știa că era unul din cei doi cai salvați care acum trăiau pe pășune. Martin necheză drept răspuns. Ella se uită la ce mai rămăsese din conac.

— Îmi pare rău, Ella. A fost casa ta. Cu mult înainte să fie a noastră, spuse Isabelle.

— Nu-mi lipsește, zise Ella. Sper să fi scăpat toate stafiile când s-au prăbușit pereții.

Felix și Hugo căraseră deja un sicriu la baza teiului. Felix deschise capacul cu un cuțit pe care-l ascunsese în buzunar.

Tavi și Isabelle cărară al doilea sicriu. Felix deschise și capacul acestuia. Apoi toți se întoarseră spre Ella.

— Cum facem? o întrebă Felix. Cum o chemăm pe Tanaquill?

— Eu – nu știu, de fapt, răspunse Ella. Isabelle, tu știi?

Isabelle simți un fior de panică.

— Nu, spuse ea. Nu-mi amintesc exact ce am făcut.

Ella inspiră adânc.

— Lăsați-mă să mă gândesc… Îmi amintesc că am mers spre tei după ce a plecat toată lumea la bal. Eram foarte tristă. Voiam să merg și eu mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva. Din toată inima mea. Și, deodată, a apărut pur și simplu.

— O femeie înaltă… zise Felix cu un fior în glas.

— Da, spuse Ella.

— Cu părul roșu, ochii verzi și dinți ascuțiți.

— De unde știi?

— Pentru că, explică Felix, arătând dincolo de ele, spre ruine, e deja aici.

O SUTĂ DOUĂZECI

Tanaquill ieși dintre umbre.

Purta o rochie făcută din cochilii de cărăbuși negri care străluceau întunecat în lumina slabă a lunii. Coroana ei era un cerc din lilieci. Trei vipere mici îi înconjurau gâtul; capetele lor se odihneau ca niște pietre scumpe pe clavicula ei.

Tanaquill i se adresă Ellei.

— Nu mă așteptam să te mai văd aici. Și, cu siguranță, nu în compania surorilor tale vitrege. Tot ce-ți doreai, ultima dată când am vorbit, a fost să scapi din locul ăsta. Și acum te întorci?

— Nu aș fi aici, stând în fața ta, dacă Isabelle nu m-ar fi salvat din intrigile unui trădător. Dacă Octavia nu i-ar fi deturnat pe dușmanii mei. Le datorez viața. Acum, Isabelle are nevoie de ajutorul tău, Alteță.

Tanaquill o înconjură pe Isabelle. Îi puse o gheară neagră și ascuțită sub bărbie și o ridică.

— Ai găsit toate bucățile, fată?

— Da, Alteță. Eu – eu așa cred, zise Isabelle.

— Și acum, când inima ta e întreagă, ce-ți spune?

Isabelle se uită în jos la mâinile încleștate. Se gândi la Malleval și lacrimi de mânie îi umplură ochii. Se gândi la marele duce care pregătea cu răceală moartea tânărului său rege și a reginei. Își aminti de greutatea dulce a sabiei în mâna ei.

— Îmi spune lucruri imposibile, șopti ea.

— Îți mai dorești să fii frumoasă? Spune-o doar și o să-ți îndeplinesc voia.

Isabelle se uită spre cer o vreme, clipind să-și alunge lacrimile.

— Nu, spuse ea în cele din urmă.

— Atunci, ce-ți dorești? întrebă Tanaquill.

— O armată, răspunse Isabelle, privind în ochii Zânei-Zânelor. Vreau să ridic o armată împotriva lui Volkmar și a marelui duce. Vreau să-mi salvez familia, prietenii, țara.

— Ceri foarte mult, zise Tanaquill. Nimic nu iese din nimic. Magia trebuie să vină din ceva. Trăsurile pot ieși din dovleci; asta e joacă de copii. Dar o armată? Asta e mult mai dificil. Nici măcar eu nu pot să fac un soldat dintr-o pietricică, un maior dintr-o ciupercă.

— Am adus aceștia, zise Isabelle, mergând grăbită spre sicrie.

Ridică o figurină – un ofițer care ținea sabia pe piept – și-l puse în mâna lui Tanaquill.

Tanaquill îl privi. Înclină capul.

— Te rugăm, Alteță, spuse Isabelle. Te rugăm, ajută-ne! Ochii de un verde-închis ai lui Tanaquill îi întâlniră pe ai Isabellei. Fixată de privirea lor, Isabelle simțea că zâna putea să vadă adânc înăuntrul ei. Tanaquill păși în urmă, ridică o mână în sus și o învârti prin aer.

Se înălță o briză. Apoi deveni vânt. Iar vântul se răsuci în el însuși, creând o spirală tot mai largă.

Pulsul Isabellei crescu în timp ce vântul ridică figurinele din sicrie și le împrăștie pe peluze, prin grădini, padocuri și câmpuri.

Când sicriele rămaseră goale, vântul se opri.

Și un sunet nou apăru.

O SUTĂ DOUĂZECI ȘI UNU

Isabelle simți că pământul sub tălpile ei huruia și se cutremura.

Se auzeau scârțâieli, gemete și pocnete asurzitoare – sunetul pe care-l scot copacii într-o furtună puternică. Isabelle se uită peste dealuri și câmpuri, iluminate acum de prima lumină a zorilor.

Siluetele minuscule sculptate de Felix creșteau.

Inima Isabellei bătea nebunește în timp ce-i privea. Trupurile din lemn respirau. Se întindeau înalte, cu capul pe spate și brațele deschise larg spre cer. Obrajii din lemn se îmbujorau. Ochii goi se aprindeau de focul războiului.

Strigăte răsunau pe câmpuri în timp ce sergenții le ordonau oamenilor să intre în formație. Isabelle auzi izbiturile grele, metalice, ale gloanțelor băgate pe cameră și puștilor urcate pe umăr. O mare de uniforme albastre se ivea în jurul ei.

Doi cai săriră peste gardul padocului și galopară spre Tanaquill. Când zâna îi mângâie și le vorbi, Isabelle își dădu seama că erau cei doi cai salvați de ea. Nu semănau deloc cu cei de dinainte. Pieile lor luceau; coamele se unduiau. Pufneau, suflau și zgâriau pământul, așteptându-și călăreții cu nerăbdare.

Tanaquill păși în spate când doi bărbați – locotenenți, presupuse Isabelle, judecând după uniformele lor – luară caii. Se urcară cu ușurință în șa, slăbiră hățurile și se întoarseră spre Isabelle.

— Generalul nostru, domnișoară. Unde este? o întrebă unul. Așteptăm ordine.

Isabelle întinse gâtul. Privi din spatele locotenenților. În grădină. În padocuri. Căutând generalul. Trebuia să fie înalt și puternic. Cu cicatrice de la numeroasele lupte. Un bărbat intimidant, cu o înfățișare aprigă.

Dar nu-l văzu.

— Unde e? întrebă ea, întorcându-se spre Felix. Unde e generalul?

— Isabelle... zise Felix, clătinând din cap. Eu – eu n-am sculptat generalul.

O SUTĂ DOUĂZECI ȘI DOI

— Felix, cum adică nu l-ai sculptat? întrebă Isabelle panicată.

— Urma să-l fac la sfârșit. Am terminat soldații și toți ceilalți ofițeri – n-am mai apucat să fac generalul.

— Ce-o să facem? întrebă Isabelle.

— Ce ziceți de marchiz? întrebă și Tavi. Ar fi un general bun.

— Da, marchizul! spuse Isabelle, întorcându-se spre Tanaquill. Mă duc să-l aduc. Nu durează mult. O…

— Nu e timp, zise Tanaquill, tăindu-i vorba. Arătă către armata vrăjită. Privește-i!

Mișcările soldaților deveneau țepene și smucite. Culoarea dispărea. Ochii începeau să pară pustii.

— Ce se întâmplă cu ei? întrebă Isabelle speriată.

— Sunt războinici. Există doar ca să lupte. Dacă nu au general care să-i conducă în luptă, focul lor se stinge. Magia moare.

Panica Isabellei se transformă în groază. Nu putea pierde armata asta. Era singura șansă pe care o avea Ella. Singura șansă pe care o avea țara.

— Dar Felix? Sau Hugo? Poți să-l transformi pe unul din ei în general? întrebă Isabelle.

Se uită la băieți, așteptându-se să-l vadă pe Felix purtând uniformă, să-l vadă pe Hugo cu o sabie, dar ei rămaseră exact ca înainte.

— Ce nu e în regulă? De ce nu s-a întâmplat nimic? întrebă ea.

— Este dorința ta, nu a lor, răspunse Tanaquill.

Isabelle se întoarse spre cei doi băieți.

— *Vă rog*! îi imploră ea.

— Isabelle, eu sunt *tâmplar.* Nici măcar nu m-am prezentat la instrucție încă. I-aș duce la pieire pe oamenii aceștia, spuse Felix.

Hugo clătină din cap; apoi păși înapoi.

Isabelle își duse podul palmelor la cap.

— Ce putem face?

Tanaquill o înconjură iar.

— Ce-ți dorește inima, Isabelle? Cu adevărat? întrebă ea.

— Să-mi salvez regina, regele, țara, bolborosi Isabelle înnebunită. Să salvez oamenii nevinovați de la măcel.

Dar nici de data asta nu se întâmplă nimic.

— Să le dau acestor războinici un general care e curajos. Care e un războinic adevărat. Care o să dea totul în luptă – sângele și lacrimile lui. Trupul și sufletul. Viața lui.

Tanaquill se opri în fața Isabellei. Îi apăsă mâna cu gheare pe piept.

Isabelle își auzi inima bătând din ce în ce mai zgomotos. Sunetul îi bubuia în urechi. Îi umplea capul.

Vocea lui Tanaquill o străpunse ca un tunet.

— Te mai întreb o ultimă dată, Isabelle – ce-ți dorește inima?

O SUTĂ DOUĂZECI ȘI TREI

Isabelle încercă să vorbească, să formeze cuvinte, dar inima îi bătea atât de zgomotos, încât sunetul îi umplea gâtul și vorbele nu mai puteau ieși.

Închise ochii și o mie de imagini i se învolburară în cap. Se văzu în copilărie, fericită și liberă. Înainte să i se spună că nu era de ajuns, că toate lucrurile pe care le iubea erau cele nepotrivite.

Se văzu zburând peste garduri cu Nero. Galopând pe câmpuri, aruncând noroiul de sub copite. Se văzu urcându-se în vârful teiului cu Felix, imaginându-și că ramurile erau velatura unei nave de pirați. Luptându-se în dueluri cu coada mopului. Alungând un lup flămând din cotețul găinilor doar cu o coadă de mătură.

Aceste imagini din copilărie dispărură și apărură altele. Se văzu împotrivindu-se lui Maman. Băieților plictisitori cu care n-ar fi vrut să petreacă nici zece minute, darămite o viață întreagă. Luptând împotriva zilelor șterse nesfârșite cu cești de ceai și prăjituri, cu zâmbete false și discuții mărunte.

Isabelle vedea acum că toată viața se luptase să fie cine era.

Cu spaimă, cu speranță și dor, își întrebă inima cum să câștige această luptă.

Și inima ei îi răspunse.

Acoperi mâna lui Tanaquill cu a ei.

Iar Tanaquill, zâmbind, spuse:

— Da.

O SUTĂ DOUĂZECI ȘI PATRU

Isabelle deschise ochii și privi în jur.

Tanaquill se îndepărtase în umbrele de sub tei.

Dar Tavi, Ella, Felix și Hugo erau încremeniți pe loc. Se holbau la ea. Tavi zâmbea. Ella făcuse ochii mari. Hugo era cu gura căscată. Pe obrajii lui Felix curgeau lacrimi.

Isabelle se uită în jos la ea însăși și i se tăie respirația.

Rochia ei veche dispăruse. Purta pantaloni de piele, o tunică din zale și o platoșă sclipitoare de argint. În mâini ținea un coif frumos lucrat. Greutatea armurii și apăsarea sabiei pe șold erau minunate pentru ea. Se simțea mai înaltă, mai puternică, de parcă nu mai era făcută din sânge, oase și carne fragedă, ci din fier și oțel.

Un nechezat ascuțit și fioros răsună în dimineața plumburie.

Isabelle se întoarse și văzu un armăsar negru venind la trap pe alee. Purta o cămașă de zale și platoșă de argint pe față. Arăta aprig și maiestuos, un cal potrivit pentru un războinic.

Încetini la pas, apoi se opri în fața Isabellei și pufni. Isabelle râdea. Îl mângâie pe gât.

— Era închis într-o boxă. Într-un grajd din sat, zise ea, întorcându-se spre zână. Cum a scăpat?

Tanaquill ridică din umeri.

— Îmi închipui că a culcat ușa la pământ. Știi cum e el.

Isabelle îl ocoli pe Nero, mergând în stânga lui. Hugo îi ținu coiful, în timp ce Felix o ridica în șa. Tavi și Ella se apropiară.

Locotenenții stăteau drepți în șa, așteptând ordine. Pe tot domeniul Casei Durerii, pe câmpuri și pe pajiști, soldații luară poziția de drepți.

Era o liniște mormântală în timp ce așteptau cu ochii la Isabelle.

— Mi-e teamă, șopti ea, strângând mâna lui Felix. Nu știu cum să fac asta. N-am fost niciodată general.

— Știi cel mai important lucru, zise Felix. Știi cum să fii curajoasă. Întotdeauna ai știut.

— Știi cum să-ți întreci dușmanul, spuse Ella. Tu ne-ai adus aici.

— Știi să lupți, zise Tavi.

— Ești cea mai rea fată pe care o cunosc, Isabelle, adăugă Hugo cu o sinceritate înduioșătoare. Ești atât de dură și de

încăpățânată, încât îmi provoci coșmaruri.

Isabelle îi zâmbi cu buze tremurânde.

— Mulțumesc, Hugo. Știu că pe undeva, pe acolo, e un compliment.

— Du-te acum, îi spuse Felix, dându-i drumul la mână. Și pe urmă să te întorci.

Hugo îi întinse coiful Isabellei. Ea îl luă, apoi înclină capul spre zână.

— Mulțumesc, spuse ea cu vocea gâtuită.

Tanaquill dădu din cap.

— Ceea ce a fost tăiat e din nou întreg, spuse ea. Bucățile din inima ta sunt la loc. Băiatul este iubirea – constantă și sinceră. Calul este curajul – sălbatic și nestăpânit. Sora ta vitregă e conștiința ta – bună și miloasă. Să știi că ești o războinică, Isabelle, și un războinic adevărat poartă iubirea, curajul și conștiința în luptă cu aceeași siguranță cu care își poartă sabia.

Isabelle își puse coiful. Scoase sabia din teacă și o ridică. Nero lovea pământul cu copitele. Se întoarse în cerc și împinse în hățuri, dornic să pornească. Mușchii brațelor Isabellei zvâcniră. Lama argintie a sabiei scânteia.

Se înălțară urale, un strigăt de război din două mii de gâtlejuri. Răsună peste ținut și străbătu dealurile. Isabelle zâmbi, bucurându-se de sunetul tunător.

— Soldați! strigă ea când zgomotul încetă. Atacăm un dușman de temut în dimineața asta! El ne ucide oamenii, ne jefuiește satele și orașele, ne distruge câmpurile. Nu are dreptul la pământurile noastre. Lăcomia și setea de sânge sunt tot ceea ce-l mână de la spate. El și luptătorii lui nu au milă. În inimile lor ard flăcările cuceririi, dar ale noastre strălucesc în lumina dreptății. Vom înconjura Scobitura Diavolului. Ne vom lupta cu el acolo și îl vom învinge!

Vuietul care se ridica suna ca un uragan, ca un val seismic, ca un cutremur. Și se rostogoli ca o forță cumplită ce nu putea fi oprită. Soldații erau fascinați de Isabelle. Ar fi mers până în adâncul iadului și s-ar fi luptat cu diavolul însuși dacă le cerea asta.

— Pentru rege, pentru regină și pentru țară! strigă Isabelle.

Îl îndemnă pe Nero cu călcâiele. El se ridică pe picioarele din spate, lovind cu copitele spre cer, apoi se avântă în față, gonind spre zidul de piatră și câmpul de dincolo de el. Locotenenții

pornira după ea. În urma lor veneau soldații.
Isabelle călărea cu spatele drept în șa. Era îmbujorată, iar ochii îi scăpărau.
Era neînfricată.
Era puternică.
Era frumoasă.

O SUTĂ DOUĂZECI ȘI CINCI

Luna dispăruse. Stelele încetaseră să mai clipească.

Munca lui Tanaquill se încheiase.

Se uită, cu un zâmbet vag pe buze, cum Felix, cu pumnalul său, și Hugo, cu toporul scos din buturuga de tăiat lemne, mergeau în urma soldaților, hotărâți să lupte cu ei.

Ella și Tavi se urcară înapoi în căruță și o porniră pe alee spre ce mai rămăsese din grajdurile lor. Tavi plănuia să ascundă acolo căruța, să-l ducă pe Martin pe pășune și să se ascundă în cotețul găinilor cu Ella până erau în siguranță să iasă.

În timp ce căruța se îndepărta, două siluete apărură de după ruinele conacului. Una era o femeie în vârstă, îmbrăcată toată în negru, celălalt era un tânăr cu haină albastră și pantaloni din piele întoarsă.

— A reușit. Am avut dubii, spuse Tanaquill în timp ce siluetele se apropiară de ea. Fata e curajoasă. Mult mai curajoasă decât știe.

— Am venit după hartă. E a mea, zise Ursitoarea. Trebuie să mi-o dai înapoi.

— Mie ar trebui să mi-o dai. Am câștigat prinsoarea, spuse Chance.

Tanaquill se întoarse spre babă.

— Viața Isabellei nu va mai fi ursită de tine pe hartă, spuse ea. Își întoarse ochii verzi spre Chance. Nici nu va mai fi schimbată de tine, adăugă ea. Viața ei este acum un peisaj vast și dacă supraviețuiește acestei zile, își va croi singură drumul.

După ce spuse aceste vorbe, Tanaquill scoase harta de la Isabelle, din faldurile pelerinei. O aruncă în aer și șopti o vrajă. Harta se prefăcu într-un praf fin și strălucitor, purtat de briză.

Ursitoarea și Chance se uitară cum dispăru, apoi se întoarseră indignați spre zână. Dar zâna nu mai era. Văzură un crâmpei roșu când o vulpe sări peste un zid de piatră. Privirea lor o urmări în timp ce sălta peste câmpuri și dealuri. Se opri la marginea Pădurii Sălbatice ca să privească înapoi spre ei încă o dată, apoi se topi printre copaci.

Există magie în lumea asta tristă și aspră. O magie mai puternică decât soarta, mai puternică decât norocul. Și se vede în cele mai neașteptate locuri.

Lângă vatră, în timpul nopții, când o fată lasă o bucățică de brânză pentru un șoricel flămând.

Într-un abator, unde cei bătrâni și infirmi, cei slabi și abandonați ajung să conteze mai mult decât banii.

În cămăruța din pod a unui tâmplar sărac, unde trei surori au aflat că prețul iertării este să ierți.

Și acum, pe un câmp de luptă, unde o fată simplă încearcă să întoarcă soarta războiului.

Este magia unei creaturi fragile și supuse greșelii, capabilă și de o cruzime de nespus, și de o imensă bunătate. Trăiește în fiecare om, pregătită să ne mântuiască. Să ne transforme. Să ne salveze. Numai de-am avea curajul s-o ascultăm.

Este magia inimii omenești.

O SUTĂ DOUĂZECI ȘI ȘASE

Iscoada aducea vești bune.

Zidul de mărăcini care crescuse din râu, gros și impenetrabil, era tot acolo.

— Bine, zise Isabelle încet. Asta îngrădește marginea sudică a taberei lui Volkmar și le blochează orice șansă de scăpare în sus, pe munte, către Pădurea Sălbatică.

În timp ce vorbea, schița o hartă a Scobiturii în praf, cu un băț. Locotenenții stăteau în jurul ei, privind în timp ce desena tabăra ascunsă din mijlocul Scobiturii.

— Trebuie să înconjurăm celelalte trei părți și să blocăm *toate* rutele de scăpare, continuă ea, desenând un arc de la o margine a zidului de mărăcini la celălalt și împrejmuind astfel tabăra, împărțiți soldații în două. Jumătate dintre ei vor merge spre vest, ceilalți spre est. Se întâlnesc aici, unde ne aflăm, spuse ea, bătând cu degetul în capătul de nord al desenului. Mișcați-vă repede. Fiți tăcuți. Trimiteți un semn de îndată ce sunteți pe poziții. Mergeți!

Isabelle își scosese soldații din Saint-Michel, ocolind Pădurea Sălbatică și urmând un drum lung și desfundat spre granița cu Scobitura Diavolului. Mărșăluiseră în pas alergător tot drumul, dar soarele răsărea acum și nu mai aveau întunericul drept aliat. Isabelle păstrase ceea ce spera că era o distanță de trei kilometri între soldații ei și tabăra lui Volkmar, ca să nu fie văzuți sau auziți, dar știa că șansele să fie observați creșteau cu fiecare clipă care trecea.

Dacă se întâmpla asta, pierdea elementul surpriză. Credea că soldații ei erau mai numeroși ca ai lui Volkmar, dar Malleval îi arătase de ce era capabil dușmanul. Isabelle știa că trebuia să profite de orice avantaj. Până venea semnalul, avea să stea ca pe ghimpi.

Locotenenții merseră la soldați și dădură ordinul cu voci joase și aspre. Soldații dispărură imediat printre copaci. Erau făcuți din lemn. Erau creaturile pădurii și, mișcându-se prin ea, deveneau din nou una cu pădurea, fără să facă mai mult zgomot decât o creangă ce trosnește în vânt sau frunzele care șoptesc în bătaia brizei.

Isabelle dădu din cap către un soldat tânăr și slab. El o salută, apoi se urcă într-un pin înalt din spatele ei, cu un ochean ascuns

în haină.

Trecură douăzeci de minute. Treizeci. Isabelle dăduse ordine ca fiecare companie să trimită un om în copac cu o bucată de pânză roșie. Omul trebuia să o fluture când toți membrii companiei erau pe poziție. Trecură patruzeci de minute.

Strânse mânerul sabiei mai tare. *Ce le ia atât de mult?* se întreba ea încordată. Nero smuci capul, dar nu scoase un sunet.

Exact când credea că aveau s-o lase nervii, îl auzi – strigătul uliului, scos de soldatul tânăr din vârful copacului. Era semnalul lor. Se văzuseră toate steagurile roșii. Toți erau pe poziții.

Isabelle lăsă capul în jos. *Elisabeta, Yennenga, Abhaya Rani, fiți cu mine,* se rugă ea. *Dați-mi viclenie și forță. Faceți-mă neînfricată. Faceți-mă cutezătoare.*

Apoi ridică fruntea, înălță sabia și strigă:

— *La atac!*

O SUTĂ DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Marele duce nu o văzu pe Isabelle apropiindu-se.

După ce ea și Ella scăpaseră, călărise spre tabăra lui Cafard ca să ordone echipelor de căutare să plece după ele; apoi se întorsese în tabăra lui Volkmar, unde petrecuse restul nopții. Fusese în cort, bărbierindu-se în fața oglinzii, în timp ce Isabelle își împrăștia forțele pe marginea Scobiturii Diavolului.

Se încheia la jachetă în timp ce ea își lua locul în fața lor.

Stătea la o masă de campanie, întinzând unt pe o felie de pâine, în timp ce ea și luptătorii ei coborau.

Strigătele și urletele îl ridicară în picioare. Auzi împușcături. Nechezat de cai. Văzu stropi de sânge pe peretele cortului. Izbitura umedă a unei săbii înfipte în carne.

Își luă teaca, o încheie pe talie și alergă în toiul luptei. Tabăra era cuprinsă de haos. Soldații Isabellei goneau, măcelărind soldații lui Volkmar.

— Calul meu! Aduceți-mi calul! strigă el, dar nu răspunse nimeni la ordinul său. Oamenii cădeau de jur-împrejurul lui. Aerul era plin de fumul alb al prafului de pușcă. Marele duce duse mâna la mânerul sabiei, dar nu apucă să o vadă. Ultimul lucru pe care îl văzu fu o fată pe un armăsar negru, o furie răzbunătoare ce gonea spre el. Și apoi Isabelle îi înfipse sabia în piept, direct în inima lui trădătoare.

Bărbatul căzu în genunchi, în timp ce o pată roșiatică îi înflorea pe piept, cu o expresie de mirare pe față. Apoi căzu cu fața în țărână.

Isabelle nu se opri să se bucure, căci nu-i făcea plăcere să ucidă, dar călări mai departe, hotărâtă să continue. Unul după altul, soldații cădeau sub sabia ei ascuțită. Oamenii ei treceau prin tabără la fel cum un râu înspumat și umflat de ploi curge – unii luptând cu săbiile, alții cu baionetele. Dădeau foc corturilor, distrugeau padocurile, eliberau caii și spărgeau căruțele.

Deși fuseseră luați prin surprindere, oamenii lui Volkmar se adunară repede. Erau soldați formidabili, care se luptau pentru viața lor și trecură la un contraatac puternic. Însă Isabelle lupta pentru viețile compatrioților ei și se lupta ca un leu, îndemnându-l pe Nero tot mai departe spre mijlocul taberei.

Tocmai trecuse prin sabie un soldat care îndreptase pușca spre unul dintre locotenenții ei când auzi copite în spate.

Întorcându-se în șa, văzu un călăreț venind spre ea. Purta uniforma invadatorilor. Avea o sabie în mână și crima în priviri.

Cineva tocmai ți-a călcat pe mormânt, șopti vocea lui Adélie.

El era?

Aici, în Scobitura Diavolului, avea să afle în sfârșit.

Isabelle îl întoarse pe Nero în loc.

Ajunse față în față cu Volkmar.

Și lăsă lupul să alerge liber.

O SUTĂ DOUĂZECI ȘI OPT

Scântei albastre țâșniră în aer când cele două săbii se ciocniră.

Volkmar era mai mare, mai puternic, dar Isabelle era agilă, îi para loviturile cu sabia, le oprea cu scutul.

Se luptară întruna, caii lor stârnind praful în jurul lor, strigătele, gemetele și sudalmele lor amestecându-se cu cele ale soldaților. Volkmar lovea în scutul Isabellei, făcându-i brațul stâng să tremure. Ieșise din cort fără armură. Isabelle lovi cu îndemânare cu sabia capul lui neprotejat, făcându-i o rană pe obraz, dar niciunul nu reușea să dea o lovitură fatală.

Atunci, Volkmar schimbă direcția și întinse sabia spre spatele Isabellei, lovind-o cu latul sabiei. Forța loviturii o aruncă din șa pe pământ. Impactul făcu să-i cadă coiful de pe cap, dar reuși să-și păstreze sabia.

Volkmar sări de pe cal și înaintă spre ea. Amețită de căzătură, Isabelle nu-l văzu venind. Dar când el ridică sabia, unul dintre soldații Isabellei, luptându-se la doar câțiva metri de ei, strigă un avertisment.

Sabia se mișcă prin aer. Isabelle se rostogoli în dreapta, încercând să scape, dar vârful îi atinse coapsa stângă. Fata țipă și se dădu în spate șchiopătând.

Volkmar alergă spre ea și o lovi cu piciorul într-o parte, în spatele platoșei. Se auzi un os rupt. Durere cumplită. Fata căzu pe o parte, gâfâind, cu sabia sub ea.

— Ridică-te, scorpie mică. Ridică-te în picioare, ca bărbatul care te crezi și înfruntă-ți moartea.

Isabelle încercă să se ridice. Se strădui să stea în genunchi. Volkmar o lovi sălbatic cu dosul palmei peste față, trântind-o din nou la pământ.

Tot corpul Isabellei era plin de durere. Se chinuia să vadă prin ceața roșie. Volkmar era aproape, dându-i târcoale, jucându-se cu ea înainte să o omoare.

— Ridică sabia! Atacă-mă! striga Volkmar la ea.

Scuipând sângele din gură, Isabelle ridică ochii spre el. El își ținea propria sabie lipită de corp ca să-și apere burta. Știa că singura ei șansă era să se ridice cumva, apoi să-l facă să coboare sabia.

Dar cum? se întrebă ea.

Să pari slabă când ești puternică și puternică atunci când ești slabă, veni răspunsul.

— Mulțumesc, Sun Tzu, șopti ea.

— Te rog, îl imploră pe Volkmar. Nu mă ucide.

Dușmanul ei zâmbi văzându-i teama din ochi, durerea din glas.

— Oh, *ba* o să te omor. Dar nu încă, spuse el.

Brațul lui se relaxă; sabia coborî puțin.

Cu efort, Isabelle se ridică în picioare, apoi încercă să se îndepărteze șontâcăind, târându-și piciorul rănit după ea.

Volkmar o încercuia, tachinând-o. O considera deja una dintre victimele lui. Habar nu avea că mai căzuse de mii de ori de pe cal și știa cum să-și înăbușe durerea. Nu știa despre duelurile în care luptase sub tei în copilărie. Cum exersase cu sperietorile de ciori la familia LeBenêt. Cum învățase să pareze și să împungă, să fenteze, să se lase în spate, apoi să lovească. Nu vedea că și acum îl fenta. Rana ei sângera puternic, dar nu era adâncă. Lovitura pe care o dăduse în coastele ei o durea îngrozitor, dar nu-și pierduse răsuflarea, nici voința și nici curajul.

Gâfâind, strâmbându-se, cu o mână apăsată într-o parte în mod teatral, Isabelle stătea în picioare, cu capul plecat în semn de implorare. Se sprijinea pe sabie, folosind-o ca pe o cârjă. Făcând să pară că era neajutorată și arma inutilă.

Cu privirile plecate în pământ, vedea picioarele și sabia lui Volkmar. Vârful era acum doar la câțiva centimetri de pământ. Mergea spre ea.

Mai aproape, îl ruga ea. *Doar un pic mai aproape…*

— Ești o luptătoare bună, recunosc. Pentru o fată, zise Volkmar acum la doar câțiva metri de ea. Dar ești prea grăbită să fii o luptătoare grozavă. Ai mai mult curaj decât judecată.

Mai aproape… asta e…

— Marele duce mi-a povestit despre tine. Și cum te-ai mutilat ca să te măriți cu prințul. Începu să râdă. Pun pariu că pe *el* l-ai surprins. Te-am văzut cum l-ai omorât. A fost o lovitură norocoasă, evident. Dar chiar și așa. Sunt sigur că nu s-a așteptat niciodată să te vadă înapoi aici și încă în fruntea unei armate. Nu se aștepta deloc la prea multe de la o fată de rând, destul de jalnică încât să-și taie singură degetele.

Mai aproape…

Isabelle strânse sabia mai tare. Inspiră adânc, să se calmeze,

apoi ridică încet capul.

— Nu, sigur că nu. De ce să se aștepte? Tu de ce te-ai aștepta? întrebă ea. Dar eu nu mai tai degete…

Și apoi, cu un țipăt asurzitor, ridică sabia și tăie perfect gâtul lui Volkmar.

— Tai capete.

O SUTĂ DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Ușa de la trăsura Isabellei se deschise.

Păși afară și merse hotărâtă pe treptele de marmură care duceau spre ușile înalte, aurite ale palatului. Soldații erau aliniați de ambele părți ale scării. O salutară cu o mișcare rigidă; ea le răspunse.

Era o zi specială. Isabelle abia își putea stăpâni emoția.

Doi lachei deschiseră ușile pentru ea, altul o conduse înăuntru. Marele foaier, numai marmură și oglinzi, era luminat de o mie de lumânări ce pâlpâiau în candelabrele de cristal. În timp ce mergea prin foaier, se gândi la prima dată când venise la palat – cu Tavi și Maman – la balul prințului.

Inima i se strânse când își aminti cum o lăsaseră pe Ella acasă, plângând, în bucătărie. Isabelle purta o rochie țeapănă de mătase – mărginită cu mărgele de sticlă, festonată cu dantelă. Părul îi fusese strâns în vârful capului în stilul acela absurd de cuib de păsări. Când intrase în palat, se zărise într-o oglindă – și o urâse pe fata care o privise înapoi.

Trecu pe lângă aceeași oglindă acum și se opri, doar pentru câteva secunde, să se uite la propria imagine. Altă fată o privea acum din oglindă – una cu o atitudine încrezătoare, care își ținea capul drept. Fata asta purta părul într-o coadă simplă, împletită. Era îmbrăcată în jacheta strâmtă cu guler înalt din serj bleumarin și o fustă asortată despicată, care îi permitea să călărească ușor. Cizmele negre din piele lucioasă se zăreau de sub tiv.

Sub uniformă, un bandaj alb era înfășurat strâns în jurul trunchiului, ca să-i ușureze durerea de la coastele pe care i le rupsese Volkmar când o lovise. Un șir de cusături coborau pe coapsa ei dreaptă, unde îi făcuse o crestătură cu sabia. Rana se vindeca frumos. Un doctor de campanie o cosese după bătălia de la Scobitura Diavolului.

Bătălia fusese sângeroasă și lungă, dar Isabelle o câștigase. Ea și forțele ei coborâseră apoi la Saint-Michel, unde îl îndepărtaseră pe colonelul Cafard din funcția de comandant și-l întemnițaseră. Apoi se îndreptase spre tabăra regelui.

Avusese harta care îi arătase locațiile unde se aflau restul soldaților lui Volkmar. Le atacase una după alta, câștigând alte trei bătălii înainte să ajungă la rege. Odată ajunsă în tabăra

regelui, îi explicase cine era și de ce venise, apoi îi dăduse harta lui Volkmar și cea a lui – ca dovadă a trădării marelui duce. Împreună, eliminaseră restul invadatorilor.

Magia lui Tanaquill era puternică. Nu luase sfârșit la miezul nopții, ca vraja pe care o făcuse pentru Ella, ci se estompase încet. După fiecare bătălie, când venea vremea să fie adunați și îngropați, morții nu erau de găsit. Adică, niciunul dintre soldații Isabellei. Cei a căror sarcină era să cutreiere câmpurile după luptă și găseau doar trupurile soldaților lui Volkmar și, uneori, în chip straniu, câte o figurină mică sculptată în lemn, prinsă în iarbă.

Zidul de mărăcine se scufundase înapoi în râu după bătălia de la Scobitura Diavolului. Isabelle se întorsese la tei, îngenunchease și ascunsese în Scobitură medalia pe care o primise pentru curaj.

— Pentru tine, spusese ea, plecând capul. Mulțumesc.

Un lacheu, așteptând în dreptul Isabellei, își drese glasul acum, trezind-o din amintiri.

— Doamnă general, regele și regina vă așteaptă în sala mare, o informă el.

Isabelle dădu din cap și-l urmă. El o conduse pe un coridor lung către două uși aurite. Împingându-le cu putere, intră în sala mare a palatului și anunță numele Isabellei.

La capătul opus al sălii, așezați pe tronuri de aur, erau regele Charles și regina Ella. Aliniați de o parte și de alta a încăperii, pe trei rânduri, erau nobilii Franței, zeci de curteni, miniștri, oficiali și prieteni.

În timp ce mergea prin mijlocul camerei către cuplul regal, Isabelle îi văzu pe Hugo și noua lui soție, Odette. Tavi era acolo, în roba ei de savant. La îndemnul reginei, regele decretase că toate universitățile și colegiile din ținut trebuiau să primească studente. Maman stătea lângă ea, zâmbind la câte un duce și câte o contesă. Îi ceruse iertare Ellei, se împăcaseră și acum își petrecea zilele în grădinile palatului, vorbind cu căpățânile de varză regală.

Era și Felix acolo, iar inima Isabellei tresăltă când îl văzu, îmbrăcat în haină nouă. Cel căruia îi vânduse soldații din lemn ceruse ca Felix să-i dea banii înapoi, dar regele îi fusese atât de recunoscător lui Felix că făcuse armata ce salvase Franța, încât îi plăti chiar el omului și-i dădu lui Felix o bursă la cea mai bună

școală de artă din Paris. Felix era ocupat în fiecare zi, învățând cum să sculpteze piatra, dar își făcea timp să călărească împreună cu Isabelle, în fiecare seară, prin pădurea regelui.

Isabelle ajunse acum la rege și regină. Se opri la câțiva metri de ei, înclină capul și se așeză în genunchi.

Regele se ridică. Un slujitor cu mănuși stătea în apropiere, ținând o cutie lucioasă din lemn de abanos. O deschise, scoțând la iveală un lanț greu de aur așezat pe catifea neagră. Regele luă lanțul din cutie, merse spre Isabelle și i-l trecu pe după cap. Îl așeză pe umerii ei, apoi îi ceru să se ridice și să stea cu fața la curte.

— Lorzi și domnițe, cetățeni ai Franței, ne aflăm azi aici datorită curajului și puterii acestei tinere femei. Nu o pot răsplăti niciodată pentru tot ce a făcut. Și nu mă voi despărți niciodată de ea. Am ajuns să mă bizui pe sfatul ei înțelept. Vitejia și tăria ei mă inspiră și-mi dau speranță în timp ce trecem de la distrugerile războiului la zilele de aur ale păcii. M-am asigurat că-mi va rămâne alături mereu. La întâlnirile cu nobilii și miniștrii și, dacă va fi să mai fie vreodată nevoie, pe câmpul de luptă. Regele îi zâmbi Isabellei, apoi spuse: Oameni buni, vă prezint cea mai curajoasă războinică a Franței… și noua mea mare ducesă.

Aplauzele erau asurzitoare. Strigătele și uralele răsunau pe zidurile înalte de piatră.

Inima Isabellei bătea cu putere – cu bucurie, cu recunoștință și mândrie – în timp ce privea fețele celor pe care îi iubea.

Ella li se alătură Isabellei și regelui și împreună coborâră treptele ca să salute curtea. Binevoitorii se adunară în jurul Isabellei. Familia și prietenii o îmbrățișară și o sărutară. Nobilii voiau să o audă povestind despre bătălii. Miniștrii o întrebau ce părere avea despre starea fortificațiilor de-a lungul graniței.

Atenția era amețitoare. Păși o clipă în spate ca să ceară de băut unui slujitor. În clipa aceea, văzu altă față în mulțime. Și, pentru o clipă, i se păru că timpul se oprise, iar regele, regina și toți cei de la curte încremeniseră pe loc.

Marchizul de la Chance zâmbea. Aruncă în aer o monedă de aur. Apoi o aruncă spre ea. Isabelle o prinse. Pe urmă, el își puse pălăria și dispăru în mulțimea de oameni.

Isabelle îl urmări plecând, strângând cu putere moneda în palmă.

Nu-l mai văzu niciodată de atunci.

Nu uită nicicând ziua în care îl întâlnise sau cum prietenii lui îi spuseseră să-și dorească să fie mai mult decât frumoasă. Nu le uită pe Elisabeta, pe Yennenga și pe Abhaya Rani. Purtă moneda de aur pe un lanț, la gât, până în ziua din urmă. Dar ceea ce prețui cel mai mult fu amintirea zâmbetului său, un zâmbet care era și un semn cu ochiul, și o provocare. Un drum sălbatic într-o noapte cu vânt. Un sărut în întuneric.

Un zâmbet care îi dăduse tot ce-și dorise vreodată – o șansă.

O șansă să fie ea însăși.

EPILOG

Bubuitul mânerului mare de alamă, atât de rar folosit, răsună amenințător prin palatul străvechi.

Maman ridică ochii de la lucru. Lumina lumânării îi juca pe față.

— Așteptăm musafiri? întrebă ea.

— Cine e? strigă baba la un servitor.

Acesta dădu fuga la ușile duble uriașe ale camerei cu hărți și le deschise, apoi coborî câteva scări ca să ajungă la ușile de la stradă.

Un bărbat stătea în prag, îmbrăcat într-o redingotă cafenie de catifea. Codițele lungi și negre îi atârnau pe spate. Avea o traistă mare pe umăr. O maimuță stătea cocoțată pe celălalt umăr. Servitorul îi aruncă o privire sumbră, dar îl pofti înăuntru și-l conduse la etaj.

— Trebuia să aduci și blestemata de maimuță, zise baba când bărbatul intră în camera cu hărți.

— Nelson este foarte cuminte, zise Chance.

— Ai idei foarte ciudate despre ce înseamnă să fii cuminte, comentă baba. Ce pot să fac pentru tine?

Chance își duse mâna la piept, prefăcându-se ofensat.

— *Să faci* pentru mine? Am venit doar să mă bucur de plăcerea companiei voastre, nu să cer favoruri, spuse el.

Baba îi aruncă o privire sceptică.

— Întrecerea noastră s-a terminat cu remiză. Nu trebuie să-ți dau nicio hartă.

— Iar eu încă am voie să vizitez cele trei doamne preferate în palatul lor frumos, zise Chance, zâmbindu-le fermecător.

— Dacă te las să rămâi, trebuie să-mi promiți că nu-mi mai furi hărțile.

Chance ridică solemn mâna dreaptă.

— Promit, spuse el.

Baba îi făcu semn să intre și-l rugă să stea jos la masa lungă de lucru. Servitorul fu trimis după ceva de mâncare. Ceilalți servitori, cu pelerine și glugi pe cap, se mișcau tăcuți printre rândurile lungi de rafturi care conțineau hărțile Ursitoarelor.

Chance puse traista jos și se așeză. Se întoarse spre maimuța micuță și o mângâie.

— Coboară, Nelson, zise el. Mai mișcă-ți picioarele.

— Nu-l lăsa să plece departe, îl avertiză baba.

— Nu pleacă. O să se joace doar la picioarele mele, o asigură Chance.

Servitorul reapăru cu o sticlă de vin roșu, patru pahare și o tavă cu brânzeturi fine. Când toți fură serviți, baba întrebă:

— Cărui fapt îi datorăm onoarea acestei vizite?

— Ca să fiu sincer…

— Mă îndoiesc că vei fi, spuse fecioara.

— …M-am simțit prost după ultima mea vizită. A fost cam pe fugă. Am plecat atât de brusc.

— Așa fac hoții de obicei, zise baba.

— Voiam să-mi răscumpăr greșeala, așa că v-am adus daruri, termină Chance.

— Cred că asta le-au spus troienii grecilor, remarcă mama. Chance se aplecă și deschise traista. Unul câte unul, scoase darurile.

— Perle din Japonia, zise el, întinzând un săculeț din piele întoarsă către fecioară. Mătase din India. Îi dădu mamei un sul de material roșu sclipitor. Și, pentru tine – îi dădu babei o cutie îmbrăcată în catifea – opale negre din Brazilia.

— Sunt daruri generoase, mulțumim, spuse baba. Apoi îi zâmbi complice. Dar eu tot zic că vrei ceva în schimb.

— Nu. Nimic, spuse Chance inocent. Zâmbi, așteptă câteva clipe, apoi spuse: Ei, bine, poate *un* lucru mărunt…

Băgă din nou mâna în traistă și puse trei sticluțe pe masă.

— Sunt niște cerneluri pe care le-am făcut special pentru voi, zise el. Poate ar trebui să le încercați. Asta e tot ce vă cer. Aici e *Îndrăzneală…* Scoase o sticlă care conținea o cerneală de un albastru verzui sclipitor precum coada păunului. Aceasta e *Tupeu.* Cerneala era de un rozaliu carnal, intestinal. Și, preferata mea, *Sfidare.* Ridică ușor cerneala spre lumină. Sclipea în roșu și portocaliu în sticlă, precum un foc lichid.

Baba dădu din mână a lehamite spre cerneluri. Mama le privea suspicioasă. Dar fecioara luă *Sfidarea* în mână, o amestecă în sticlă și zâmbi.

În clipa aceea, se auzi un zgomot din mijlocul șirurilor înalte de rafturi. Un sunet ca și cum un rând întreg de hărți căzuse la podea.

Baba se uită cu ochii îngustați.

— Unde-i maimuța aia? întrebă ea.

— E chiar aici, spuse Chance, aplecându-se spre podea. Ridică maimuțica, fiindcă stătea lângă traista lui, și o așeză pe masă. Animalul se uită la babă. Apoi îi trimise o bezea.

Baba se posomorî și mai tare. Un servitor se grăbi să vadă ce făcuse zgomot, apoi spuse că niște hărți căzuseră, într-adevăr, pe podea. Sugeră că raftul fusese prea încărcat și le asigură pe Ursitoare că problema era rezolvată. Baba dădu din cap; căutătura ei se relaxă într-o încruntare.

Chance goli paharul, le mulțumi Ursitoarelor pentru ospitalitate, apoi spuse că trebuia să plece. Își strânse traista și o ridică. Nelson îi sări pe umăr.

Baba îl însoți până la ușile camerei cu hărți. În timp ce-și luau la revedere, îl prinse brusc de braț. Cu ceva care aproape semăna cu mila în glas, ea spuse:

— Fata – Isabelle – a fost o excepție. Să nu mai ceri muritorilor mai mult decât pot da.

— Te înșeli. Au atât de mult de dat. Fiecare dintre ei. Uneori, mai mult decât știu ei.

Ursitoarea îi dădu drumul brațului.

— Ești un prost, prietene.

Chance dădu din cap.

— Poate, dar sunt fericit.

— În lumea asta, doar un prost poate fi fericit.

Un servitor îl conduse afară din camera cu hărți și înapoi pe trepte până în stradă. Chance păși afară, apoi se întoarse să-i mulțumească servitorului, dar acesta plecase. Ușile se încuiaseră deja în urma lui.

Chance înclină fața spre cerul întunecat, bucuros să vadă stelele și luna, bucuros să iasă din palatul întunecos. Nelson, încă pe umărul lui, arătă spre un grup de oameni îmbrăcați multicolor care stăteau în apropiere, în lumina unui felinar. Chance se grăbi spre ei.

— Ei, bine? întrebă magiciana, ridicând o sprânceană.

— M-a pus să promit că nu fur nimic, zise Chance. Am respectat promisiunea.

Magicienei îi căzu fața. La fel și fețele celorlalți.

Apoi Chance deschise traista. Trei maimuțe săriră afară, chițăind bucuroase. Nelson chițăi la rândul lui.

— Dar pe *ele* nu le-a pus să promită, spuse Chance, afișând zâmbetul lui poznaș.

Deschise traista larg, ca să vadă și prietenii lui ce era înăuntru. Ascunse pe fundul ei, puțin stâlcite de maimuțe, erau vreo douăsprezece hărți strânse.

Râzând, Chance o luă de braț pe magiciană; apoi ei și prietenii lor alergară pe trotuar către orașul străvechi, în mulțime, în noaptea frumoasă, strălucitoare și plină de posibilități.

MULȚUMIRI

Sora vitregă este o poveste pe care am vrut să o scriu de ani întregi. Faptul că reușesc, în sfârșit, să o fac se datorează multor oameni minunați și nu le pot mulțumi niciodată de ajuns, însă voi încerca.

Îi mulțumesc lui Mallory Kass, editoarea mea grozavă, pentru inteligența ei, pentru inima ei mare, simțul umorului și afecțiunea pentru surorile vitrege urâte, caii mătăhăloși, autorii tensionați și alte creaturi dificile. Eu și Isabelle suntem foarte norocoase să o avem pe propria Tanaquill printre noi – minus dinții și ghearele ascuțite!

Mulțumiri uriașe din inimă pentru Dick Robinson, Ellie Berger, David Levithan, Tracy van Straaten, Lori Benton, Rachel Feld, Lizette Serrano, Lauren Donovan, Alan Smagler și echipa lui, Melissa Schirmer, Amanda Maciel, Maeve Norton, Elizabeth Parisi și restul familiei mele de la Scholastic pentru entuziasmul vostru incredibil pentru *Sora vitregă* și pentru primirea frumoasă în noua mea casă. Înseamnă enorm pentru mine.

Le mulțumesc lui Graham Taylor și Negeen Yazdi, de la Endeavor Content, lui Bruna Papandrea, de la Made Up Stories și lui Lynette Howell Taylor, de la 51 Entertainment, pentru că lucrați să transformați *Sora vitregă* în film. Sunt foarte mândră să fiu parteneră cu voi toți și încântată de ce va urma. Multe mulțumiri agentei mele de film, Sylvie Rabineau, de la WME și lui Ken Kleinberg și Alex Pitt, de la Kleinberg Lange Cuddy & Carlo LLP, pentru excelentele sfaturi și îndrumări.

Îi mulțumesc minunatului meu agent, Steve Malk, de la Writers House, că a crezut în *Sora vitregă*, în toate poveștile mele și în mine. „Oriunde mergi, mergi cu toată inima”, spune Confucius. Eu scriu povești, îmi urmez inima în fiecare zi pentru că îl am pe Steve ca tovarăș de drum pe drumul scriitorului. Îi mulțumesc și agentei mele pentru drepturi de autor din străinătate, uimitoarea Cecilia de la Campa, pentru că a adus *Sora vitregă* cititorilor din lumea întreagă.

Mulțumesc frumoasei mele familii – Doug, Daisy, Wilfriede și Megan – că au citit primele versiuni ale poveștii și mi-au dat feedback și încurajări neprețuite. Un plus de mulțumiri pentru Doug, pentru sloganul grozav. Mulțumesc mai ales că m-ați suportat, dragilor. Mă învățați în fiecare zi ce înseamnă

adevărata frumusețe.

Îi mulțumesc desenatoarei Retta Scott pentru *Cenușăreasa,* de la Big Golden Book. Îi mulțumesc bunicii mele, Mary, că mi-a citit-o de cinci milioane de ori. Îi mulțumesc lui Pablo Picasso. Afirmația lui, *Fac întotdeauna lucrurile pe care nu le pot face, așa reușesc să le fac,* a inspirat o remarcă asemănătoare a marchizului de la Chance când o întâlnește prima dată pe Isabelle și mi-a fost și mie mereu sursă de inspirație.

Le mulțumesc zânelor mele bune – nenumăratele generații de povestitori care au spus povești străvechi copiilor somnoroși adunați noaptea în jurul focului și a colecționarilor, precum Jakob și Wilhelm Grimm, care le-au păstrat în scris. Datorită acestor înțelepți, vechile povești au rezistat, la fel de vitale și de relevante azi ca în urmă cu câteva secole.

Poveștile erau foarte importante pentru mine în copilărie. Erau distractive, instructive și inspiratoare, dar, mai ales, erau sincere.

Lumea complotează în mii de feluri să ne spună că nu suntem destul de buni, că suntem inferiori, că viața e o petrecere lungă și mare pe plajă și noi nu suntem invitați. Păduri întunecoase? Ce păduri întunecoase? Lupi? Care lupi? Nu vă bateți capul cu ei. Doar cumpărați asta, mâncați asta, purtați acestea și veți fi pe lista cu invitați. Veți fi grozavi. La modă. Plăcuți. Iubiți. Fericiți.

Poveștile ne spun adevărul în față. Ne spun ceva profund și esențial – că pădurile sunt adevărate, întunecoase și pline de lupi. Că uneori ne vom trezi pierduți cu totul în ele. Dar aceste povești ne spun și că noi suntem tot ce ne trebuie, că avem tot ce ne trebuie – curaj, inteligență și, poate, buzunarul plin cu firimituri de pâine – ca să ne găsim drumul spre casă.

Și, în sfârșit, dar nu cel de pe urmă, un mulțumesc uriaș pentru *tine,* dragă cititorule. Tu ești tot ce mi-am dorit eu.